

OSMOSIS

6. kötet – Légi támogatás

249. fejezet

A kvinta utolsó napján, bornap délutánján ragyogó napsütés borult az Arénára. Zsúfolásig megteltek a lelátók, mint eddig minden egyes alkalommal. A nézők lelkesen énekelve, zászlókat lobogtatva, önfeledten szurkolva tekintették meg a döntőket, elismerően megtapsolva minden győztest, lett légyen bármelyik ország fia vagy leánya is.

Az érmek kiosztása után az olimpia záróünnepsége következett. A táncosok és egyéb mutatványosok már fel is vonultak a küzdőtérre, de amint hozzákezdték a produkciójukhoz, egészen különös dolog történt. Valami szokatlan, eleddig ismeretlen hang támadt a magasból...

Hogy megértsük, mi is zajlott le ezekben a pillanatokban az Arénában, vissza kell mennünk néhány órát az időben.

Amikor reggel összegyűltek a földi emberek és az androidok a Kormányzói Hivatalban, a vezérezredes szikáran tájékoztatta őket:
– Megszületett a döntés a Központban. Az már eddig is biztosra vehető volt, hogy a Golub lesz az a jármű, amelyik teljesíti a mai napra megszabott küldetést, de most a személyzet is kijelölést nyert. Így aztán elmondhatom, hogy a pilóta Szubotáj lesz, az utas pedig Guzel, a Tanító. Most pedig ismertetem a feladatokat, személyekre lebontva...

Mindenki tudomásul vette az elhangzottakat, és annak megfelelően cselekedett. Így történhetett meg például, hogy Guzel és Szubotáj a délután megfelelő időpontjában, a régi Arénában beült a Golubba, és a vadászgép csakhamar felemelkedett a homokról.

– Most elrepülök tizenegy óra irányába... aztán teszek egy nagy kört...
– ismételte a tatár pilóta a Guzeltől érkező parancsokat, és még a nyelvét is kidugta kissé eközben. – Felemelkedem ötszáz méteres magasságba..., majd bedöntöm a gépet, megkeresem az új Aréna körvonalait, szépen becélzom az objektumot..., és fölé érve megkezdem a függőleges ereszkedést.

Guzel elégedetten nyugtázta, hogy a tatár által elmondottak tökéletes szinkronban vannak a tényleges történésekkel. Megállapította, hogy Szubotáj tényleg az egyik legkiválóbb pilóta, aki valaha efféle úrjárművet irányított, és annyira együtt mozog, együtt él, valósággal együtt rezeg a hőn szeretett Golub madárcájával, hogy a botkormány szinte a meghosszabbított karjának tekinthető.

Ám még a legkiválóbb pilóták is követnek el apróbb hibákat, elvégre emberek. Így aztán az Aréna díszpáholyában ülő Nihuc vezérezredes aggodalmasan kémlelt a magasba, és máris utasítást továbbított Guzelnek:

– Szóljál már ennek a derék tatárnak, hogy kapcsolja ki a digitális kamuflázst!

Guzel azonnal rászólt a tatárra:

– Most már nem álcázott üzemmód! Azt szeretnénk, ha mindenki látna minket.

– Pardon – nyomta bele az ujját a vezérlőpanel megfelelő pontjába Szubotáj, aztán pedig, a szégyenét leplezendő, gyorsan rákérdezett: – Mikor indulhat a zene?

– Majd szólok – vágta rá Guzel.

És amikor Guzel szólt, a tatár fényes madárcája irtózatosan hangerővel kezdte harsogni Beethoven ötödik szimfóniáját.

Az úrjármű ekkor már pontosan az Aréna fölött lebegett. A nézőközönség elámulva és megbűvölve bámulta a furcsa égi járművet, amely addig még soha nem hallott zenét, teljesen ismeretlen harmóniákat sugározva ereszkedett alá a küzdőtér homokjára, ahonnan pánikszerűen rohantak ki a táncosok és a mutatványosok.

De akadt egyvalaki, aki éppenséggel az események gyűjtópontja felé igyekezett. Dariosz kormányzó volt az, aki a nézőközönség teljes döbbenetére átvette magát a mellvéden, leugrott a küzdőterre, és határozott léptekkel, egyenes tartással, egy igazi államférfi pózában indult meg a homok fölött lebegő úrjármű felé.

A díszpáhollyban ülők többsége is leesett állal és teljesen elképedve szemlélte a fejleményeket, kivéve talán Attilát és Oleszját, de például Nerid király még a szakálla simogatásába is belemerevedett a látvány hatására, és ezekben a pillanatokban úgy fogta marokra őszülő arcszörzetét, mintha csurkába akarná szorítani a hosszúúra nőtt nemes férfidísz.

A kormányzó közben odaért a Golubhoz, bár kissé elbizonytalanodva:
– Most akkor mi is jön? – kérdezte Szubotájt.

A tatár azonban csöppet sem volt bizonytalan:

– Most az jön, hogy felteszed szépen ezt az okos kis készséget, így az egész Aréna hallani fogja, amit mondasz, és még csak kiabálnod sem kell, mint ahogy eddig tetted a dísztribünön, minden áldott olimpiai napon. Ugyanis az én kis madárcám fogja felhangosítani a szavaidat.

Azzal átnyújtott Dariosznak egy vékony kis pántot, és nyomban segített is volna a rögzítésében, de a meglehetősen izgatott kormányzó

megelőzte, és a különös alkotmányt úgy akarta felvenni, mint valami fejhallgatót. Mint kiderült, éppen fordítva gondolkodott a szerkezet mibenlétét illetően, de hát ezt nem lehetett zokon venni egy 21. századi embertől.

Szubotáj nem is vette zokon, de azért nehezebbre esett elnyomni egy gunyoros félmosolyt:

– Mit csinálsz? Ez nem egy hajráf, baszod! Nem a fejed tetejére kell tenni, hanem az állad alá... Na várj – hajolt ki a pilótafülkéből – majd én segítek... Lefelé fordítod, és mintha egy kisgyerek szakállkája lenne, szépen be kell illeszteni az állad alá, aztán pedig a két végét fel kell tolni a füledig.

– Na jó, de akkor mi fogja rögzíteni? – akadékoskodott Dariosz. – Egyet lépek, és úgy esik le a fejemről, mintha...

Osmosis kormányzója nem véletlenül hallgatott el. Ebben a pillanatban ugyanis azt érezte, hogy a furcsa pánt hézagmentesen veszi fel a nyaka alakját, és úgy simul a fejére, mintha csak mindig is a testéhez tartozott volna. Innentől fogva nemhogy zavaró nem volt számára a különös készség jelenléte, de már nem is érzékelte a nyakára fonódó és a fülei mögött véget érő „hajráfot”.

– És ha most lenne itt egy tükör – kajánkodott a tatár pilóta –, akkor azt is felfedezhetnéd, hogy még a bőröd színét is felvette, tehát gyakorlatilag láthatatlan.

Időközben Guzel kiszállt az úrjárműből a Golub másik oldalán, és előrejött, hogy a kormányzó mellett megállva, egyetlen pillantással érzékeltesse, hogy eljött az idő, most már hozzá kell látni az előre megbeszélt feladatok végrehajtásához.

Dariosz értett a pillantásból, és csupán egy utolsó kérdése maradt:

– Honnan fogom tudni, hogy abból, amit beszélek, mit hangosítasz ki, és mit nem?

– Ragyogó kérdés – ismerte el Szubotáj, a mutatóujját előrenyújtva, magabiztosan mosolyogva. Aztán részletesen elmagyarázta: – Amikor felemeled a jobb karodat, jelezvén, hogy beszédet kívánsz intézni a néphez, már megy is a hangosítás. Utána pedig csak rajtad múlik, hogy mennyire lesz hosszú ez a beszéd. Természetesen nem kell végig felemelt karral állnod, szó sincs ilyesféle megpróbáltatásról. Csak beszélj, és mondd el mindent, amit fontosnak tartasz, meg persze amit a Központban meghatároztak. És amikor úgy érzed, hogy a végére fogsz érni, újra emeld fel a karodat, és én tudni fogom, hogy készülnöm kell, mert hamarosan itt a vége. Mármint a beszédednek.

Guzelnek végtelenül igaza volt abban, hogy hozzá kellene már kezdeni az előzetesen megbeszélt ceremóniához, mert folyamatosan eljutottak hozzá Nihuc vezérezredes jelentései a lelátóról, ahol leginkább kétféleképpen viselkedtek az emberek.

Az első csoportba tartozók tátott szájjal, földbe gyökerezett lábbal bámulták a küzdőtéren kibontakozó jelenetet. A második csoport tagjai viszont el akartak menekülni, és félő volt, hogy percekben belül ők lesznek többségben, a pánikreakciójuk pedig mindenkit magával fog sodorni.

Így aztán szinte csillapító jelleggel hatott a nagyközönségre, amikor Dariosz – odaérve a küzdőtér közepére – a jobb karját a magasba emelve elbődült:

– Osmosis népe, és ti mind, nagyra becsült vendégeink! Halljátok szavamat, és csendesüljetek el! Fontos üzenetet kell átadnom nektek!

„Halljátok szavamat?” – hökkent meg maga a kormányzó is a saját dörgedelmes beszédét visszahallván, hiszen a Golub rendszere olyan

iszonytató módon visszhangozta be az Arénát, hogy abba még a beszélő dobhártyája is beleremegett.

Az imént még a menekülési útvonalat kereső nézők is megmerevedtek, és érdeklődve fordították tekintetüket a küzdőtér közepe felé, ahol Dariosz sztentori hangon, nagyon magabiztosan és meggyőzően kijelentette:

– Üzenetet hoztam nektek Istentől!

250. fejezet

Eközben egy ütött-kopott homokfutó tartott kifelé Osmosis fővárosból déli irányban, a szőlőskertek felé. A jármű szűkös padozatán két fiú ült némán, és olyan üres tekintettel meredtek maguk elé, hogy rossz volt nézni. Ámbár igaz, hogy senki nem is nézte őket, még Mario sem pillantott hátra annak a lónak a nyergéből, amelyik a homokfutót húzta.

Az olasz fiú a gondolataiba mélyedt, és akárhogy is szeretne volna elfelejteni, mindig csak az a jelenet tolakodott az elméjébe, amelyiknek nem is olyan régen a szemtanúja volt. Kevéssel korábban ugyanis Guzel vette kezelésbe a két fiatalembert a Kormányzói Hivatalban, és ezt az eseményt Mario nem tudta másképp értelmezni, mint hogy a Tanító kimosta Gunnerud és az ifjabb Kalrund agyát.

Valamilyen formában nem volt ez kegyetlenség? – kérdezte magától Mario, és erősen viaskodott a lelkiismeretével. Igaz, hogy Guzel utólag elmagyarázta, miszerint aggodalomra semmi ok, kizárólag a fiúk érdekében tette mindazt, amit kénytelen volt megtenni, hiszen mindkettejük életét veszély fenyegeti a fejedelemség részéről. És különben is, azok az adatok, amelyeket most eltávolított az elméjükben, később maradéktalanul visszaállíthatók. Mariót valahogy

mégsem töltötte el az az érzés, hogy így fest egy csudás jócselekedet, bár ezt a többiek előtt mélységesen titkolta.

A város határát elhagyva már nem tudott ellenállni a belső késztetésnek, és hátrafordult, ám ezt nyomban meg is bánta. Ugyan csak egy kósza pillantást vetett a homokfutó padján gubbasztó két utasára, de máris felerősödött a lel kifurdalása. Azonnal bevillant neki az a kép, amikor Guzel végzett a szuggesztív gyakorlattal, ami után már egymást sem ismerte fel a két trónörökös, pedig azelőtt nap mint nap találkoztak Rótvár uralkodói palotaszárnyában.

– Szerencsétlen srácok! – sóhajtott fel Mario, és legszívesebben megsarkantyúzta volna a lovát, hogy minél hamarabb odaérjenek a célállomásra, ezáltal minél hamarabb szabadulhasson ebből a lehangoló helyzetből, ám a kötelességtudata előbbre való volt. A Tanító ugyanis azt is a lelkére kötötte, hogy a legkisebb feltűnés nélkül kell a fiúkat leszállítani.

Nemsokára megkönnyebbült némileg, amikor már a szőlőskertek földútjain haladva meglátta az öregembert, aki egy magányos porta előtt álldogált. Odaérvén megállította a lovát, aztán lekiáltotta a jelmondatot a szőlősgazdának:

– Jó napot, bátyám! Árulnak-e itt fosatós bort?

A kisöreg nagyot hunyorított, majd erősen megcsóválta a fejét:

– Máshol kell keresgélned, vitéz uram, mert Kozara bácsi nem árul fosatós bort.

Mario megkönnyebbülve szállt le a lováról, majd hátrasétált a homokfutóhoz, és közölte az inkognitóban lévő két trónörökössel, hogy megérkeztek.

Furcsamód ekkor mintha kissé felélénkültek volna a fiúk, és kíváncsian vették szemügyre a környéket. Leugrottak a járműről, és

először a földút mentén álldogáló hatalmas platánfa törzsét próbálták átölelni, teljesen ismeretlen okból, aztán az árokparton növegető virágokat szemrevételezték, de olyan alapossággal, hogy Gunnerud még négykézlábra is ereszkedett, úgy szagolgatta a rózsaszín, királykék és rikító sárga szirmú növényeket.

Mario egy darabig elhűlve bámulta a jelenetet, azon tűnődve, hogy vajon ez is a Guzel által elvégzett programozás része-e, de aztán megrázta magát, odasétált a szalmakalapos öregemberhez, és csöndesen azt mondta:

– Ez volna az a két fiú, akikről szó volt.

– Aha. Értem – nyugtázta Kozara bácsi. – Aztán melyikük melyik?

– Hogy érted ezt, bátyám? – pislogott Mario.

– Hát úgy, hogy például mi a nevük?

– Ja, hát ezeknek nincs nevük – szögezte le az olasz fiú. – Majd te adsz nekik.

– Igen? – tolt fel a homlokán a szalmakalapot Kozara bácsi, aztán átváltott norling nyelvre: – Hé, te kis madárfejű! Gyere csak ide!

Gunnerud herceg észlelte, hogy valaki feléje mutogat, ráadásul olyan nyelven kiáltoz, amit még ő is megért, ezért úgy döntött, hogy odaszalad. Ez utóbbit olyan kacsázó mozdulatokkal tette, ami egyből kiváltotta Kozara bácsi rosszallását:

– Na mi van, nem tudsz menni? Fáj a lábad, vagy kavics ment a cipődbe?

– A kavics nem tud menni – szögezte le megbántottan Gunnerud herceg. – A kavicsnak nincsen lába.

- Hinnye, a betyár mindenedet, hát nagyon igazad van! – kurjantott vidoran Kozara bácsi. – Éleslátó ember vagy, hallod-e? Ez nagyon jó, mert én szeretem az éleslátó embereket. A szőlőhöz értesz?
- A szőlő az egy fürt – szögezte le Gunnerud. – Göbös golyszlik vannak rajta, a közepe mag, azt nem kell megenni, a többije finom. A héja roppanós, a belseje nedves.
- Mondom én, hogy éleslátó ember vagy, magam se fogalmazhattam volna meg szabatosabban. Aztán szereted-e a szőlőt, kiskomám?
- Finom a szőlő, de a magot ki kell köpni.
- Milyen messzire tudod elköpni a szőlőmagot? – érdeklődött haverkodva Kozara bácsi.
- Még nem próbáltam – vallotta be szemlesütve Gunnerud –, mindig csak magam alá köptem.
- Aztán tudod-e, hogy abból lesz a bor?
- Ha magam alá köpök? – csodálkozott el a herceg.
- Hát, kiskomám, ha te itt magad alá köpsz, és abból bor lesz, akkor mához egy kvintára már te leszel itt a főnök, de tartok tőle, hogy te csak simán ütődött vagy.
- Én leszek a főnök? – ragadt le ennél a részletnél Gunnerud.
- Bánom is én, kettőtök közül legyél te a főnök, ha ez boldoggá tesz – csapta hátba a herceget barátságosan Kozara bácsi –, na de kapálni tudsz-e?
- Mit kapálni? – makogta a herceg.
- Hogyhogy mit? Díszpárnát, zsendelytetőt, meg a birka valagát!... Hát szőlőt, te homályos! Kapáltál már szőlőt?

– Nem vagyok kovács, de ismertem egyet – vallotta be Gunnerud. – Patkót csinált vasból. Önmaga. De a lónak – tette hozzá, hogy semmilyen részlet ne maradjon homályban.

– Az a gyanúm, hogy te a kapálást összekevered a kalapálással. Itt nem kell kalapálni, érted? Semmi patkó, semmi üllő! Kapálni kell a szőlőt. Kapával. Tudod, mi az a kapa?

– Inni kell belőle? – tippelt félénken Gunnerud.

– Mindig csak kapából igyál, akkor sosem fogsz berúgni – tanácsolta Kozara bácsi, aztán a begörbített mutatóujjával megkocogtatta az ifjú fejét: – Nem kupa, hanem kapa! Érted már? Kapa!

– Nem értem – szomorodott el a herceg.

Kozara bácsi azonban nem volt hajlandó feladni a harcot. Odakiáltott az odébb álldogáló ifjabb Kalrundnak, és noszogatta, hogy csak jöjjön közelebb:

– Gyere csak ide! Ne bámulj ott magad elé, mint a bamba bornyú, hát itt jó emberek közt vagy! No, arra felelj nekem, tudod-e, mi az a kapálás?

– Meny keny a nyőnyőt tyapányi.

– Hát te meg mit eszel, kiskomám?

– Tyemmity.

– Igazad lehet, mert úgy nem lehet enni, ha az ember nem nyeli le, ami a szájában van – ismerte el Kozara bácsi. – Na, köpd ki, vagy nyeld le azt a falatot, aztán mondd meg nekem, mit kell csinálni a szőlővel.

– Tyapányi.

– Ez hülyébb, mint a másik? – fordult csöndesen Marióhoz a szőlősgazda.

– Nem tudom – vallotta be az olasz fiú –, de engedelmeddel, bátyámuram, én most már elmennék, mert még sok dolgom van ma.

– Persze, persze – intett az öregember –, menjél csak, ha egyszer dolgozod van. Üzenem a Tanítónak, hogy cseppet se aggódjon, minden rendben lesz.

Mario igen komoly megkönnyebbülést érzett, amikor újra a lova nyergébe pattanhatott, aztán megfordult a homokfutóval a földúton, amely Kozara bácsi portája előtt jelentősen kiszélesedett, és újra a város felé vette az irányt.

– No, akkor jöjjön a névadó – jelentette ki szigorúan az öregember, amikor hármásban maradtak. – Elvégre valahogy mégiscsak szólítanom kell titeket, nem igaz? Meg nektek is egymást. Ez tiszta sor. Gondolom, még ti is megértitek.

A két ifjú legény arca nem arról árulkodott, hogy bármit is képesek lennének teljes mélységében megérteni, de azért igyekeztek úgy tenni, mintha. Pont úgy festettek, mint két hűséges kiskutya, akik szolgálatkészen lesik gazdájuk minden szavát. Gunnerud még a nyelvét is kinyújtotta némileg, épp csak nem lihegett hozzá.

– Na, te kis madárfejű! – szólalt meg Kozara bácsi. – Te leszel Zizi.

Ennek hallatán mintha már lihegett is volna a Gunnerud Hercegség üdvöskéje, miközben lelkesen bólogatott. Talán megörült neki, hogy immár van neve. Merthogy eddig akárhogy is erőltette az agyát, nem igazán tudott rájönni, hogy ő tulajdonképpen kicsoda.

– Te pedig Tutyi leszel – folytatta a szőlősgazda, de az Északi-földrész legbefolyásosabb fejedelemségének trónörököse a legcsekélyebb reakciót sem mutatta, pont ugyanolyan halvérű módon álldogált a homokon, mint annakelőtte. De aztán mintha valami furcsa küldetéstudat szállta volna meg, oldalra fordította a fejét, és így szólt a

kis társához:

– Te vagy Zizi.

– Tudom – nyugtázta Gunnerud herceg, és hogy jelezze, ő sem maradt le a szédítő információ-áramlásban, magabiztosan kinyilatkoztatta: – Te meg Tutyi.

Az ifjabb Kalrund erre semmit sem mondott, csak előrefordította a fejét, és nagyon buta arccal nézett a szőlősgazdára, aki, ha lehet, még feljebb tolta a szalmakalapot a fején, és tájékoztatásul közölte:

– Én meg Kozara bácsi vagyok, és most, hogy már mindenki tudja mindenki másnak a nevét, haladjunk is befele a házba, a többit majd ott elrendezzük.

Mario eközben felért a szőlőskert legmagasabb dombjának tetejére, ahonnan tisztán kivehetőek voltak az új Aréna körvonalai.

Megállította a lovát, és bánatosan nézelődött egy darabig. Semmiféle hang nem jutott már el ebbe a messzeségbe, és látni sem látott semmit, csakis a nagyszerű építmény varázslatos körvonalait.

Most zajlik az olimpia zárórendezvénye – gondolta magában. – Milyen érdekes, hogy már megint nem lehetek ott... Ó, hát semmi jelentős, mindössze egy úrhajó fog landolni a küzdőtéren! Bagatell... És engem megint elpateroltak a történesek gyűjtőpontjából. Hozzak el két totálisan leszedált srácot ehhez a szalmakalapos bácsihoz.

Azt vette észre, hogy megint olyan gyűlöletet érez Dariosz iránt, mint amelyet csak olyan ember tud érezni, aki előtte gyakorlatilag az apjaként tekintett egy kivételes államférfira.

Aztán ráborult a lova nyakára, és megenyhült. Jó darabig együtt lélegzett az állattal, majd felemelkedett a nyeregben, és megsimogatta a derék hátast:

– Mennünk kell a hídhhoz. Állítólag csuda dolgok fognak történni, és a földi embertársaim szerint nekem pont ott a helyem. Érdekes...

És most már tényleg megsarkantyúzta a lovát.

251. fejezet

Amikor Dariosz az Arénában elbődült, és azt harsogta, hogy „Üzenetet hoztam nektek Istentől”, maga is meglepődött a következményeken. Nemcsak azon, hogy milyen pokoli hangerővel visszhangozták a Golub által felerősített szavait a létesítmény lelátói, hanem azon is, hogy a nézőközönség minden egyes tagja szinte megdermedt, mégpedig pont abban a pózban, amelyben éppen tartózkodott.

Voltak olyanok, akiket a kijárat felé való menekülésük közben ért a dörgedelem, mások éppen kurjongattak valamit, esetenként az öklüket rázva, megint mások pedig akár ülve, akár álló helyükben merevedtek meg. Egyvalami azonban közös volt a sokadalomban. Minden egyes tagja lehiggadva, nagy érdeklődéssel és befogadóan fordult a küzdőtér közepén álló, a karját magasban tartó kormányzó felé, és kíváncsian várta a folytatást.

Darioszt egy percre ősrégi emlékek kerítették hatalmukba. Eszébe jutott például, amikor otthon, a Földön, életében először üvöltött bele a megafonba rendőrként, egy Melbourne-i utcai zavargás és tömegoszlatás során. De ez persze semmi nem volt a mostani élményhez képest.

Aztán felrémlett neki egy még régebbi emlék, amikor húszévesen, 2014-ben először volt jelen a kedvenc együttese koncertjén. Az akkor már legendás AC/DC zenekar énekese, Brian Johnson szólt úgy a közönséghez, ahogy most ő tehetné. Brutálisan kihangosítva, az egész teret betöltően és nagyon hatásosan. Dariosz úgy emlékezett, többször

is a jeges borzongás öntötte el azon a varázslatos estén, amikor belegondolt, micsoda hatalom és micsoda felelősség ennyi emberhez szólni...

Hát, most az övé volt ez a felelősség. Pontosan érezte minden sejtjében ennek az arénai eseménynek a súlyát.

Leengedte a karját, és belekezdett a mondandójába:

– Isten azt üzeni mindnyájatoknak, hogy igencsak kedvérevaló volt mindaz, ami ezen csodálatos épület falai között történt az elmúlt napokban. Istennek tetsző cselekedet az, amikor a különböző népek fiai békésen, tisztán és becsületesen versengenek egymással, tisztelettel viseltetve mások erényei iránt. Isten tehát megáldotta az Olimpiai Játékokat, és reményét fejezte ki, hogy eme nagyszerű és nemes megmérettetés a jövőben minden esztendőben folytatódni fog.

Most először futott végig halk, de elismerő moraj a nézőközönség sorai között. Immár azok is visszaszállingóztak az ülőhelyeikre, akik nemrég még – biztos, ami biztos alapon – a menekülés mellett döntöttek.

– Isten minden népet szeret – folytatta a kormányzó –, és kinyilvánította, hogy minden nép gyarapodását és boldogulását kívánja, függetlenül attól, hogy Evilág melyik részén élnek ama nép tagjai. Istennek minden nemzet egyformán fontos, beszéljenek bármilyen nyelven, kövessenek bármilyen szokásokat, és legyenek bármifélék is.

Dariosz még hosszasan beszélt a népek és nemzetségek közötti megértés fontosságáról, egyre inkább beleélve magát a szerepébe, viszont ekkor már a nézőtéren is akadtak olyanok, akikre az Arénára lágy takaróként rásimuló békés hangulat oly módon hatott, hogy kérdésük is akadt.

Az első volt ezek sorában a díszpáholyban helyet foglaló Berberosz, ez a tekintélyt parancsoló termetű és habitusú főnemes, aki vallásügyi országnagyként szerepelt Dariosz kormányában.

– Aztán melyik istenről beszélsz most, kormányzó? – kiáltott fel öblös hangján.

Csakhamar teljesen elcsöndesedett a nézőtér. Még azok is lélegzet-visszafojtva várták a választ, akik nem értették pontosan a kérdést, ugyanis a lelátókon végigfutó élő hírlánc azonnal továbbította minden irányba, hogy miről is tudakozódott Dariosznál az egyik bizalminak tekinthető embere.

A kormányzó is érzékelte a megnövekedett érdeklődést, amely szinte egyik pillanatról a másikra pattanásig feszülő hangulatot eredményezett. Tudta, hogy a most következő megszólalása során nagyon egyértelműnek kell lennie, jól kell artikulálnia, és muszáj kellően megrendítő hatást elérnie. Még az is megfordult a fejében, hogy talán Attila, a magyar színész volna az, aki e percben sokkal alkalmasabb lenne erre a szerepre, de hát komoly hiányossága, hogy nem bírja a meori nyelvet.

Aztán összeszedte magát, nagy levegőt vett, és a tőle telhető legdrámaibb módon kiáltotta bele a feszült csöndbe:

– Csak egyetlen isten létezik!

252. fejezet

Az olimpia zárónapján szokatlan események zajlottak le Rótvárban is. Természetesen korántsem a népek közötti, távoli játékok ihlették ezen történéseket, hiszen a Kalrund Fejedelemségben még főúri körökben sem tartották számon, hogy éppen miféle versenyek folynak Osmosis fővárosban.

Ez már csak azért sem lett volna lehetséges, mert Evilágban gyerekcipőben járt a hírközlés. Ami ezen a téren működött, azt leginkább a különböző uralkodóházak kémkedési tevékenysége jelentette.

Ez utóbbi vonatkozásban viszont igencsak nagy volt a forgalom mostanság mind a fejedelemség, mind a Gunnerud Hercegség kémhálózatában. Elvileg ugyebár két szövetséges hatalomról volt szó, amelyek legutóbb házassággal is megpecsételték baráti összefonódásukat, de ezen a baljóslatú napon úgy festett, hogy a bizalom még soha nem volt olyan alacsony szinten a két uralkodói család között, mint éppen ma, az ifjú Gunnerud herceg születésnapján.

Esteban az elsők között értesült a készülő botrányról. Amikor hajnalban durva kopogás verte fel álmából, hirtelen azt sem tudta, hol van. Ő legalábbis úgy érezte, hogy hajnal van, és olybá tűnt neki, hogy földi barátai nagyjából tíz perce távozhattak kies legényszobájából. Ám amikor az ablak felé vetette hunyorgó pillantását, kénytelen volt konstatálni, hogy a napsugarak már igencsak nyaldossák Rőtvár falait.

A kopogás most már dörömböléssé fajult. Esteban kénytelen volt kikászálódni az ágyából, és ajtót nyitni. A folyosón egy katona állt, aki két szikár mondatban fogalmazta meg közlendőjét:

– A fejedelemhez! Most azonnal!

A spanyol fiatalember elmormolt magában egynéhány ízes káromkodást, és közben visszasírta azokat az időket, amikor még lényegében szabad emberként vándorolhatott az Északi-földrész legkülönbözőbb tájait felfedezve, és azt süthetett-főzhetett a színes vásári forgatagok közepén, amit csak akart.

De nem volt mit tenni. Ez már rég nem az az időszak volt. Jelenleg Rőtvár főszakácsaként állt hivatalban, és egyben Osmosis Köztársaság

titkos ügynökeként is tevékenykedett. Így hát magára kapkodta hiányzó ruhadarabjait, hevenyészve megigazította öltözetét és frizuráját, aztán megindult az őr nyomában.

Az uralkodó izgatottan fogadta a trónteremben. Fel-alá járkált, és ezt azután sem hagyta abba, hogy a főszakácsának küldött üzenetét továbbító felvezető őrt kiküldte. Arcán a gondterheltség minden jelét felvonultatva lépdelt a helyiség padlózatát borító díszes kövezet mintái között, néha átlósan, néha párhuzamosan követve a pompás alakzatokat, kezét a háta mögött összekulcsolva.

– A vejem eltűnt – bökte ki végül aggodalma tárgyát.

– Gunnerud herceg? – kérdezte csodálkozva Esteban, de alig ejtette ki ezt a két szót, máris érezte, hogy talán jobb lett volna meg sem mukkannia.

Kalrund is meghökkent. Olyannyira, hogy két padlózati minta között megállt, odafordult a fal mellett álldogáló főszakácsához, és elhűlve visszakérdezett:

– Van tudomásod egyéb vejeimről is?

– Nincs, méltóságos uram, csak hát...

– Nemrég avattalak a bizalmamba, mert azt hittem, te egy igazán jóeszű, gyors felfogású, derekas ember vagy. És akkor visszakérdezel? Ráadásul így??? – háborgott a részeg Kalrund. – Szerinted hány lányom van? – tárta szét a karját. – Mert én csak egyről tudok. De javíts ki nyugodtan, ha úgy gondolod, tévedek!

– Nem erről van szó, méltósá...

– De azt is bátran közölheted velem, ha szerinted a fiam Osmosisban feleségül vett egy másik, hozzá hasonlóan csökkent férfiúi lényt, és mostantól azt is a vejemnek kell tekintenem! – lovalta bele magát

kétes értékű monológjába a fejedelem. – Elvégre azt mondják, Osmosis Köztársaság a szabadság földje, ott aztán bármi megtörténhet, nem igaz? Hát ki tudja? Lehet, hogy az ifjabb Kalrund már réges-rég asszony, és babát is vár!

Ezen a ponton Esteban – bármennyire is szigorúnak tetszett a hangulat – kis híján felröhögött. Megkísérelte legyűzni a fantáziájában azt a látványt, amelynek közepére az ifjabb Kalrund próbált nagy pocakkal előtüremkedni mindenáron, mint egy másik férfi asszonya, de ez csak részben sikerült.

Mindazonáltal most már a fejedelemmel kapcsolatban is teljesen képben volt. Túl régóta szolgált már Kalrundot ahhoz, hogy tudja, az uralkodónak mely részegségi állapota ad okot aggodalomra, és melyik az, amikor inkább csak nevetnie kell magában az embernek.

No, ha mindezt így gondolta Esteban barátunk, akkor a fejedelem következő mondata lemosta az arcáról a vigyort, még ha ez esetben csak lelki hozzáállásról beszélünk is:

– Mostanában többször láttak téged a vejemmel...

* * *

Amikor Mario megközelítette az Izaresz folyó partját, elég hamar felmérte, hogy a hídon összegyűlt sokaságot olyan emberek alkotják, akik vagy lemaradtak az olimpiáról, vagy soha nem is lett volna lehetőségük belépőjegyet vásárolni az Arénába. Ezért aztán a szegénynegyedek környékéről összegyűlt népség tagjai nagy lelkesedéssel fogadták, hogy ígérkezik ám itt egy olyan látványosság is, amelyhez még csak díjat sem kell fizetni, az osmosisi egyház mindenki számára lehetővé teszi a produkció megtekintését.

A híd peremén Baskír állt. A keze összekötözve, nyakán egy hurok, körülötte pedig az a gerendákból ácsolt tákolmány, amely a nívós

vízpróba kiinduló pontját volt hivatott egyszersmind jelképezni, illetve technikailag megvalósítani is. Merthogy a folyón lefelé tekintve ugyanilyen ácsolatot vett észre Mario, és már kezdett elbizonytalanodni, hogy jó helyen tartózkodik-e.

Jobbra-balra fordította a lovát, közelre és távolba tekintve felmérte a helyzetet, és végül úgy döntött, neki nem is itt kellene lennie a nevezetes időpontban, hanem az Izaresz folyó következő hídjánál.

Megsarkantyúzta a lovát, és elvágatva még visszanézett erre a nyomorult helyszínre, így hát pontosan láthatta, ahogy Baskírt a vízbe vetik, de aztán csak vágatott a következő cél felé.

Az Adósok hídjánál aztán lefékezte a lovát, kikötötte egy fához a parkban, és megpróbálta átvágni magát a várakozó tömegben, amelyet ekkor már rég Uvon padre tartott hatalmában.

– Többszörösen vétett Osmosis törvényei ellen! – harsogta a padre. – Úgynevezett egyházat alapított, aztán úgynevezett tanodát alapított, ahová még a rabszolgák gyermekeit is igyekezett bevonzani! A saját maga és a bűntársai által vallott zavaros nézeteket akarta terjeszteni, de szerencsére időben lecsapott rájuk a hitőrségünk, és most az istenek színe elé bocsátjuk! Mondjanak ítéletet róla az ősidőktől fogva és mindannyiunk által imádott isteneink!

A tömeg egy emberként hördült fel, és aztán különös ujjongásba fogott, amikor látta, hogy a felső hídnál belevetették Baskírt a vízbe.

* * *

Guzel lassan odalépdelt Dariosz mellé az Aréna küzdőterén, és amikor odaért, a maga természetes hangján – amelyet persze ugyanúgy kihangosított a Golub, mint a kormányzóét –, a következőket szavalta:

– Mostantól kezdve Isten minden egyes kvinta végén parancsolatokat fog hozni nektek. Ha eszerint éltek, boldogságban lesz részetek. De ha

megszegitek Isten törvényeit, kárhozat lesz a részetek, és a démonok rabságában fogtok senyvedni, amíg világ a világ.

Megint csak Berberosz, a tekintélyt parancsoló termetű és habitusú főnemes volt az, aki a díszpáholyból lekiáltott, kissé talán hitetlenül és gúnyosan is:

– Aztán mi lenne a te istened első számú parancsolata?

Guzel alig láthatóan elmosolyodott, és aztán igen határozottan beledörögte az Aréna falaiba, hogy csak úgy visszhangzott tőle az egész létesítmény:

– Isten és a törvény előtt minden ember egyenlő!

253. fejezet

– Valóban váltottam néhány szót mostanában Gunnerud herceggel – ismerte el Esteban a rőtvári trónteremben. – De nem én kerestem az ő társaságát, hanem éppen fordítva. Gondolhatod, nagyuram, hogy egy magamfajta szolga meg sem mer szólítani egy herceget, ha nem kérdezik! Hát ki vagyok én? Egy egyszerű főszakács. Ő pedig egy magas méltóságú ifiúr. A szememet sem mertem rávetni, amikor egyszer úgy alakult, hogy szembetalálkoztunk Rőtvár egyik folyosóján!

Kalrund lassacskán bólogatni kezdett, elvégre teljesen logikus és életszerű volt mindaz, amit a főszakácsa előadott. De azért a gyanú még nem csitult el végleg a lelkében. Mégiscsak nagy dolgok vannak készülőben, a háború is közeleg, ilyenkor a legalapvetőbb kötelessége egy uralkodónak, hogy éber legyen!

– Mesélj nekem erről a folyosói találkozásról – kérte a fejedelem, és végre abbahagyta a fel-alá járkálást. Levetette magát egy székre a

helyiség közepén álló étkezőasztalánál, és fürkészően nézett Esteban arcára.

– Azon az éjszakán történt, amikor visszatértem szolgálatodba, nagyuram – közölte a főszakács. – Te pedig voltál olyan nagylelkű, hogy felajánlottad számomra éjszakai szállásul pompás vendégszobádat. Éppen arrafelé tartottam, amikor találkoztam a folyosón kóválygó herceggel.

– Mit művelt éjnek idején a vejem a folyosón? – hunyorított nagyot Kalrund.

– Mint csakhamar kiderült, a fáklyákat tanulmányozta – felelte Esteban. – Pontosabban egyetlen fáklyát. Állt előtte mozdulatlanul, és mereven bámulta a falra szerelt fáklya fényét. Hogy mi okból tette ezt, az sosem derült ki számomra, pedig amikor odaértem, igen részletes előadásban lehetett részem a fényről, amely az istenek útja, vagy valami ilyesmi... Teljesen összefüggéstelenül és érthetetlenül beszélt.

Kalrund hirtelen felröhögött, de olyan harsányan, hogy szinte beleremegtek a falak.

– Erről ráismerek! – hahotázta. – Egyszer nekem is előadást tartott a gyertyáról, a fényről, meg az istenekhez vezető útról, és bizony mondom néked, ha azelőtt sosem ittam volna, azon az éjszakán egész biztosan rákaptam volna a borra! Hahahaha! Hát azt a madárfejű gyereket józanon el sem lehet viselni!

Látván a fejedelem vidor hangulatát, Esteban szinte vérszemet kapott, és felidézte a következő esetet is. Úgy gondolta, ha az egyszeri titkosügynök meg tudja nevetetni a kémkedésre kiszemelt uralkodóház fejét, az már szinte kikövezett út a célszemély teljes bizalmának elnyeréséhez.

– Nemrégiben szintén elkapott engem a folyosón a herceg, és majdhogynem berángatott egy dohos szobába, mert mindenáron el akart nekem mesélni valami újabb marhaságot – folytatta anekdotázó hangulatban.

– Na, képzelem! – vinnyogta a még mindig röhögő fejedelem. – És miről mesélt? A csillárokról?

– Megmondom őszintén, már nem emlékszem pontosan a részletekre – mosolyodott el Esteban. – Egyébként is rosszul éreztem magam abban a poros, áporodott szagú helyiségben, amelyik állítólag Iníciusz páter olvasószobája volt egykoron.

A vidám hangulatnak lóttak. Kalrund fejedelem arcára oly hirtelen ült ki a villámló harag, hogy attól a spanyol fiatalembernek is görcsbe rándult a gyomra.

– Szóval Iníciusz páter olvasószobájába vonszolt be téged a herceg? – dörögte az uralkodó, majd előrehajolva megkérdezte: – És mit mesélt neked a páterről?

– A páterről semmit – vágta rá gyorsan Esteban.

– Az előbb még azt mondtad, nem emlékszel pontosan a beszélgetés minden részletére.

– Így is van, nagyuram!

– Hát akkor...? Miért ne mesélhetett volna Iníciusz páterről is?

– Mert arra biztosan emlékeznek, felség.

Kalrund most hátradőlt a széken, de közben egy pillanatra sem függesztette fel a főszakácsa arcának vizslatását, sőt! Olyan szúrós szemmel nézte, hogy a spanyolnak a legnagyobb önuralomra volt szüksége, hogy állni tudja a fejedelem tekintetét.

– Akkor összegezném a hallottakat – szólalt meg nagy sokára az uralkodó. – Esteban fiam! Te azt állítod, hogy a vejem bevonszolt téged Iníciusz páter olvasószobájába, hogy mondjon neked valami fontosat. Nyilván titkosan, hiszen máskülönben mi a fenéért akarta volna, hogy elbújjatok kettecskén egy már jó ideje nem használt és senki által nem látogatott helyiségben? És miután ez megtörtént, azaz becsukódott mögöttetek az ajtó, Gunnerud mondott valamit neked Iníciusz páter olvasószobájában, de az a valami egyáltalán nem Iníciusz páterről szólt. Ezt állítod?

– Pontosan ezt, méltóságos uram – szögezte le szikáran a főszakács.

Bár mind a kijelentése, mind az arckifejezése magabiztos volt, közben szerfölött különös gondolatok pörögtek Esteban elméjében. Mi a bánat van itt? Tán csak nem tapintott rá valamiféle súlyos titokra? Miért durrant be így Kalrund feje pusztán a páter nevének említésére? Ennek mindenképpen utána kell járnia! Még az is lehet, hogy a legnagyobb dicséretet azért fogja kapni a megbízóitól, mert leszállít egy efféle furcsa ügyet, a hozzá tartozó különféle adatokkal.

– Azért vagyok teljesen biztos a dolgomban, nagyuram – folytatta a magyarázkodást –, mert Gunnerud herceg egyáltalán nem említette egyetlen személy nevét sem abban a szobában. Teljesen más dolgokról beszélt nekem. Hogy úgy mondjam, a szokásos összefüggéstelen és értelmetlen ostobaságokról. Valami olyasmiről, hogy a barátság egy kötelék, ami a fejből nő ki, mint a haj, és úgy is kell befonni, így lesz belőle varkocs... vagy hajókötel?... Én már nem is tudom... Látod, nagyuram, ezért mondtam azt, hogy nem emlékszem pontosan az elhangzottakra, mert hát... tisztesség ne essék szólván, de Gunnerud ifiúr megállapításait nagyon nehéz az értelem oldaláról elemezni. De hogy ott sem a páterről, sem más néven nevezhető személyekről nem

esett szó, az olyan biztos, mint hogy én most itt állok méltóságod színe előtt.

Kalrund látszólag kezdett lenyugodni. Pedig igazából már akkor is átkozta magát, amikor Esteban még a mondandója felénél sem járt. Annyira már nem volt részeg, hogy ne lássa át, most hibát követett el. Haragudott magára, amiért ennyire színpadiasan reagált Iníciusz páter nevének elhangzására. Mire volt jó ez a nagy felhorgadás? A titok nem derülhet ki, hiszen azokat is rögtön megölette, akiknek köszönhetően a páter már nincs az élők sorában. Semmi esély nincs rá, hogy pont az a töppedt agyú kis nyomorult szerzett volna tudomást a történetekről, akit még ideig-óráig a vejének tudhat, de ennek is csakhamar vége...

Azaz vége lehetne, ha egyáltalán köztudott volna, hogy hol tartózkodik most ez a madárfejű idióta. De nem köztudott! Tehát erre kell most összpontosítani, hogy mielőbb megkerüljön a nyomorult!

Kalrund felpattant ültő helyéből, és újra csak fel-alá kezdett járkálni.

– A lehető legrosszabbkor tűnt el ez a kis töppedék – morogta ingerülten. – Bizonyára hajnal óta úton van a családja, komoly kísérettel, ajándékokkal, miegymással. Estére beállítanak Rótvárba, mi meg itt állunk majd tanácstalanul, hogy vajon hol tetvéskedhet maga az ünnepelt?

– Ha meg nem sértelek, nagyuram, mikor és hogyan derült ki, hogy a herceg eltűnt? – érdeklődött Esteban.

A fejedelem megtorpant, tekintetét a padlózat egyik érdekes pontjára fókuszálta, és úgy emlékezett vissza:

– A lányom hajnalban rosszat álmodott. Felriadt, és átment a férje lakószobájába, mert valamit meg akart vele beszélni. De nem találta ott. Az ágya még meleg volt, és úgy festett, hogy nem olyan régen

lehetett, amikor Gunnerud kikelt belőle... Lanagrid várt, és csak várt, de a férje nem került elő. Ekkor riasztotta az őrséget, és nem sokkal később már mindenki ezt a nyomorult madárfejűt kereste.

– Akkor nem lehetséges, hogy csak elbújt valahol? – vetette közbe álságos reménykedéssel Esteban.

– Nem hinném – csóválta meg a fejét Kalrund. – A katonáim elsőrangúak, ha valakit elő kell keríteni. Akár a palotaszárnyban, akár Rőtvárban, akár a városban, de az egész fejedelemséget is mondhatnám. Ezek még futkosót is fogtak az erdőben! Ha Gunnerud bárhol is fellelhető lenne, ők már fellelték volna! Ezek kifordítják még az udvarhölgyek éjjeliedényeit is, nem szívbajosak! Ha a herceg itt lapult volna valahol, akkor már rég nem lapulna, hanem itt állna előttem, én meg leordítanám azt a buta madárfejét!

A fejedelem nagyot fújtatva, ingerülten szuszogva folytatta a kövezet kunkorgós mintáinak követését, és nem úgy tűnt, mintha minden dühét kiadta volna. Ezt igazolandó hozzákezdett egy új monológhoz, amely csöppet sem volt kevésbé vészjósló, mint az előzőek:

– Ráadásul mindez a lehető legrosszabb időpontban történik. Itt állunk a háború kezdetén. Egyesíteni kellene a hadseregeinket, szövetségi kötelékben felvonulni Osmosis ellen, legyűzni a köztársaság eszméjét, és mindazt a beteges mételyt, amit ez a bűnös sziget már hosszú esztendőök óta hordoz a puszta létezésével. Erre mi történik?

Kalrund fenn hagyta a hangsúlyt, és az egyik jelentős mintájú padlókövön megpördülve odafordult Estebanhoz, voltaképpen egy vizsgáztató történelemtanár szerepét magára véve:

– Na, mi történik?

A spanyol fiatalember nagyot nyelve nyögte ki:

– Jó ok keletkezik a háborúra. Már úgy értem, a Kalrund Fejedelemség és a Gunnerud Hercegség között.

– Úgy van! Telitalálat! – harsogta a részeg uralkodó, majd az égnek emelte mindkét karját: – Hát ennél sokkal jelentéktelenebb ürügyek miatt is esett már egymásnak két szomszédos ország ezen a rohadt Északi-földrészen!

Alakul a dolog – gondolta magában a főszakács, de persze nagyon ügyelt rá, nehogy kiüljön az arcára az elégedettség. A meglepődés viszont hamar kiült az arcára, mert ebben a pillanatban belépett a helyiségbe Lanagrid.

254. fejezet

Az Arénában Guzel úgy döntött, befejezi a mondandóját. Már csak azért is, mert valami furcsa morajlás futott körbe a nézőtéren. Mint csakhamar kiderült, ekkor érkezett meg a vízpróba híre az olimpia színhelyére. Az emberek izgalommal vegyes csodálkozással vették tudomásul, hogy olyasmi van készülőben az Adósok hídjánál, amire már régóta nem volt példa a köztársaságban.

Guzel egy pillanatra sem veszítette el az események irányítását. Újra felszólalt, és a Golub kihangosítása nyomán újra betöltötte a hangja az Arénát:

– Polgártársak! A hír, ami most jutott a tudomásotokra, igaz. Osmosis egyházának vezetői vízpróbának kívánják alávetni az öreg tanítót, bizonyos Baskírt az Adósok hídjánál... Nem tudják, mit cselekszenek! Igaztalanul vádolták meg Baskírt, ráadásul fogalmuk sincs róla, hogy ő nem egy egyszerű tanító, hanem Isten küldötte, akárcsak a kormányzó vagy jómagam. Aki pedig Isten védelme alatt áll, azon

akárhány vízpróbát is végrehajthatnak, nem fognak tudni ártani neki! Ha nem hisztek szavaimnak, menjetek el az Adóhivatal elé, és vigyázó szemeket vessétek az Adósok hídjára! Meg fogjátok látni, hogy igazat beszéltem!

A tömeg szinte egy emberként indult a kijáratok felé, mert senki sem akart lemaradni egy ilyesféle látványosságról. Sem azok, akik egyelőre hitetlenkedve fogadták a mai délután eseményeit, sem pedig azok, akik őszinte szívvel bíztak benne, hogy az Égi Hatalom immár nyíltan kinyújtotta pártfogó kezeit Osmosis Köztársaság felé. Akik pedig csak egy újabb szórakoztató eseményre vágytak, hát szintén nem szerették volna elmulasztani.

Guzel odafordult Darioszhoz, és már kihangosítatlanul, ám annál pattogóbb parancsszavakkal utasította:

– Szállj be a Golubba. Te fogsz a tatár oldalán az Adóhivatal fölé repülni.

A meglepett kormányzónak eszébe sem jutott ellenkezni, sőt! Komoly izgalommal lépdelt vissza az úrjárműhöz, hogy aztán nagy várakozásokkal foglaljon helyet az utasülésben.

Guzel eközben a jármű másik oldalához érve tájékoztatta Szubotáját:

– Most érkezett a legújabb parancs. Útitárs: Dariosz. Felszállás: függőlegesen két kilométeres magasságig. Kezdeti sebesség 10 méter per szekundum, maximális sebesség 18 méter per szekundum. A célmagasságot elérve a digitális kamuflázs bekapcsolása, aztán az Adóhivatal épületének megközelítése. Leereszkedési magasság 40 méter. A célterület elérése után Sigma-5 hatás alkalmazása. Végül landolás a régi Arénában. Megértetted?

– Értettem – vágta rá katonásan a tatár –, de mi lesz, ha...? – kezdett bele egy új kérdésbe, mert nem volt benne biztos, hogy az ő kis

madárkájában van annyi energia, amennyi elég lesz a feladat megoldására.

Guzel azonban megnyugtatóan hunyorított egyet, és mindössze ennyit mondott:

– Csak nyugalom. Teljesen egyértelmű lesz minden.

„Ha csak úgy nem” – gondolta magában Szubotáj, ám jó katonához méltóan rögtön hozzákezdett a parancs teljesítéséhez. Oldalra fordult, és miután konstataálta, hogy a kormányzó belevetette magát az utasülésbe, lezárta a pilótafülkét.

Szó se róla, Dariosz meglehetősen csalódott arccal bámeszkodott a számára eddig futurisztikusnak tűnő jármű belső terében:

– Ez volna a műszerfal? – meresztgette a szemét a térde fölött elterülő puszta felületekre. – Mi tagadás, ennél azért komolyabbra számítottam. Életem első autója egy rozszant Volkswagen Golf volt, de ha emlékeim nem csálnak, még annak is bonyolultabb volt a...

Hirtelen elhallgatott, és erre minden oka meg is volt. Szubotáj ugyanis kimondott valami furcsa, orosz nyelvű parancsot, mire a „puszta felületekből” szinte varázsütésre előbukkant egy olyan komoly architektúra, hogy az a 21. század elejéről érkezett Dariosz számára maga volt a csoda.

Meg sem tudta volna fogalmazni, mire emlékezteti őt ez a történés. Mintha egyszeriben érdekes, színes lufik fúvódtak volna fel előtte, amelyek aztán nagyon hamar szilár halmazállapotot, vagy ahhoz szerfölött hasonló küllemet öltöttek...

Bár ez sem lett volna igazán jó megfogalmazás, mert az így létrejött vékony felületek sokkal inkább tűntek képlékenynek, mint szilárdnak, amikor Szubotáj kezelésbe vette őket. Ahogy például a tatár pilóta odaközelítette a mutatóujját ezekhez az izékhez, akkor úgy tűnt,

mintha az ujjpercének vége el is tűnne abban a megmagyarázhatatlan anyagban, amelyik mindeközben számtalan műszer kijelzőjét, több kamera képét és felfoghatatlan mennyiségű adatot tartalmazott, valami olyan érdekes rendszerben, amely az első pillantásra kaotikusnak tűnt, ám hosszabb szemrevételezés után mégis azt lehetett érezni, hogy itt megvan a logikus helye mindennek.

Szubotáj enyhe mosollyal szemlélte a kormányzó rácsodálkozását. Erőt vett magán, és nem eresztett meg semmiféle megjegyzést. Már csak azért sem, mert e percben a szóbeli parancs kiadása volt a kötelessége: „Felszállás függőlegesen két kilométeres magasságig. Kezdeti sebesség 10 méter per szekundum, maximális sebesség 18 méter per szekundum. A célmagasságot elérve a digitális kamuflázs bekapcsolása”.

Az Arénából kivonuló nézőközönség tagjainak túlnyomó többsége érzékelte, hogy az a valami, ami nem sokkal korábban leszállt a létesítmény küzdőterére, most egyszerre felemelkedik, és nyílegyenesen tart az ég felé, az istenek szférájába. A legjobban figyelők azt is tudták, hogy Dariosz is a furcsa jármű utasa, hiszen nemrég beült a különös alkotmányba.

– A kormányzó elindult az istenekhez! – motyogta álmélkodva egy köpcös atyafi, a Golub emelkedését csodálva.

– Csak egy isten van! Nem figyeltél az előadásra? – bökte oldalba a komája, aki nem sokkal korábban még mellette ült a lelátón.

– Ugyan már! Mesebeszéd! – szólt rájuk egy már meglehetősen borközi állapotban leledző néző, aki egyébként is szeretett az összes létező kérdésben véleményt nyilvánítani, ahol csak lehetett, és ez alól az olimpia rendezvénye és az Aréna sem volt kivétel. – Hát hogy lehetne már csakis egyetlen isten? Én nem tudom, hogy milyen okból

akarják ezt velünk elhíttetni, de ilyesmit csak buta kisdedek vesznek be.

– Te talán nem látod, amit mi? – horgadt fel a köpcös. – Égi szekereken közlekednek a magasságbéli hatalom küldöttei! – mutatott rá méltatlankodva, de a spicces polgártárs hamar letorkolta:
– Ne szövegelj, hanem inkább kapkodjad a lábaidat, barátom, mert ha miattad maradok le a vízpróbáról, hát nem állok jól magamért!

255. fejezet

Mario már megbánta, hogy leszállt a lováról. Ahogy közeledett a helyszínhez, olybá tűnt neki, mintha egyre magasabb és egyre terebélyesebb fejű emberek állnának előtte, akiktől nem láthat semmit. Még a híd kövezetét sem érte el, de már nyilvánvaló volt számára, hogy vissza kell fordulnia a hátsáért.

Igen. Lóháton mégiscsak más lesz belépdelni a tömegbe. A pór bugrisok majd félrehúzódnak előle, ha pedig komolyabb ellenállásba ütközik, legfeljebb kardot ránt. Ugyan nem volt képből azt illetően, hogy az egyháznak miféle harcosai lehetnek Osmosisban, de ha minden kötél szakad, hát azért mégiscsak ő a Sebezhetetlen, nem igaz?

Futólépésben haladt vissza a park széléhez, mert tudta, hogy nincs sok ideje. Eloldozta a lovát, felpattant a hátára, és megpróbált a lehető leghamarabb visszajutni az esemény színhelyére.

Előzetes várakozásai beigazolódtak. Rögtön akadt egy torzonborz üstökű atyafi, aki belekötött, azt nehezményezve, hogy mit keres lóháton a tömegben. Mario kihúzta a jobb lábát a kengyelből, majd egy jól irányzott és rendkívül határozottan kivitelezett mellbe talpalással félretaszította az osmosisi polgárt az útból. Ezek után még

azok is elkussoltak a környéken, akikről sejteni lehetett, hogy a nagy hangú reklamálóval vannak egy véleményen.

Eközben a magasban, Osmosis főváros légterében egy szerfölött csodálkozó illető bámult maga elé a Golub fedélzetén. Dariosz kormányzó szinte megbűvölve nézte az űrsikló műszerfalának monitorait, és próbálta értelmezni, melyik mező és melyik szektor mit ábrázolhat. Csak nagy sokára jutott el a tudatáig, hogy a gépet irányító tatár pilóta mindeközben nem magában beszél, hanem hozzá:

– Hahó, kormányzó! Na mi van, elveszítettünk téged?... Kapd már össze magad, és adjál némi segítséget arra nézvést, hogy milyen irányban kell keresnem azt a szájbavert Adóhivatalt!

– Hogy mi van? – kapta oldalra a fejét Dariosz, mint aki most riadt fel egy szürreális álomból.

– Tán meglepő lesz számodra, de nem vagyok Osmosis Köztársaság adóalanya – jegyezte meg pikírtén Szubotáj –, így hát halvány fogalmam sincs, merre lehet nálatok az Adóhivatal. Még a felszínen sem találнам meg, nemhogy 1800 méteren. De mivel a magasságunk egyre csökken, éppen ideje volna, hogy segíts nekem.

– De hát hogy segítsen? – értetlenkedett Dariosz.

– A Világügyelő Férfiú áldjon meg, hát mi nem egyértelmű ezen? – fakadt ki a tatár. – Ott van előtted a felülnézeti kép! Azt bámuld, ne engem! És segíts odanavigálnom az Adóhivatal fölé!

A kormányzó engedelmesen előrefordult, és újra csak vizslatni kezdte a monitort. Végre rájött, melyik szekcióról beszél Szubotáj. Kissé előrehajolt, hogy jobban lássa, aztán sajnálkozva jelentette ki:

– Ez túl távoli felvétel, ezen még a hidakat sem nagyon tudom azonosítani.

– Akkor nagyítsd ki – javasolta a tatár. – Mártsd bele az ügyesebbik kezed hüvelyk- és mutatóujját a kijelzőbe, aztán távolítsd őket egymástól. A kicsinyítés ugyanez, csak fordítva, tehát olyankor közelítened kell a két ujjadat. Ha pedig pásztázni akarsz a képet, akkor mártsd bele a mutatóujjadat a kijelzőbe, és mozgasd föl-le, illetve jobbra-balra, esetleg átlósan, ahogy tetszik.

Dariosznak egyelőre nem ment a dolog. Talán túlságosan óvatos volt, esetleg túlságosan lenyűgözte a számára földöntúlinak tűnő technika, mindenesetre hiába matatott az ujjával a plasztikus kijelzőn, egyelőre semmiféle használható információ nem érkezett tőle.

– Na jó – szólalt meg újra Szubotáj –, akkor csináljuk azt, hogy átváltunk az úgynevezett látva repülésre.

– Az meg mit jelent? – kérdezte a kormányzó, még mindig belemélyedve a térde fölé magasodó kijelzőkbe.

– Azt jelenti, hogy figyelmen kívül hagyjuk a műszerek adatait, és az ablakon kitekintve, egyszerű szemrevételezéssel tájolózzuk be a helyzetünket – magyarázta a pilóta. – Én tehát most bedöntöm a gépet, ezáltal lehetősé...

– Megvan! – üvöltött fel diadalmasan a kormányzó, és tényleg úgy tűnt, mintha kezdene képben lenni. – Ott az Adóhivatal épülete! Előtte a park, nem messze pedig az Adósok hídj! Végre beazonosítottam mindent! És már kezdem érteni ennek a hülye monitornak a működését is! – harsogta szinte gyermeki örömmel. – Te jóságos ég, mennyi ember gyűlt össze! És egyre csak áradnak az Aréna felől!

– A népsűrűségi rácsodálkozások mellett most már ideje lenne, hogy nekem is elárulj valamit – jegyezte meg maliciózan a tatár. – Látod a képen azt a neonzöld körívet, a közepén piros ponttal?

– Látom – felelte Dariosz.

– Remek. Az a mi pozíciónk, tehát ha most lezuhannánk a bolygó felszínére, mint egy darab kő, akkor éppen azon a ponton csapódnánk be a talajba... Megmondod nekem, hogy az Adóhivatal épülete a piros ponthoz képest milyen irányban található?

– Észak-északkelet – jelentette Dariosz, még mindig előrehajolva, és nagy műgonddal matatva a plastikus kijelzőn. – Sőt, azt is elárulom, hogyha a két pont között áthúzom a mutatóujjam, akkor ez az izé a jobb felső sarokban azt írja ki, hogy az irányvektor kettő-nulla-hét, a felszín kilenc-tizenöt, továbbá van valami 58 sec és 407 miacsuda, amit nem értek, mert egy görög betűvel jelzi. Mond ez neked valamit?

Szubotáj elmosolyodott:

– Igen. Azt mondja, hogy ha ez így megy tovább, te leszel a legkedvesebb másodpilótám.

A kormányzó arca közben elkomorodott. A gyorsan pergő események során most jött el az a pillanat, amikor a görög betű hatására újra eszébe jutott Sztavrila. Jól ismert, de már régóta nem tapasztalt fájdalom szorította össze a szívét, és olyan reménykedő arccal tekintett ki az úrsikló ablakán, mintha csak azt hinné, hogy elláthat Aldea szigetéig, pedig pontosan tudta, hogy ebben a magasságban ilyesmi nem lehetséges.

256. fejezet

Mario lassan léptetett lova hátán a bámészkodó sokaságban. A népsűrűség már így is elég komoly volt a híd környékén, ám az olasz fiú úgy vette észre, hogy ez csak fokozódni fog, mert a folyó túlsó partján, az Aréna irányából újabb tömeg látszott érkezni a vízpróba helyszínére.

Aztán megpillantott a híd közepén, a faállványzat közelében egy különös alakot, aki a tömeg fölé magasodott, de korántsem önerőből. Díszes ruházatban terpeszkedett egy trónuson, amelyet négy jól megtermett fickó emelt a vállára.

A furcsa alakú fejdísz viselő idős ember láthatóan rövid utasításokat osztogatott a vízpróbát ténylegesen végző, szintén igencsak izmos szolgáltnak, akik a szavai nyomán némileg lelassították a kerekek tekerését. Ezek a hatalmas kerekek azt a kötelet csavarták fel, amelynek végén valószínűleg a gúzsba kötött Baskír tartózkodott a víz alatt. Legalábbis Mario úgy okoskodott, hogy a kötél túlsó végpontján az öreg Tanító senyvedhet, az innenső végén parancsokat osztogató alak pedig bizonyára Zsatar főpap, Osmosis egyházának feje.

„Jaj, dehogyis senyved Baskír!” – javította ki magát gondolatban az olasz fiú, és megnyugtató érzésként az a bizonyosság suhant át az agyán, hogy ezek a beteg lelkű alakok bármit is akarnak művelni a derék öreg Tanítóval, nemsokára igen komoly meglepetésben lesz részük, akármilyen izmosak, és akármilyen tekintélyt parancsoló süveg is szerepel a fejükön.

Aztán hirtelen elterelődött a figyelme. Nem volt benne egészen biztos, de mintha néhány pillanatig ugyanazt a különös, bűgő-zümmögő hangot hallotta volna, amely már ismerős volt neki arról a bizonyos éjszakáról, amikor kis híján leégett Osmosis főváros. Feltekintett az égre, de nem látott semmit. A következő percben pedig már nem is gondolt erre, mert észrevett a tömegben egy jól ismert arcot, amely nem másé volt, mint Zurabé.

Eközben a Golub pilótafülkéjében Szubotáj meglepetten konstata, hogy a kormányzó egyre magabiztosabban, ennek folyományaként pedig egyre növekvő izgalommal használja a vadászgép fedélzeti rendszerét.

– Azt a rohadt életbe, miket tud ez a csudaság! – ámuldozott Dariosz, és néha már a jobb kezének mind az öt ujját eltűnt a plasztikus kijelzőben.

– Miért, miket tud? – vetette oda a kérdést a tatár, mert kíváncsi volt, miféle újabb funkciókat fedezett fel Osmosis első embere, de közben szilárdan fogta a botkormány mindkét szarvát, mert egyre csak Raudona szavai jártak a fejében, és szeretett volna jelesre vizsgáznunk ebben a küldetésben, amely a vörös démon szerint sorsfordítónak ígérkezik az egész evilági emberiség életében.

– Elég, ha annyit mondok, hogy látom a tömegben Mariót? – harsogta diadalmasan a kormányzó.

– Te képes vagy felismerni az olasz fiút a feje tetejéről? – hüledezett Szubotáj.

– Azt nem mondanám, viszont felismerem a lóva feltjait és minden díszes-míves lószerszámát és szereléseket.

– Akkor jó. Már azt hittem, Mario barátunk fiatal kora dacára is olyan jellegzetes feltokban kopaszodik, hogy az felülnézetből is simán felismerhető...

– Már majdnem a hídhöz ért, csak kissé nehézkes lóháton haladnia a tömegben.

– Lóháton léptet a báméshkodók között? Mit ne mondjak, elég vakmerő dolog... De mi lenne, ha magát a vízpróbát követné figyellemmel? Hátha ott várhatóak az érdekesebb dolgok.

– Várjál, keresem...

Közben a tatár, mint jó katona, afféle feltételes reflexből fakadóan kimondta, bárki legyen is, aki hallja:

– A kívánt leereszkedési magasság, azaz 40 méter elérve. A Szigma-5 hatás alkalmazásához parancsra várok.

Dariosz e szavak hallatán úgy hajolt hátra a monitortól, mint aki most tér magához egy görbe éjszaka után:

– Te kivel beszélgetsz?

– Tudom is én... – vont a vállát Szubotáj. – De hát ezt az utasítást kaptam. Gondolom, akik nyomon követik az itt történeteket, maximálisan képben vannak, hogy minek kell most következnie, és főleg: mikor!

– Mi a vihar az a Szigma-hatás, ha nem vagyok túl indiszkrét? – firtatta a kormányzó.

– A Szigma-hatások eléggé sokrétűek – magyarázta a pilóta. – A modern kori hadviselésben mindazokat a befolyásolási technológiákat értjük alatta, amelyek kollektív módon hatnak egész embercsoportokra, legyenek azok katonák, lázadók, tüntetők, zavargók, vagy egyéb módon behatárolható gyülekezetek. Amire most engem utasítottak, az a Szigma-5 alkalmazása, amely a szelídebbek közül való.

– És mit tud ez az ötös fokozat?

– Ez nem fokozat, hanem besorolás. A fokozatokat másképp jelölik. Mivel én most nem kaptam meg a parancsban a fokozati meghatározást, ez azt jelenti, hogy saját hatáskörben dönthetek. Nekem kell felmérnem, hogy az esemény vagy a cselekmény folyamán milyen erősségű Szigma-5 hatást alkalmazzak.

– Na jó, most kezd számomra kínaivá válni az elbeszéléseid – dőlt hátra legyintve Dariosz. – Lassan olyan leszel, mint Nihuc, lehetetlen belőled normális infókat kihúzni, például erről a Szigma-ötös akármiről.

– A Szigma-ötöst magunk között csak úgy hívjuk, hogy a tompító – mondta Szubotáj. – Képes egész komoly tömegekre is lecsillapító hatással bírni.

A kormányzó arca, amelyen az imént még az érdektelenség jelei tükröződtek, most egészen másféle hozzáállásról tanúskodott. Egészen pontosan az látszott rajta, hogy Darioszt immár nagyon is foglalkoztatja a téma.

– Hogyan is működik ez a valami? És hány emberrel bír el egyszerre? És tulajdonképpen mik a hatásai? – sorjáztak a kérdései.

– Hogy hány emberrel bír el egyszerre, azt elég nehéz behatárolni – felelte a pilóta, majd visszakérdezett: – A te földi életedben például mik voltak a leggyakrabban használt tömegoszlató eszközök, ausztrál rendőr barátom?

– Teszem azt, a könnygázgránát.

– Értem. És amikor egy könnygázgránátot alkalmaztatok, akkor meg lehetett határozni teljes pontossággal, hogy az hány emberre fog hatni?

– Nem igazán, legfeljebb nagyjából – ismerte el Dariosz. – Attól is függött, hogy milyen erősségű volt az eszköz, mi volt a szélirány, meg ilyesmik. És persze attól is, hogy milyen messzire tartózkodott a működésbe lépett könnygázgránáttól a delikvens.

– Pontosan ugyanez a helyzet a Szigma-hatásokkal is – bólintott a tatár. – Ezeknek is van egy epicentruma, és természetesen minél közelebb tartózkodik hozzá a célszemély, annál jobban fogja érezni a hatását.

– De mi az a hatás? Nem árulnád el végre?

– Már elmondtam: a Szigma-5 a tompító. Felajzott, ingerült, felhergelt tömegeket képes lecsillapítani, visszafogni, cselekvésükben korlátozni. A hatás spektruma az egyszerű nyugtatástól kiindulva lényegében az átmeneti leszedálásig terjed, természetesen fokozatos jelleggel.

– Na de mi alapján fejtí ki ezt a bizonyos hatást? – firtatta Dariosz.

– Nem hiszem, hogy ez az a pillanat, amikor mindezt meg kell beszélnünk – mutatott rá a pilóta. – Legyen elég annyi, hogy alfa-hullámok és különböző rezgések segítségével hat az emberi agyra. Most viszont célszerű lenne az odalenn folyó eseményekre koncentrálnunk, mert bizonyára nem azért soroltak be kettőnket erre a repülésre, hogy én mindenféle kiselőadásokat tartsak neked, hanem hogy rakjuk össze a tudásunkat, és akadályozzuk meg valamit, aminek nem szabad megtörténnie.

Hogy mennyire igaza volt Szubotájnak, azt leginkább Mario élte át odalenn, bár mit sem tudott a Golub fedélzetén elhangzó párbeszédéről. Ő ezekben a pillanatokban Zurab felé igyekezett, mert tőle remélte azt, hogy őszinte és részletes tájékoztatást kaphat a kialakult helyzetről.

Amikor odaért a bánatos képű halárushoz, levetette magát a lova hátáról, és bár még mindig zsigeri ellenérzésekkel viseltetett Emma régi ismerőse iránt, megpróbálta mindezt eltitkolva szívélyesen köszönteni a férfit.

Zurab ezúttal sokkal kevésbé volt barátságos, mint például az erdei ösvényen való találkozás alkalmával. Nem elég, hogy kicsit sem örült meg Mario látványának, hanem egyenesen úgy értékelte, hogy a fiatalember lova kitakarja előle azt, ami most mindennél fontosabb volt számára. Ugyanis magában már elkönyvelte, hogy az újonnan alapított egyház, amelyhez nemrég maga is csatlakozott, most fogja az

első mártírját felavatni, aki nem kisebb értéket, mint az életét áldozza fel a hitéért.

– Miért vagy ilyen feszült, Zurab? – kérdezte Mario, a barátságosság minden álcáját magára öltve.

– Még kérdezed? – méltatlankodott a halárus, de csak úgy, a fogai között szűrve a szavakat. – Most végzik ki a legidősebb és legnagyobb tudással bíró vezetőnket ezek az istentelen rohadékok.

– Biztos vagy benne, hogy kivégzik? – vontta össze a szemöldökét Mario.

Zurab leemelte a tekintetét a híd közepén álló hatalmas kerékről, és kérdően nézett az olasz fiú szemébe:

– Azt hiszed, hogy van esélye Baskírnak, amikor ezek a démoni alakok állnak vele szemben? – háborgott csendesen. – Ez a vízpróba igazából nem is próba, hanem egy kivégzés. Ezek a mocsadékok így szokták eltenni az útból azt, aki csak egy kicsit is mást mer mondani, mint ők.

Mario kezdett kissé megzavarodni, és rosszallóan vontta össze a szemöldökét:

– Nem gondolod, hogy mindaz, amit mondasz, ellentétben áll a hiteddel? – kérdezte, de a buta arcú halárus nyomban letromfolta:

– Ennyi időt nem lehet élve a víz alatt eltölteni. Ezek a galád hitetlenek kivégezték Baskírt, a mi öreg tanítónkat. Átkozott legyen a nevük harminc emberöltőn keresztül! – sziszegte mély gyűlölettel.

Mario még mindig nem értette:

– Ha nem hiszel benne, hogy Baskír túlélheti a vízpróbát, akkor egyáltalán hogy nevezheted magad guzeliánusnak? – kérdezte igencsak számonkérően.

Zurab nem igazán fogta fel, hogy ebben az egész történetben hol bújnak meg az ellentmondások. Viszont idejét látta, hogy maga mögé

mutasson, és igazolja, hogy nem véletlenül van jelen az ő kis csapata. Felemelte a jobb kezét, a mutatóujját az ég felé emelte, és Mario legnagyobb meglepetésére legalább kétszáz mutatóujj emelkedett a magasba Zurab mögött, igazolván, hogy a guzeliánusok jelentős számban vannak jelen a hídon.

Mario – maga sem tudta, hogy miféle hirtelen jött indíttatásból –, de a jó kétszáz felemelt kezű és égre mutató ember felé biztatólag odaüvöltötte:

– Ne féljetek! Baskír él! És hiába minden evilági fondorlat, Isten megsegíti!

Az olasz fiú felszólamlásának rögtön két fontos következménye is akadt, és ezek közül csak a kisebb jelentőségű volt az, hogy a mintegy kétszáz guzeliánus üdvivalgással követte a szívének tetsző, lelkesítő harsogást. A nagyobb jelentőségű viszont az volt, hogy Marióhoz csakhamar odalépett egy jól megtermett egyházi testőr, és kérdőre vonta:

– Mit hergeled itt a tömeget, te gyalázatos kis pondró?

Hősünk szemében a félelem szikrája sem volt felfedezhető, amikor bátran visszaszólt az izmos alaknak:

– Ez itt egy szabad köztársaság, én pedig azt mondom, amit akarok!

A tagbaszakadt és Mariónál legalább egy fejjel magasabb férfi arca ekkor skarlátvörössé változott, és miközben megragadta a siheder grabancát, vad ordítózásba fogott:

– Hát akkor majd én kitalálom, hogy mit akartál mondani, te kis patkány! Talán csak nem az egyházunkat, vagy magát Zsatar főpap urunkat akartad a mocskos szádra venni?

A környéken álldogálókat ekkor az a szerencse érte, hogy csakhamar két csudás jelenetnek is szemtanúi lehettek. Az első mindjárt azután következett be, hogy Mario újra visszaszólt a terebélyes férfiúnak. A

közleménye leginkább végtelenül provokatív javaslatokat tartalmazott arra nézvést, hogy miképpen szerezhette a nekihevült fickó természetfeletti szexuális örömeit a jeles főpapnak, és ebbéli ajánlatai során egészen konkrétan megnevezte Zsatar hátsó testnyílását.

A környékbeli hallgatóság tagjai, még a guzeliánusok is – sőt, főképpen ők – hüledezve fogadták a rövid párbeszéd illetően alakulását, de az egyházi testőr csöppet sem volt rest, azonnal előhúzta rövid törét, és dühödten belemártotta a szemtelen fiatalember hasába. Csakhogy ez a szemtelen fiatalember ettől sem össze nem csuklott, sem el nem bizonytalanodott, hanem mélyen a támadó szemébe nézve kijelentette:

– Megbánod te még ezt, amikor ráébredsz, hogy mi az igazság.

Ebben a szent pillanatban kiemelte a nagy kerék Baskír testét a vízből, és mintha csak a legtermészetesebb dolog lett volna, az öreg Tanító felszökkent a híd korlátjára, szélesen elmosolyodott, karjait széttárta, és átható hangon intézett rövid kiáltványt a bámészkodó sokaság felé:

– Isten megmentett!

Aztán az elsápadt Zsatar főpapra mutatott, és a lehető legfenyegetőbb hanghordozással kinyilatkoztatta:

– Nincsen hatalmad fölöttem!

257. fejezet

Az elől álló guzeliánusok elhűlve vették tudomásul, hogy a fiatal fiút az egyházi testőr egyszerűen leszúrta, azt azonban még nagyobb döbbenettel konstataáltak, miszerint a fekete hajú siheder erre nemcsak hogy nem rogyott össze, hanem éppen ellenkezőleg. Elrúgta magától a jól megtermett férfit, aztán – érzékelve a híd korlátjánál

történeteket – Baskírra mutatott, és beleordította a tömegbe:

– Dicsőség az egyetlen Istennek, aki megmentette!

Aztán felkapott a lovára, és miközben néhányszor körbefordult, vadul hergelni kezdte a körülötte állókat:

– Láthatjátok a saját szemetekkel! Baskír él! Isten megmentette az öreg Tanítót!

Eközben a tagbaszakadt egyházi testőr feltápáskodott a kövezetről, és újból kísérletet tett a rebellis fiatalember ártalmatlanná tételére, de megint csak kudarcot vallott. Amikor a lovas közelébe ért, Mario lendületből úgy rúgta homlokon, hogy azonnal hátrabicsaklott a feje, majd az egész teste, végül pedig magatehetetlenül terült el a kövezeten.

Mindeközben Baskír csak állt a híd korlátján, karját széttárva, szelíden mosolyogva.

Zsatar főpap természetesen nem volt abban az állapotban, hogy a rémült hápogáson kívül egyebet is hozzá tudjon tenni az eseményekhez, így hát a jóval nagyobb hangú és egyébként is jobb egészségi állapotnak örvendő Uvon padre volt az, aki az egyház részéről magához ragadta a kezdeményezést. Felmászott a híd korlátjára, megállt Baskír mellett – persze biztonságos távolságban, jó három karnyújtásnyira –, aztán az öreg Tanítóra mutatva elkezdett eszelősen rivalogni:

– Ez egy démon! Ugye, ti is látjátok, emberek? Semmi kétség felőle, a vénember egy démon! Hallottátok, mit mondott? Hallottátok??? A hitünket gyalázta! Az isteneink létezését vont a kétségbe, amikor azt hörögte, hogy csak egyetlen isten létezik! Pusztítsuk el ezt a mótelyt, mielőtt magunkra haragítjuk az égieket, akik aztán olyan csapást fognak mérni Osmosisra, hogy abba mind belepusztulunk!

Mi tagadás, a hídon állók körében nem aratott egyértelmű sikert a padre hóbörgése. Az emberek jelentős része tanácstalanul állt a dolgok ilyenén alakulása előtt. Hát nem arról volt szó, miszerint a vízpróba éppen arra való, hogy kiderülhet általa, valóban bűnös-e a meghurcolt személy? És ha nem, akkor az égiek úgyis megmentik? Mit számít az, hogy az öregember csak egyetlen istennek köszönte meg a megmenekülését? A lényeg az, hogy túlélte azt, amit minden józan számítás szerint élő ember nem élhetett volna túl. Hát két híd között húzták át a víz alatt ezt a szerencsétlen öreget, mégis él! Mit akarnak még tőle?

Ezzel ellentétben valamivel nagyobb tömeg képviselte azt a nézetet, hogy Uvonnak igaza lehet. Akárhogy is, de az öregember megtagadta a meori nép isteneit, ennél fogva csakugyan démon lehet, akit minél hamarabb el kell pusztítani, mielőtt nagy bajt hozna Osmosisra. Ha a folyó vize nem boldogult vele, hát akkor az egyházi testőröket kell ráküldeni, vagy ha másképp nem megy, neki kell esniük mindannyiuknak, és darabokra cincálni a vénember démon által megszállt testét!

A nézetkülönbségek kaotikus hangzavart eredményeztek a hídon, mert mindegyik tábor a saját igazát harsogta, ráadásul úgy, hogy nem volt semmiféle vezérszónoki iránymutatás vagy egységes skandálás, tehát lényegében mindenki a magáét ordította.

A folyó két partját tekintve már nem volt ilyen kavargó a helyzet az elkülönülést illetően. Az Adóhivatal felőli domboldalon, ahová nem sokkal korábban özönlöttek be az Arénából érkezett népek, szinte egyöntetű volt az a vélekedés, hogy az öregembert szabadon kell engedni, mert kiállta a próbát. És bár abban a kérdésben, hogy az istenek hányan vannak, még nem volt egységes a nézetük, mert jócskán akadtak közöttük, akik félig-meddig kétkedve fogadták az

Arénában elhangzottakat, azt azonban mindenképpen bizonyítottanak látták, hogy az égi hatalom megmentette az idős férfit.

Nem így a folyó túlsó partján. Ott jobbra olyan emberek tartózkodtak, akik nemhogy a zárónapon, de egyetlen olimpiai rendezvényen sem jártak, így hát fogalmuk sem volt, mi játszódott le nemrégiben az Arénában. De más okból sem volt kellő rálátásuk a történetekre, hiszen ők nem egy domboldalon álltak, mint az Adóhivatal előtti tömegek, hanem egy teljesen sík terepen. Így aztán sokuk csak úgy kapott hírt az eseményekről, hogy az előttük állók továbbították nekik mindazt, amit a hídhöz legközelebb állóktól hallottak.

Ebben a közegben elsőprő többséget alkotott az a vélemény, hogy a megátalkodott öregembert el kell pusztítani, minél hamarabb, annál jobb. Ennek folyományaként itt alakultak ki spontán módon azok a szavalókórusok, amelyek már egyöntetűen harsogtak mindenféle rigmusokat, és ezen jelszavak egyike sem a békés megoldást célozta.

Sőt, a hátsó sorokban hőbörgő, többnyire borgőzös atyafiak igencsak szorgalmazták, hogy Osmosis büszke népe ne csak a száját jártassa, hanem lépjen végre a tettek mezejére! Ezek a polgárok az ital hatására szerfölött öntudatosak lettek, és nagyon idegesítette őket, hogy eddig lényegében semmit sem láthattak, mert kezdettől fogva kiszorultak az események középpontjából. Nagy felajzottságukban egyszer csak megtolták a tömeget a híd irányába, így hát az elől állók is kénytelenek voltak a vízpróba konkrét helyszíné felé nyomakodni.

Baskír is detektálta mindezt a híd korlátján állva, és el is küldte jelentését a többieknek, Nihuc és Guzel azonban rögtön megnyugtatta, hogy aggodalomra nincs oka.

Csak hogy a folyó túloldalán álló tömeg is érzékelte, hogy mi történik, hiszen a domboldalon helyet foglalva világosan látható volt a

folyamat. Így hát az Aréna közönsége is a híd felé kezdett nyomulni, és félő volt, hogy az összecsapás már csak idő kérdése.

Guzel ekkor vetette a vízbe magát. Eleddig ő is az olimpiáról érkezettek között álldogált, sőt leginkább ő vezette a tömeget az Adóhivatal elé, de most habozás nélkül cselekedett. A folyóba ugrott, és csakhamar kibukkant az Adósok hídjának legközelebbi pillérénél.

A híd egyébként meglehetősen impozáns volt, még ha nem is a külsínt, hanem a méreteit tekintve. Annak idején, amikor tervezték, a szélességét úgy határozták meg, hogy hat szekér is elférjen rajta egymás mellett. Osmosis főváros legfontosabb piacait kötötte össze egyrészt a viharebesen fejlődő raktári negyeddel, másrészt a kikötővel.

Guzel jól tudta, hogy a híd alján mely kövekbe kapaszkodva tud odajutni az építmény közepéhez, a kíváncsi szemek elől elrejtve. Már csak azért is, mert az Evilágon eltöltött öt éve alatt nem ez volt az első alkalom, hogy az Adósok hídján ilyen inverz módon kellett átkelnie.

Csakhamar felkapaszkodott az építmény korlátján, és odaállt Baskír mellé. Láttára újabb üdvözlőalkalmat törtek ki Zurab kis csapatának lelkes tagjai, de korántsem osztozott mindenki a guzeliánusok örömeiben. Közülük is az az izmos egyházi testőr volt a legellenségesebb, aki kivont karddal közeledett a két Tanító felé. Kikerülte a nagy kereket tartó faállványt, és épp az utolsó kötélén készült átlépni, amikor hátulról valaki pokoli erővel fogott rá a nyakszirtjére.

– Hova-hova, fiatal barátom? – firtatta szívélyesen a vasmarok tulajdonosa.

A testőrnek hátra sem kellett néznie, az érdeklődő egyén nyomban maga felé fordította, mint valami rongybábut. Az egyházi alkalmazott elhűlve ismert rá Nihuc vezérezredesre.

A ráismerés egyébiránt kölcsönös volt. A vezérezredes is jól tudta, hogy ez a túlbuzgó fickó volt az, aki a Monostor kapujánál akadékoskodott vele, amikor nemrégiben látogatást tett a jeles intézményben.

Zsatar főpap katonája hamar túltette magát azon a meglepetésen, hogy az elhízott és meglehetősen puhánynak látszó vezérezredes izmaiban ilyen pokoli erő lakozik, és fojtott hangon azt nyökögte: – Nin-csen... hatalmad... fölöttem.

Ezzel arra szeretett volna rámutatni, hogy az egyházi testőrség nem tartozik Osmosis semmiféle rendvédelmi vagy katonai szervének alárendeltségébe, illetéknéppen Nihuc vezérezredes e percben jogtalanul intézkedik vele szemben. Csakhogy hamarosan kiderült, hogy a kormányzói testőrség parancsnokát momentán kicsit sem izgatják az államigazgatási hierarchia efféle vonatkozásai.

– Ejnye! Még plagizálsz is? – csóválta meg rosszallóan a fejét a vezérezredes, arra utalva, hogy ez a mondat az imént Baskír szájából hangzott el, szó szerint.

A fickó nem értette, mi az a plagizálás, viszont a következő momentum már teljesen egyértelműen dekódolható volt számára, Nihuc ugyanis akkora maflást kevert le neki, hogy nyomban leesett a fejéről a sisakja.

A különös jelenetbe ekkor egy harmadik személy is belekeveredett, aki nem volt más, mint Mario. Az olasz fiú több egyházi testőrt is szorgosan fejbe rúgott a lova hátáról, így verekedve be magát az

események sűrűjébe, és amikor már ott tartózkodott, nyomban felajánlotta szolgálatait a vezérezredesnek.

Nihuc csak három szót közölt válaszul:

– Baskír elé, most!

Mario megértette, hogy gyors cselekvésre van szükség, ezért leugrott a lováról, hogy hamarabb odaérhessen a híd korlátjához, ahol a két Tanító álldogált. Amikor elérte a híd szélét, és éppen felugrott a barátai mellé, egy nyílvesző fúródott a hátába.

Az olasz fiú hátrafordult, és immár a híd korlátján állva pillantott vissza a sokaságra. Rögtön meglátta az íját még mindig mereven tartó és döbbsent arccal figyelő egyházi testőrt, így hát rövid, de hangzatos kérdést intézett hozzá:

– Te tényleg meg akartad ölni azt, akit Isten éppen most mentett meg? Felfogod egyáltalán, hogy mivel próbálkoztál? Nem féled az Isten haragját?

Guzel elismerően nézett a fiúra, aztán – mintha csak a világ legtermészetesebb dolga lenne – kihúzta a hátából a nyílveszőt.

– Kezd drámaian alakulni a helyzet odalenn – jelentette ki vészjóslóan Dariosz a vadászgép fedélzetén, erősen ráhajolva a monitorra.

– És ez téged meglep? – kérdezte Szubotáj. – Nyilván nem azért küldtek ide minket, mert arra számítottak, hogy egy zenés-táncos, vidám multság fog spontán létrejönni az Adóhivatalnál.

– Akkor most mi lesz? – firtatta aggodalmasan a kormányzó.

Szubotáj a jobb kezével elengedte a botkormányt, és a saját kijelzője felé nyúlt:

– Nem várok tovább semmiféle parancsra. Üzembe helyezem a tompítót.

258. fejezet

A Rótvár tróntermében jelen lévő három személy közül egyértelműen Lanagrid volt a legidegesebb:

– Még mindig nem került meg az az anyaszomorító?

– Nyomban üzentem volna neked, ha megkerült volna – mondta a fejedelem, aztán próbálta megnyugtatni a lányát: – Nem kellene ezen idegeskedned. Estig csak előkerítjük tán azt a nyomorultat! A te állapotodnak most az lenne jó, ha szépen visszafeküdnél, alaposan kialudnál magad, és rám bíznád ezt a dolgot. Lehet, hogy mire felébredsz, már rég...

– Ugyan hogy tudnék most aludni, atyám? – vágott közbe ingerülten Lanagrid. – Le sem tudnám hunyni a szememet! Inkább azon csodálkozom, hogy te ilyen nyugodt vagy. Hát nem látod, milyen kínos helyzet vár ránk este?

Kalrundról hirtelen lehullott a magára erőltetett nyugalom álarca, és gondterhelten roskadt le az asztal mellé:

– Dehogynem látom – temette a kezébe az arcát. – Hej, de még mennyire látom!

– Ha estig sem kerül elő az a borsófejű barom, akkor itt olyan botrány lesz, hogy ekkorát még Evilág nem látott! – harsogta kétségbeesetten a lány. – Már szinte hallom az anyósom sipítozását, hogy nem vigyáztunk a kicsi fiára, és még jó, ha nem kapjuk meg azt a vádat, hogy egyenesen mi tettük el láb alól!

Kalrund sokért nem adta volna, ha a lánya csendben marad, és nem sorolja fel azokat a variációs lehetőségeket, amelyek enélkül is jó ideje kínozták már a szüntelen töprenkedésben megfáradt elméjét. Ezért

hát majdhogynem felüdülésként hatott rá, hogy ebben a pillanatban a főszakácsa kért szót.

– Engedelmetekkel, felséges uram és úrnőm – udvariaskodott Esteban –, a figyelmetekbe ajánlanék egy olyan eshetőséget, amelyen talán érdemes lenne elgondolkodni.

Kalrund reménykedve nézett ki a tenyere mögül:

– Csak beszélj bátran, derék főszakácsom – biztatta a fiatalembert. – Minden okos ötlet és új gondolat jól jöhet egy ilyen helyzetben.

Lanagrid szava is elakadt, és rendkívül furcsa pillantásokkal méregette a főszakácsot. Mintha most jutott volna el a tudatáig, hogy Esteban korántsem azért tartózkodik a helyiségben, mert az ünnepi menü vonatkozásában vár utasításra a gazdájától.

– Az imént, amikor még csak ketten voltunk jelen, úgy fogalmaztál, nagyuram – nézett a fejedelemre a spanyol –, miszerint Gunnerud ifiúr eltűnése jó ok lehet a háborúra a Hercegség számára. Az jutott eszembe, vajon mi van akkor, ha ezt a jó okot egyáltalán nem bízták a véletlenre ott, a Hercegségben?

– Mire célsz egész pontosan? – vont össze a szemöldökét Kalrund.

– Csak arra, hogy talán Gunnerud ifiúr eltűnését valakik pontosan így tervezték el – magyarázta Esteban. – Annak idején az egyik északi őrgrófságban hallottam azt a mondást, miszerint vádold meg az ellenségedet azzal, amit épp te készülsz elkövetni – fejtette ki jelentőségteljesen, persze gondosan eltitkolva, hogy ezt a mondást a Föld nevű bolygóról ismeri. – Ha ennek mentén gondolkodunk, akkor könnyen belátható, hogy senki másnak nem áll érdekében Gunnerud eltűnése, mint éppen a Hercegség uralkodóházának. Ha valóban okot akartak gyártani a háborúhoz, akkor ennél jobb ürügy nem is létezhet. Márpedig ha engem el tudtak rabolni Rótvárból, akkor a saját

hercegük eltávolítása vagy megszöktetése bizonyára semmiféle nehézséget nem okozhatott számukra.

Ezen a ponton pattant fel az asztal mellől Kalrund, és nagyokat fújtatva, kezét a háta mögött összekulcsolva folytatta a fel-alá járkálást, amit nem olyan régen hagyott abba. Már az arcán is jól látszott, hogy minél tovább töpreng az elhangzottakon, annál valószínűbbnek tartja az elméletet, de ezt csakhamar szóban is megerősítette:

– Meg kell mondjam, ilyen éles elméjű ember még a tanácsadóim között sem volt soha, nemhogy a konyhámon – morogta a szakálla alól, aztán megtorpant, és már a szokásos hangerővel jelentette ki: – Nagyon is igazad lehet, Esteban fiam! Áldom az eszemet, amiért úgy döntöttem, hogy a bizalmamba avatlak. Hát minél alaposabban pörgetem a gondolataimban okos szavaidat, annál világosabb, hogy fején találtad a szöveget!

Lanagrid közben némi értetlenséggel pislogott, hol az apjára, hol a szeretőjére, bár az az egy dolog most már kezdett világos lenni számára, hogy kettejük között még annál is bizalmasabb kapcsolat áll fenn, mint amilyet előzőleg feltételezett.

– Ó, hogy vernék meg őket az istenek! – átkozódott mindeközben Kalrund. – Ezeknek az alávaló hercegségeknek aztán semmi se drága! A saját fiukat is beáldoznák, csak hogy megkaparinthassák a fejedelemségem trónját! Teljesen igazad van, Esteban fiam! Ha téged is el tudtak rabolni, akkor Gunnerud nyomtalan eltűntetése Rótvárból szinte gyerekjáték számukra! Csak hazaviszik, elé raknak egy gyertyát vagy egy csillárt, és az a félhülye hónapokig elvan! Bámulja a fényt, gyártja az értelmetlen mondásait, és közben annyit se kérdez, hogy hol van most ő, és mit keres ott!

– Kisegítene valamelyikőtök? – szólalt meg kissé elárvultan Lanagrid. – Igazán nem tartom magam az udvar legostobább fiatalasszonyának, de nem egészen tiszta előttem ennek a megfejtésnek minden egyes pontja.

– Pedig világos, mint a Nap – jelentette ki a fejedelem. – Ezek a törtető hercegségi senkiháziak úgy vágynak a trónomra, mint ahogy a kiszáradt vetés szomjúhozza az esőt. Az uralkodócsaládjaink közötti házasságtól nyilvánvalóan azt remélték, hogy majd szép csöndesen átveszik a hatalmat a Kalrund Fejedelemség fölött. De valamiért türelmetlenek lettek. Már azt sincs idejük kívánni, hogy a majdan megszülető trónörökös egyáltalán fiú lesz-e vagy lány.

Az uralkodó nem bírta leküzdeni a kísértést. Öntött magának az asztalon elhelyezett feketeborból, nagyokat kortyolva felhörpintette, aztán folytatta az eszmefuttatását:

– Hogy mire ez a nagy sietség, azt nem tudhatom biztosan, legfeljebb sejtem. A küszöbön álló háború óriási változásokat fog hozni az egész Szigetvilág hatalmi rendjében. És ahogy ez már ilyenkor lenni szokott, mindenki a lehető legnagyobb zsákmányt szándékozik leszakítani magának. Így van ezzel a Gannerud Hercegség is. És nagyon nem mindegy számukra, hogy a méretüket és jelentőségüket tekintve az utolsók között lesznek a sorban, amikor például Osmosis kikötőinek vámbevételét fogják felosztani a győztes országok, vagy egy igazán rangos és befolyásos középhatalomként vehetnek részt a zsákmány porciózásában. Hát ezért lehet olyan fontos nekik, hogy mihamarabb átvegyék az uralmat a fejedelemség fölött, és a saját trónjuk alatt egyesítsék országainkat.

Lanagrid lassan odalépdelt az asztal mellé, és miközben leereszkedett egy székre, méltatlankodva szólt az uralkodóhoz:

– Igazán nem értelek, atyám. Mi vagyunk a Kalrund Fejedelemség –

tárta szét a két karját, hogy az ország méreteit érzékeltesse, majd úgy közelítette egymáshoz csinos kis kezeit, mintha csak egy láthatatlan labdát akarna megfogni: – Ez meg a Gunnerud Hercegség. És akkor mi félünk tőlük?

– Meglátásod helyes, leányom. Mármint a területi méreteket illetően – hagyta jóvá a fejedelem. – De akadnak itt katonai vonatkozások is. A Hercegség csapatai erősek és harcedzettek, hiszen hosszú éveken át háborúskodtak a szomszédaikkal. Éppen ezért is szorgalmaztam haderőink egyesítését, amikor világossá vált, hogy súlyos meori belviszály közeleg, és kivonni alóla magunkat nemcsak gyávaság, de botorság is lenne. Természetesen nem állítom, hogy a hercegségi hadsereg erősebb lenne a miénknél. És ezzel odaát is tisztában vannak, hiszen ellenkező esetben már rég megtámadtak volna minket, nem pedig holmi családegyesítéssel próbálkoztak volna. De az tény, hogy nem elhanyagolható a katonai erejük. Azonban nem is ez itt a fő kérdés! Sokkal inkább az, hogy ha most elkezdünk egymással civakodni, akkor mindketten kimaradunk a nagy szigetvilági hadjáratból, és ezáltal a zsákmányból is.

Esteban egy ideje már nem volt képes a teljes figyelmét eme beszélgetésnek szentelni, mert nemrég olyan döbbenetes, szinte letaglózó következtetés született meg az elméjében, amit sehogy sem bírt elhessegetni. Sőt, minél tovább gondolkodott rajta, annál gyorsabban pörgött az agya. Egy idő után pedig már a gyomra is erősen felfordult, amikor ráeszmélt, hogy logikai levezetésének minden apró mozaikja stimmel.

Mert hiszen elég csak visszaidézni Gunnerud herceg fizimiskáját, habitusát, meg az egész nyomorult lényét. Hát az a szerencsétlen azt hiszi, hogy a káposztából lesz a gyerek! Ezt ő – mármint Esteban – a saját fülével hallhatta! Vajon mennyire valószínű, hogy Gunnerud

képes volt utódot nemzeni? Vagy ha képes is lett volna, mennyire valószínű, hogy ezt bárki hagyta, sőt megengedte volna neki?

Márpedig Lanagrid állapotos, ezt mindenki tudja az udvarban... Na de ha nem a félnótás herceg a születendő gyerek apja, akkor vajon ki?

A főszakácsnak most már igen erősen kellett koncentrálnia, nehogy bármelyik gondolata kiülhessen az arcára. Merthogy ezek a gondolatok még az egy perccel korábbinál is szédítőbb sebességgel cikáztak az agyában. És ebben a pillanatban bevillant neki Iniciusz páter neve. Akinek Kalrund még a pusztá említésére is kevés híján dührohamot kapott az imént. Vagy ha ez talán túlzás is, hát mindenképpen gyanakvóan és igen különösen kezdett viselkedni.

Pedig akárhogy is vesszük – okoskodott magában a spanyol fiatalember –, a puzzle minden darabja szépen illeszkedik a másikhöz, és ez az egész nagyon is Kalrundra vall. Naná, hogy nem szeretne volna, ha ez a kis madárfejű szellemi fogyatékos lesz a trónörökös apja! Nyilvánvaló, hogy a fejedelem csak a Hercegség megkaparintására vágyik, nem pedig a Gunnerud család génállományára! Bármennyire is ismeretlen előtte ez a kifejezés, ha választhatott egy félkegyelmű nemes úrfi magja, vagy egy köztiszteletnek örvendő, mindenki által elismert tudós génjei közül, akkor habozás nélkül az utóbbit választotta.

Egyébként pedig nem is kellett választania! Elvégre mindenki úgy hiszi, hogy a születendő utódnak Gunnerud az apja!

Ezen a ponton Esteban legszívesebben a homlokára csapott volna, de hatalmas önuralommal legyűrte ebbéli vágyát. Kicsit büszke is volt magára, bár az önfegyelmét bizonyító sikerben az is jelentős szerepet játszott, hogy e pillanatban eszébe jutottak a történet szexuális vonatkozásai, amitől igen komoly viszolygás vett rajta erőt, és még csak nem is a saját személyét illetően. Hát ez az Iniciusz páter

mégiscsak Lanagrid tanítója volt, már egészen kicsi gyermekkor óta!
És akkor...

Lázás töprenkedéséből e pillanatban egy már jól ismert, borízú hang zökkentette ki:

– Esteban fiam, itt vagy még velünk? – érdeklődött idegesen Kalrund fejedelem.

259. fejezet

Az Adósok hídjánál egyre tarthatatlanabb volt a helyzet. A feszültséget szinte tapintani lehetett a levegőben. A folyó ezen ágának szegényebbik felénél olyannyira fokozódott a tömeg nyomakodása, hogy most már az eseményekhez legközelebb állók is kénytelenek voltak előretolakodni, még ha a vallási procedúra kezdetén nem is terveztek ilyesmit.

Ennek köszönhetően a híd közepén már teljesen összekeveredett a tömeg. Darócruhás parasztok és fényes kelmékbe öltözött polgárok sodródtak egymás mellé, és nehéz lett volna eldönteni, hogy ezt a körülményt mely társadalmi osztály tagjai viselik nehezebben.

Közben a különböző jelszavak is egyre harsányabbak, és ami még fontosabb, egyre durvábbak lettek.

- Fojtsuk vízbe a vénembert mi!
- Halál rá!
- Máglyára a démonnal!
- El a kezekkel az öreg Tanítótól!
- Kiontom a belét, aki hozzá mer érni!

Ilyen és ehhez hasonló csatakiáltások röpködtek a levegőben.

– Pusztuljon minden hitetlen! – üvöltözte a híd közepén egy rókaképű kis ember, aki ezzel nem sokat kockáztatott, mert eme csatakiáltás nyomán bármelyik tábor joggal érezhette úgy, hogy a sunyi ábrázatú fickó velük van.

A Golub fedélzetén Szubotáj ugyanúgy belekezdett a furcsa monológjába, mint ahogy korábban is tette:

– Megkezdem a körözést a célterület fölött. A magasság 40 méter, a pálya sugara 68 méter.

– Ilyenkor ki a bánathoz beszélsz? A fekete dobozhoz? – faggatta Dariosz, de a tatár nem válaszolt neki, mert túlságosan lefoglalta a felszínen zajló események megfigyelése. Mivel a gép már bedöntve repült, ezt monitor nélkül, a saját szemével is megtehetette.

Nem sokkal később mégis megszólalt, de ezúttal sem a kormányzóhoz beszélt:

– Digitális kamuflázs kikapcsol.

Az ausztrál elképedve bámult a pilótára:

– Hát ezt meg miért csináltad? – értetlenkedett továbbra is. – Biztos, hogy ez volt a terv?

Szubotáj végre válaszolt, de közben egy pillanatra sem vette le a szemét a tömegről:

– Ha nem kapsz semmilyen választ a bevetésirányítástól, az általában két dolgot jelent. Vagy leszárják, hogy mit csinálsz, vagy ők maguk sem tudják, hogy mi történik. De mind a két esetben rád akarják verni a döntés felelősségét. Hát én most döntöttem.

– Na jó, de...

– Semmi de! Csak nézz rá erre a kurva tömegre! Tele van mindenféle lumpenprolival, vagy nem tudom, nálatok, Osmosisban hogy kell az ilyesmit mondani, de hogy ezek hamarosan egymásnak fognak esni,

az száz százalék! És ez még hagyján, de odalenn vannak a barátaink is!

– Akkor most már mindenki láthat minket?

– Láthat, és ez főleg a lumpenproliknak lesz újdonság, mert ezek egész biztos nem voltak ott az Arénában, tehát nem lehettek szemtanúi a produkciónknak. Hát most csak lessenek, és tátsák el azt a buta szájukat!

Szubotáj voltaképpen jósdát is nyithatott volna, mert az előrejelzései sorra beigazolódtak. No persze, ehhez nem sok köze volt a jövőmondásnak. Sokkal inkább egy jó katona tapasztalatain, gyors észjárásán és logikus gondolkodásmódján alapult a „jóslat”.

Odalenn először a domboldalon álló emberek észlelték az égi jelenséget, de számukra nem volt újdonság a látvány, hiszen ők voltak azok, akik az Arénában már megszemlélhették a különös jármű landolását, majd az égbe emelkedését. Részükről tehát csak halk morajlás kísérte az újabb csodás történést, ez a szerény zsivaj pedig gyakorlatilag beleveszett a híd környékén folyó általános hőbörgésbe. Viszont ahogy teltek a másodpercek, egyre többen és többen vették észre, hogy valami nem mindennapi dolog zajlik a fejük fölött. Végül már mindenki fölfelé bámult, kivéve azokat a nekihevült atyafiakat, akik a keleti hídfő közelében immár tényleg egymásnak estek.

– Na, akkor pörköljünk oda nekik egy kis Szigma-5-tel! – szívta fel magát Szubotáj, majd kihozta a körözből a vadászgépet, az események centruma felé irányította a Golub orrát, aztán egy pillanatra odanyúlt a plasztikus kijelzőhöz.

Dariosz kissé csodálkozott rajta, hogy mintha most megszakadt volna az eddigi monológok sorozata, már ami a pilóta „tollbamondásait” illeti, és ezúttal a fenti kijelentésen kívül nem diktált semmit a „fekete

doboznak”. Talán ezekről a Szigma-izékről nem szabad beszélni? Vagy Szubotáj nem akarja, hogy nyoma maradjon, mikor és milyen erősségű hatást bocsátott rá az alatt hadakozókra?

Mindenesetre nem töprenkedett sokat a dolgon, mert most már ő is kíváncsian figyelt előre felé, és a szélvédőn át szemlélte az eseményeket.

A keleti hídfőnél egymásra támadó osmosisi polgárok – igen különös módon – egyszeriben módfelett lelassultak. Vagy inkább elkedvetlenedtek? Dariosz hirtelen nem is tudta volna megmondani, melyik kifejezés illene leginkább arra, ami a híd azon felén történt. Ám az tény, hogy egy eléggé széles sugarú körben a tömeg korábbi heves hullámozása láthatóan alábbhagyott.

Odalent is pontosan észlelhető volt ez a változás. A híd korlátján álló Mario az imént még aggodalmasan figyelte, hogy a híd túlvégén miként esnek egymásnak a derék osmosisi polgárok, aztán viszont megnyugodva vette tudomásul a fejleményeket. Az ismerős zúgást a feje fölött, Guzel biztató pillantását, Nihuc újbóli, bár halovány feltűnését a látómezejében, de legfőképpen azt, hogy amott, azok a verekedők kezdenek igencsak furcsán viselkedni.

A legfeltűnőbb az volt – legalábbis a híd korlátjáról megsejmelhető felülnézetből –, hogy mintha lekókadott volna a delikvenszek feje. A pillanatokkal korábban még előreszegezett állal harciaskodó, nyakukat alfahím módjára nyújtogató egyedek mostanra igencsak darvadozva, bután bámultak egymásra.

Igen, Mario határozottan azt tapasztalta, hogy az előbb még öklöt rázó atyafiak karja lehanyatlik, a válluk előre esik, de olyannyira, hogy némelyek öregemberekhez illő görnyedt testtartással zuhannak magukba. Mozgásuk lelassul, minden mozdulatuk ólmossá válik, még az is, amellyel az égnek fordítanák a fejüket, de némelyiknek még ez is

olyan lassan megy, hogy mire odanéznének, addigra az égi tűnemény – azaz a Golub – már a híd másik oldalán jár.

Az olasz fiú valami csodás, éteri zsongást érzett a fejében, és aztán minden sejtjét átható nyugalom kezdett szétáradni benne. A legnagyobb meglepetésére ekkor megjelent a gondolataiban Emma. Kicsit sem értette, miképpen lehetséges, hogy ebben a feszült és kiszámíthatatlan helyzetben éppen a kedvese jut eszébe, aki iránt e percben olyan forró vágyakozást érzett, hogy azt semmilyen szóval nem tudta volna leírni.

Rettentően haragudott Nihuc vezérezredesre. Ugyanis a kövérkés testőrparancsnok volt az, aki őt ebben a szent pillanatban egyszerűen lekapta a híd korlátjáról, és az ölébe vette, mint valami rongybabát, aztán elkezdte hurcolászni valahová, de hogy milyen célból, arra Mario nem volt képes rájönni, bár azt egyelőre pontosan érzékelte, hogy a kövérkés ezredes karjaiban pihen, és mennek át a tömegben, tán a nyugati folyópart felé, de még az is lehet, hogy nem oda.

Nem nagyon kell neked több dózis – mondta Nihuc, vagy ha nem is ezt, hát valami ilyesmit, de hogy miről beszélt, az Mario számára – mivel nagyon távolról hallotta – egyáltalán nem volt világos. Mint ahogy az sem, hogy hová viszik, miért viszik, és vajon verekedett-e Zurab is, és ha igen, akkor elszenvedett-e legalább egy maradandó sérülést, vagy ha nem is, mert hát inkább ne kapjon sebet, mégiscsak jó gyerek, igazi guzeliánus, de ha csak egy forradás lesz az arcán, az nem jó, mert a nők állítólag szeretik a sebhelyes arcú férfiakat, és ha Emma beleszeret abba a forradásba, őt meg elhagyja, akkor itt vér fog folyni, elvégre mégiscsak ő a Sebezhetetlen, na de hol lehet a lova...

– Ó, a rohadt életbe! – káromkodott Szubotáj a vadászgép fedélzetén. – Úgy látom, Mario barátunk is kapott a szórásból.

– Látom én is – nyugtázta Dariosz, immár újra a kijelzőt böngészve, és egyre ügyesebben ráközelítve az eseményekre. – Nem is gondoltam volna, hogy Nihuc ilyen erős! Azt meg pláne nem, hogy ilyen sebességgel képes átvágni a tömegen, ráadásul úgy, hogy egy embert visz a karjában.

– Soha ne becsülj le egy androidot – javasolta Szubotáj. – Egy metamorfot meg pláne ne!

Aztán gondolt egy nagyot, és a legközelebbi fordulónál már a híd közepét vette epicentrumnak, és ezzel a célzással állította be a Szigma-5 hatást.

Guzel odalenn, a híd korlátján állva a magasba nyújtotta a kezét, akárcsak korábban az Arénában, amikor a kormányzó után ő is szónokolni készült. Körbepillantott a tömegen, és úgy ítélte meg, hogy immár nagyon is alkalmas a helyzet, hogy szózatot intézzon az emberekhez.

– Osmosis dicső polgárai! – harsant fel barátságos és rokonszenves hangon. – Néhányan már ismerhettek engem ebben a gyönyörű városban! Akik ismernek, elhiszik szavaimat. Én most leginkább a többiekhez fordulok, akik el sem tudják képzelni, mi történt most velük. Megmondom. Életetek első nagy csodáját éltétek át. Vagy inkább több csodát is, mert mindaz, ami a mai napon történt, be fog vonulni Osmosis, sőt egész Evilág történelmébe! Ma megmutatta nektek a hatalmát az Isten! És soha ne feledjétek, hogy...

– Tudod még követni a kamerákkal a vezérezredest? – kérdezte Szubotáj a kormányzót a Golub fedélzetén, de válasz nem érkezhetett, mert ebben a pillanatban az összes hangszóróból Raudona kellemes és enyhén erotikus hangja csendült fel a pilótafülkében, betöltve a teret:

– Feladat teljesítve, kiváló. Vissza a kijelölt parkolóhoz.

Szubotáj megvonta a vállát:

– Hát, ahogy elnézem, túl sok energiánk nem is maradt másra, mint hogy visszatérjünk a régi Aréna küzdőterére, úgyhogy ezt a döntést magam is meghoztam volna. – Aztán cinkos mosollyal jobbra nézett, és odaszólt Dariosznak: – Na látod.

A kormányzó nem igazán értette, mit kellene látnia, mindenesetre kíváncsian figyelte, ahogy a tatár – most már a digitális álcázást bekapcsolva – elnavigál a régi Aréna fölé, majd leereszkedik a küzdőtér homokjára.

Raudona nem az árkádok alól jött elő, már ott várt rájuk a terepen.

– Gratulálok, szép munka volt – mondta, amikor kezet nyújtott Szubotájnak, aztán meg a kormányzónak. – De ezzel még nem ért véget a mai napotok. Sőt, a keményebb része még csak most kezdődik.

Szubotáj nem egészen értette:

– Javíts ki, ha tévedek, de eddig úgy tűnt nekem, hogy tisztában vagy vele, mennyi üzemanyag van a Golub madárkámban...

Azért hallgatott el, mert ekkor azt látta, hogy a Mocsárvidék lányai közül kifut egy fakó vörös hajú bakfis az árkádok alól, egyenesen a Golubhoz, és miközben ők beszélgetnek, ridezittel tölti fel a vadászgép üzemanyagtartályát.

– Minden rendben lesz – közölte megnyugtató mosollyal Raudona. – Repülési terv a fedélzeti rendszerbe betáplálva. Sok sikert!

Azzal a vörös démon meg a kis törékeny bakfislány úgy szaladt el a küzdőtér széléig, és úgy tűntek el a régi Aréna árkádjai alatt, hogy a két földi férfi szó szerint tátott szájjal bámult utánuk.

Dariosz tért magához hamarabb, és meglehetősen nyomorult hangon annyit bírt kinyögni:

– Könyörgök, mondd azt, hogy te érted ezt az egészet!

– Hát, idefigyelj! A parancsot nem érteni kell, hanem végrehajtani – jegyezte meg lebiggyedt szájjal a tatár, és közben már hátra is fordult, hogy újra beülhessen az ő drága kis Golub madárkájába.

260. fejezet

– Bocsásd meg viselkedésemet, méltóságos fejedelem – szabadkozott Esteban –, de talán mentségemre szolgál, hogy egész végig az ügy megoldásán töprenkedtem, ezért láthattad arcomat olyannak, mintha kissé elkalandozna a figyelmem nemes mondanivalótokról.

Kalrund nagyot fújtatott. Mértéktelen hiúságában – amelyet a bor csak fokozott – kedve lett volna alaposan leteremteni a főszakácsát.

Ugyanakkor rendkívüli módon érdekelte, hogy milyen megoldási módok születtek meg Esteban kiváló elméjében.

– És mire jutottál? – kérdezte végül, közömbösnek szánt tónusban, de közben a hangja és az orrcimpája is remegett kissé, ami jól mutatta, mennyire kíváncsi a főszakácsa mondandójára.

– Nagyuram, én az imént beleképzeltem magam az ellenség bőrébe – tájékoztatta uralkodóját magabiztos kiállással Esteban –, mert ebben a helyzetben okos dolognak vélem az ilyesmit. Képzeltésem során pedig arra jutottam, hogy ha én lennék a Gunnerud-ház feje, és én raboltattam volna el tulajdon gyermekemet Rótvárból, akkor mindenképpen úgy érkeznek meg a születésnap ünnepség helyszínére, mint aki semmit sem tud, és teljesen gyanútlan. Mindenben az eddig megszokott módon cselekednék.

Kalrund egyre nagyobb érdeklődéssel hallgatta a főszakácsa szavait.

– Tehát például ugyanolyan létszámú küldöttséggel érkeznek, mint amekkora ilyenkor szokásos. De azért valahogy szeretném, hogy sokkal több harcosom legyen jelen a kérdéses pillanatban, mint

amennyit a külvilág hisz és felismer, elvégre soha nem lehet tudni, hová fajulnak az események az összejövételen, és mindenképpen jól jön bizonyos helyzetekben a meglepetés ereje, nem is beszélve a létszámfölényről.

A fejedelem összevonta a szemöldökét. Milyen igaza lehet ennek a főszakácsnak! Hiszen az már világos, hogy Rótvár tele van ellenséges kémekkel, de mi van akkor, ha ezek a kémek egyúttal ellenséges katonák is? Ki tudja, milyen régóta készülnek erre a napra a megátalkodott Gunnerudok? Beépíthették az embereiket az őrszázadba, a pohárnok hivatalába, az istállómaster alá, de akár még a konyhára is!

Kalrund képzeletében most felsejlett az a kínzó jelenet, miszerint az esti ünnepségen ellepi a nagytermet a felszolgálók, italhordozók és egyéb teremszolgák hada, majd miután elhelyezik a halsalátás és fűszeres káposztás tálaikat a vendégsereg asztalán, egyszeriben mind kirántják kétélű tőreiket a ruházatuk alól, és úgy állnak ott harcra készen, mint a Gunnerud Hercegség hű katonái.

Még az is lehet, hogy a zenészek között is vannak beépített emberek! Ott van például az a tilinkós! Hát annak aztán igazán sunyi rókaképe van! És mekkora darab ember! Hát nem furcsa, hogy ezekkel a duzzadó izmokkal éppen tilinkós lett, nem pedig a nagydobot üti? Gyanús, nagyon gyanús...

Kalrund érezte, ahogy egy kövér izzadságcsepp elindul a halántékán a szakáll felé. Nem tudta volna eldönteni, hogy a harag vagy a félelem tornyosul most magasabbra a lelkében. Legfőképpen magára haragudott, amiért korábban nem vetett számot azokkal az eshetőségekkel, amelyek ezen beszélgetés közben merültek fel, a félelme pedig abból származott, hogy jól felépített és nem is olyan régen még igen ravasznak gondolt tervét, amely a Hercegség

bekebelezésére irányult, éppen ezek a nyomorult Gunnerudok fogják megghiúsítani, akiket olyannyira megvetett.

Legszívesebben a falba verte volna a fejét, és olyan átkok végeláthatatlan sorozatát gondolta ki magában, amelyeket még így, italtól felhevülten sem akart hangosan kimondani. Aztán fújtatott egy nagyot, és újra a feketeboros palack után nyúlt. Miközben töltött magának egy újabb adagot, megpróbált némi higgadtságot erőltetni háborgó lelkére.

Nincs itt semmi baj, hosszú még a nap, estig sok mindenre van idő – nyugtatta magát. – És most már rendelkeznek azzal az előnnyel, hogy nagyjából sejtik, mire készülhetnek a Gunnerudok. Azok a nyomorultak nyilván azt képzelték, hogy csak jóval később, úgy déltájban derül fény a madárfejű fiacskájuk eltűnésére, de szerencsére Lanagrid rossz álmának köszönhetően máris a tettek mezejére léphetnek. Hála legyen az isteneknek, amiért azt a rossz álmot Lanagridra bocsátották! És ha az istenek velük vannak – márpedig mi másnak volna egyértelmű jele ez? – akkor hiábavaló lesz a hercegségek minden aljas mesterkedése, a végén úgyis a Kalrund uralkodóház kerül ki győztesként az eseményekből!

A fejedelem optimizmus nem sokáig tarthatott, és eme hanyatlás egy egyszerű kopogással vette kezdetét. Az őrparancsnok kért bebocsáttatást a trónterembe, és miután megkapta az engedélyt, nagy sebbel-lobbal be is haladt, ám a helyiség közepén megtorpant, és lapos pillantásokat vetett mind Lanagridra, mind a főszakácsra.

– Na, mi van? – hördült fel türelmetlenül Kalrund. – Mit forgatod a fejed, mint valami félénk gázlómadár? Jelenteni jöttél, nemdebár?

– Valóban, nagyuram – hajtotta meg a fejét újból a katona –, de amit jelentenem szükséges, engedelmeddel, csakis méltóságodra tartozik.

Az uralkodó kezdett kijönni a béketűrésből:

– Ő itt a lányom, ha nem ismerted volna fel. Nincsenek titkaim előtte. Ez pedig a főszakácsom, aki szintén élvezi a bizalmamat, olyannyira, hogy jelenleg éppen tanácsadói minőségben van jelen a trónteremben. Beszélj hát, nyomorult, mert levágatlak!

Az őrzőparancsnok eddig sem volt a nyugalom szobra, de most már szinte patakzott az izzadság a sisakja alól, és ha nem lett volna oly busa szemöldökökkel ellátva, a homlokán alágördülő verítékcseppek már rég a szemébe folytak volna.

– Bocsánatodért esedezem, nagyuram – nyögte ki rekedten –, de szavaimat mások előtt ki nem mondhatom, mert szilárd meggyőződéseim szerint azokat csakis méltósággal közölhetem. – Azzal féltérdre ereszkedett a fejedelem előtt.

Kalrund méltatlankodva harákkolt egy erőteljeset, de aztán megadóan széttárta a karját, majd intett a lányának és Estebannak, hogy egy időre hagyják el a tróntermet, és keressenek más elfoglaltságot maguknak.

Amikor kettesben maradtak, az őrzőparancsnok felegyenesedett, és remegő hangon a következőt jelentette:

– Méltóságos uram, Milla úrnőt éjjel valaki kiszabadította a várbörtönből.

261. fejezet

– Miért mondtad azt nekem, hogy „na látod”? – kérdezte a kormányzó.
– Hogy micsoda? – pislogott oldalra értetlenül Szubotáj.

– Tudod, még az előző repülésünk idején. Amikor elhagytuk a híd környékét, és a régi Aréna felé fordítottad a gépet. Akkor mondtad, hogy na látod.

– Ja, igen, már emlékszem. Nem sokkal az után történt, hogy meghallottuk Raudona hangját. Arra utaltam azzal a „na látod”-dal, hogy lám, nem a fekete doboznak beszélek, valakikhez mégiscsak eljutott, hogy mit csinálunk itt, a Golub fedélzetén.

Közben elhagyták Osmosis szigetének partjait. Szubotáj babrált valamit a kijelzőjénél, aztán megragadta a botkormányt, és igazított némileg a haladási irányon. Dariosz tudta, hogy nyugatnak repülnek, hiszen jól látta a lenyugodni készülő Napot a szélvédőn keresztül.

A kormányzó most oldalra fordította a fejét, jelesül jobbra, és hosszasan rajta felejtette a tekintetét a csodás panorámán. Milyen nyugodt és békés felülről nézvést ez a varázslatos, azúrkék vízfelület! Egy gyanútlan ember nem is gondolná, hogy miféle parázs ellentétek, hatalmi játszmák és háborús készülődések jellemzik a Belső-tenger medencéjének festményekre kíváncsozó tájait. Pedig sajnos pontosan ez a helyzet. És ki tudja, mit hoznak a következő napok és kvinták?

– Én is kérdeznék valamit – zökkentette ki merengéséből a pilóta megjegyzése. – Nemsokára odaérünk Aldea szigetéhez. Nem lesz baj?

– Hogy érted ezt? – hunyorított értetlenül Dariosz.

– Tudod te azt jól – erősködött a tatár. – Szóval, nem lesz baj? Már csak azért kérdezem, mert egy ideje teljesen világos számomra, hogy engem itt most valakik pilótaként és katonaként is tesztelnek. Gondolom, ezt nem kell különösebben magyaráznom.

– Arra célzol, hogy nem fogok-e sírógörcsöt kapni? – vigyorodott el Dariosz, bár kényszeredetten. – Mitől tartasz? Hogy hisztériás roham vesz erőt rajtam, és dühömben szétverem a műszerfalat magam előtt?

Esetleg feltépem a fülke ajtaját, és kivetem magam a nyíláson, amikor Aldea fölé érünk?

– Kérlek, ne csinálj ebből viccet – halkította le a hangját Szubotáj. – Tudod, hogy katona vagyok, és mint ilyen, igyekszem a legnagyobb hatékonysággal végrehajtani minden bevetést, amiben részt veszek. Lényegében gyerekkorom óta beivódott minden sejtembe, hogy száz százalékosan kell teljesítenem a parancsot, amivel megbíztak.

– Hidd el, én ezt egyrészt megértem, másrészt pedig tiszteletben is tartom – próbálta megnyugtatni földi társát a kormányzó.

– Ráadásul azt is tudod rólam, hogy aszexuális vagyok – folytatta Szubotáj. – Sejtelmem sincs róla, milyen lehet például egy szerelmi csalódás, és olyankor mit éreznek azok az emberek, akik ebből a szempontból teljesen mások, mint én.

– Örülhetsz neki – sóhajtott Dariosz, és a hangjában enyhe gúny vegyült némi valósnak tűnő irigységgel.

– Egyébként honnan tudta meg? – kíváncsiskodott a tatár.

– Micsodát? Hogy Sztavrila éppen Aldea szigetére hajózott? – élénkült fel kissé a kormányzó. – Guzel árulta el, még délelőtt.

– És amúgy miért nem mindegy neked, hogy a görög nő éppen melyikre húzott el a hét közül?

– Milyen hét közül?

– Hát nem hét nagy szigetállama van a Belső-tengernek?

Dariosz most már felnevetett:

– De igen, hét nagy szigetállama van, ám ezek közül az egyik éppen Osmosis. Ha valaki Osmosistról Osmosisra megy, azt ugyebár nem nevezhetjük menekülésnek. De kiesik a szórásból Neridea is, amely éppen az orzók uralma alatt áll. Ha Sztavrila pont ezt a megszállt

országot szemelte volna ki a menekülése célállomásaként, akkor azt kellene hinnem szegénykémről, hogy nem teljesen normális.

Immár, még ha haloványan is, de Szubotáj is elmosolyodott. Ezt az enyhe fölényességgel kioktató Darioszt sokkal jobban kedvelte, mint a busongó hősszerelmezt, és az átmenet eléréséhez mindössze egy ártatlannak tűnő, de meglehetősen buta kérdést kellett feltennie.

– Szóval, nem lesz baj? – firtatta továbbra is.

– Nem, nem lesz baj – szögezte le a kormányzó. – Különben is, mi baj lehetne? Ilyen magasságból nyilvánvalóan fel sem ismerném azt az álnok nőt, hiába repülnénk el fölötte.

– A repülési terv szerint Aldea szigeténél negyven méteres magasságra kell ereszkednem – mutatott rá Szubotáj.

– Na és? Engem már se negyven méterről, se negyven centiről nem érdekel az a nő. Persze nem azt mondom, hogy a vele kapcsolatos érzelmeim úgy szálltak ki a lelkemből, mint valami kalitkából kiengedett madarak. De hát meg akart ölni! Ellenem szövetkezett másokkal! Megbízást fogadott el valakiktől az elveszejtésekre! Mit kéne szeretnem egy ilyen nőszemélyen?

– Mintha kezdenéd mégis felgerjeszteni magad...

– Hát nem érted, amit mondok? Megtudtam, hogy végig szerepet játszott! Semmi más célja nem volt, mint a bizalmamba férkőzni, aztán engem kiiktatni, likvidálni, eltenni láb alól, vagy nem tudom, milyen szófordulatot használjak, hogy végre megértsd!

– Csak nyugalom, nagyon is jól értem, amit mondasz – intett oldalra Szubotáj –, egyvalamit kivéve. Ő is nagyon jól tudta, hogy egyszer már, úgymond, visszajöttél a halálból. Akkor mégis hogy gondolta, hogy neki majd sikerülni fog kiiktatni téged?

Dariosz zavartan túrt bele a hajába, és őszintén bevallotta:

– Ezt az egyet én sem értem egész pontosan. És amikor Guzellel vagy Nihuccal beszéltem ilyesmikről, az mind olyan pillanat volt, hogy gyorsan el kellett indulni valami nagyon fontos eseményre, így hát valójában még senkivel nem tudtam alaposan kitárgyalni ezt az egészet. Mármint olyannal, aki választ is tudott volna adni a kérdéseimre.

– Márpedig erre senki más nem lenne alkalmasabb, mint maga a görög nő – vetette közbe provokatívan a pilóta. – Talán még az androidoknál is többet tudna mesélni erről, már ha feltesszük, hogy őszinte akarna lenni veled.

– Ugyan már! – legyintett Dariosz. – A nők meg az őszinteség... Ilyesmit sem a Földön, sem pedig itt, Evilágban nem tapasztaltam. A nők egyszerűen manipulátorok. Soha nem tudod megfejtetni, hogy mire gondolnak, azt meg pláne nem, hogy amikor mondanak valamit, az vajon mit jelenthet az igazság nyelvén.

Hosszas csönd telepedett a Golub vezetőfülkéjére. Csak nagy sokára jegyezte meg Szubotáj:

– Ha nem tévedek, ebben a kijelentésben azért benne volt az összes földi csalódásod.

– Meg még az itteniek is – tette hozzá nyomban a kormányzó, és elfordította a fejét. Megint jobbra, az azúrkék tenger varázslatos panorámájára tekintett, és örömmel vette volna, ha a földi társa most egy ideig nem szólal meg.

Nem volt ilyen szerencséje, Szubotáj ugyanis új témát talált magának:

– Na és Oleszja? Vele mi a helyzet?

– Mi lenne? – húzta fel a szemöldökét Dariosz, miközben rosszat sejtve visszafordult.

– Csak úgy kérdezem – vonogatta a vállát a pilóta. – Ő nem elég jó nő neked?

Az ausztrál legszívesebben a kezébe temette volna az arcát, de pontosan érzékelte, hogy a helyzet semmiképpen sem kívánja az ilyesféle színpadias reakciók alkalmazását. Így hát visszafogta magát, nyelt egy nagyot, és a lehető legtárgyilagosabban kijelentette:

– Ha Oleszja nem jó nő, akkor senki sem az.

– Akkor meg...?

– Mit akkor meg? – hergelte fel magát Dariosz. – Hát az ember nem attól lesz szerelmes egy nőbe, mert az csinos vagy szép! Ha ez így lenne, akkor az ember nem tudna úgy végigsétálni az utcán, hogy közben húsz-harminc alkalommal ne legyen szerelmes! Elhiszem, hogy nem érted ezt az egészet, mert távol áll tőled a szex is, meg a szerelem is, de az ég áldjon meg, hát ne tegyél már úgy, mintha egy másik bolygóról jöttél volna!...

Nagyon nagy csönd keletkezett a Golub pilótafülkéjében eme szavak elhangzása után. Nagyon nagy, de szerfölött rövid. Aztán a két férfi egymásra pillantott, és úgy elkezdtek röhögni, hogy Szubotáj kis híján lefejelte a botkormányt.

262. fejezet

Odafönn, a szőlőskertben Kozara bácsi előzékenyen kinyitotta a háza ajtaját, és maga elé engedte a két fiút. Azaz csak maga elé engedte volna, mert azok valami érthetetlen okból nem mertek közelebb jönni.

– Most meg mit álltok ott, mint két faszent? – háborgott Kozara bácsi. – Menjetek már be az ajtón! Nem láttatok még ajtót? Nem tudjátok, mire való?

– Az ajtó egy nyílás – közölte Zizi. – Szögletes a formája, de aki befér rajta, az bármilyen alakú lehet. Ezt nem lehet előre tudni.

– Nagyon igazad van! – csapta hátba Kozara bácsi. – Már látom, hogy mi pompásan el fogunk beszélgetni.

Amikor a kis csapat behaladt a takaros kőházikóba, megláthatták, hogy a tűzhelynél egy őszes hajú asszony főzi a jó illatú ételt.

– Itt van Nyinya néni – közölte a házigazda a két fiúval. – Tőle kaptok majd enni mindennap.

– Szejetyem, ha agynyak ennyi – jelentette ki Tutyi.

– Az étel finom – állapította meg Zizi. – De csak ha jó – tette hozzá szigorúan. – Mert a rossz étel pontosan olyan a gyomornak, mint a rossz zab a lónak, és a rossz moslék a disznónak.

– Motylék? – kérdezte őszinte érdeklődéssel Tutyi, és ezen a kis barátja úgy elcsodálkozott, mintha valaki azt vitatta volna, hogy két hold van az égen.

– A moslék a disznóké, azt eszik – magyarázta tudományos igénnyel Zizi. – Nekik a moslék az élet. Mert az élet az étel. Ha nem eszel, nem lesz életed, mert akkor meghalsz. És utána olyan bűdössé válsz, mint a moslék. Tehát a moslék maga az élet.

Kozara bácsi megvakargatta kopaszodó üstökét, és így szólt a feleségéhez:

– Szerintem a hülyébbik azt akarja mondani, hogy éhes, a másik meg szintén az lehet, csak valamivel furmányosabban adja elő.

Erre a magyarázatra mindenképpen szükség volt, elvégre a két fiú norling nyelven adta elő mondandóját, így tehát Nyinya néni nem értett belőle egy szót sem. De hiábavaló volt Kozara bácsi igyekezete, mert a felesége láthatóan csak igen csekély mértékben

rokonszenvezett ezzel az egész új vállalkozással. Hátrafordult a tűzhely mellől, és anélkül, hogy abbahagyta volna az étel folyamatos kavargatását, ledorongoló szózatot intézett az urához:

– Hát persze. Az egyik ezt akarja mondani, a másik meg amazt akarja mondani. Érteni nem érted, de azért elvállaltad őket. Mert neked mindegy, csak pénzt kapjál érte! Ez a két tökkelütött tán még szőlőtaposásra se jó, de te bármit elvállalsz, csak adjanak érte pénzt!

– Most mit háborogsz, asszony? – csattant fel Kozara bácsi. – Tán nem a pénzből élünk? Az én dolgom, hogy megkeressem a kenyeret, a tiéd meg az, hogy megsüsd! Úgyhogy fordulj csak szépen vissza az edényed felé, és csináljad azt az ételt, mert most már három éhes száj várakozik rád!

Nyinya nénit egyelőre nem hatották meg az ura enyhén képzavaros leírásai – bár efféle irodalmi ihletettség nem jellemezte a gondolkodását –, és mivel még nem adta ki magából minden dühét, a korábbi hangnemtől is erőteljesebben folytatta a perlekedést.

Eközben az ifjabb Kalrund és Gunnerud herceg szinte egyszerre húzták be a nyakukat, mert bár ugyan egy árva szót sem értettek a meori nyelven folyó veszekedésből, azt azonban pontosan érezték, hogy a kosztjuk, vagy tán az egész ellátásuk forog kockán.

Az indokolatlanul hosszúra nyúló vitát végül Kozara bácsi zárta le:

– Na, most aztán már fogd be a szádat, asszony, mert végképp kitérek a béketűrésemből! Mit vekengsz itt mindenféle olyan dolgon, amihez nem is értesz? Bízd csak rám a pénzkeresetet, az elmúlt esztendőkből is megoldottam valahogy, hát eztán is meg fogom! Te meg csináld azt, ami a te dolgod, és mire százig számolok, legyen előttünk az étel, vagy nem állok jól magamért!

Azzal karon fogta a fiúkat, és kivezette őket a lugasba, ahol takaros kis asztalka állt, a hozzá illő faragott lócákkal. Letelepedtek a hús árnyékban, és a két megszeppent trónörökös csak ekkor mert megszólalni.

– Nyinya nyényi ményes? – érdeklődött elfogódottan Tutyi.

Kozara bácsi válaszadás helyett egyelőre csak az állát vakargatta. A nejevel ellentétben jól beszélt a norling nyelvet, hiszen fiatalkorában bejárta a Belső-tenger legfontosabb kikötőit, és aki ott nem tanulta meg az Északi-földrész nyelvét, az elveszett ember volt. De Tutyi idétlen nyammogása nehéz feladat elé állította. Szerencsére, amikor meg akart volna szólalni, megjelent a lugasban Nyinya néni egy nagy tálcával. Rajta egy tál étel, négy tányér és négy fakanál.

A ház ura örömmel vette tudomásul, hogy egyrészt használt a neje ledorongolása, és még csak százig sem kellett elszámolni, máris az asztalon szerepel az étel, másrészt meg azt is, hogy nem szükséges kommentálni Tutyi nyammogását. Így hát most egy darabig csönd ült meg a lugast, és mindenki a táplálkozással foglalta le magát.

Leghamarabb Tutyi hajolt hátra a gyakorlatilag tisztára nyalt tányérjától, és kedvesnek szánt mosoly kíséretében azt mondta:

– Szejetyem Nyinya nyényity.

A megszólított persze mit sem értett az egészből, ezért Kozara bácsi tolmácsolt:

– Na látod, asszony! A hülyébbiknek ízlik a főztöd. Ezért kellett ekkora veszekedést rendezned?

Végzőra az ifjabb Kalrund lecsusszant a lócáról, és hálája jeléül, mint valami hűséges kiskutya, immár a földön ülve odahajtotta a fejét a háziasszony ölébe, és megcsókolta a kezét.

Mindeközben Kozara bácsi a Gunnerud Hercegség üdvöskéjét faggatta:

– Na, mi van, ecsém? Ízlett a táp?

A Zizi nevű trónörökös átszellemülten válaszolt:

– Az étel maga az élet. Mert aki nem vesz magához ételt, annak kiürül a gyomra, és aztán elfonnyad, mint a kóró a napon. A kóró egy száraz ágas-bogas valami. Aki nem eszik, az ugyanilyen száraz ágas-bogas valami lesz, bármennyi keze vagy lába van, de nem viszi sokra, mert kihal, hiába mutogat előtte mindenfelé a kezével vagy a lábával. Csak a fény tudna segíteni rajta. Egy gyertya. Mert a gyertya az út az istenek felé.

Mindezzel kapcsolatban Kozara bácsinak temérdek kérdése lett volna, de ebben a pillanatban olyan örületes hanghullámok érkeztek a város felől, hogy mindannyian megmerevedtek.

– Valami történt az Arénában – jegyezte meg kissé riadtan Kozara bácsi, és felállt az asztaltól.

A többiek csakhamar követték a példáját. Tutyi és Zizi odaállt mellé, Nyinya néni viszont rémülten takarította le az asztalt, és amit csak lehetett, visszavitt a kőház biztonságos belsejébe.

– Na, akkor sétáljunk egy kicsit – javasolta Kozara bácsi, és megindult a lejtős telek túlsó vége felé.

Amikor Tutyi és Zizi megállt mellette, leginkább arra intette őket, hogy tekintsenek oldalra:

– Látjátok ezeket a szőlősorokat? Már a dédapám dédapja idején is így voltak ezek a sorok. Legyetek tehát mélységes tisztelettel irántuk.

A fiúk elnémulva bámulták a szabályosan ültetett szőlősorokat, ahogy azok átvezetnek dombon, hegyen, völgyön, és minden tereptárgyon keresztül.

Nem sokkal később már jóval közelebbről, a folyópartról harsogtak fel a kiáltások.

– Hohó, ez már a folyópartról jön – ráncolta a homlokát Kozara bácsi, és kissé elbizonytalanodott.

A szőlősdomb mindig is úgy állt Osmosis fölött, mint valami népies lelátó. Az ott gazdálkodó emberek olyaténképpen tekintettek le a városra, mint akik felülről sokkal jobban láthatnak sok mindent. Sokszor bele is szóltak az odalenn zajló folyamatokba.

Kozara bácsi most elnémulva figyelte az alant történeteket.

263. fejezet

A Golub fedélzetén alábbhagyott a vidámság. Most Dariosznak akadt komoly dilemmája:

– Tudod, amikor az Adósok hídja fölé repültünk, nem nagyon értettem, hogy miért kapcsolod ki az álcázást. Elvégre nem is kaptál ilyen jellegű parancsot. Most viszont már egész mást nem értek.

– Nosza! Ki vele! – biztatta Szubotáj.

– Hogyan tud ez a fajta álcázás működni egy ekkora embertömegnél?
– bökte ki a kormányzó.

A válasz sokkal egyszerűbb volt, mint amilyenre számított:

– Nem tud – felelte szikár hangon a pilóta. – Már csak ezért sem láttam értelmét, hogy a digitális kamuflázssal tovább terheljem a Golub energiarendszerét. Igaz, nem nagy megtakarítás, de amikor néhány méteren is múlhat egy-egy akció sikere, akkor mindenre oda kell figyelni...

– Mert túl nagy volt a tömeg? – vágott közbe türelmetlenül Dariosz.

– Egyrészt túl nagy volt a tömeg, és túl széles sávban is helyezkedett el, másrészt meg túl alacsonyra kellett ereszkednünk – magyarázta a tatár. – A digitális kamuflázst nem ilyen helyzetekre tervezték. Eleve csak a géptest és a szárnyak alsó felén üzemel, mert ezek azok a felületek, ahol hatékonyan tud működni. Tehát nagyobb magasságban van csak értelme használni, vagy olyankor, amikor azok az emberek, akik elől rejtőzködni akarunk, nagyjából egyazon gócpont körül helyezkednek el, nem túl nagy szórásban. A hídnál erre már semmi esély sem volt a végén.

Dariosz elhallgatott, és amikor a pilóta oldalra nézett, afféle fitymáló ajakbiggyesztést vélt felfedezni utastársa arcán, és ettől kissé megbántva érezte magát:

– Na, mi az, kormányzó? – jegyezte meg gúnyosan. – Amikor nemrég beavattalak ebbe a technikai újdonságba, akkor leesett az állad, most meg kevesled a madárkám tudását?... Nézd, a Golub egy vadászgép, ennek megfelelő funkciókkal, nem pedig egy varázsdoboz, amibe ha belebújsz, akkor mindenhol és mindenki számára láthatatlan leszel.

Válasz még mindig nem érkezett, így aztán Szubotáj is visszatért a saját teendőihez, és újra a plasztikus kijelző felé nyúlt. Közben nem tudott elnyomni egy mosolyt, mert úgy sejtette, hogy ami most következik, az ki fogja zökkenteni Darioszt a hallgatag viselkedésből.

Csakugyan így történt. A kormányzó ugyanis eddig még csak igen lassú üzemmódban tapasztalhatta meg a Golub repülési képességeit, ezért aztán a döbbenet erejével hatott rá, amikor a tatár pillanatok alatt felgyorsította a vadászgépet úgy ezeröttszáz kilométer per óra sebességre.

– Mi a fa...?

Nem lehetett tudni, hogy Dariosz melyik fát akarta megemlíteni, a tölgyet, a platánt vagy a fenyőt, ugyanis a gyorsulás annyira

beleprézelte az utasülésbe, hogy csakhamar becsukta a száját, mert attól tartott, hogy ha tovább beszél, akkor el fogja harapni a nyelvét.

– Csak nyugalom! – kiáltotta vidáman Szubotáj. – Ez még sehol nincs a végsebességhez képest, de hát mit csináljak? Erre a szakaszra csak ennyit írt elő a repülési terv.

Néhány pillanattal később – amely időszak egyébként örökkévalóságnak tűnt Dariosz számára – a vadászgép szélvédőjén keresztül feltűnt Aldea szigetének partvonala. A tatár szépen lelassította a madárkáját, és nem mulasztotta el újból megjegyezni, szinte szuggeráló hangsúllyal:

– Most jött el az az idő, amikor nem fogsz kiborulni.

– Jaj, hagyd már abba ezt a baromságot! – csattant fel bosszúsan Dariosz, de egyszersmind megkönnyebbülve is, hogy az ülésbe tapasztó repülési szakasz véget ért. – Különben sem Sztavrila jár most a fejemben, hanem az a tenyérbemászó kis nyikhaj, aki ennek a szigetnek az ura. Már akkor is rühelltem a pofáját, amikor a görög nővel még semmi dolgom nem volt.

– Örülök, hogy ilyen hamar megváltozott a véleményed Sztavrilával kapcsolatban.

Szubotáj abszolút semleges, szinte már fakó hangon közölte ezt, mire a kormányzó gyanakodva kezdte fürkészni a pilóta arcát. Vajon mire fel mondta ezt a tatár? Most is Oleszja érdekében lobbizik? Mert egyebet sem csinált az utóbbi időben... Mi a fenéért akarja őt mindenáron összeboronálni a szőke kolleginájával?

Mindenesetre nem mulasztotta el a lehetőséget, hogy visszavágjon Szubotájnak:

– Megesik ám az ilyesmi, nemde? Kiderül egy-két érdekesség, és az embernek rögtön megváltozik a véleménye egy másik illetőről. Van

nekem például egy pilóta ismerősöm, egy tatár képű fazon. Na, az a fickó pár napja még meg tudta volna fojtani Raudonát egy kanál gépzsirban, most meg olyan rajongással néz rá, hogy ha nem tudnám róla, hogy aszexuális, totál biztos lennék benne, hogy meg akarja dönteni a kis vörös csajszit.

Szubotáj elmosolyodott. Na, ez is eljött végre! Ez a fickó már kezd hasonlítani arra a Darioszra, akit annyira megkedvelt, amióta Osmosisba érkezett a távoli anagur pusztákról. Ezt persze nem közölte vele, mindössze annyit mondott gyakorlatiasan:

– Itt a sziget. Kezdjünk el erősen szemlélődni, mert valamiért mégiscsak ideküldtek minket, és kötve hiszem, hogy Sztavrila személye állna ennek a felderítésnek a homlokterében... Ez a kikötő volna a fővárosuk tengeri kapuja?

– Úgy bizony – bólintott Dariosz. – Nemrég jártam erre, tehát megismerem. Itt alázott meg először az a tenyérbemászó képű Ald király, amikor még csak elém sem jött, hogy illendően fogadjon.

A tatár időközben leengedte a gépet egészen száz méteres magasságig, és a következő munkamegosztást javasolta:

– Én majd szabad szemmel figyelek, te pedig sasold a monitort, már úgyis kezdesz egész jól belejönni.

A következő percek néma csöndben teltek a Golub fedélzetén. Szubotáj tett néhány kört a kikötő felett, de egyelőre hiába meresztgette a szemét a szélvédőn meg az oldalsó ablakon keresztül, semmi rendkívülit nem bírt felfedezni.

Annál inkább Dariosz, aki előregörnyedve figyelte a kijelzőt, és egyszer csak megszólalt:

– Mi a fene...?

Szubotáj túlságosan minimalistának értékelte a közleményt, ezért türelmetlenül noszogatta a kormányzót, hogy talán fejtse ki bővebben, min akadt meg a tekintete.

– Az a hajó ott egy nem is akármilyen rablott holmi – magyarázta Dariosz. – Onnan tudom egészen biztosan, hogy a Kormányzói Hivatal legfőbb beszállítójaé volt, egészen addig, amíg nyár elején el nem foglalták az orzók.

– Melyik hajó az?

– Északról a második dokk. Éppen kirakodnak.

– És honnan tudod felülnézetből, hogy ez pont az a hajó?

– Igaz, hogy átfestették, meg ahogy elnézem, a jellegzetes orrdíszét is lefűrészelték, de egyvalamire nem gondoltak az orzók. Arra, ami miatt ezer közül is meg lehet ismerni ezt a hajót felülnézetből.

– Elárulod végre, hogy mi az, vagy minden egyes információért külön kérvényt kell benyújtanom? – türelmetlenkedett Szubotáj.

– A beszállítóm feleségét Igulinának hívják. Ez meori nyelven sirályt jelent. A fickó annyira imádja az asszonyát, hogy a flottája új vezérhajóját róla nevezte el. Az orrdísz is sirályt formázott, a főárbóc tetején is egy fasirály üldögélt, de azokat az orzók lefűrészelték, mint mondtam. Viszont azt nem tudhatták, hogy a tat hátsó korlátja egy meori írásjelet formáz, amely a sirály szót írja le.

– Na, álljon meg a menet – vágott közbe a tatár. – Nem arról volt szó, hogy nem tudsz írni? Mármint nem általánosságban, de te magad vallottad be nemrég, hogy ezek a kunkorgós meori írásjelek kifejezetten idegesítenek, és semmiféle indíttatásod nincs, hogy megtanuld őket, mert annyi van belőlük, mint égen a csillag.

A kormányzó most először emelte le a tekintetét a monitorról:

– Ez így is van – ismerte el Szubotájra nézve –, de van róla fogalmad, hányszor fárasztott le ez a kereskedő annak idején, amikor a hajója készült? Akármikor találkoztam vele, mindig lelkesen mutogatta a tervrajzokat, én meg kénytelen voltam jó képet vágni hozzá, mert az ember mégsem sértheti meg a legfőbb beszállítóját. Arról nem is beszélve, hogy igencsak tiszteletre méltó dolognak tartom, ha valaki olyannyira imádja a feleségét, hogy végtelen rajongásában még a flottája zászlóshajóját is telerakja sirályokat ábrázoló jelképekkel. Köztük egy olyan kacskaringós betűvel, ami sirályt jelent, és felülnézetből a tat korlátja formázza meg. Annyiszor láttam ezt az írásjelet a terveken, hogy nem tudott nem beleégni a memóriámba.

Szubotáj elvigyorodott:

– Akkor elmondható, hogy meori nyelven azt az egy szót tudod leírni, hogy sirály?

– Úgy van – bólintott Dariosz.

– Milyen kár, hogy nem alkalmazható túl sok szituációban – röhögött fel a pilóta, de aztán hamar visszatért a gyakorlati kérdésekhez: – Mi értelme van egy hajóra olyan írásjelet rakni, ami csak felülnézetből olvasható? Evilágon nincsenek repülőgépek! Kinek üzent vele?

– Mit tudom én? Talán az isteneknek. Nem tökmindegy? – vont a vállát Dariosz. – Ez volt a mániája a fickónak. Aki szerelmes, az sokszor teljesen értelmetlen és indokolatlan dolgokat művel, mások számára követhetetlenül. Talán az volt az ambíciója, hogy még a madarak is lássák felülről, mennyire imádja az asszonyát.

– De hát a madarak még annyit sem tudnak meori nyelven olvasni, mint te!

– Ismételjem meg a mondatot? Ha elkerülte a figyelmedet a szerelem értelmetlen megnyilvánulásairól alkotott kitételem, akkor szívesen a

szádba rágom. Különben meg éppenséggel örülnünk kellene annak, hogy ez a beszállító ennyire rajongott a feleségeért, mert most már biztosan tudhatjuk, hogy ez a kis szaralak Ald király simán kereskedik az orzókkal, minden lelki skrupulus nélkül. Tehát ez a nyikhaj egy ócska orgazda.

– Na de honnan kéne tudnia az itteni népeknek, hogy ez a hajó az orzóké, és rablott holmi? – firtatta Szubotáj.

Hirtelen súlyos csönd keletkezett a Golub fülkéjében, de nem tartott sokáig, mert a kormányzó nagyot fújtatott, aztán így szólt:

– Ha jól értem, most arra célzol, hogy az Ald király iránt érzett gyűlöletemet vetítem rá erre a szigetre, vagy ki tudja, még Sztavrila árulását is belekeverem a képletbe. Tehát csakis azért fogalmazok meg negatív véleményt, mert az a kis senkiházi nyikhaj engem itt megalázott, továbbá jelenleg ez az állandó lakcíme annak a nőnek, akit pár napja még mindenkinél jobban szerettem, de kiderült, hogy elárult engem.

– Nem célozgatok én semmire, csak...

– Hát akkor jól figyelj a szavaimra, tatár barátom. Aldea szigete körül valami nagyon bűzlik. És ha hiszel Raudonának, meg a rejtélyes Központnak, és a fene se tudja még, hogy kiknek, akkor kikövetkeztetheted, hogy minket most nem véletlenül küldtek pont ide. Én elég hosszú ideje vagyok vezető beosztásban a Belső-tenger központi szigetén. Sosem állítanám, hogy engem az élet kormányzónak teremtett, és a legokosabb államférfi vagyok, akit csak Evilág a hátán hordoz. De azért megvan a magamhoz való eszem. Ha én azt állítom, hogy valami itt nem kerek, akkor a legjobban teszed, ha megbízol bennem és a megérzésemben.

A különös hangulatú megbeszélést a fedélzeti számítógép szakította félbe, merthogy ebben a pillanatban felhívta a pilóta figyelmét arra, hogy a repülési terv szerint ideje továbbindulni.

Micsoda szürreális párbeszéd! – gondolta magában Dariosz, és hirtelen egész csokorra való emlékkép kezdett sorjázni az elméjében, amikor még otthon, a Földön mindenféle fantasztikus filmek és sorozatok megtekintésével múlatta az időt, de azokban mindig színészek ültek futurisztikus járművekben, és ők folytattak ehhez hasonló párbeszédet, nem pedig jómagá, Darien Close őrmester, a Melbourne-i rendőrség állományának tagja, aki a kanapén ülve, popcornrt rágcsálva bámulta a képernyőt.

Igaza van az ausztrál fickónak – gondolta Szubotáj, és elismerte magában, hogy teljesen logikus a kormányzó gondolatmenete. Valamiért mégiscsak ideküldték őket, tehát folytatni kell a felderítést, és addig menni, amíg meg nem találják azt a felfedezendő titkot, ami van annyira jelentős, hogy Aldea szigetéig kell repülni érte. Mert hogy ez a dolog nem a sirályos hajó, abban teljesen biztos volt.

Mivel a repülési terv következő utasítása ekkor már megjelent Szubotáj monitorán, a tatár hamar elengedte ezt a belső monológot. Nézzünk szét a környéken is? Hát rendben! Akkor csapjunk egy nagy kört a sziget körül!

Hamarosan már Aldea szigetétől délre repültek, és felfigyeltek egy hajórajra, amelyik egészen különösen viselkedett. Amikor megpillantották, még egyenesen dél felé haladt, de aztán vett egy nagy kanyart, és mire a Golub odaért fölé, már nyugatnak tartott.

– Ez aztán érdekes... Fölöttébb érdekes – motyogta maga elé Dariosz a kijelzőt bámulva.

– Mire tippelsz, miért művelik ezt? – kérdezte Szubotáj, és a kormányzó hirtelen nem tudta eldönteni, hogy most vizsgáztatják, és a tatár pontosan tudja, mi folyik odalenn, vagy tényleg fogalma sincs, és tőle várja a megfejtést. Mindenesetre készséggel válaszolt:

– Egy perce még azt mondtam volna, hogy ezek kereskedőhajók, és Olundea szigetére tartanak. Ugyanis az pontosan délre fekszik Aldeához képest. Csakhogy ez a kanyarodás azt jelenti, hogy most már egyenesen az orzók szigete felé haladnak. Márpedig egy ilyen manővert elvileg semmi sem indokol. Még csak azt sem lehet mondani, hogy a Belső-tenger kalózáinak megtévesztése céljából cselekedtek, hiszen éppen a kalózok jelenlegi legnagyobb támaszpontja felé, azaz Neridea-sziget irányába hajóznak.

– Igazad lesz, itt valami nagyon búzlik – motyogta Szubotáj, aztán hirtelen váltással megkérdezte: – Osmosisnak vannak kémei Aldea szigetén?

– Persze, hogy vannak. Ezért is árulta el nekem Guzel, hogy Sztavrila oda menekült. Nyilván felmérte, hogy előbb-utóbb úgyis megtudnám. Akkor már jobb, ha tőle hallom először.

– Akkor szerintem közös erővel össze is raktuk a képet – jelentette ki a tatár. – Itt valami olyan tevékenység folyik, amit Aldea szigetén mindenki elől el akarnak rejteni. Tehát amikor megindul egy hajószállítmány, akkor elvileg dél felé veszik az irányt, mintha egyszerű kereskedők lennének, majd megvárják, hogy a karaván legutolsó hajója is eltűnjön a kíváncsi szemek elől, és még csak a legmagasabb világítótornyok tetejéről se lehessen odalátni, a hajóraj pedig Neridea felé fordul.

– Ezért van az – vette át a szót Dariosz –, hogy teljesen értelmetlen és gazdaságtalan módon úgy hajóznak, hogy két pont között nem a

háromszög átfogójának mentén haladnak, hanem a két befogó mentén, az alsó sarokban egy kilencven fokos irányváltással.

Szubotáj újra ráhelyezte a kezeit a botkormányra:

– Szerintem itt az ideje, hogy meglessük, mi folyik Neridea szigetén.

A kormányzó a legrosszabbtól tartott. És nem is hiába, mert a tatár megint úgy megküldte a gépet, hogy a korábbi rossz és kellemetlen élmények újra megvalósultak. De aztán egyszer csak véget ért a gyorsulás, és eléjük tárult a hajdan szebb napokat látott, gyönyörű szigetország partvonala.

– Hát, most mit mondjak? Főleg katonaként – vakargatta az állát Szubotáj.

Amerre a szem ellátott, mindenhol hadihajók gyülekeztek, már a kikötő sem bírta befogadni őket, jó néhányuk a parttól messzebbre horgonyzott.

Dariosz láthatóan közel állt a síráshoz.

– Ha ezek megindulnak ellenünk, egy napig sem tudunk ellenállni.

264. fejezet

Esteban kifejezetten megkönnyebbült, hogy átmenetileg véget ért a kihallgatása Rőtvár tróntermében. Úgy érezte, ideje lesz visszahúzódni egy csendes sarokba, ahol kellőképpen rendbe szedheti a gondolatait. De hiába volt ez a terve, Lanagrid egyetlen mozdulattal keresztülhúzta a számításait.

Ez a mozdulat pedig nem volt más, mint egy erőteljes rántás. Amikor ugyanis a néptelen folyosón Iniciusz páter hajdani dolgozószobája mellé értek, a lány nemes egyszerűséggel kézen fogta a szeretőjét, és berántotta a helyiségbe.

Nyilvánvaló volt, hogy Lanagrid – a férjével ellentétben – még véletlenül sem a varkocsokról, a gyertyákról vagy a csillárokról szeretne eszmét cserélni a főszakáccsal. Lanagrid elsősorban nyálat szeretett volna cserélni a szeretőjével, ezért amikor becsukódott mögöttük az ajtó, hevesen Esteban szájára tapadt.

A spanyol megdöbbenve érzékelte, hogy csöppet sincs rá olyan hatással ez a tevékenység, mint korábban. Máskor pillanatok alatt készen állt a szerelmeskedésre, ha csak ránézett a gyönyörű és kíváncsú Lanagridra, most azonban – nem volt mit szépíteni – csődöt mondott. És ez némi célzatos matatás után a lány számára is teljes egyértelműséggel derült ki.

Lanagrid dühösen lökte el magától a szeretőjét:

– Na mi az? Már nem tetszem neked? Nem kívánsz? Tán a fogságod alatt összejöttél valami koszos konyhalánnyal Gunne-várban? Vagy a kicsit nagyobb hasam taszít? Te hálátlan dög!

Esteban megadóan és csöndesen tűrte a lány dühödt szózatát, és közben újfent megállapította magában, amit már a Földön is tudott: nincs veszélyesebb egy féltékeny nő haragjánál, amely egyébként nélkülöz minden logikát. Talán nem emlékszik rá ez a szédült tyúk, hogy amióta ő visszatért a „fogságból” Rótvárba, azóta már voltak együtt? És már akkor is pont akkora hasa volt, mint most? Hiszen csak pár napja történt!

De hát mit is mondhatna ennek a méltatlankodó kis libának mentegetőzésképpen? Hogy egyfolytában az a jelenet jár a fejében, amikor a férjével ücsörgött ugyanitt, és az a közhülye a varkocsokról hadovált neki? Arról nem is beszélve, hogy most már egyszerűen képtelen volt elengedni azt az erős sejtelmet, miszerint Lanagrid gyermekének nem is Gunnerud az apja, hanem az a gusztustalan, vén kéjenc Iniciusz páter, aki egészen kislánykora óta nevelte, tanította.

Hát ez milyen visszataszító már? A tetejében meg itt van Kalrund faggatózása, ami még néhány perccel ezelőtt is szorongatta a lelkét, elvégre ő Osmosis titkosügynöke, és ha lebukik, az életével kell felelnie... Vajon ezen dolgok közül mit lehetne elmesélni Lanagridnak? Hát semmit se.

Esteban újra csak arra gondolt, hogy talán kár volt titkosügynöknek állnia. Ha ez a szolgálat ilyen megpróbáltatásokkal jár, akkor ez nem volt jó csere. Azelőtt megbecsült főszakács volt, és majdhogynem akkor hált a fejedelem kíváncsú feleségével, illetve a hamvas leányával, amikor kedve tartotta, közben pedig nem volt gondja semmire. Most meg? Szinte a nap minden percében kész idegbaj az élete. Éjszakánként furcsa űrtaxikkal repked, robotokkal és a jövőből jött katonákkal társalog, nappal meg egész birodalmak gondját kell magára vennie, és mindez, valljuk meg, nem egy nyomorult főszakács súlycsoportja.

Most úgy érezte, mindjárt szétpukkan a feje ettől az elviselhetetlen nyomástól. De aztán kicsit el is szégyellte magát, és gyorsan előhozott a lelke mélyéről mindenféle vigasztaló vágyakat. Mit kesereg itt, élete legnagyobb kalandjának kellős közepén? Ilyen elképesztően izgalmas nyaralásban soha, egyetlen barátjának sem volt még része, ez egészen biztos! És a Suttogó is megmondta, hogy nem eshet baja, vigyáznak rá, a küldetés végén nagy jutalom várja Osmosis szigetén, aztán pedig csodás élményekkel térhet vissza a földi otthonába, ráadásul úgy, hogy egyetlen percet sem veszít el az ottani életéből. Mi kellhet ennél több egy kalandvágyó férfinak?

Hirtelen felkapta a fejét, és kissé ijedten nézett körül. Lanagrid már jó ideje rácsapta az ajtót, erre tisztán emlékezett, de arra már nem, hogy mióta bambul itt maga elé, félig letolt nadrággal, a gondolataiba mélyedve. Jobb lesz, ha összekapja magát, mert Kalrund bármelyik

pillanatban újra hívathatja, és akkor már nagyon nehéz lesz megmagyarázni neki, hogy miért pont Iniciusz páter elhagyatott olvasószobájában bukkant rá az őrség, ahol ő tökegyedül álldogált, félig letolt nadrágban.

Amikor kilépett a helyiségből, megnyugodva állapította meg, hogy a folyosó még mindig üres. Naná, most minden hadra fogható ember Gunnerud herceg után kajtat.

Abban viszont jó volt a megérzése, hogy Kalrund hamarosan újra hívatta. Ezúttal Lanagrid társaságát nélkülözve, mindvégig négyszemközt beszélgethettek.

– Nagy titkot fogok most rád bízni, Esteban fiam – dünnyögte a fejedelem, és mind a hangjából, mind pedig a testtartásából arra következtetett a spanyol, hogy az uralkodó igen szorgosan nézegetett a borospohár aljára, amióta utoljára beszélt vele.

Nem tévedett. Kalrund egészen roskatag állapotba töprengett a világ folyásán, és úgy érezte, lassan menthetetlenül maguk alá temetik az események. Ennél jóval kisebb nyomást is nehezen viselt volna el alkohol nélkül, így hát most szinte természetes volt számára, hogy a borhoz menekül.

Viszont az volt a baj, hogy a fehér-, a vörös- és a feketeborok választékából már csak az utóbbi szerepelt a trónterem asztalán, és Kalrund mindvégig abból nyakalt. Márpedig köztudomású, hogy az Evilágban fellelhető borok sorában mind közül a legerősebb a feketebor.

Nem csoda hát, hogy a fejedelem mostanra igencsak a vége felé járt annak az emberi tulajdonságnak, amit józan ítélőképességnek lehet nevezni. Hirtelen ötlettől vezérelve úgy döntött, hogy beavatja Estebant egy olyan titokba, amelyet még talán három pohárral ezelőtt

is megtartott volna magának, és esze ágában sem lett volna egy konyhai szolgálóval, egy egyszerű közemberrel megosztani.

Ahogy az asztalra könyökölve vívódott, ezerszer végiggondolva az eseményeket, magának sem tudta volna megmagyarázni, hogy miért, de egyre jobban megbízott a főszakácsában. Imponált neki Esteban őszinte jelleme, szolgálatkészsége, alázata, és nem utolsósorban a fiatalember éles észjárása. Kalrund úgy értékelte, hogy most, amikor ilyen nagy dolgok forognak kockán, minden segítséget meg kell ragadni, még akkor is, ha az egy józan paraszti ésszel megáldott közembertől jön.

– Bizonyára észrevetted, hogy már nem mutatokozom a feleségemmel – kezdett bele az uralkodó, még mindig a két könyökére támaszkodva. – Ennek pedig az az oka, hogy Milla olyan súlyos bűnt követett el, ami miatt kénytelen voltam Rótvár legeldugottabb és legszigorúbb pincebörtönébe záratni.

Esteban mukkanni sem mert, de már érezte, hogy kezd újra görcsbe rándulni a gyomra. Mindazonáltal azt is észrevette magán, hogy most már kifejezetten érdeklik Rótvár mindenféle titkai, ráadásul nem feltétlenül a megbízatása okán, hanem gyarló emberi kíváncsiságból is.

– Hogy mi ez a bűn, az nem tárgya mostani értekezésünknek – szögezte le határozottan Kalrund, és hogy nyomatékokot adjon a szavainak, jobb kezét kivette az álla alól, hogy egy jelentős elhárító mozdulatot mutathasson be a tenyerével. Ettől viszont kissé megbillent az addig két ponton alátámasztott feje, és ez még véletlenül sem volt fejedelmien előkelő. Például ugyanezt koszos, pórias ruházatban elkövetve simán beleillett volna egy kikötői matrózkocsma átlagos asztaltársaságának miliőjébe.

Talán érezte ezt maga Kalrund is, mert ha ugyan lassan is, de feltápáskodott az asztala mellől, és szokás szerint fel-alá kezdett járkálni, jóval fejedelmibbnek érezve eme koreográfiát. Estebannak ekkor kissé elkalandozott a figyelme az uralkodói mondandóról, mert őszintén csodálta, hogy ez a vénülő alkoholista vajon hogy a fenébe' bír viszonylag magabiztosan közlekedni a trónteremben? Talán a kövezet hülye mintái között keresendő valamiféle titkos varázslat?

Pillanatnyi merengéséből Kalrund határozott szavai billentették vissza:

– Esteban fiam! Azért számítok rád, mert eddig is tanújelét adtad, hogy éles elmével áldottak meg az istenek. És igaz, hogy van számtalan tanácsadóm, állítólag mind tanult emberek, de az idők során rájöttem, hogy ez a nagy kupac, magát hihetetlenül sokra tartó fajankó egyvalamivel nem bír, a józan paraszti ésszel. Ebből pedig neked sokkal több jutott.

– Végtelenül megtisztelsz, méltóságos fejedelem – hajtotta meg a fejét a spanyol fiatalember.

– Millát az éjjel valakik kiszabadították – közölte szikáran Kalrund, figyelmen kívül hagyva főszakácsa gesztusát. – És én most már nem tudok szabadulni a gondolattól, hogy emögött is azok a rohadék hercegségek állnak. Mert minden jel erre mutat. És tudod, mit mondok neked, Esteban fiam? Nevezhetsz te akár üldözési mániásnak is engem...

– Soha nem vetemednék ilyen tiszteletlenségre, nagyuram.

– ...de az én fejemben már az állt össze, hogy ez egy nagyon is észszerűen előrevonuló eseménysorozat, amely oly könnyedén fűzhető fel, akár egy nyaklánc.

Spanyol hősünk egy keserves pillanatig azt hitte, az uralkodója immár Gunnerudra itta magát, csak ezúttal nem a gyertyákról, a fényről meg a varkocsokról lesz szó, hanem a gyöngyfüzérekről, de szerencsére nem ez történt. Olyannyira nem, hogy Kalrund hirtelen visszafordult az ablaktól, és előrenyújtotta a kezét, majd szinte vádlón mutatott a főszakácsra:

– Veled kezdődött!

Majd látva, hogy ettől Esteban jelentősen összerezzen, gyorsan így folytatta:

– Félre ne érts, derék szolgám, téged nem hibáztatlak semmiért. De mégiscsak te voltál a főpróba, hogy úgy mondjam. Ezek a senkiháziak a te személyedet felhasználva kísérletezték ki, hogy elrabolhatnak-e észrevétlenül és főleg büntetlenül valakit Rótvárból. És mit tapasztaltak...? Hát azt, hogy igen! És innen már egyenes út vezetett a többi mocsokságukig! Elrabolták Gunnerudot, és este majd rajtam fogják keresni, persze ájtatos és aggódó pofával, vádlóan és felháborodva. Hogy okuk legyen az ellenséges hozzáállásra a régóta lefektetett szövetezésünk ellenében. Milla pedig már csak a ráadás volt, hogy legyen egy olyan fogoly is a kezükben, aki az eddig elrablott személyeken túl már igazán jelentős, ők pedig megmutathatják országnak-világnak, hogy bárkit túsul ejthetnek, akit csak akarnak! Mindez pedig azt szolgálja, hogy átvegyék a hatalmat a fejedelemségben!

– Okfejtésed oly következetes, méltóságos uram, hogy nem lehet kikezdeni – ismerte el álságosan Esteban, hiszen jól tudta, hogy a legfőbb feladata a viszály kibontakozásának elősegítése a két szövetséges hatalom között.

– Meghiszem azt, hogy következetes! – rikoltotta büszkén és elégedetten Kalrund, utána viszont olyan meglepő tevékenységre

ragadtatta magát, hogy az párját ritkította. Odament Estebanhoz, megragadta a grabancát, és a helyiség közepe felé kezdte cibálni.

A spanyol egyáltalán nem tudta mire vélni a dolgot. Most mi történik? Mit akar tőle ez a részeg barom? Álljon ellen, vagy hagyja, hogy kiderüljön, mire megy ki ez az egész? És ha baj lesz, tényleg megjelenik itt a Suttogó, vagy bárki más a földi csapatból...?

Mire mindez végigfutott az agyán, máris ott találta magát a trónon. A Kalrund Fejedelemség trónján. Oda taszajtotta egy végső, erőteljes mozdulattal ez az ittas, kövér, izzadságtól bűzlő férfi, aki most újra rámutatott a virsliszerű ujjával, és fenyegetően elbődült:

– A trónon ülsz, Esteban fiam! A Kalrund Fejedelemség trónján! Amit én az atyámtól, a nagyatyámtól és minden öregatyámtól örököltem évszázados jussként! Hát most csak képzeld el bátran, hogy te vagy Kalrund, a nagy hatalmú fejedelem, és mondd meg, hogy mit tennél a helyemben, ha a birodalmadat ilyen veszélyek fenyegetnék!

265. fejezet

Dariosz persze nem azért volt államférfi, hogy ne kapja össze magát szinte azonnal. Mi tagadás, kissé szégyellte is az iménti elgyengülését, de most még csak ezzel sem foglalkozott, hanem máris a lehetséges megoldások jártak a fejében.

– Ugyebár, most egy vadászgép pilótafülkéjében ülünk – szögezte le fakó hangon. – Mondd csak, tatár barátom, nincs valami trükköd, amivel ezt a hajóhadat el lehetne pusztítani, vagy akár csak ártalmatlanná tenni? Olyasmire gondolok, mint például az a Szigma-hatás, vagy valami hason...

– Nincsen, hogy a Világügylő Férfiú bocsátana cunamit erre az egész rohadt kikötőre! – vágott közbe dühödten káromkodva Szubotáj. –

Elmeséltem már neked, nem is olyan régen, hogy a Golub madárkám képességeinek a töredékét sem tudom kihasználni addig, amíg újra tele nem lesz töltve az üzemanyagtartálya. Addig lényegében minden nagy energiát igénylő harci funkciója le van tiltva.

– Na jó, de hát az a Szigma-hatás is olyan, ami...

– Ami nem igényel különösebben nagy energiát – fejezte be a kormányzó mondatát a pilóta –, és igazából nem is minősül primér harci funkciónak.

– Rá sem merek gondolni, milyenek lehetnek azok a primér harci funkciók – dűnnyögött az orra alatt Dariosz, de nem olyan halkan, hogy a tatár ne hallja meg.

– Én meg nem sorolom fel neked, hogy a Golub hányféle módon és hány perc alatt tudná kiiktatni ezt az egész hajóhadat, ha birtokában lehetne minden képességének, mert a végén még megint elsírod magad – felelte Szubotáj, de csöppet sem cinikus, pláne nem gúnyos módon. Látszott rajta, hogy nagyon is dühíti az a fajta tehetetlenség, amelyet lényegében pont úgy élt meg, akárcsak Osmosis első embere.

Tett egy nagy kört a kikötő felett, így még egyszer, utoljára alaposan szemrevételezhették a rettenetesnek tűnő armadát, de aztán a sziget belseje felé irányította a vadászgépet.

– Nézzünk körül egy kicsit Neridea egyéb tájain is – indítványozta, miközben aggodalmas pillantásokat vetett a műszerfalra. – Sok lehetőségünk nem lesz, mert mindjárt vissza kell fordulnunk Osmosis felé.

– Tudom, tudom – bólogatott a kormányzó –, mindjárt ránk sötétedik.

– A besötétedéssel a világon semmiféle probléma nem volna, csakhogy fogytán az üzemanyag – magyarázta Szubotáj. – Egyébként is sötétben fogunk visszaérkezni a szigetedre, mert olyan lassú üzemmódban

fogok repülni, hogy azt az energiakímélő sebességet talán még egy háromszintes gálya is tudná hozni, feltéve, ha előtte minden evezőst jól bedoppingolnak.

Dariosz máskor vevő lett volna a tatár fanyar humorára, de most számtalan kérdés pörgött az elméjében, és igen nehezen tudta kiválasztani, melyikkel indítson. Mindenesetre először a számára legnyugtalanítóbbra kérdezett rá:

– Biztos, hogy sötétben is visszatalálsz Osmosis fölé? Nem volna jó, ha megint vízre kéne letenned a Golubot...

– Nem lesz semmi gond, majd meglátod. Ez az egyetlen dolog, amin most egyáltalán nem kell aggódnod.

– Mondd csak, ezt a Szigma-hatást nem lehet alkalmazni, amikor megindul a hajóhad Osmosis ellen? – kérdezte Dariosz másodjára, de a hangjából is érződött, hogy maga sem bízik az optimista válaszban.

– Sokat nem érünk vele, ha átmenetileg leszedáljuk a hajókon tartózkodó embereket – csóválta a fejét Szubotáj. – Számít az, ha lassabban eveznek, és pár órával később érnek oda a szigeted partjaihoz? Vagy hogy útközben a harcosok ezrei átmenetileg bambább arckifejezéssel utaztak? Mert szerintem semmit. Még a partraszállásnál vagy Osmosis sziklafalainak megrohamozásánál lehetne némi hatása, de ennyi támadó harcos esetében elenyésző.

Dariosz nagyot sóhajtott:

– És akkor még a norling hadakat nem is említettük...

A pilóta erre már nem szólt semmit, mert egyrészt nem szerette volna még tovább fokozni Dariosz félelmeit, másrészt pedig egy igen érdekes területet vett észre a Golub ablakán keresztül, és rögtön oda is irányította a vadászgépet.

– Hagyjuk most a sopánkodást, kormányzó! – javasolta izgatottan. – Kérlek, vedd kezelésbe újra a kijelződet, és pásztázd végig azt a szakaszt, amely fölött mindjárt el fogunk repülni!

Ha Szubotájnak volt is olyan célja, hogy ne súlyosbítsa a kormányzó lelkiállapotát, hát most dugába dőlt a terv. Egy sűrű erdővel körülvett, hatalmas laktanya látszott a kijelzőn, amelynek barakkjai között mindenhol jól felszerelt ezredek gyakorlatoztak. A kvinta utolsó napjának estéjén, azaz bornapon.

– Nem akarlak végképp elkészeríteni, kormányzó – szólalt meg óvatosan Szubotáj –, de ha nálunk hétvégén gyakorlatot rendeltek el, akkor biztosan tudhattuk, hogy küszöbön áll a bevetésünk.

A hazafelé vezető légi úton Dariosz persze rácsodálkozott a Golub éjszakai üzemmódban való működésére, különös tekintettel a varázslatos szélvédőre, akárcsak korábban Esteban. És ha már így alakult, javaslatot tett a Kalrund Fejedelemség déli partvidékeinek felderítésére, de aztán hamar elvetette a saját indítványát, szinte már abban a pillanatban, amikor kimondta. És még elnézést is kért a tatártól, amiért egy kivihetetlen tervvel hozakodott elő. Hiszen nem volt elég üzemanyag egy efféle kémlelődéshez.

Viszont mindketten elcsodálóztak azon, hogy a Régi Arénában való landoláskor senki sem fogadta őket. Mármint sem Raudona, sem Nihuc vezérezreses nem volt jelen, de még a Mocsárvidék lányai sem szaladoztak, mint földi kisegítő személyzet. A sötétbe burkolózó homokpadra leszálló jármű mellett egyedül egy baltaarcú, hatalmas termetű kormányzói testőr jelent meg, és a rájuk oly jellemző fahangon közölte, miszerint odakinn vár a hivatali hintó.

– Te Grobonir őrvezető vagy – ismert rá a katonára Dariosz.

– Az volnék, uram – hajtotta meg enyhén a fejét a testőr.

– Ott voltál a szurdokban, amikor a különleges esemény történt – utalt a kormányzó a merényletre, meg főleg az azután következő helyszínbiztosításra.

– Valóban így volt, kormányzó úr – ismerte el a katona, de a világon semmi nem utalt a viselkedésében vagy a mimikájában olyasmire, hogy különösebb jelentőséget tulajdonítana a dolognak.

Dariosz szemei megint csak könnyfátyolosak lettek, és meghatódva gondolt arra, micsoda remek testőrei is vannak neki, akik ilyen állhatatos szolgálatot teljesítenek.

De aztán meg is haragudott magára. Mit picsog itt, mint valami bakfislány? A jó életbe már, hát ezek a baltaarcú legények pontosan azért vannak, hogy a köztársaságot szolgálják, és annak első számú emberét, magát a kormányzót! Mi olyan különös ebben?

– Induljunk – bökte oldalba a tatár, de azért Dariosz nem mulasztotta el, hogy megveregesse hű testőre vállát:

– Gondom lesz rád, amikor eljön az ideje.

A Kormányzói Hivatalban nem volt jelen egyetlen különleges lény sem, csakis földi emberek. Amikor a két felderítő megérkezett a helyiségbe, ott csak Attila, Mario és Oleszja üldögélt, láthatóan már nagyon várva az új híreket.

Dariosz belekezdett az elbeszélésbe, de igencsak kedvetlenül. Pont ebben a súlyos helyzetben várta volna el, hogy legyen ott legalább egyvalaki, aki valamiféle kapcsolatban áll a Központtal.

De nemhogy ez nem történt meg, hanem hamarosan két újabb tagot veszített a csapat. Szubotáj ugyanis – eleve Oleszja mellé ülve – kezdettől fogva kapacitálta a szőke lányt, hogy vonuljanak külön, mert súlyos mondanivalója és igen komoly kimenetelű ötlete van.

Nem lehetett tudni, hogy mivel, de hamarosan meggyőzte Oleszját, így hát elhagyták a helyiséget, ám a folyosón még nem bontakozhatott ki közöttük semmiféle komoly párbeszéd, mert a szőke lány gyanakodva nézett az örökre, és azt susogta oroszul a kollégájának:

– Nem tudom, te hogy vagy vele, de én nem bízom bennük.

Szubotáj egy pillanatra értetlen arc kifejezést öltött, aztán elvigyorodott, és megkérdezte:

– Akkor hozzád vagy hozzám?

Ezzel arra utalt, hogy ekkor már nemcsak az anagur törzsfőknék volt lakosztálya a Kormányzói Palota épületében, hanem a Mocsárvidék néven elismert entitás vezetőinek, így Oleszjának is.

Végül az utóbbi helyiségbe mentek be, és ahogy Szubotáj becsapta maga mögött az ajtót, először majdhogynem vigyázzba merevedett, így várva a bajtársa reakcióját.

– Már jó ideje szeretnék veled igen komolyan elbeszélgetni – jelentette ki, de ennél többre nem is volt képes, mert Oleszja valósággal nekiesett. Átölelte, puszilgatta, szinte rácsimpaszkodott, mint valami bolyhos kis zsebkutya, amelyik már rég nem látta a gazdáját. A tatárnak legalábbis ez a hasonlat jutott eszébe, amikor érzékelte ezt a sohasem tapasztalt szeretetrohamot.

– Jól van már, na – vigyorgott elérzékenyülve –, hát hagyjál már egy kis levegőt nekem is!

Oleszjából is feltört minden érzelem, amit elfojtott az idő, és úgy hadart, mint aki öt évet egyetlen perc alatt akar bepótolni:

– Kérlek, kérlek, ne vágd a fejemhez, hogy azt mondtam, lemondtál rólam, pedig nem is igaz! Könyörgök, ne bánts! Tudhatod, hogy Raudona befolyásolt, de ő csak jót akart! Nagyon szeretlek! Úgy hiányoztál, hogy azt hittem, belepusztulok! Nem volt senkim, csak

ezek a mocsárvidéki lányok. Tudod te, hogy milyen érzés elhagyatottan élni egy idegen világban? Haragudtam rád sokáig, de most már nem haragszom, mert megértettem, hogy a...

– Jaj, mind jól tudjuk, hogy mi volt az oka – mentegetőzött Szubotáj, de közben eszébe sem jutott lefejtetni magáról az ölelő karokat.

– Nem jöhettél értem, nem kereshettél, én ezt most már megértem. De azt is gondold már el, hogy mennyire vártalak! Tudtam, hogyha valaki eljön értem, és megment, az nem Maxim lesz, hanem te! Téged vártalak, de aztán ez elmúlt, mert Raudo...

– Na jó, kicsi galambocskám, fogd vissza magad egy percre, és figyelj nagyon rám – guggolt le Szubotáj, még mindig a kolléganője kezét fogva. – Örülök minden szavadnak, de az a helyzet, hogy nagyon szorít minket az idő. Ha nem lépünk működésbe, akkor ezt az egészet itt, amit Evilágnak, meg küldetésnek neveztek, megette a fene.

– Mit mondasz? – rázta meg kissé a fejét Oleszja, aztán meg a vállait forgatta, mint aki valamiféle transzból akar kijönni, de azért még ott nyugtatta a két kezét Szubotáj erős karjain.

– Én is nagyon szeretlek, galambom – szögezte le a tatár –, és nem volt senki, aki az elmúlt öt évben jobban hiányzott volna nekem, mint te. Mindig arra gondoltam, amikor komoly megpróbáltatás ért, hogy vajon most mit tanácsolna Oleszja. Mit mondana? Mit kérdezne? Bármit is döntök, mi lenne a véleménye róla?... És most elérkeztünk egy nagyon fontos mérföldkőhöz, amikor megint a legfontosabb a te szavad.

A szőke lány kicsit visszahúzódott, és már a kezeit is leemelte Szubotáj karjáról. Csöndesen várta, hogy mi lesz a következő kijelentés.

Szó, ami szó, tényleg nem volt mindennapi, mert a tatár igen eltökélten és határozottan kinyilvánította:

– Fel kell repülnünk a Zvezdára.

266. fejezet

Esteban maga is elcsodálkozott a trónuson ülén, hogy olyan gyorsan jár az agya, mint azelőtt talán még soha. De hirtelen meg is haragudott ezért a gondolatért saját magára, elvégre amikor a földi életére emlékezett, számtalan helyzet jutott eszébe, amikor felszarvazott férjek eszén kellett túljárnia, vagy éppenséggel a párhuzamosan futó nőügyei alanyainak gyanakvását kellett eloszlatnia mindenféle hazugságokkal. Önmaga lebecsülése tehát nem indokolt, igenis eszes és találékony fiú volt ő mindig is!

Száguldozó gondolatainak Kalrund parancsolt megálljt, amikor is elbődült:

– Most mit bámulsz szertendő széjjel? Nem azért találtam ki ezt a játékot, hogy csak mélázz a trónomon, mint valami bamba bornyú! Halljam, mit tennél most a helyemben?!

A spanyol megpróbált némi időt nyerni, ezért így szólt:

– Először is összegezzük, hogy milyen feltevések mentén kell megterveznünk a ránk váró teendőket... Nos, minden jel arra mutat, hogy a Hercegség főemberei megpróbálják kijátszani az egyezséget, amelyet a Kalrund Fejedelemséggel kötöttek. Jól mondom?

– Jól – hagyta jóvá a részeg uralkodó.

– Továbbá élnünk kell a gyanúperrel, hogy át akarják venni a hatalmat a Fejedelemség fölött, mert a küszöbön álló nagy háború befejeztével nem a sor végén akarnak kullogni a hadizsákmány elosztásakor. Sokkal inkább a Belső-tenger északi partvidékének

immár legjelentősebb uralkodóiként ülnének ott a tárgyalóasztalnál.
Igazam van?

– A legteljesebb mértékben – bólintott Kalrund, bár ez a mozdulat arra is hasonlított, mint amikor valaki egyszerűen leejti a fejét, mert már nehezebbre esik tartani.

– Azzal a céllal érkeznek tehát ide a mai születésnap ünnepélyre, hogy ürügyet teremtsenek a céljaik eléréséhez. Ennek legfontosabb eleme, hogy előzőleg eltűntették magát az ünnepeltet, mert ennél egyértelműbb botrányt egy születésnap összejövetelen keresve sem lehet találni. Továbbá elrabolták a fejedelem asszonyt, hogy ezzel...

– Elég lesz már a nyilvánvaló dolgok felsorolásából! – csattant fel mérgesen Kalrund. – A megoldás felé vedd az irányt, különben lenyakaztatlak!

Esteban még csak össze sem rezzent a dühös felhorgadás nyomán, mert eddigre sikerült összerendeznie a gondolatait, és immár magabiztosan kijelentette:

– Első teendő: leváltani a palota őrszemélyzetét. Természetesen még az ünnepség megkezdése előtt.

– Hát ezt meg hogy érted ezt? – hökkent meg Kalrund.

– Ha én lennék az uralkodó – fejtette ki Esteban –, és arra gyanakodnék, hogy a Hercegség nemcsak kémeket küldött a palotámba, hanem akár hadra fogható embereinek egész sorát is beépíthette az elmúlt időszakban, akkor gondoskodnék róla, hogy ezek a személyek még csak véletlenül se lehessenek jelen a vacsora folyamán. Úgyhogy leváltanám az őrszemélyzetet, mégpedig olyan módon, hogy csakis azok maradhatnak szolgálatban, akik már legalább tíz esztendeje tagjai a palotaőrségnek.

– Mondasz valamit – ismerte el Kalrund, immár jóval halkabban, a szakállát vakargatva.

– A megoldás nem bonyolult – folytatta a főszakács. – Bornap van, én azt tudom. De a megbízható, legalább tíz éve szolgáló, ám most a szabadnapjukat töltő emberekért futárokat kell küldeni, és azonnali hatállyal behívatni őket. Még korai az idő, nyilván nem kezdtek el iszogatni, de ha mégis, hát majd estig kijózanodnak. Aki meg nem, az legalább kellő elszántsággal fog részt venni a csetepatében, ha netán ilyesmire kerülne sor. De még egy italtól feltüzelt őr is jobb, mint egy szerepet játszó, álszent idegen, aki aljas módon letette ugyan a hűségesküt a fejedelem színe előtt, ám titokban mindvégig a Hercegséget szolgálta.

– Helyes! – rikkantotta Kalrund, és a tekintélye védelmében egyelőre úgy tett, mintha ez az egész procedúra csak afféle vizsgáztatás lenne, pedig elgondolkodtatóan új volt számára ez az intézkedési javaslat.

– Ez az eljárás egyébiránt bizonyos szűrőként is szolgálna, mert ha a Hercegség beépített emberei valóban készülnek valamire a mai napon, akkor a hirtelen történő leváltásukat nem fogják jó néven venni. Aki pedig annyira meggondolatlan, hogy ágál is ez ellen, az máris lebuktatta magát. Elvégre egy katona nyilvánvalóan örülni szokott, amikor váratlanul azt közlik vele, hogy hazamehet, leadhatja a szolgálatot, nem pedig csalódottan akadékoskodni. Aki mindenáron ott akar lenni a vacsoránál, arról biztosan tudható, hogy az ellenség beépített embere.

– Tovább! – intett türelmetlenül Kalrund, és végre abbahagyta a szakállá vakargatását.

– Azonnal kideríteném, hogy mekkora kísérettel érkezik a Hercegség küldöttsége. Különleges futárokat menesztenék eléjük, csakis a legjobbak közül, akik természetesen úgy tennének, mintha kizárólag a

nászuramék biztonsága lebegne a szemük előtt, de közben felmérnék, hogy milyen harcértéket képvisel a csapatuk. A megérkezésük után pedig ezt a katonai egységet azonnal elkülöníteném.

– Hogy képzeled el ezt? – érdeklődött a fejedelem, és mintha kezdett volna kiesni a vizsgáztatói szerepből.

– A Rótvár gyűréit képező kettes és hármas várfal közé terelném őket, persze egy jól hangzó ürüggyel, miszerint ökörsütéssel egybekötött vendéglátásban lesz részük. Ott amúgy is sűrűn rendeznek ilyesmit. A pékek, a hentesek és a sajtkészítők utcájában minden ünnepen utcabál van, tehát semennyire sem volna feltűnő. És a képlet itt is ugyanaz, mint az előzőekben. Ha a Gunnerud Hercegség katonái nem örülnek meg az efféle különleges elbánásnak, hanem elkezdenek keménykedni, hogy ők márpedig be akarnak vonulni a palotáig, akkor saját magukat buktatják le.

Kalrund kissé megtántorodott, és ez már nemcsak a részegségének volt köszönhető. Valahogy leimbolygott a trónszék emelvényéről, és az étkezőasztala sarkába kapaszkodván vakkantotta vissza:

– Folytasd!

– Az ünnepségnek azt a részét, amikor Gunnerud hercegnek is meg kell jelennie, mindenáron el kell húzni, amennyire csak lehet. Bármit ki lehet találni. Például azt, hogy az ifjú most valami csudás meglepetésre, vagy nagy bejelentésre készül, de mindjárt itt lesz. A lényeg az időnyerés. És közben meg kell figyelni mindent. Az anyja meg az apja vajon hogy viselkedik? Hova tekintget? Mire vár? Miféle módon teszi-veszi magát?... Ha én lennék az uralkodó, még valami játékot is kitalálnék, hogy eléjük állhassak, és az arcukba nézhessek. Csak hogy láthassam, amit a szemük mesél. Mert a szem soha nem hazudik, akárhogy is próbálja elrejtetni bárki a tekintetét. Vagy ha elrejt, hát épp azzal buktatja le magát.

– Okos – intett jóváhagyólag a fejedelem, méltóságteljesnek szánva a mozdulatát, pedig ez a legyintés nagyjából egyenértékű volt azzal, mint amikor bármelyik paraszt legyet akar elhessenteni.

– A konyhai személyzetet is nagyon alaposan ellenőrizni kell – vélekedett Esteban. – Meg a zenészeket, a mutatványosokat, a bábszínházak bohóckodókat, egyáltalán mindenkit, aki ma be akar lépni az ünnepre feldíszített nagyterembe. Bármelyiküknél lehet fegyver.

Kalrund szinte összetörve álldogált az étkezőasztala mellett. Talán még soha nem kellett megbirkóznia ennyire kettős érzelmekkel. Legszívesebben odaszaladt volna Estebanhoz – már ha képes lett volna futkározni a jelenlegi állapotában –, és a keblére ölelte volna. Másrészt pedig mélyen sértette, hogy egy közember mondja meg neki, hogy mit kellene most tennie.

Ezt a trónt az atyjától örökölte, akinél tiszteletreméltóbb embert soha nem ismert. Aztán eszébe jutott a nagypapa, akit már csak abban az állapotában láthatott, amikor ősz szakállú, hajlott hátú öregemberként ült a szent széken, de a megjelenése mégis annyira félelmetes volt, hogy egyetlen ferde pillantása nyomán remegésben tört ki minden hitvány teremszolga...

Most meg odaül egy fiatal szakács, egy hússütögető pár bugris, és elmondja, hogy mit kell csinálni. Egy közember. Egy utolsó senki. Hát mi az istenek haragja történik ebben az elcseszett, nyomorult Evilágban?

Visszafordult a trón felé. Megpróbálta a tekintetét Esteban arcára fókuszálni. Sokáig próbálkozott, de aztán még tovább nézett olyan szúrós szemmel, ahogy csak egy teljhatalmú úr tud nézni. Végül pedig megkérdezte:

– És mi történik a vacsora, az időhúzás, a hazudozás meg a játékok végén?

Osmosis titkosügynöke szemrebbenés nélkül válaszolt:

– Foglyul kell ejteni minden hercegségi vendéget. Válogatás nélkül. Ha én lennék a fejedelem, ezt cselekedném. Mert ha valaki engem a meglepetés erejével akar legyőzni, akkor én leszek az, aki egy lépéssel hamarabb jár, és meglepetést fogok nekik okozni, mivel annyira magabiztosak, hogy erre biztosan nem számítanak.

– Ez egy jó terv – ismerte el Kalrund, és megpróbált fejedelmi pózban fellépdelni a trónszék emelvényére, de már a második lépcsőfoknál megbotlott, és oly módon esett bele a főszakácsa ölébe, mintha illetlen módon akarna közelíteni az ágyékához.

Ettől mindketten zavarba jöttek. Esteban úgy pattant fel a trónról, mint aki soha ott sem ült, Kalrund pedig hirtelen jött ötlettől vezérelve megpróbált felmászni a fejedelmi ülőbútorra.

Nagy nehezen sikerült. Az izzadt, bűdös, szakállas, alkoholista uralkodó elterpeszkedett a trónszéken, és jobbjával előremutatva, a semminek intézve a szavait azt harsogta:

– Még ma kicsinálom ezt az ótvaros bagázst!

267. fejezet

Mi tagadás, Dariosz eléggé zokon vette, hogy a tatár máris elhagyta a helyiséget, ráadásul a pilótatársát magával hívva. Csalódásának hangot is adott, amikor hármásban maradtak, de Attila nyomban a legjobb barátja pártjára állt:

– Ne ítéld el ezért, kormányzó. Te is nagyon jól tudod, mennyire hiányzott már neki Oleszja. Mármint az igazi Oleszja, nem pedig az, akinek a vörös metamorf manipulálta az agyát. Most adódott először

alkalmuk négyszemközt megbeszélni a dolgokat, annyira sűrű volt itt a program az elmúlt napokban.

– Az elkövetkező napokban pedig még sűrűbb lesz, abban biztos vagyok – csapott le a végszóra az ausztrál. – Hát nem fogtátok fel, amit mondtam? Akkora sereg készül Osmosis ellen Neridea szigetén, hogy már önmagában az is félelmetes lenne, pedig a norling haderőről még nincs is információnk!

Mario, aki még mindig kába volt kissé a Szigma-hatás miatt, értetlenül kérdezősködni kezdett:

– Én figyeltem minden szavadra, kormányzó, de bevallom, nem igazán értem, hogy mitől kéne ennyire félnünk. Nem arról volt szó, hogy Osmosis szigete olyan, mint egy bevehetetlen vár? Mint egy magas falú kőerődítmény, amit a legenda szerint úgy dobtak le az istenek a Belső-tenger közepére, mint valami sziklatányért? Ezért aztán nincs is olyan hatalom, amelyik be tudná venni.

– Ez így, ebben a formában nem igaz – felelte Dariosz.

– Bevehetetlen erőd valójában nem létezik – tette hozzá Attila. – Nekem elhiheted, volt részem egynéhány várostromban a norling felföldön az elmúlt esztendőkből.

– Ne akasszatok már ki! – háborgott Mario a füle tövét vakargatva. – Tudom, hogy még kicsit kótyagos a fejem a hídnál történetek miatt, de ezt akkor sem értem. Tudjátok, mit mesélt nekünk a hajóskapitány, amikor Emmával megérkeztünk Osmosisra? Hogy ezt a szigetet csak a kikötőnél lehetne megtámadni, de ott is reménytelen, annyi őrtorony van. A többi helyen meg vagy baromi magas sziklafal várja a támadókat, vagy olyan zátonyos a tenger, hogy az ellenséges hajók darabokra hullanak, mielőtt egyáltalán partközelségbe érhetnének.

– Alapjában véve minden igaz, amit elmondtál – hagyta jóvá Dariosz –, csakhoggy egyvalamit kifelejtett a számításból a hajóskapitányod.

Evilág történetében még soha nem esett meg olyasmi, hogy ekkora szövetségi haderő támadja meg a szigetünket. Ha most is arról szólnának a hírek, hogy teszem azt Aldea fenekedik ellenünk, akkor tudod, mit csinálnék? Vennék egy frissítő fürdőt, és a legteljesebb lelki nyugalomban lefeküdnék aludni. Vagy ha például azt jelentenék a felderítőink, hogy Urdea királya az egész hadseregét hajóra rakta, és már meg is indultak Osmosis felé, talán még fel is kacagnék. Csakhoggy most egész más a helyzet.

– Mégis miben? – értetlenkedett továbbra is Mario.

– Abban, hogy ezúttal teljesen más létszámokról beszélünk – magyarázta a kormányzó. – Öt sziget állt össze ellenünk, vagy ha az orzókat is bele vesszük, akkor az általuk elfoglalt Nerideával együtt mind a hat. A szövetségbe pedig bevonták a Belső-tenger északi partjának fejedelemségeit is. És ne feledd, hogy Szubotájjal csak azt volt módunk felderíteni, milyen előkészületek folynak Neridea partvidékén. Ki tudja? Lehet, hogy például Gordeában létezik egy másik felvonulási terület, ahol a Belső-tenger keleti szigeteinek egyesített hadereje gyakorlatozik már hónapok óta. És hangsúlyozom, a norling seregekről még nem is beszéltem! Ők meg nyilván északról szándékoznak támadni! Mi pedig itt üldögélünk tehetetlenül! És bármiféle segítség nélkül, mert ezek a csudás androidok pont most érezték helyénvalónak, hogy mindannyian nyom nélkül felszívódjanak!

Dariosz annyira bepörgött a saját monológjától, hogy hirtelen szinte kirúgta maga alól a széket, és fel-alá kezdett járkálni a helyiségben. Olyan ideges volt, hogy egy véletlen mozdulattal lesodort valami aranyozott, mives kegytárgyat az egyik könyökmagasságban

elhelyezkedő polcról. De ahelyett, hogy ezen sajnálkozott volna, féktelen dühében még jól meg is taposta a vallási relikviát.

– Na, ezt látná meg Zsatar főpap! Biztosan kiátkozna – próbálta viccelődve élet venni a dolognak Attila, kevés sikerrel. Dariosz villámló tekintetet vetett rá, és dühödten azt harsogta:

– Azt gondolod, hogy ez az a perc, amikor kedélyeskedéssel meg lehet oldani a problémát? Hát idefigyelj, te színész! Neked kéne a legjobban tudnod, hogy mi a különbség a komédia és a tragédia között!

Azzal kiment a teraszra, és csak a korlátnál állt meg, bár egy darabig azt lehetett hinni, hogy ott sem fog, hanem leveti magát az emeletről.

– Még sosem láttam ilyennek – nézett a kormányzó után az ajkát lebiggyesztve az olasz fiú. – Tényleg kemény lehet a helyzet.

– Valóban az – bólintott a magyar. – Mivel nem olyan régen lehattél iskolás fiú a Földön, próbáld meg a matematika alapján megközelíteni a dolgot. Ha van egy várad, és benne ezer várvédő, az ellenség pedig szintén ezer katonával támad rád, akkor nem kétséges, hogy ki húzza a rövidebbet. Ha ők két- vagy háromezren vannak, az még mindig nem ad okot különösebb aggodalomra. De amikor tízszeres, hússzoros vagy ötvenszeres a túlerő, akkor már erősen vakarózhat az ott is, ahol nem viszket.

Mario egyelőre nem értette, miért kell a bőr- és nemi betegségeket is belekeverni egy állítólag matematikai képletbe, de ennél is jobban zavarta a saját mentális állapota. Csak nemrég élte át, hogy új és csodás képességei keletkeztek, és még a hídon is olyan fürgén járt az agya, mint még soha, erre most olyasmiket sem ért, amik mások számára teljesen egyértelmű dolgok.

Ráadásul akárhogy is erőltette az agyát, sehogy sem tudta felidézni az iskolában töltött éveit. Pedig Attila példálózása nyomán megpróbált

visszaemlékezni a gimnáziumi korszakára, benne a matekórákra, de a világon semmi nem jutott eszébe. Azt sem tudta volna megmondani, ki volt a padtársa, vagy ki tanította neki a matematikát... Vajon ez is annak a hülye Szigma-fegyvernek, vagy mi a kórságnak lenne a hatása? Netán Guzel vagy a vezérezredes machinált valamit az agyával, amikor ő nem vette észre, és kitörölték az emlékeit, hogy még csak véletlenül se lehessen honvágya?

Merengéséből az anagur törzsfő szavai zökkentették ki:

– És akkor még nem is említettük annak az átkozott cserjének a hatását – fejtegette Attila.

– Miféle cserjéről beszélsz? – kérdezett vissza bosszankodva Mario, hogy már megint valami olyasmi került terítékre, amiről halvány fogalma sincs.

– Te nem ismered Nerid király sztoriját? – hüledezett a magyar. – Állítólag az orzók egy különleges főzettel doppingolták magukat, amikor lerohanták a szigetet, és annak a bizonyos cserjének a teájától olyanok lettek, mint valami harci zombik. Most képzelj el, hogy egy ilyen sereget ráeresztenek Osmosis kikötőjére, vagy akár a sziklafalakra. Ezeket a fanatikusokat nem fogja érdekelni sem a nyílzápor, sem az, hogy ki marad életben közülük, ki nem, ezek csak mászni fognak felfelé az ostromlétrákon, mint a halál démonai.

Néhány helyiséggel odébb a másik anagur törzsfő is hasonlóan apokaliptikus képet festett fel Oleszjának.

– Értsd meg, nincs más esélyünk! – erősködött Szubotáj, – Fel kell mennünk a Zvezdára, és le kell hoznunk a Golub 2-t. Ha nem tesszük meg, akkor Osmosis menthetetlenül elvész. Olyan megsemmisítő vereséget fog szenvedni, hogy itt többé nemhogy köztársaság nem lesz, de...

– Várj már egy kicsit! – vágott közbe idegesen a lány, és a halántékához szorította az ujjait. – Követni sem tudom, amit összehadarsz itt nekem. Ne haragudj, de az utóbbi években némileg kiestem ebből a harci ritmusból. Utoljára akkor volt részem ilyen stresszben, amikor éppen evakuáltuk a Zvezdát...

– Jó, akkor menjünk végig logikusan a különböző pontokon – fogta vissza magát a tatár –, csak ha kérhetem, ne túl lassan, mert nagyon szorít az idő.

– Már miért szorítana? – értetlenkedett Oleszja. – Ha jól értettem, az a hajóhad még javában Neridea kikötőjében rostokol.

– Ez igaz, de ahogy elnéztem, bármelyik pillanatban készek elindulni. Erre utal az is, hogy ma ugyan bornap van egész Evilág-szerte, de azok az ezredek olyan bőszen gyakorlatoztak, mintha számukra a naptár nem is létezne. Mi van, ha már holnap hajnalban megkapják a parancsot, hogy horgonyt fel? Még le sem megy a Nap, de már itt lesznek Osmosis partjainál!

– Na jó – tárta szét a karját megadóan Oleszja –, tételezzük fel, hogy így lesz. És ez valóban elég ijesztő. De mitől vagy benne olyan biztos, hogy a Golub 2 az elmúlt öt évben fullra megtankolva keringett fölöttünk a Zvezda anyácskához dokkolva?

– Attól vagyok benne biztos, hogy mindig is a logika volt a legnagyobb erősségem – jelentette ki magabiztosan Szubotáj. – Akik ezt az egészet megszervezték, nyilvánvalóan nem manipulálták Ögödej gépét, hiszen tudták, hogy Ögödej velünk ellentétben nem fog részt venni ebben a küldetésben, őt még indulás előtt leparancsolták a Zvezda fedélzetéről.

– Nem Ögödej hadnagyról kérdeztelek, hanem a Golub 2-ről...

– A Golub 2 talán nem Ögödej hadnagy gépe volt? És az evakuálás előtt nem az volt a helyzet, hogy a Golub 2 is teljesen feltankolva várta, hogy leereszkedjenek vele a célbolygó felszínére?

– Mint ahogy a Golub 1 is, aztán mi lett a vége...?!

Szubotáj nagyot fújtatott, aztán, ha lehet, még lassabban és még türelmesebben kifejtette:

– Ugyebár abban egyeztünk meg az imént, hogy logikusan végigvesszük a dolgokat, pontról pontra. Na már most, ha így cselekszünk, akkor leszögezhetjük, hogy az öt évvel ezelőtti vészhelyzet során, amikor a Zvezda kiürítése mellett döntöttünk, akkor nyilvánvaló volt, hogy a műveletben csak a Golub 1 vesz részt. Mármint a két vadászgép közül. A Golub 2 pedig nem, hiszen annak pilótáját, Ögödej hadnagyot halottnak hittük... Igen, igazad van, a Golub 1 is teljesen feltankolva kezdte meg a leereszkedést, de aztán a bolygó légkörébe érve történt valamilyen manipuláció, és végül száraz tankkal kellett landolnom. Az én elméletem pontosan arról szól, hogy mivel a Golub 2 bevetését eleve nem tervezték azok, akik ezt az egész furcsa küldetést összeállították számunkra, így a Golub 2 semmiféle manipulációnak nem volt tárgya. Ergo: jelenleg is ott dokkol a Zvezdán teli tankkal, és ezáltal minden olyan harci műveletre képes, amelyekre kurva nagy szükségünk lenne az elkövetkező napok során. Vagy lehet, hogy sokkal inkább órák során!

Oleszja lassan eltávolodott Szubotájától, szinte hangtalan léptekkel az ablakhoz ment, és belebámult Osmosis csöndes és nyugodt, de valahogy mégis baljóslatú éjszakájába. Be kellett vallania magának, hogy bár pilótatársa szavai logikusnak tűnnek, mégsem győzték meg oly mértékben, hogy kirobbanó lelkesedéssel üdvözlje a tervet. E percben csakis egyvalami járt a fejében. Ha nem sikerül ez a vakmerő

küldetés, akkor soha többé nem láthatja azt a férfit, aki immár a nap minden percében lefoglalja a gondolatait.

Amikor visszafordult az ablaktól, a szemében könny csillogott.

– Ugye, tisztában vagy vele, hogy ha csődöt mond a logikád, akkor mind a ketten ott veszünk? Mert nem tudok annyi ridezitet szerezni, hogy vissza is térjünk erre a bolygóra.

Szubotáj egészen megrendült, amikor sírni látta azt az embert, akit a világon – és Evilágon is – a legjobban szeretett.

– Félreértettél, édes galambocskám – mondta szokatlanul fakó hangon. – Nem kell, hogy velem jöjj. Ha megszerzed a szükséges üzemanyagot, az nekem épp elég lesz.

Most Oleszján volt a megdöbbenés sora:

– De hát egész végig többszámban fogalmaztál!

– Persze – bólintott a tatár –, hiszen úgy értettem, hogy mi, a földi emberek egy csapat vagyunk itt Evilágon, és meg kell tennünk azt, amiért feltehetőleg ideküldtek minket. Valamelyikünknek fel kell mennie a Zvezdára, hogy lehozhassa a Golub kettést, és így megmenthetjük a köztársaságot. Talán az egész küldetést. És ez a valaki nem lehet más, csakis én. Egyedül én.

Oleszjának immár két szeretett férfiú miatt is jó oka volt könnyeket hullatni.

– Ezt nem mondhatod komolyan... – suttogta elhaló hangon.

– Már hogyne mondanám komolyan? – húzta ki magát Szubotáj. – Ismersz jól. Soha nem volt jellemző rám az oktalan hősködés. De most szilárdan hiszem, hogy ez az egy választásunk van. És ha a katonának csak egy választása van, akkor mit választ?... Hát azt az egyet.

– Még ha biztosan lehetne tudni, hogy ez a jó döntés, akkor talán...

– Kérlek, ne bonyolítsd túl ezt a dolgot, galambocskám. És ne is misztifikáld. Inkább vedd figyelembe, hogy az egyetlen megoldást választottam, ami még tartogat számomra is túlélési esélyeket. Ha itt maradok Osmosisban, és nem teszek semmit, az a biztos halál. Láttam azokat a seregeket. És bizonyára ilyenek indulnak meg hamarosan északról és keletről is. Nincs esélye ellenük Osmosis Köztársaságnak. Ekkora túlerő ellen nincs. Katona vagyok. Tudom. Ha most nem teszek semmit, akkor rövidesen törrel vagy karddal a kezemben fogok meghalni, és minden bizonnyal egy orzó lesz, aki keresztüldöfi a testemet. Vagy egy meori harcos. Esetleg egy norling katona. Van jelentősége?

– Nem kell itt maradnod Osmosisban, hiszen egy anagur törzs feje vagy, bármikor hajóra szállhatsz, már nincs keresnivalód itt, véget ért az olim...

– Komolyan azt képzeled rólam, hogy cserben hagyom a barátaimat? – csattant fel méltatlankodva Szubotáj. – Annyira nem manipulálhatta az agyadat Raudona, hogy ilyesmit gondolj! Ismersz jól. Lényegében már Afrikában is lemondtam az életemről, amikor a bajtársaimért indultam. Ha úgy vesszük, ami utána történt, az mind csak ajándék. És én most sem fogom megtagadni azt, aki vagyok. Ha ez a küldetés az utolsó, hát legyen. Ha Osmosis Köztársaságért kell harcolnom karddal és buzogánnyal, hát legyen. De akármelyik bolygón is fog elporladni a testem, rólam ne mondhasa senki, hogy gyáván megfutamodtam, és nem álltam ki a barátaimért.

268. fejezet

Rőtvár fölött lassan bealkonyodott. A nap folyamán Kalrund fejedelem végrehajtotta mindazon javaslatokat, amelyeket a főszakácsa terjesztett elő, ideiglenesen a trónra ülve. Bár az is igaz, hogy az

uralkodó egyre kevésbé tekintett Estebanra egyszerű szakácsként. Sokkal inkább úgy szerepelt immár a gondolataiban, mint fejedelmi főtanácsadó. És ez már csak azért is nagy szó, mert köztudomásúlag igen nehéz Kalrund agyába bárminek is beférkőznie, akkora tumultus van ott alkoholmolekulákból.

Az alkonyattal együtt megérkezett a fővároshoz a hercegségek menetoszlopa is. Kalrund a várfal legmagasabb pontjáról szemlélte a folyó túlsópartján gyülekező katonákat, hintókat és társzekereket, ahogy türelemmel várják a kompok kikötését. Aztán oldalra nézett, végigpillantott a saját vitézein, és furcsa melegséggel telt meg a szíve. Micsoda válogatott, kipróbált harcosok egytől egyig! Talán csak Pindzsuj lovag hiányzik közülük, de hát az ő visszaérkezésére valószínűleg egy-két napot még várni kell...

Nemsokára megtörtént az átkelés, a továbbiakban pedig minden a terv szerint haladt. A Gunnerud Hercegség uralkodóinak katonai kíséretét a szíveslátás jegyében beterelték a kettes és hármas várfal között elterülő gyűrűbe. Ez volt az a momentum, amit olyan árgus szemmel figyelt Kalrund a várfalról, hogy még a lélegzetét is visszafojtotta.

– Eddig simán megy, úgy tűnik – szólt oda halkán a mellette álldogáló Estebannak. – Nem úgy fest, mintha bármelyikük is akadékoskodni akarna.

– Azért csak legyünk óvatosak, méltóságos uram – javasolta a spanyol.
– Ők is tudják, hogy ha most akadékoskodnának, akkor nyomban lebuktatnák saját magukat. Ez a fesztelen viselkedés akár álca is lehet, hiszen könnyen elképzelhető, hogy jóval későbbre terveztek valamiféle akciót, amikor a vár népe már alaposan belakmározott, és a garatra is felöntött.

– Igazad van – morogta Kalrund. – Gondoskodom róla, hogy továbbra is megfigyelés alatt tartsák a különítményt a legmegbízhatóbb embereim. – Aztán elvigyorodott: – Ha azt hiszik, hogy ők fognak meglepni minket éjjel, amikor már félig kidőltünk, akkor alaposan tévednek. Ráadásul erre még csak idejük sem lesz rádöbbenni, mert addigra ők fognak kidőlni. De nem félig, hahahaha!

– Micsoda...?

– Iva mama varázsfőzetei elsőrangúak – jegyezte meg az uralkodó sejtelmesen. – Mire feljön a Bronzhold, ezek a katonák úgy fognak hortyogni, hogy nem lesz ember, aki felébreszthetné őket.

Odalenn, a gyűrűben felállított asztalsor körül hamarosan igen vidám hangulatban folyt a vendéglátás. Furcsa módon egy tenyeres-talpas asszonyság volt a legfürgébb felszolgáló, aki olyan szorgosan öntögette a bort a katonáknak, mintha kiemelt órabért kapna érte, bár ez a fogalom nyilvánvalóan ismeretlen volt előtte. Az viszont már korántsem volt újdonság számára, hogy a harcosok szinte minden átmenet nélkül pajkos hangulatba kerültek a remek borok hatására.

– Én mondom, ilyen finom nedűt még sehol sem ittam Evilágon! – kurjantott lelkesen az egyik íjász, aztán fenéig ürítette a kupáját.

– Tölts mán még egyet nékem is, ténsasszony! – kérte egy kipirult arcú lándzsás, és a nyomaték kedvéért jó nagyot csapott a szorgos fehércseléd tágas ülepére.

Iva mama – mert hiszen ki más is lett volna ez a lelkes felszolgáló – igyekezett mérsékletre inteni a katonákat:

– Csak türelem, vitéz urak! Hát nekem is csak két kezem van!

Lassítsatok egy kicsit a nyeldeklésen, és akkor mindenkinek elegendő fog jutni a nemes itókából.

– Inkább te kapkodd gyorsabban a lábad, és akkor mind boldogok leszünk. Még az is lehet, hogy a végén téged is boldoggá teszünk! – ajánlotta fel kétes értékű önzetlenséggel egy sebhelyes arcú alabárdos, miközben alaposan rámarkolt Iva mama farára.

Az asztalsor túlvégén ekkor megjelent a felszolgáló személyzet legújabb tagja, két kezében egy-egy vörösboros, illetve feketeboros kancsót hozva. A fiatal nő megkapóan gyönyörű arcát vörös hajkorona szegélyezte, a keblei pedig szinte kibuggyantak mélyen kivágott ruhája dekoltázsából. Nem csoda, hogy a hercegségi különítmény tagjai nyomban rászegezték tekintetüket, és immár hozzá intézték kéréseiket. Ezek a megnyilvánulások hol finomabbak, hol meg egészen vulgárisak voltak, de a vörös démon nem esett ki a szerepéből. Csak felszolgált, töltögetett és sürgött-forgott rendületlenül.

Rőtvár nagytermében eközben javában folyt a dínom-dánom. Természetesen az ünnepelt, Gunnerud herceg nélkül. A széke üresen árválkodott az asztalfőn, Lanagrid mellett, de a fejedelem már korábban megnyugtatót mindenkit, hogy aggodalomra semmi ok, idővel minden kiderül, és igazán nagy meglepetés fog születni a palota legnagyobb, pazarul feldíszített helyiségében.

Ebbe a fejedelmi felvezetésbe mindenki belenyugodott, és átadta magát a kulináris élvezeteknek, ugyanis Esteban vezénylete alatt Rőtvár konyhája ma este még a szokottnál is lenyűgözőbb étkeket hozott terítékre, és a csudás gasztronómiai alkotásoknak semmiféle bírálója nem akadt az asztalsorok között.

Kalrund volt az egyetlen megátalkodott, aki nem az ételkölteményeknek szentelte teljes figyelmét. Lopva szinte az egész este folyamán a hombárfejű Gunnerud főherceget és az asszonyát vizslatta, de egyelőre semmit sem tudott leolvasni az arcukról. Ám az

is tény, hogy az idő múlásával egyre kevésbé volt olyan állapotban, mint aki még finom rezdüléseket is képes felfedezni emberi ábrázatokon. Mert bár az ételeket talán kevésbé, de az italokat a korábbi elhivatottsággal vette magához.

Csakhamar elkövetkezett a társastánc ideje, és ezt a legújabb szokásoknak megfelelően a fejedelem és a lánya nyitotta meg Rótvárban. A tilinkósok, a lantosok és a dobosok igazán odatették magukat, amikor ez a műsorszám kezdetét vette. Lanagrid kecsesen hajladozott – bár a gömbölyödő hasa miatt nem dobta be magát ugyanolyan elánnal, mint korábbi alkalmak során –, ám Kalrund igyekezett kerülni a megerőltető figurákat, és leginkább a lányával összesimulva óhajtott jobbra-balra lépdelni a terem közepén, mert volt számára mondanivalója.

– Micsoda képmutató szarháziak! Csak nézz oda, Lana, és próbáld meg nem elhányni magad tőlük – fortyogott az ide-oda tipegés közben a fejedelem. – Főleg ne az én vállamon.

– Mire célzol pontosan, atyám? – értetlenkedett a lány.

– Most már biztos vagyok benne, hogy ezek a rohadékok azért jöttek ma ide, hogy átvegyék az uralmat a fejedelemségben – magyarázta az uralkodó. – Csak nézz a pofájukra, és képzeled hozzá, hogy kezdettől fogva a trónomra áhítoztak. De most úgy tesznek, mint akiknek például fogalmuk sincs róla, hogy Gunnerud herceg nem fog itt megjelenni ma este. Olyan tehetségű komédiások, hogy szívem szerint összevegyíteném őket azokkal a tarka ruhás mutatványosokkal, akik most is ott gubbasztanak a sarokban, azt várva, hogy legyen egy kis csend, és előadhassák az újabb béna műsorszámukat.

– Nem igazán értem, hogy a hercegségiek arckifejezése alapján miért jutottál arra a következtetésre, hogy...

– Jaj, hallgass már el, Lana! Ne rombold le a felmagasztalt képet, amit rólad állítottam fel magamban, mint a trónom legtehetségesebb várományosáról. Mit nem értesz ezen? Hamarosan te is édesanya leszel! Hát így viselkednél, amikor megérkeznél a fiad születésnapjára? Nem is érdekelne, hogy hol lehet az a legényke, bármilyen ütődött nyomorult is? Csak nézz rá az anyósodra! Ott vihog fesztelenül azzal a kapafogú udvarhölgyével. Naná, hiszen pontosan tudja, hogy a madárfejű fiának semmi bántódása nem esett, elvégre ma hajnal óta náluk van.

– Na de ha...

– Aztán csak vess egy pillantást a hombárfejű apósodra. Az is mekkora komédiás! Idejön szerepet játszani, és úgy zabálja a sült húst, mintha az istenek kidoboltatták volna, hogy holnaptól tilos állatot ölni. Közben meg arra a pillanatra vár, hogy felemelkedhessen a székéről, és fennhangon kijelentse, hogy mostantól ő az egyesített hadaink főparancsnoka.

– Nem gondolod, hogy agyadra ment a bor, atyám?

– Eltaláltad, nem gondolom! Soha nem láttam még ilyen tisztán, amióta kétágú vagyok. Pedig oly régóta ülök a trónomon, hogy már akkor is emlékezne a valagam formájára, ha egy hónapon keresztül rá se nehézkednék.

– Minden istenekre, halkabban, atyám! – pirított rá Lanagrid az uralkodóra, aki nem számított arra, hogy a zeneszámok nem tartanak a végtelenségig, hanem bizony egyszer befejeződnek. Márpedig két zeneszám között szükségszerűen csönd támad, és bár ez a csönd viszonylagos, arra mégiscsak alkalmas, hogy a közelben táncolók meghallhassák, miről beszélget egymással az uralkodó és a leánya.

Nos, ezek a bizonyos legközelebbi táncolók kifejezetten megdöbbenek azon, hogy Kalrund éppen a valaga formájáról mesél a gyermekének. Mind a hatan – elvégre három táncos párról volt szó – jó néhány esztendeje élvezték már a fejedelem udvartartásához való tartozás minden előnyét, és ezalatt sok furcsaságot tapasztaltak, de ez még számukra is új volt.

A zenekar azonban a következő pillanatban belecsapott a „Derül az ég Rótvár felett” című dalba, így hát az afférnak nem lett semmiféle hosszabb távú kínos következménye.

Maga a fejedelem nem is észlelt semmit ebből a valóban nüansznyí közjátékból. Egyrészt az elfogyasztott feketebor eddigre már átvette a hatalmat a gondolatai fölött, márpedig ha a feketebor valamire azt mondja, hogy nem lényeges és nem is kínos, akkor az úgy is van. (Legalábbis egészen a kijózanodásig. De mint tudjuk, ilyesmi a fejedelemmel csak nagy ritkán fordult elő.) Másrészt pedig Kalrund oly nagyon szerette volna megértetni a lányával a jelenlegi helyzetet, hogy a „Derül az ég Rótvár felett” dallamára újra csak magához húzta, és elszántan magyarázott tovább:

– Hidd el, Lana, a hadviselésben az az egyik legfontosabb, hogy ha téged meg akar lepni az ellenség, akkor egy váratlan húzással a dolgok elébe kell menned, és neked kell meglepned őt. Érted már? Ez az egyik legalapvetőbb észszerűség. Mert hiszen az, aki meg akar lepni, ilyenkor oly gyanútlan és magabiztos, hogy el se tudja képzelni, talán más is lehet olyan furmányos, mint ő. Nem számít semmi váratlanra, elvégre ő maga az, aki váratlant akar húzni. Na már most...

– Nekem mindegy, atyám – szolt közbe fásultan Lanagrid –, csak legyen már végre vége ennek az egésznek. Teremts tiszta helyzetet belátásod szerint. Ez nekem is ínyemre van. Hárítsd el a veszélyt, kerekedj felül, én mindenben támogatlak. Csak egyetlen egy dologra

kérlek. Eszedbe ne jusson odaállni a hombárfejű főherceg elé, és megkérdezni tőle, hogy látott-e már fűben nyuszt, vagy hogy látott-e már falon pókot. Terebélyes valagad maradjon ki a mai játékból, úgyis túl sokan hallották már az imént, ahogy fejedelmi tomporodról mesélsz nekem.

Kalrund egy pillanatig sem vette zokon leánya szavait, sőt! Zavaros szemei hirtelen acélosan csillantak fel, légzése pedig annyira felgyorsult, hogy a folyamat végül egy hatalmas fújtatásban csúcsosodott ki. Ezután a fejedelem óvatosan eltolta magától a gyermekét, majd intett a zenekarnak, hogy nóta állj! A váratlanul beállott csendben pedig már-már fenyegetően lépdelt oda az asztalfőhöz, és nekiszegezte a kérdést a még mindig gyanútlanul zabáló hombárfejű nászurának:

– Na, Gunnerud főherceg! Nyeld le az utolsó falatot, és aztán megkezdjük a játékot. Válaszolj nekem őszintén! Láttál-e már karón varjút?

269. fejezet

– Na, idefigyelj! Én már mindent összeraktam fejben – győzködt Szubotáj a még mindig rémült arccal álldogáló pilótatársát. – Nem létezik jobb pillanat ehhez az akcióhoz, már csak azért sem, mert lehet, hogy ez az utolsó pillanat... Éjszaka van, tehát a bolygó légterében repülve nagyon jól tudok tájékozódni, akár műszerek nélkül is. Elég, ha a csillagos égre tekintek. Merthogy itt, lenn mindannyian látjuk a Zvezdát, amely Osmosis szigete fölött kering, gyakorlatilag állócsillagként, nem igaz? A cél tehát adott. És engem nem érdekel, hogy ezeknek az evilági népeknek a papjai, tudósai, vagy éppen sámánjai minek nevezik. Elvégre én tudom, hogy az ott az anyaúrhajónk.

– Az teljesen világos, hogy ha elegendő mennyiségű üzemanyag áll rendelkezésre, akkor el lehet érni a Zvezdát a vezérsugár nélkül is – ismerte el Oleszja –, viszont ha...

– Nincsen viszont ha! – csattant fel a tatár, és maga is megijedt, annyira határozott, szinte már bántó volt a hangja. De azért folytatta, ha már belekezdett, bár némileg halkabban: – Mire felérek, eljön a hajnal. A Nap szép fokozatosan megvilágítja a szigeteket, és onnan már látva repüléssel lehozom a Golub kettést. Neked magyarázzam, galambocskám?

Oleszja pontosan látta pilótatársa arcán, hogy nincs az a hatalom, amely eltántoríthatná a szándékától. Egy pillanatra elgondolkodott, majd villámgyorsan átállt az új terv szerinti cselekvésre. Megragadta Szubotáj karját, és így szólt:

– Induljunk a Régi Arénához.

Maguk mögött hagyták a lány lakosztályát, és jó darabig úgy lépdeltek egymás mellett, mint a régi szép időkben, amikor bevetésre indultak. Aztán a folyosó elágazásánál Oleszja megtorpant. Az egyik irányban a kormányzó hivatala volt, a másik irányban pedig az aulába vezető lépcső. A tatár már az utóbbi útvonal kövezetét taposta, igen határozott léptekkel.

– El sem búcsúzol senkitől? – szólt a társa után a szőke lány.

Szubotáj hátrafordult.

– Nincs vesztegetni való időnk – szögezte le. – Magyarázkodásra, vitatkozásra és búcsúzkodásra pedig végképp nincs. Ismersz jól, nem vagyok szentimentális típus. Ha balul üt ki a dolog, majd meséld el a többieknek, hogy szerettem és tiszteltem őket. Bár ha ezt maguktól nem tudják, akkor úgyis megette a fene.

A Régi Aréna sötétbe burkolózva várt rájuk. A bejáratnál álló őr úgy engedte be őket, mintha csak Evilág legtermészetesebb dolga lett volna, hogy az éjszaka közepén egy kutyafejű anagur törzsfő és egy csinos szőke hajadon felkeres egy immár használaton kívüli létesítményt. Szubotáj nem tudott szabadulni a gondolattól, hogy ennek a tagbaszakadt fickónak is manipulálhatta az agyát Raudona...

De nem volt sok ideje ezen töprengeni, mert a küzdőtérre érve már sokkal gyakorlatiasabb dolgok foglalkoztatták. Végül is mennyi ridezitet tud szerezni a bajtársa, és főleg mikorra?

Oleszja rögtön eltűnt az árkádok alatt, Szubotáj pedig rövid idő múlva azt látta, hogy négy vörös hajú mocsárvidéki lány igyekszik a Golub felé, mindannyian súlyos terhet cipelve.

Furcsa remegés vett rajta erőt. Nem is bírta türtőztetni magát, gyorsan beszállt az imádott madárkája pilótafülkéjébe, és üzembe helyezte a fedélzeti rendszereket, kíváncsian várva, hogy mit mutatnak a kijelzők. Vajon milyen tisztaságú az üzemanyag, és főleg: mennyi?

Ahogy izgatottan bámulta a monitoron futó adatsorokat, egyszer csak ismerős hangot hallott jobbról. Felnyílt a pilótafülke túlsó ajtaja, és Oleszja gyönyörű arcocskája tekintett be rajta.

– Na, mi a helyzet? – érdeklődött a szőke lány.

Szubotájnak egy szemvillanás alatt átfutott az agyán, hogy talán ez lesz az utolsó kép, amit magával vihet egy emberi világból az ismeretlen öröklétbe, tehát nagyon meg kell becsülnie ezt a látványt.

Aztán kissé elszégyellte magát. Hát nem pont a drága kolleginának fejtegette a Kormányzói Palotában, hogy ő nem szentimentális típus? Akkor meg mit érzékenykedik itt? Nézze meg az ember!

Hogy zavarát leplezze, az ülése mögé nyúlt, és előszedte a szkafandert, amelyet még annak idején dobott hátra, az emlékezetes balul sikerült

landolás végén. Vizsgálta az úrruha felületét, aztán meg a sisakot is, de nem fedezett föl semmiféle olyan jelet, amely aggodalomra adott volna okot.

– Nem hallottad, mit kérdeztem? – türelmetlenkedett Oleszja.

– Egyelőre nincs mit mondanom – szólalt meg végre Szubotáj. – A vizsgálat még tart – vetett egy pillantást a plasztikus kijelzőre. – De az már most is látszik, hogy nem valami tiszta a ridezit. Mennyit tudtál szerezni belőle?

Oleszja nagyot nyelt:

– Mindet kihozattam a lányokkal, amennyink csak volt.

– Nem fog ezért megbüntetni Raudona? – firtatta a tatár.

– Az gyakorlatilag kizárt – válaszolta magabiztosan a lány.

És ez volt az a pillanat, amikor Szubotáj kénytelen volt bevallani magának, hogy mégiscsak rejtőznek a lelke mélyén szentimentális vonások. Oleszja ugyanis félreérthetetlen jelét adta, hogy ha ez a küldetés sikerrel jár, akkor a Mocsárvidék nagyasszonyának eszébe sem jut majd holmi büntetéssel előhozakodni, ha pedig kudarcba fullad, akkor a vörös démonnak már nem lesz hatalma fegyelmezést gyakorolni őrajta. Sisakját a hóna alatt fogva beült a Golub pilótafülkéjébe, majd csöndesen így szólt:

– Ugye, nem gondoltad komolyan, hogy hagylak egyedül nekivágni ennek az útnak?

– Na de galambocskám...

– Akármelyik bolygón is fog elporladni a testem, rólam ne mondhasa senki, hogy gyáván megfutamodtam, és nem álltam ki a barátaimért.

Gunnerud főherceg lenyelte az utolsó falatot, és közben olyan bárgyú vigyorral nézett a fejedelemre, mint aki máris alig várja, vajon mi fog kisülni az új játékból, meg abból a kérdésből, miszerint látott-e már karón varjút.

Kalrund ezt a fajta viselkedést is alaposan félreértette. Hombárfejű nászurának kétségkívül sajátságos mosolyát úgy dekódolta, hogy ez a nyomorult kajánul kiröhögi őt, és nem győzött esküdni magában, hogy majd letörli az önelégült vigyort ennek a szánalmas idiótának a mocskos pofájáról. Eközben mintha a halántékán egyre csak azt dobolták volna elszánt kismanók, hogy át-vernek-té-ged, át-ver-nek-té-ged, Kal-rund, vi-gyázz, el-ne-hi-bázd!

Kiderült, hogy a hombárfejű főherceg neje, ha lehet, még türelmetlenebbül várja a hagyományos rőtvári játék végkimenetelét, mert kíváncsian megtudakolta:

– Na, mi a helyzet azzal a karóval meg a varjúval, nászuram? Hadd tudjam már meg, mert elepeszt a furdalás!

„Elepeszt a furdalás?” – hökkent meg Kalrund, és gyakorlatilag önigazolásként állapította meg magában, hogy ezek a senkiházi összeesküvők még beszélni sem tudnak rendesen.

– Majd megmondom én, hogy mi epeszt el téged, nászasszonyom! – mordult fel vészjóslóan. – Nem a furdalás, hanem az, hogy most megmutatom, miképpen száll fel az a bizonyos varjú a karóról!

Azzal fölemelte balját, és olyan ívet írt le a levegőben a kezével, mintha valóban egy madár felröppenését szeretne volna érzékelteni. Ez csupán a hercegségi vendégek számára volt érthetetlen. A teremben igen nagy számban tartózkodtak olyanok, akiknek abszolút egyértelmű volt. Egyesek közülük egyenruhát viseltek, de kardot vagy tört mindannyian, és eme vezénylő mozdulat nyomán pillanatok alatt

lezárták a nagyterem bejáratait, közben pedig fenyegetően előrántották fegyverüket.

Kalrundnak igaza lett. Immár leolvadt a bárgyú vigyor a nászura arcáról, és a nejével egyetemben döbbenten pislogott körbe.

– Mire véljük ezt? – fakadt ki végül a hombárfejű, mire a fejedelem készséggel megadta a választ:

– Csak nem gondoltátok, hogy ölbe tett kézzel fogom nézni a mesterkedéseiteket? Vagy igen? Tényleg ekkora marhának képzeltek engem?

– Na de hát... nászuram!... – habogott a főherceg. – Mi ütött beléd éppen ma, amikor egyesített seregeink egy tábor alá gyűlnek Királyrévben, hogy hajnalban megkezdhessék közös küldetésüket?

– Kuss! – vágott közbe nyálat fröcsögve a fejedelem, akinek az agyát eddigre már teljesen elborította az alkohol, no meg a saját tévképzeteinek komplett elméletté összeálló rögeszméje. – Egy tábor, mi? Közös küldetés, mi? Hát még mindig nem bírod felfogni, hogy átláttam a mocskos terveiteken, te önjelölt trónbitorló? Valóban azt képzelted, hogy birka módjára hagyom magam és az egész fejedelemségemet az igátokba hajtani? Hát akkor közlöm, hogy igencsak korai volt az örömed. Eddig tartott az édes álom, és ha mostantól csak egyetlen rossz mozdulatot is teszel, a következő pillanatban ott fog gurulni a rusnya hombárfejed Rótvár padlóján, nemkülönben a pocokarcú asszonyodé is! Érthető voltam?

Azzal intett az őrségnek:

– Fogjátok le azonnal ezt a galád árulót, és az egész bandáját!

Eközben odalenn, Rótvár gyűrűjében is igen komoly fordulatokat vett a mulatozás. A hercegségi katonák sorra dőltek ki az asztalok mellől, némelyek akkorát puffantak hátraestükben a földön, mint az ólajtó.

Az efféle fejleményeket eleinte nagy röhögés kísérte, de hamarosan egyre kevesebben lettek, akik még kikacaghatták volna gyengének bizonyult társaikat.

A szíveslátásnak helyet adó utcában, az asztalsorokhoz legközelebb eső műhely egy patkolókovácsé volt. Az ő istállójába hurcolták be az ájult hercegségi katonákat egyszerű öltözetű legények, akik azonban valamennyien Kalrund zsoldosai voltak. Az alélt vitézeket megkötözték kezüknél-lábuknál fogva, aztán úgy hajigálták fel az istálló hátsó kijáratánál sorakozó szekerekre, mint a zsákokat.

Az egymáshoz tapadó házikók között azonban akadt egy agyagtéglás épület, amelyben egy vörös hajú nőszemély és egy elszánt tekintetű fickó tevékenykedett, mégpedig azon igyekezve, hogy a hercegségi katonák különítményének rangidős tisztjét magához térítsék.

Lokhund kapitány utolsó emléke az volt, hogy nagyot kortyol a kupából, amelyet kicsivel korábban az a nagy seggű asszonyság borított tele, és aztán olyan szédülés jön rá, amelyet még soha az életben nem érzett. A következő élmény már valami félhomályos, alacsony mennyezetű épületben érte, amikor is egy fiatal, vörös hajú nő hajolt fölébe, akinek a mellei kis híján kibuggyantak a ruhájából.

– Lokhund kapitány! Itt vagy velünk? – hallotta meg a kérdést, de csakhamar visszahullt a furcsa szédülésbe, amelyből csak úgy evickélhetett ki valamelyest, hogy a mellette térdelő férfi erőteljesen megrázta.

– Lokhund kapitány! Itt vagy velünk? – hallotta újra a kérdést, nagyon messziről. Megint kinyitotta a szemét, és örömmel konstataálta, hogy ugyanaz a két, immár ismerős kebel foglalja el a látómezejét. Most már imádta ezt a helyzetet, egészen addig, amíg pofozni nem kezdték. De még ez sem tűnt fájdalmasnak. Mintha nem is vele történne.

Aztán kitisztult minden, és a vörös hajú nő azt mondta:

- Jól figyelj rám, Lokhund kapitány, és vedd véresen komolyan minden szavamat, mert ma jött el a napja, hogy életed eddigi legfontosabb küldetését teljesítsd. Érted, amit mondok?
- Azt hiszem – motyogta a tiszt, és óvatosan megdörzsölte a szemét.
- Hát, ez nem volt valami meggyőző – jegyezte meg halkán a vörös hajú nő, és megragadta a még mindig kissé alélt katona kezét.

A következő pillanatban Lokhund kapitány aprócska és kicsit kellemetlen szúrást érzett a bal csuklóján, de ideje sem volt felszisszenni, mert szinte azonnal konstataálta, hogy viharebesen kitisztult a feje, és végre tökéletesen visszanyerte az uralmat minden egyes érzékszerve fölött.

- A Gunnerud Hercegség küldöttségének minden tagját foglyul ejtette Kalrund fejedelem odafönn, Rótvár nagytermében – folytatta a vörös hajú nő, és a további közleményei sem voltak kevésbé döbbenetesek: – Ugyanez történt a Hercegség katonáival is, egyedül te vagy kivétel. Épp ezért rád hárul a feladat, hogy átszökj Rótvár gyűrűin, és megvidd a hírt a hadseregnek Királyrévbe.

Mielőtt a tiszt felocsúdíhatott volna, a mellette térdelő férfi vette át a szót:

- Nem kell aggódnod, a szökésedet már előkészítettük. Ez a vörös hajú asszony mindenben a segítségedre lesz. Bízz meg benne, mert bátran állíthatom, hogy nála különb harcossal még soha életedben nem találkozta. Egy századnyi férfival is felér.
- Kik vagytok ti? – firtatta még mindig kásásan beszélve a katona.
- A jóakaróid. A Gunnerud Hercegség beépített ügynökei.

Lokhund kapitány egyelőre hitetlenkedve vonta össze a szemöldökét, de a különös tekintetű férfi nagyon szuggesztív módon folytatta a meggyőzését, egyenesen a szemébe nézve:

– Te és a csapatod is a kelepce áldozatai vagytok. Leitattak és elkábítottak benneteket, nehogy megakadályozhassátok mindazt, ami odafönn, a nagyteremben történt. Ismétlem: a Gunnerud Hercegség küldöttségének minden tagja fogoly. Mi most azért térítettünk magadhoz, hogy meg tudd vinni a hírt hadseregetek főparancsnokának Királyrévbe. Ezért a hőstettért nagy jutalomban és komoly kitüntetésben lesz részed. Bízd hát rá magad erre a vörös hajú asszonyra, mert ő az egyetlen, aki mindebben segíteni tud neked.

Guzel úgy érzékelte, hogy az üzenete végre termékeny talajra hullott a címzettnél. Főlegyenesegett hát mellőle, aztán végignézte, amint Raudona felsegíti a földről a kapitányt, és kitámogatja a hátsó ajtón.

Aztán ő is elhagyta a helyiséget, de már az utcafront felé. Tudta, hogy nehéz éjszaka elébe néz. Estebant is el kell igazítania, illetve meg kell védenie, ha netán úgy alakulna a helyzet, továbbá mindvégig készenlétben kell állnia arra az eshetőségre, ha Raudona és a hercegségi tiszt útja nem úgy alakulna, ahogy tervezték, mert akkor haladéktalanul a segítségükre kell sietnie az Orellel.

271. fejezet

Szubotáj valami nagy-nagy, békés megnyugvást érzett, amikor Oleszja beült mellé a vadászgépbe. Persze nem telt meg könnyel a szeme, de azért igencsak értékelte a lány bajtársias gesztusát. Azonban nem ez volt, ami most a legélénkebben foglalkoztatta, hanem az, hogy eszébe jutottak Raudona szavai.

Mert mit is árult el neki nemrégiben a vörös démon? Kerek-perec megmondta, hogy Oleszjának nagyon sok dolga van még Evilágon. Sőt, nemcsak neki, hanem a leszármazottainak is. Márpedig ha ez így van, akkor a Központ, bármi is legyen az, nem fog elveszejteni egy szereplőt, aki ilyen fontos ama bizonyos Terv számára. Tehát biztonságban vannak, sikerülni fog a repülés.

A tatár persze mit sem árult el ebből a pilótatársának, elvégre esküt tett rá, de azért igencsak laza mosollyal helyezte üzembe a fedélzeti rendszereket.

Külön megnyugtató volt, hogy a felszállás előtti rövid megbeszélésük során az optimális repülési tervet mindketten hajszálpontosan ugyanúgy látták. Meg az is, hogy az adatok egyeztetése után már a rég elfeledett kollegiális ugratás is előjött.

– Örölsz, mi, hogy itt vagyok? – évődött Oleszja. – Máskülönben kire bíznád a dokkolást egy öt éve elhagyott úrállomáson?

– Eredj már, galambocskám! Hát még úgy is megcsinálnám csukott szemmel, hogy csak a lábujjaim érhetnének a botkormányhoz! – vágott vissza rögtön a tatár.

– Jaj, ne fényezd már magad, te hangember! – nevetett fel a lány. – Nélkülem össze csinálnád magad, legkésőbb a Kármán-vonalnál!

Szubotáj elmosolyosott, de már nem szólt vissza. Lehunyta a szemét, és elmormolta azt a fohászt, amelyet soha, egyetlen repülés előtt sem mulasztott volna el:

– Segíts meg felfelé, Uram, lefelé már magam is elboldogulok!

És a Golub hamarosan megindult a sötét, csillagos ég felé.

Mint ahogy Raudona és a hercegségi tiszt is megindult Rótvárból dél felé, Királyrévbe, és úgy hajszolták a lovaikat, mintha az életük múlna rajta. Lokhund kapitány persze pontosan ezt is érezte. Az élete

legnagyobb lehetőségeként értékelte ezt a különös éjszakát, és ahogy egyre tisztább lett a feje, már semmi másra nem tudott gondolni, csakis a jutalomra és az előléptetésre.

A küldetés földrajzi távjának döntő szakaszát mindenféle különleges esemény nélkül áthidalták, Királyrév előtt azonban egyszer csak felgyorsultak az események.

A két vágató lovas egy apró útelágazáshoz ért. No nem valami komoly választást jelentő mérföldkőhöz, pusztán egy olyasféle enyhe kanyarulathoz, amelynek az egyik ága az erdőség mellett haladt el, a másik viszont egy szakaszon átvezetett a facsoportok között.

– Kívül haladunk, kitérünk jobbra, kövess! – parancsolta Raudona, és előre is ugratott, mert már messziről érzékelte, hogy a fák között emberek bujkálnak.

Lokhund kapitány azonban megmakacsolta magát. Hirtelen ötlettől vezérelve az elágazásnak a fák között átvezető útjára irányította a lovát. Ennek legfőbb oka az volt, hogy már nagyon derogált neki, miszerint egész úton egy olyan fehérszemély parancsait követi, aki némi túlzással a lánya is lehetne.

Hát mit ugat neki ez a kis vörös cemende? Ő a Gunnerud Hercegség kapitánya! Ez a csöcsös vászonceléd meg legfeljebb valami felkapaszkodott parasztlány, akit jó pénzért kémkedésre fogott az uralkodóház titkosszolgálat. Hát neki ne parancsolgasson! Mindjárt elérik a felvonulási tábort. Majd ott is elő akarja adni magát? Fontoskodni, páváskodni, mintha az ő hőstette lenne ez a küldetés, nem pedig Lokhund kapitányé, akinek már a dédapja is a seregben szolgált, és megbecsült főtiszt volt?

Nos, a derék katona gondolatmenetét a következő pillanatban egy, az úton keresztben kifeszített kötél vágta ketté. Merthogy Raudona

kiválóan detektálta, valóban emberek rejtőztek a fák között. Mégpedig igen rossz szándékú csavargók, akik régóta rablásból tartották fenn magukat, és mivel érzékelték az utóbbi napokban megnövekedett forgalmat Királyrév felé, hát lesben álltak egész nap és egész éjjel, zsákmányra és jó alkalmakra várva.

Egy hadi menetet mindig követnek különféle szerencsevadászok és haszonlesők, hogy italt, örömlányokat meg más efféléket szállítsanak az itt-ott letáborozó zsoldosoknak. De a rablók számára az is nagy haszonnal kecsegtet, ha sikerül levadászniuk egy-egy korhely katonát, akik részegen el-elmaradoznak az egységüktől. Nemcsak a zsoldjukra lehet szert tenni, hanem a sisakjukra, a páncéljukra, a lovukra, a fegyvereikre, de még a csizmájukra is, ezekért pedig jól fizetnek az orgazdák a sűrű erdőség túloldalán elterülő grófságban.

Mindenesetre a rablók a legszebb zsákmány reményében tarolták le az erdőszéli úton áthaladni szándékozó kapitányt, és amikor Lokhund a földre esett, úgy vették körbe, mint ahogy a hiénák rontanak rá az áldozatukra.

Csakhogy a következő pillanatban, mint a fergeteg, előrontott a homályból egy újabb lovas, és nagyon is emlékezetesre sikeredett az érkezése, mert menetből levágta két ember fejét is, aztán megfordult az úton, és véres kardját a teste mellett fenyegetően megforgatva újabb támadásra indult. Vörös haja úgy lobogott a Bronzhold fényében, mint a tűz.

A kapitány közben kihasználta a támadói figyelmének elterelődését, és felkászálódott a földről, de mielőtt bármit is tehetett volna, az egyik szorgalmas rabló akkorát sújtott rá a kardjával, hogy a derék hercegségi katona jobb karja nyomban a porba hullott.

Az illető nem sokáig örvendhetett a harci sikernek, mert a lova hátáról épp elébe letoppanó Raudona keresztüldöfte a kardjával,

aztán a mellkasára talpalva úgy rúgta le a fegyver éléről, mint ahogy az ember egy kukacot fricskáz le a salátájáról.

A két maradék haszonlesőt elnyelte az erdő, mintha soha ott sem lettek volna, a vörös démon pedig letérdelt a vérében fuldokló kapitány mellé, és szenvtelen hangon megkérdezte:

– Most tényleg ilyen nehéz lett volna betartani, amit kértem?

– Ki vagy te? – firtatta a vért köpő katona.

– Mindjárt meg fogsz ismerni – biztatta Raudona, miközben megragadta a csuklóját, és mélyen a szemébe nézett.

A halála előtti másodpercekben Lokhund kapitány elrémülve nézte végig a vörös démon átalakulását, amely folyamat végén döbbenetn ismerte fel a nőben... saját magát.

272. fejezet

Dariosz már nem bírta tovább a feszültséget, és kiment a Kormányzói Hivatal erkélyére. Szeretett volna némi friss levegőt szippantani, no meg legalább pár percre egyedül lenni. Ennek a tervnek azonban rögtön keresztbe tett Attila, aki utánasietett, ráadásul beszélni is kezdett:

– Nem vagy valami jó színben, kormányzó. Ha úgy gondolod, hogy segíthetek valamiben, állok rendelkezésedre.

Dariosz megvonta a vállát, és meglehetősen fakó hangon válaszolt:

– Lehet itt még bármin segíteni?

Attila odakönyökölt az erkély korlátjára, és immár ketten bámulták az alant elterülő, végtelenül csöndes várost.

– Miért gondolod, hogy már nem tehetünk semmit? – firtatta a magyar.

– Még kérdezed? – csattant fel a kormányzó. – A valaha volt legnagyobb szövetségi hadsereg állt össze Osmosis elpusztítására. Hamarosan itt lehetnek, és megkezdhetik az ostromot. Erre pont felszívódik az összes szájbavert android, aki segíteni tudna. De nemcsak ők, hanem még az a két földi pilóta is, akik valamiféle erő tudnának felmutatni ezzel a szörnyű ellenséggel szemben, és a csudás gépezeteik egyszer csak huss, eltűnnek! Nekem pedig pont nincs kéznél a hadügyi országnagyom, mivel a derék Tardilliszról kiderült, hogy királypárti áruló, és sajnos kivégzés általi halált szenvedve éppen kiiratkozott ebből a megkapó történetből!

– Jó, hát ezt a fajta dramaturgiát felvázolva nekem is megremegnének a...

Nem lehetett megtudni, hogy a magyarnak mije remegne meg.

– Könyörgök, hagyd már abba! – jajdult fel Dariosz, majd az arcát a korláton nyugvó két tenyerébe temetve sírbakolt: – Hát nem érted, hogy ez most pont nem az a perc, amikor a színházi hasonlataidra vagyok kíváncsi?

Aztán fölegyenesedett, és jobb kezét Attila vállára helyezve így folytatta:

– Ne haragudj, amiért kibuktam. Nehogy azt hidd, hogy bármi bajom van veled. Nekem már kezdettől fogva szimpatikus voltál, te magyar. Ezzel a hülye küldetéssel van bajom, meg a permanens idegbajjal és alváshiánnyal, amit ez az idióta játék okoz. És fogalmam sincs, kik játszanak velünk, és miért. De hogy elképesztően perverz alakok lehetnek, az számomra többé nem kétséges.

A földi emberek csoportja ekkor háromfősre bővült, mert Mario is megunta odabenn a tétlen várakozást, és csatlakozott az erkélyen beszélgetőkhöz. Felnézett az égre, és csöndesen megjegyezte:

– Nemsoká hajnalodik.

Ez a közlemény, ha lehet, még keservesebb letargiába taszította Darioszt:

– Valóban. Alig pár óránk maradt arra, hogy valami épkezsláb megoldást találjunk. Csakhogy nekem nem jut eszembe semmi. Vessetek meg érte, de olyan üresnek érzem magam, mint akinek már minden mindegy. Lövésem sincs, mit akar most tőlünk az a hülye Központ.

– Nem hiszem, hogy Osmosis bukását akarnák – vélekedett az olasz fiú.

– Aláírom, hogy logikus, amit mondasz – fordult felé a kormányzó –, de ha ez így van, akkor miért nem adnak valami jelet, hogy mit kéne most tennünk? Miért nincs semmiféle iránymutatás, intelem, vagy bármi?

– Igaza van a fiúnak – karolta át Mario vállát Attila. – Gondold csak végig a történeteket, kormányzó. Rövid időn belül mind idegyűltünk Osmosisba. Földi emberek és androidok is. Azóta sikerült megakadályoznunk a város felgyújtását, meg egy sor végzetes dolgot. Szerintem most is meg fogjuk találni a megoldást, és visszük tovább ezt a furcsa küldetést, amire kiválogattak minket.

Ha a magyar színész azt hitte, hogy ezzel a rövid monológgal sikerült meggyőznie a sziget első emberét, akkor bizony tévedett. Merthogy Dariosz ekkor mélyen az olasz fiú szemébe nézett, és olyan modorban kezdte faggatni, mint ahogy hajdanán mindenféle gyanús alakokkal tehette Melbourne-ben:

– Ugyebár azt mesélted nekem a megismerkedésünk idején, hogy a földi életedben igen sok időt töltöttél el különböző számítógépes játékokkal. Jól emlékszem?

– Jól – nyugtázta Mario.

- Aztán miféle játékok voltak azok?
- Hát, lényegében mindenféle akadt közöttük, de leginkább a stratégiai, meg a háborús, meg a lövöldözős játékokat szerettem, amelyekkel...
- Ne hidd, hogy a jelentős korkülönbségünk miatt nem érthetem, hogy miről van szó – szakította félbe Dariosz. – Szerepeltek ezekben a játékokban bizonyos küldetések?
- Persze – bólintott Mario, de már rosszat sejtve.
- És olyan előfordult-e, hogy nem tudtál teljesíteni egy küldetést, mert teszem azt elfogyott a lőszered, vagy a csapatod, vagy az életed?
- Igen – ismerte el az olasz fiú.
- Na, erről van szó – nyugtázta Dariosz, majd újra lekönyökölt az erkély korlátjára, és immár csendesebben folytatta: – Az a bajom veletek, hogy túlságosan idealisták vagytok. Azt hiszitek, ez itt egy olyan küldetés, amelynek során mi mindig is a nyertes oldalon fogunk állni, és vagy így, vagy úgy, de a végén ki fogjuk pipálni az összes feladatot. Ez súlyos tévedés. Mert ha sokkal kevesebb katonád és csapatod van, mint az ellenségnek, akkor a vége nem lehet más, csakis bukás. Game over.
- Inkább a kishitűséged az, ami... – próbálkozott a magyar, ám Dariosz hamar letorkolta:
- Kishitűség? Szó sincs róla! Színtiszta logika. Mert ugyan igaz, amit az imént elmondtál, valóban sikerült megakadályoznunk a főváros felgyújtását, és egyéb rémségeket, de jusson eszedbe, hogy kiknek és miknek a segítségével! Minden egyes alkalommal vagy androidok, vagy űrjárművek segítségével, nem igaz? És hol vannak most ezek a csodálatos lények és eszközök? Hol van a Golub, és hol van az Orel?

Hol van a vörös démon, hol vannak a Tanítók, és főleg hol van Nihuc vezérezredes?

Nos, Nihuc vezérezredes e percben Osmosis kikötőjének egyik külső dokkjánál tartózkodott, és pattogó vezényszavakkal irányította tíz legmegbízhatóbb emberét, akiket kiválasztott a küldetésre. A csapat éppen felmasírozott egy kisebb hajó fedélzetére, nem sokkal később pedig a gálya kihajózott a Belső-tengerre, meg sem várva a hajnalt.

Nihuc a hajó orrában állt, és a horizontot kémlelte a sötétségben. Metamorfként nem okozott neki semmiféle nehézséget ez a művelet. Egészen másféle számítások okoztak most zavart az áramköreiben.

Ha a vezérezredes ember lett volna, akkor kétségtelenül illene rá a leírás, miszerint baljós előérzet kínozza. Vagy az, hogy rosszat sejtett. Így azonban csak annyi állítható róla hitelesen, miszerint a nemrég birtokába került információk feldolgozása során olyan anomáliákba ütközött, amelyek kapcsán szükségét érezte, hogy mihamarabb a végére járjon a dolognak.

Szemlélődő állapotából a gyümölcskereskedő szavai zökkentették ki, aki egyben a hajó tulajdonosa és kapitánya is volt:

– Megbocsáss, nagyuram, de jelentenem kell valamit.

– Mi az? – mordult oda bosszúsan a vezérezredes.

– Az embereim félnek. És nem csak az evezősökre gondolok. Elvégre azokkal a rabszolgákkal könnyedén elbánok a korbácsom segítségével. De a legénység is tart tőle, hogy balul sül el ez az utazás. Nem említetted, nagyuram, hogy pirkadat előtt, sötétben kell útnak indulnunk. Ilyenkor ugyebár nagy a veszélye, hogy zátonyra futunk, vagy sziklának ütközünk, esetleg egy másik hajónak, és...

– Úgy gondolod talán, hogy nem fizettem eleget? – ragadta meg a picsogó kapitány grabancát Nihuc. – Takarodj vissza az embereid

közé, és mondd meg nekik, hogy aki ki akar szállni, azt a Kormányzói Testőrség parancsnoka személyesen fogja a tengerbe hajítani! Amíg én állok itt, a hajó orrában, addig nem történhet baj, világos?

A kapitány elhordta az irháját, és ez az egész kérdéskör hamarosan nyugvópontra jutott, amikor a felkelő Nap első sugarai bearanyozták a tenger hullámain. Onnantól az út nyugodtan telt, estefelé pedig feltűnt a horizonton Brindea szigetének partvonalala.

A vezérezredes ekkor hátrament a hajó tatjára, ahol az emberei üldögéltek, és kiadta a parancsot:

– Ruhacsere indul!

A tíz katona villámgyorsan és egyetlen szó nélkül szabadult meg katonai öltözkének minden darabjától, és mindannyian egyszerű gúnyát öltöttek.

– Töröket a bocskorszárbá, rövid kardot a ruházat alá! – pattogtak Nihuc vezényszavai, és megelégedve szemlélte, ahogy a válogatott különítmény pillanatok alatt átvedlik egyszerű rakodómunkások csapatává.

A kikötés után a testőrparancsnok szükségét érezte, hogy megértesse a hajótulajdonossal:

– Ha visszatérünk, és esetleg nem talállok itt a koszlott bárkáddal meg a legénységeddel együtt, akkor ne maradj Osmosisban. Ha megtalállok, olyan kínhalálban lesz részed, amelyet nem látott még az Aréna népe.

– Hogy is gondolhatsz erre, nagyuram? – pislogott rémülten a kapitány. – Hiszen megállapodtunk, és te már kifizetted nekem a viteldíj felét.

– Na, azért – nyugtázta a vezérezredes, aztán elengedte a fickó nyakát, és kiszállást vezényelt a különítményének.

A kikötőváros egyik közeli negyedébe tartott a csapat, szétszakadozva és kettesével, nehogy magukra tereljék a figyelmet. Elöl persze Nihuc haladt, aki valamilyen érthetetlen okból már nagyon türelmetlen volt. Aztán egy villa előtt megállt, és hátrafordult.

– Ide megyünk be, fiaim – közölte a katonákkal, akik időközben szépen felzárkóztak a nyomába. – Ti egyelőre kinn maradtok a kertben. Ha szükségem lesz bármilyen segítségre, majd kiáltok. Biztosak lehettek benne, hogy meg fogjátok hallani, és meg is fogjátok ismerni a kiáltásomat.

Azzal hátat fordított a tíz legjobb emberének, és a villa vaskapuját olyan könnyed mozdulattal emelte ki, mintha az csak szalmaszálakból összeillesztett tákolmány lett volna.

A katonák összenéztek, amikor a parancsnokuk megindult a kerti ösvényen a villa épülete felé. Egyikük sem hitte volna, hogy a kövérkés vezérezredes efféle mutatványokra képes.

Nihuc a vártnál is könnyebben jutott be az épületbe, és ott szinte rögtön megtalálta, akit keresett. A villa tulajdonosa meglehetősen pikáns helyzetben hevert a kanapéján, két meztelen nő társaságában, akik egészen félreérthetetlenül munkálkodtak azon, hogy a jeles férfiút evilági örömeikben részesítsék.

A vezérezredes letelepedett egy szófára, és várta, hogy észrevegyék, de mivel ez nem következett be, kénytelen volt megszólalni:

– Nahát, Agdil, hogy neked milyen remek életed van itt, Brindea szigetén!

A hatás leírhatatlan volt. A két meztelen nő úgy rebbent fel, mint megzavart pillangók a virágról. Kétségbeesve keresgéltek a szőnyegen a korábban levetett kelméiket, és amikor megtaláltak egynémely darabot, testüket ügyefogyottan takargatva szaladtak ki a helyiségből.

– Légy üdvözölve, jeles vendég – nyögte ki kényszeredetten a pamlagon magára hagyott villatulajdonos. – Mi járatban vagy itt, drága barátom, ilyen váratlanul és bejelentés nélkül?

– Gondolom, becses nejed valahol délen tartózkodik most, a szülei házában – tippelt lazán Nihuc. – És meg van róla győződve, hogy te itt, ennek a gyönyörű villának a falai között üzleti könyvek fölé görnyedsz, és számoszlopokat elemzel.

Agdil a neje említésére láthatóan felfortyant:

– Hogy az én feleségem milyen kötelezettségének tesz eleget, az nem tartozik rád! És a számoszlopokra vonatkozóan...

– Megtennéd, hogy a saját oszlopodra borítasz valamiféle fátylat? – szólt közbe cinikusan fanyalogva Nihuc. – Nem nagyon szeretek úgy tárgyalni férfiemberrel, hogy pucéron hever előttem, és az oszlopa az égnek meredez.

A villatulajdonos oldalra kapkodott, hátha talál valamiféle takarót, kelmét, vagy legalább egy párnát, de közben nem maradt abba Nihuc szónoklata:

– Kedves Agdil barátom, én ugyebár azt kértem tőled, hogy ha úgy alakul a helyzet, akkor a feleségemet és a kislányomat helyezd biztonságba. Tehát: hol vannak most ők?

A megszólítottnak egyelőre nem akaródzott válaszolni, még mindig kutatott a kezeivel a széles pamlagon, hogy vajon mivel takarhatná el magát, de hamarosan már nem kellett ezen morfondíroznia, mert a vezérezredes felállt a szófáról, odalépdelt elé, aztán nemes egyszerűséggel ráült, mintha valamelyik pucér szépséget akarná helyettesíteni.

– Újból megkérdezem, Agdil. Hol van a feleségem és a kislányom? – firtatta a vezérezredes. – Ajánlom, hogy gyors és részletes legyen a

válaszod, akkor akár még sérülések nélkül is megúszhatod ezt a találkozót.

A pamlagon heverő villatulajdonos már nem azért verdesett a kezeivel, hogy takarót találjon a testére, hanem hogy valamiféle önvédelmi fegyvert. Bármit, ami a kezébe akadva jó szolgálatot tehet a pohos, de érezhetően bikaerős vezérezredessel szemben.

– Most mondom el először és utoljára, Agdil barátom, hogy amennyiben nem árulod el azonnal, hol van a feleségem és a lányom, akkor kitépem a bal szemedet – informálta foglyát a vezérezredes.

A villatulajdonos hisztérikus rohamot kapott:

– Értsd meg, én azt hittem, hogy bukott ember vagy! A hadseregünk holnap megindul Osmosis felé! Nektek végetek!

– Látom, még mindig nem érted a kérdést, drága barátom – dűnnyögte csalódottan Nihuc, aztán belenyúlt a meztelen ember bal szemüregébe, és a szó legszorosabb értelmében kitépte a szemét. Teátrálisan megnézegette egy kicsit, aztán hátradobta a tágas helyiség legtávolabbi sarkába.

– Hajlandó vagy-e már válaszolni, vagy a másik szemeddel is megszeretnéd tekinteni, hogy a takarítóid rendes munkát végeznek-e a sarkokban? – érdeklődött a vezérezredes.

– Kegyelmezz, Nihuc! Könyörgök, kegyelmezz! – rimánkodott a villatulajdonos, aztán kinyögte: – Eladtam őket...

273. fejezet

Lokhund kapitány még pirkadat előtt megérkezett Királyrévbe, pontosabban a várost északról határoló erdőségbe, amely a norling seregek bújtatott felvonulási területe volt a már folyamatban lévő

behajózás során. A fák közé érve a katona lefékezte a lovát, és már hallotta is a sötétből a felszólítást:

– Állj! Jelszót!

– Pusztuljon a köztársaság! – felelte habozás nélkül, mire az egyik fa mögül előlépett az őrszem, és már jóval kevésbé szigorúan megérdeklődte:

– Ki vagy, és mi célból jársz errefelé?

– Lokhund kapitány vagyok, és üzenetet hoztam a Hercegség hadvezérének. Valamelyikőtök vezessen elé mihamarabb, mert a dolog nem tűr halasztást!

Azért beszélt többesszámban, mert eddigre még három őrszem bújt elő a rejtekéből, akik közül az egyik váratlanul térdre rogyott az általa azonnal felismert testőrparancsnok előtt:

– Kapitányom!... Áldják meg az istenek még a lovad lépteit is! Soha nem felejttem el neked, hogy te mentetted meg a fivérem életét a sziklaváraljai ostrom idején! Egy igazi hős vagy, drága nagyuram! Ha te nem lennél, akkor most a fivérem nem lehetne támasza szegény anyánknak, aki...

– Na jól van, elég lesz a hálálkodásból – segítette fel a földről Lokhund a katonát, bár ez a fölsegítés bizonyos szempontból inkább felrántásnak tűnt. – Te leszel az, aki a hadvezérünk elé kísér, jól van? De hamar, hamar, mert sürgős az üzenetem!

Amikor a Lokhund kapitány fizimiskájában pompázó Raudonát a katona bevezette a táborba, a metamorf összes érzékszerve felturbózott üzemmódban gyűjtött be minden adatot, amit csak tudott. Erre bőven volt ideje, mert a parancsnoki sátor a legvédelettebb helyen, a tábor közepén állt.

– Lokhund kapitány jelentkezik – lépett be a sátorba Raudona, és a szeme még tisztelgés közben is a helyiséget pásztázta.

Egy kecskelábú asztal körül magasrangú vezérek álldogáltak. Eddig a pillanatig valószínűleg mindannyian az asztalra terített térképet vizslathatták, de most egy emberként meredtek a Gunnerud uralkodóház testőrparancsnokára, akinek felbukkanása a tábor területén jelen időpontban több volt, mint valószínűtlen, sokkal inkább ijesztőnek és baljóslatúnak hatott.

Nos, ha a vezérkar valami igazán ijesztő és baljóslatú fordulatot sejtett, hát hamarosan szóban is megkaphatta:

– Tisztelettel jelentem, a Gunnerud család nagy méltóságú tagjait és kíséretüket Rótvárban foglyul ejtették – közölte tárgyilagos hangon a metamorf.

A vezérkar tagjai elképedve bámultak egymásra.

– Mit beszélsz? – szaladt ki a száján az egyik hitetlenkedő ezredesnek.

– De hiszen szövetségesek vagyunk!

– Valóban így van, nagyuram – ismerte el a metamorf –, legalábbis egészen tegnap estig így állt a helyzet.

A térképasztal körül álldogáló társaságból most kivált egy idős, ősz szakállú katonaember, és közelebb lépett a futárhoz. A Gunnerud Hercegség seregeinek fővezére volt, és a Prutolor névre hallgatott. Már majdnem betöltötte hatvanadik életévét, ami evilági viszonylatban matuzsálemi kornak számított, főleg a hadsereg élén. Ősi katonacsaládból származott, felmenői megszámlálhatatlan hadi sikert értek el, hőstetteikről még a Norling-felföldön is ódákat zengtek a lantosok. Ezáltal olyan országokban is tisztelték a családját az emberek, ahol az egyszerű pórnép tagjai azt sem tudták volna

megmondani, mi fán terem és merre található az a Gunnerud Hercegség.

Prutolor kimondottan jó testi adottságokkal rendelkezett. Idős kora dacára még mindig szíjas, izmos alkatú volt, és aki megpillantotta parancsnoki köpenye alól kivillanó bicepszét, biztos lehetett benne, hogy a hadvezér simán lenyomna akár húszéves ifjoncokat is szkanderben, amelyet egyébként Evilágban könyökpárbajnak neveztek.

Raudona is nyomban megérezte ezt, amint az ősz hajú fővezér odaállt elé, és a vállára tette a kezét:

– Mesélj el mindent részletesen, kapitány.

A metamorf lényegre törően összefoglalta, hogyan bódították el és ejtették foglyul a katonáit, ő azonban – észlelvén a fejleményeket – időben abbahagyta a borozást, így tudta végül kiverekedni magát a Fejedelemség pribékjeinek karmai közül. Majd menekülés közben a várfal mellett vezetett el az útja, ekkor hallotta meg a trónteremből kiszűrődő ordítózás és dulakodás zajait. Végül sikerült lovat szereznie, és csodával határos módon ki tudott törni a rőtvári gyűrűből.

Amíg beszélt, Raudona azt tapasztalta, hogy a fővezér mindvégig szigorúan a szemébe néz, de ezt egyáltalán nem bánta, mert így neki is könnyebb dolga volt.

– Szóval ki tudtál törni a rőtvári gyűrűből – ismételte meg elgondolkodva és nem minden célzatosság nélkül Prutolor.

– Nagy szerencsém volt, fővezérem – ismerte el a metamorf. – A rőtvári kapuőrség is alaposan felöntött a garatra herceg urunk születése napján, meg hát túlságosan magabiztosak voltak. Meg sem fordult a fejükben, hogy akadhat valaki, aki átvészeli a gaz merényletet, amit vendéglátás örve alatt követtek el ellenünk –

magyarázta higgadtan, és közben ő is mélyen Prutolor szemébe nézett.

Az ősz parancsnok némi pislogást követően elismerően megveregette a testőrparancsnok vállát:

– A szerencse mindig a bátrak mellé pártol. Nem csalódtam benned, derék katona vagy, Lokhund kapitány.

– Megtisztelsz, fővezérem – hajtotta meg a fejét a metamorf.

Prutolor most visszafordult a vezérkarhoz, és érces hangon kijelentette:

– Úgy tűnik, a kapzsi gazember Kalrund nem szándékszik megelégedni a hadizsákmánnyal, ami a nagy háborúból járna neki, rátenné a szőrös mancsát a Hercegségre is. Két legyet akar ütni egy csapásra, de nem tudja még, hogy kikkel akasztott bajuszt.

– Mi a terved, fővezérem? – kérdezte óvatosan az egyik vezérkari tiszt.

– Megmondom, hogy mi lesz. Jó darabig úgy teszünk, mintha fogalmunk sem lenne, mi zajlott le tegnap este Rőtvárban. Készülődünk a behajózásra. Aztán...

– Na de a főhercegi pár biztonsága... – kezdte az imént kérdező tiszt, ám hamar elkushadt, és ehhez elég volt, hogy Prutolor átható pillantást vessen rá.

– Mondom, készülődünk a behajózásra – ismételte meg immár nyomatékosan a fővezér –, és a művelet egészen addig változatlan, hogy levonulunk Királyrév kikötőjébe. Ott szépen megvárjuk, amíg a Fejedelemség hadserege az eredeti terveknek megfelelően hajóra száll, és elindul Osmosis felé. Amikor az utolsó gályájuk árbóckosara is eltűnt a látóhatár mögött, akkor visszafordulunk, és erőltetett menetben Rőtvár ellen vonulunk. Megostromoljuk a fővárost, és kiszabadítjuk az uralkodóinkat. A végén még az is előfordulhat, hogy

nem az iszákos Kalrund kebelezi be a Hercegséget, hanem a Gunnerud uralkodóház valamelyik tagja fog felülni a Fejedelemség trónjára.

– Már ha életben lesz addigra bárki is közülük – jegyezte meg az egyik parancsnok lemondó arccal, Prutolor haragja azonban rá is lesújtott:

– Nem tűröm az efféle nyavalygást! Ha az uralkodóink közül bárkit is meg akart öletni az álnok Kalrund, az már rég bevégeztetett. Ezen evilági ember már nem segíthet. De felhívom a figyelmeteket arra a tényre, hogy a Gunnerud herceg által nemzett gyermeket Lanagrid most is a szíve alatt hordja. Ha nem maradt más, hát akkor a megszületése után majd őt ültetjük a trónra! Vagy bármelyiktek is azt képzelet, a részeges Kalrund annyira elfajzott, hogy a tulajdon lánya méhéből is kivágná a magzatot, csak hogy megőrizhesse a hatalmát?

Mély csend ülte meg erre a parancsnoki sátrat. A vezérkar bizonyos tagjait máris magával ragadta Prutolor szónoklata, másokat azonban még mindig jelentős kételyek kínoztak. Ezek közé tartozott a haditengerészeti parancsnok is, aki óvatosan bár, de hangot adott bizonytalanságának:

– Tisztelettel, fővezérem, most is rendkívül meggyőzően beszéltél, mégis hadd vessek fel egy bizonyos eshetőséget. Mi lesz, ha a fejedelemségek észreveszik a cselünket, és visszafordulnak Királyrév kikötője felé? Akkor nem lesz sok előnyünk, és még az is előfordulhat, hogy két tűz közé kerülünk egy idegen ország kellős közepén.

– Kötve hiszem, hogy ez történne – jelentette ki határozottan Prutolor.

– Ezek az öntelt szarháziak vissza sem fognak nézni, annyira igyekeznek majd Osmosis felé. Amúgy is ragaszkodtak hozzá, hogy ők járjanak elől az ostrom során, mi pedig utóvédként kullogjunk utánuk, védve a szarcsimbókos valagukat. De persze nem azért, mintha olyan nagy vitézek lennének, hanem mert nem akarnak vetélytársat a

győztes csaták utáni szabadrablás során... Hát most mehetnek! Mi aztán nem fogjuk őket semmiben sem akadályozni! Csak a végén nehogy meglepődjenek, amikor a hazatértükkor már mi leszünk a Fejedelemség urai, ők meg rájönnek, hogy tulajdonképpen nekünk szállították Rótvárba az összes hadizsákmányt! Hahahahaha! – röhögött fel jóízűen az ősz fővezér, és látszott rajta, hogy nem valami ritka eshetőségként vetette fel a dolgot, hanem nagyon is bízik benne, hogy az események nagyjából így fognak lezajlani.

Ebbéli meggyőződését csak fokozta az a közjáték, hogy hosszú idő után most Lokhund kapitány is engedélyt kért a szólásra, és amikor megkapta, a következőkkel állt elő:

– Teljes mértékben osztom meglátásodat, fővezérem. Már csak azért is, mert tegnap volt alkalmam felderítői szemmel megfigyelést végezni Rótvár szigetének bizonyos partszakaszán, és úgy vélem, megtaláltam az erődítmény gyenge pontját. Ez pedig nem más, mint egy vízimalom. Biztos vagyok benne, hogy azon a helyen az éj leple alatt akár egy ezrednyi katonánkat is be tudjuk csempészni a szigetre, mielőtt bárki is megneszelné, hogy miben mesterkedünk. De addigra már késő lesz, mert az az ezred játszva le tudja fegyverezni Rótvár keleti kapuőrségét, ha pedig megnyílik a kapu a seregünk előtt, onnantól legfeljebb az istenek lehetnek kegyelmesek az áruló Kalrund katonáihoz, de mi nem leszünk azok.

Prutolor akkor sem tekinthetett volna rajongóbb szeretettel a kapitányra, ha a tulajdon fia lett volna.

– Ez a beszéd, Lokhund! – lépett oda hozzá újra, és emberesen vállon veregette. Aztán visszafordult a vezérkarhoz, és pátosszal teli szónoklatba fogott: – Ezt a hozzáállást várom el tőletek is, tiszt urak! Vegyetek példát a Gunnerud Hercegség testőrparancsnokáról! Ha pedig az előttünk álló időkben bármikor is erőt vesz rajtatok a

kishitűség, csak gondolatok mindig Lokhund kapitányra! Tán nem csodával határos, hogy meg tudott szökni az iszákos Kalrund pribékjeinek karmai közül? Tán nem csodával határos, hogy átverekedte magát Rőtvár gyűrűin? És tán nem az istenek vezették, amikor megmutatták neki az erődítmény gyenge pontját?... Ez járjon mindig az eszetekben! Az istenek velünk vannak, és Lokhund kapitányt élénk vezérelve adtak nekünk bizonyosságot, hogy a harcunk sikeres lesz! Márpedig ha az istenek velünk vannak, akkor a legtapasztaltabb ácsok és kovácsok sem szerkeszthetnek olyan kaput, amelyet a Hercegség hadai át ne törnének! És ha egyszer mi vagyunk Rőtvárban a gazdák, akkor miénk a Fejedelemség is!

Csak azért nem tört ki általános hurrázás a parancsnoki sátorban, mert a benn tartózkodók pontosan tudták, hogy egy efféle kényes szituációban ilyesminek semmi helye nincs.

Általános hurrázás a Golub fedélzetén sem történt. A két kozmonauta pontosan olyan fegyelmezetten viszonyult a feladatához, ahogy azt a Roszkozmosz mindig is megkövetelte, és a kiképzés során belesulykolt minden egyes kadétba. Akibe meg nem sikerült, hát annak hamar értésére adták, hogy kívül tágasabb, és nem a világűrt értették alatta.

Szubotáj először is nyugatnak vezette a gépet, egyre növelve a sebességet. Amint elhagyták Osmosis szigetét, minden nélkülözhetőnek ítélt rendszert kikapcsolt, hogy semmi ne fogyasszon fölöslegesen a drága energiából. Elsőként a digitális álcázással tett így, és közben azt gondolta, ha valaki ezekben az éjszakai órákban a Belső-tengeren hajókézik, és annyira sasszemű, hogy felfedezi a sötét égbolton a kivilágítatlan Golubot, hát az meg is érdemli.

Nagyjából az orzók félszigetei fölött járhattak, amikor Szubotáj leírt egy félkörrel kombinált félcsavart a vadászgéppel, amely így már a világűrt célozta meg. Erre a térnyerésre azért volt szükség, hogy a

pilóták még sokáig szabad szemmel is jól láthassák a sötét égbolton a céljukat, a Zvezda úrállomást. Más paraméterekkel nem sokáig működhetett volna a dolog, hiszen a Belső-tenger keleti medencéje fölött már javában virradt.

– Csak szólj nyugodtan, galambocskám, ha úgy látod, hogy valamit rosszul csinálok – biztatta Szubotáj a pilótatársát.

Oleszja megnyugtatta, hogy szerint minden rendben, az előzetesen megbeszéltek szerint folyik a repülés. A diskurzus azonban még nem ért véget, mert a tatárnak kérdései is akadtak:

– Mondd csak, galambocskám, az elmúlt öt évben hol pihent az úrruhád?

– Többnyire az Orel fedélzetén.

– De most nem onnan hoztad elő, ugye? Ha jól sejtem, ugyanott volt, ahol a ridezit is. Valamiféle raktárban, amit a Régi Aréna árkádjai alatt rezerváltak magatoknak.

– Pontosan – bólintott Oleszja.

– És ezt nem tartod különösnek?

– Mármint micsodát?

– Hát azt, hogy valaki odakészítette a szkafanderedet. Tippem szerint maga Raudona.

– Én már rég nem tartok semmit különösnek, amit Raudona csinál. Mindig tudja, hogy mit akar, és minden cselekedetének megvan a pontos célja.

– Ezt örömmel hallom – somolygott Szubotáj. – Ugye, teljes mértékben megbízol benne?

– Kérdésedben a válasz: teljes mértékben – szögezte le a szőke lány.

„Ezt még nagyobb örömmel hallom” – gondolta a tatár, de már nem mondta ki, mert nem szeretne volna Oleszja figyelmét fölösleges dolgokkal elterelni a repülésről.

Hogy mégse legyen csend a fedélzeten, arról a fedélzeti rendszer géphangja gondoskodott:

– A Kármán-vonal elérve – közölte a tényt.

– Remek – sóhajtott fel Szubotáj, majd nosztalgikusan megjegyezte: – Öt kerek éven át nem akadt egyetlen nap sem, amikor azt gondoltam volna, hogy valaha még átléphetem ennek a bolygónak a légkörét, és újra a világűrben repülhetek.

– Mi tagadás, én sem – ismerte el Oleszja, aztán viszont szigorú hangnemre váltott: – De most ne nosztalgiázzunk, mert a repülés kritikus szakasza következik.

Ezzel Szubotáj is tisztában volt, és innentől kezdve árgus szemmel figyelte a műszereket, a csillagképeket és a Golub szélvédőjén keresztül elétáruuló látványt. A feladat az volt, hogy a bolygó gravitációs erejének leküzdéséhez szükséges, irtózatos sebességről lefékezzék a vadászgépet, és ennek a folyamatnak a végén a Golub szinkronba kerüljön a Zvezda keringési sebességével. Ez utóbbi egyébként megegyezett a bolygó keringési sebességével is, hiszen csakis így volt lehetséges, hogy az űrállomás minden pillanatban Osmosis fölött legyen megtalálható az égbolton.

A fékezési manőver a tervek szerint haladt. Szubotáj megnyugodva látta, hogy most már biztosan nem fognak több mint huszonötezer kilométeres sebességgel elhúzni a Zvezda mellett, pláne nem fognak frontálisan belerongyolni, mert a stacionárius pályára álláshoz szükséges tempó minden másodperccel közelebb van. Ridezitből is van még elég a manőverezéshez, tehát gond egy szál se. De a legmegnyugtatóbb érzés mégiscsak az volt, hogy ekkor távol, a fekete

űrben egyszer csak feltűnt egy nagyon apró, de nagyon jellegzetes alakú folt. Egy fehér kettős kereszt formájú alakzat, amelyről mindketten tudták, hogy az nem más, mint a kinyitott napelemekkel keringő űrállomás.

– Zvezda anyácska, hát megjöttünk – suttogta szinte meghatottan a tatár.

– Vajon emlékszik-e még ránk? – kérdezte Oleszja, miközben egy kövér könnycsepp gördült végig az arcán.

A meghitt hangulatnak a fedélzeti számítógép éles hangja vetett véget:

– Kritikus üzemanyagvesztés! – ismételte el háromszor, jellegzetes vészjelzés hangjától kísérve. – Vegye vissza a fogyasztást!

Szubotáj döbbenten meredt a kijelzőre. Az üzemanyagszint mutatója egyszeriben olyan tempóval haladt a nulla felé, mintha valami láthatatlan, gonosz erő varázsolná pirossá az eddig zölden világító fényeket, minden másodpercben újabb és újabb vonalkát átszínezve.

– Mi a fene folyik itt? – kiáltott fel rémülten Oleszja is, de nem volt, aki értelmes válasszal szolgáljon. A fedélzeti rendszer szenvtelen géphangja csak ugyanazt ismételte: „Kritikus üzemanyagvesztés! Vegye vissza a fogyasztást!”.

– Miből vegyem vissza a fogyasztást, te nyomorult? – kiáltott a tatár dühödten a műszerfal felé. – Hát szinte csak a fékezőrendszer működik!

– Szakítsuk meg a manővert! – kérlelte a társát Oleszja. – Még nem késő visszatérni a bolygóra! A Zvezdához már úgysem csatlakozhatunk!

– Bízzál bennem, galambocskám! – ellenkezett a tatár. – Sikerülni fog!

– Az se baj, ha nem tart ki a ridezit a felszínig! Majd leteszed vitorlázva a gépet, mint annak idején! – hadarta a lány. – De könyörgök, térjünk vissza!

– Nem térhetünk vissza! Bízz bennem, sikerülni fog! – erősködött Szubotáj.

A folyamatok ekkor olyannyira felgyorsultak, hogy a fedélzeti számítógép utolsó üzenetként már csak annyit közölt:

– Az üzemanyag mennyisége a kritikus szinthez ért. Tartalék üzemmódba kapcsolok. Sok szerencsét!

Azzal elsötétült a műszerfal mindkét pilóta előtt, és már csak a jobb felső sarokban halványan pislogó narancssárga fény jelezte a standby üzemmódot.

Most már nem a meghatottságtól gördült végig egy kövér könnycsepp Oleszja arcán, miközben lemondóan azt suttogta:

– Itt fogunk meghalni mind a ketten...

274. fejezet

Nihuc vezérezredes olyan fájdalmas fogást alkalmazott a villatulajdonos nyakán, amilyen csak lehetséges volt anélkül, hogy a delikvens elveszítse az eszméletét. Aztán engedett kicsit a nyomásból, és odahajolt Agdil füléhez:

– Utoljára kérdezem: kinek adtad el a feleségemet és a lányomat?

A suttogva érkező válasz minden várakozását alulmúlta. A név hallatán a metamorf memóriája kínzó emlékképeket csalt elő a Pépes Arcú múltjából. Nihuc immár nem kegyelmezett. Egy rövid, de határozott szorítással ájulásba taszította a villatulajdonost, aztán felöltöztette, majd feldobta a vállára.

Odakinn a kormányzói testőrség tagjai ugyan türelmesen és fegyelmezetten várakoztak a parancsnokukra, de azért mindannyian megkönnyebbültek, amikor Nihuc feltűnt a kertben, a furcsa teherrel a vállán. Néhány pillanattal később azt is megláthatták, hogy az a csomag nem más, mint egy ember. De még ekkor sem kérdeztek semmit.

Erre egyébként nem is volt szükség, Nihuc minden mozdulata és minden szava célirányos eligazítás volt. A terhét átdobta az egyik jól megtermett legény vállára, majd utasította, hogy szállítsa a foglyot a hajójukra. Biztosításul pedig mellérendelt egy másik katonát.

– Ti most kapatos rakodómunkások vagytok, és éppen hazaszállítjátok a kocsmából a társatokat, aki nem bírta annyira a bort, mint ti.

Nagyon ügyeljete rá, hogy bármi történjen, a fogoly nem halhat meg. Ha netán magához tér az úton, üssétek le, de csak finoman, mert élve kell nekem. Kötözzétek meg alaposan a hajófenéken, és tömjétek be a száját, hogy ne vonyíthasson, ha visszanyeri az eszméletét.

Megértettétek?

– Igenis! – vágta rá a két katona, és már indultak is a kikötő felé. A parancsnak megfelelően azonnal beleélték magukat a szerepbe, mert kissé dülöngélve haladtak végig a kikövezett utcán.

– Ti pedig jól figyeljetek rám – fordult a többi kipróbált harcosához Nihuc. – Nem egyszerű a hely, ahová most el fogunk látogatni.

Megeshet, hogy olyasmit fogtok látni, amitől a gyomrotok is kifordul. De mindvégig erősnek kell maradnotok. A szó minden értelmében.

Egy bizonyos Hulidár nevű emberért megyünk a vigalmi negyedbe. Ő is élve kell nekem. Nem lesz diadalmenet, mert a helyet a jellegénél fogva erősen őrzik. De számításaim szerint sikeres lesz a küldetésünk. Ha Hulidár megvan, akkor irány a kikötő, aztán kihajózunk a

foglyokkal, még az éj leple alatt. Osmosisban pedig gazdagon megjutalmazlak mindannyiótokat.

A kis csapat ezek után átvonult a vigalmi negyedbe, pontosabban inkább átkóválygott, mert mindannyian jól játszották azt a szerepet, miszerint itt most semmi másról nincs szó, mint egy teljesen szokványos részeg hordáról, akik a kikötői rakodómunkások nehéz sorsát levetve estére átvedlettek mulatozni vágyó és igen kanos férfiakká.

Nihuc jól ismerte a helyet, ahová igyekeztek. A Pépes Arcú emlékei nagy szolgálatot tettek a navigáció terén. Nemcsak abban, hogy hol található a kétes értékű szórakozóhely, hanem az épület belső viszonyait illetően is.

Amikor megérkeztek a rózsaszín zászlós épület közelébe, a vezérezredes odafordult a katonáihoz:

– Fiaim! – kezdte szokatlanul bensőséges hanghordozással. – Nagyon valószínű, hogy hamarosan olyan párbeszédnek lesztek tanúi, amelyeket nem fogtok érteni. Vagy ami még ennél is rosszabb, teljesen félre fogtok érteni. Arra kérlek titeket, egy pillanatra se bizonytalanodjatok el, és ha bármiféle kínzó kérdés is merülne fel bennetek, nyomban hessegetek el, mert biztosak lehetek benne, hogy úton hazafelé, a hajó fedélzetén majd mindent pontosan elmagyarázok. Mindenre esküszöm, ami szent, hogy az igazság az én oldalamon van. Hisztek nekem?

A vezérezredest körbeálló katonák egy szót sem szóltak, hiszen ennyire közel a célponthoz nagy hiba lett volna bármiféle harsány csatakiáltás. Válaszul csupán az öklüket nyújtották előre, de ezek a képzeletbeli kör közepén összeérő öklök sokkal többet jelentettek Nihucnak, mint bármilyen lármás megnyilvánulás.

Amikor a kis különítmény odaért a rózsaszín zászló alá, az ajtónálló, aki egy szerfözlött tagbaszakadt férfi volt, gúnyos nevetésben tört ki:
– Nahát, Nihuc! Nem hiszek a szememnek! Hát téged is lehet látni? Jó régen nem jártál már mifelénk!

– Való igaz, de most újra itt vagyok – felelte csöndesen a vezérezredes.

– Ez a mostani álcád a legjobb – kajánkodott tovább a dagadó bicepszű ajtónálló. – Szóval te most felbéreltél néhány rakodómunkást, és ettől reméled, hogy észrevétlenül besurranhatsz a kéjlakba?

– Ne nehezítsük meg egymás dolgát – javasolta békés tónusban a vezérezredes. – Be kell mennem, mert sürgős a dolgom. Akár emberéletek is múlhatnak rajta. Úgyhogy be fogok menni.

– Majd ha rendezted a tartozásodat – jelentette ki szigorúan a tagbaszakadt őr.

– De ha rendezni akarom a tartozásomat, ahhoz is be kell mennem, nem igaz? – mutatott rá konstruktívan Nihuc.

– Itt csak a testemen keresztül mehetsz be, te dagadt pojáca – fonta keresztbe a karjait az ajtónálló, mire a vezérezredes taktikát váltott:

– Ja, hát nem tudtam, hogy ez itt az új beléptetési rendszer. Miért nem ezzel kezdted? – tárta szét a kezét, aztán egy szempillantás alatt átkarolta a tagbaszakadt fickó nyakát, a másik kezével meg a térdhajlatához nyúlt le, és mire bárki észbe kaphatott volna, a metamorf gyakorlatilag az ölében tartotta az izmos férfit, és úgy roppantotta el a gerincét, mintha az csak egy pálcika lett volna.

– Utánam, fiaim! – kiáltotta a vezérezredes, miután ledobta az élettelen őr testét a földre, és behatolt az épületbe.

Szent igaz, hogy a katonái eközben egyik ámulatból a másikba estek. Mert hát micsoda dolog az, hogy a parancsnokukat ezen a kétes

helyen a nevén szólítják? Honnan ismerhette ez a tenyérbemászó pofájú fickó Nihuc vezérezredest? Arról nem is szólva, hogy most már valaki mesélje el, akinek van valami ismerete róla, hogy ez a kövérkés főtiszt mitől bír ilyen elképesztő erővel?

Csakhogy Osmosis hű katonája, aki jelesül a testőrség tagja, nem kérdez, főleg nem egy bevetés közben, amikor ráadásul a saját parancsnoka köti a lelkére, hogy ne a lehetséges magyarázatokon gondolkodjon, bízza mindezt az utólagos eligazításra. Első a megoldandó ügy! Osmosis mindenekfelett!

Márpedig a különítmény mindegyik tagja pontosan ilyen irányú kiképzést kapott, így aztán habozás nélkül követték a parancsnokukat.

A vendégfogadó helyiségben egy kopasz emberke ült a mívesen faragott tölgyfaasztal mögött. Ezenkívül az aulában gazdagon díszített és színes párnákkal bőségesen ellátott díványok álltak, és rajtuk mindenféle lányok heverésztek. Ez utóbbiak Nihucék megérkezését konstatálván azonnal szétrebbentek. Ki tudja? Talán a női megérzésük vezette őket arra a felismerésre, hogy itt sok minden lesz, de üzlet nem.

A kis kopasz azonban az asztala mögött maradt. Sőt egyenesen fellelkesült, amikor a vezérezredest látta behaladni a helyiségbe a csapat élén.

– Micsoda örömhír, hogy megjöttél a tartozással, Nihuc! – ájtatoskodott, majd egy fiókot kihúzva a papírai között kezdett matatni, de közben egy pillanatra sem hagyta abba a lelkendezést. – Emlékeim szerint öt és félezer ezüsstel tartozol, de mindjárt megnézem pontosan...

Nem nézhette meg pontosan. A vezérezredest olyan erővel vágta oda a fejét a tölgyfaasztal lapjához, hogy nyomban elborította a vér az arcát.

– Hívd ide elém Hulidárt! – szólt parancsolóan Nihuc.

A kopasz kis emberke a támadást kihevervén hátraborult a székével, és utolsó erejét összeszedve belefűjt egy sípba. Azonban ez az éles hang nem Hulidárt hívta elő, hanem egy csapatnyi harcost, akik már kardot vagy tört rántva rohanták meg a központi helyiségként szolgáló aulát.

Nihuc katonái előhúzták fegyvereiket a ruhájuk rejtekéből, és olyan elánnal vetették bele magukat a küzdelembe, mintha csak Osmosis Köztársaság fennállása vagy pusztulása lett volna a tét. Vad csatakiáltások közepette aprították az ellenséget, akik ezúttal egy rózsaszín lámpás ház védelmezői voltak.

A kibontakozó csata folyamán Nihuc is beavatkozott néhányszor. Időnként nyakat tört, máskor karddal lesújtani készülő kart ficamított ki, néha meg csak egyszerűen akkorát ütött a delikvens koponyájára, hogy az rögtön összerogyott. És mindebben az volt a legkülönösebb, hogy őt hiába akarták megsebezni, soha nem ért cél a szúrás vagy az ütés. Mintha a vezérezredes előre tudta volna, honnan számíthat támadásra.

Amikor elült a harc, Nihuc újra odalépett a kis kopaszhoz, aki ekkor már a tölgyfaasztal lábtámasznak szolgáló üregében kuporgott.

Félkézzel előrántotta, és megismételte a kérését:

– Hívd ide elém Hulidárt!

– Ne-heem tudo-om, ho-ol van – szepegte az aprócska ember.

Nihuc belenyugodott a válaszbba:

– Na jó, akkor majd én megkeresem.

És egy olyan hihetetlen mozdulattal vágta falhoz a kopasz fickót, hogy a nyomorultnak az agyveleje azonnal szétcsattant a göcsörtös kőkockákon.

A vezérezredes három katonája kíséretében végigjárta a rózsaszín zászlós ház összes helyiségét. A legtöbb szobában riadtan szepegő gyereklányokat talált, vagy hisztérikusan sírdogáló asszonyokat, de még mindig nem volt meg a főbűnös, Hulidár.

Az éléskamrához érve azonban Nihuc hőtérképe megmutatta, hogy valaki rejtőzik a polcok mögött.

– Bújj elő, Hulidár, amíg szépen kérlek – szólt határozott hangon a vezérezredes, de mivel nem történt semmiféle mozgás, sietve hozzátette: – Hidd el, jobb lesz neked, ha magadtól jössz elő. Tudom, hogy ott vagy. Nem bújhatsz el előlem.

Mozgás hallatszott a polcok mögül, aztán egy rémült arcú, púpos ember mászott elő, aki máris elszántan szónokolt:

– Ha pénzt akarsz, megmutathatom, hogy hol őrizzük az ezüstöt és az aranyat, de ha ennél is többre...

– Kuss! – ragadta meg a szájalmas gnóm grabancát Nihuc. – Hol van a feleségem és a kislányom?

Hulidár akkorát nyelt, mintha valami különösen nagy falat akadt volna a torkán.

– Nem tudok neked jó hírekkel szolgálni – vallotta be szemlesütve.

A vezérezredes két marokra fogta a púpos ember torkát, és újra megkérdezte:

– Hol van a feleségem és a kislányom?

– A feleséged megölte magát, mindjárt az első napon. Nem is csinált nekem bevételt! Egy fillért se kerestem rajta! Higgy nekem! Fogalmam sincs, honnan került a kezébe a kés, de elvágta a saját torkát.

Nihuc most már a nyakánál fogva emelte fel a púpos kis embert, egészen addig, amíg bele nem nézhetett a szemébe, és nagyon halk,

fojtott hangon, de valami vérfagyasztó és elképesztően fenyegető tónusban sziszegett az arcába:

– Vezess oda, ahol a kislányom van.

A púpos, amikor végre talajt ért, fürgén szaladt az ajtó felé. Nem menekült, mert jól tudta, hogy itt már csak a teljes együttműködés segíthet. Integetett, hogy kövessék, és közben mind Nihucra, mind a katonáira olyan csontig hatoló rémülettel tekintett, hogy azt megfesteni sem lehet.

A folyosó egyik pontján szolgálatkészén kinyitott egy ajtót, aztán lesütött szemmel álldogált az Ezüsthald fényében.

Nihuc az ajtónyíláshoz lépett, majd letekintett a mélybe. Három emeletnyi magasságból szemrevételezte a bűzlő hulladékhalmot, amely elétárult. Darabokra tört cserépkorsók, lukas hordók, kimúlt patkányok és emberi fekália undok egyvelege képezte a látványt, amely azt jelezte, hogy a műintézmény ezen az ajtónyíláson át szabadul meg mindentől, ami feleslegessé válik. És a halom tetején ott hevert egy lemeztelenített testű kislány meggyalázott teteme.

– Minden vendég vele akart... már úgy értem – magyarázkodott pergő nyelvvel a púpos, azt remélve, hogy az őszintesége valamiféle jópontot jelenthet –, hogy is mondjam... népszerű volt... már az első napon... sokan elvitték... többen is egyszerre... már úgy értem...

Nihuc hirtelen oldalra kapott, és bal keze vasmarkával rászorított Hulidár torkára.

– Fogd be a bűzös pofádat – sziszegte fenyegetően, miközben becsukta a szemétledobó ajtaját. Aztán a katonáihoz fordult, és kiadta a parancsot: – Mehetünk, fiaim!

Azzal a púpos kis embert úgy dobta a vállára, mint valami csomagot, de mivel Hulidár még folytatta a pergő nyelvű mentegetőzést,

leemelte a válláról, és akkorát sújtott a fejére, hogy rögtön elhallgatott, és már csak a szájából szivárgó vér jelezte, hogy elharapta a nyelvét.

Amikor a hajó elhagyta Brindea központi kikötőjét, Nihuc lement a fedélközbe, és letelepedett a két fogoly elé. A villatulajdonos már éber volt, Hulidár azonban még nem. A vezérezredes megragadta a púpos ember csuklóját, mire az is gyorsan feleszmélt.

– Örülök, hogy most már együtt vagyunk, és kellemesen elbeszélgethetünk – mondta szenvtelen hangon Nihuc. – Elöljáróban biztosítalak benneteket, hogy olyan hosszan tartó és gyötrelmes kínhalált fogtok végigszenvedni Osmosis főterén, amelyet ember még nem élt át Evilágon.

275. fejezet

A Golub fülkéjében rövid, de annál mélyebb csönd keletkezett. A két pilóta a Zvezda úrállomást bámulta, amely e percben elérhetetlenül távolinak tűnt, és csak egy furcsa, kettős kereszt alakú, pici égitestnek látszott a csillagok apró fénypontjaival kitapétázott háttérben.

Oleszja egyszer csak megtörte a csöndet:

– Elárulod, hogy miért ítéltél minket halálra?

A kérdése nem volt sem bántó, sem számonkérő tónusú. Olyan szenvtelen és fakó volt, hogy a tatár valósággal megborzongott a hallatán.

– Nem ítéltem halálra egyikünket sem – szögezte le gyorsan Szubotáj.

A lány ekkor már az ablak felé fordult, lefelé bámulva, és mintha meg sem hallotta volna, mit mond a bajtársa. A fény és a sötétség határát szemlélte ezen a különös bolygón, ahol mégiscsak jó volt eltölteni az elmúlt öt évet, legalábbis annál sokkal jobb, mint az Orelt irányítva

frontálisan belecsapódni egy rideg, szürke sziklafalba, közvetlenül azután, hogy Guzel kiugrott a gépből.

Milyen érdekes!... Mintha tegnap lett volna. Pedig öt kerek esztendő telt el azóta. Öt nagyon kemény, de legalább reményekkel teli év. És a reményeknek most vége. Sosem tudhatja már meg, hogy ennek az ismeretlen és leírhatatlan erőnek mi volt a célja az ő nyomorult életével. Sohasem tudhatja már meg, hogy miért került át Evilágba. És az is örök rejtély marad előtte, vajon milyen élmény lehetett volna, ha ő és Dariosz...

– Na, akkor nézzük... – mondta valamire a bajtársa, de őt igazából már hidegen hagyta, hogy mire gondol Szubotáj, vagy hogy mivel foglalatосkodik. Szeretett volna egyedül maradni a gondolataival, legalább erre az utolsó fél órára, vagy ki tudja, mennyi időre. Legalább most, az utolsó perceiben szabadon álmodozni arról, hogy milyen érzés lett volna életében először rátalálni a viszonzott szerelemre, és megélni azt az élményt, ami sem a földi létben, sem Evilágon nem adatott meg neki.

– Bízzál bennem, galambocskám, mert ha... – makogott valamit újra Szubotáj.

A lány rögtön félbeszakította, de most már kissé idegesen:

– Tudod, én nem vagyok gép, és most már műszerek sem állnak a rendelkezésünkre, de azért nagyjából meg tudom saccolni, mekkora sebességgel közelítünk a Zvezda felé. És vagyok olyan tapasztalt pilóta, hogy lássam, nem fogjuk tudni élve elérni, mert lényegében már semmire sem maradt energiánk. Nemhogy a dokkolásra nincs esélyünk, de még csak arra sem, hogy kibírjuk addig, amíg akkorára növekszik a látómezőnkben a Zvezda, mint az öklünk, ugyanis a légcserélő rendszer működése is le fog állni energia híján, tehát

hamarosan szén-dioxid-mérgezésben fogunk elhalálozni. Ennek a tünetei pedig...

– Hagyd abba, nagyon kérlek – szólt rá a tatár. – Ugye, azt mondtad, hogy bízol Raudonában?... Igen! Azt mondtad! Sőt, szó szerint úgy fogalmaztál, hogy teljes mértékben megbízol benne. Hát akkor most teljes mértékben hinned kell abban is, hogy van megoldás, és igenis sikerülni fog a küldetésünk!

– Te miről beszélsz? – fordult vissza az ablaktól Oleszja.

– Elmondok neked valamit – szögezte le idegesen a tatár. – Nem szabadna elárulnom, de én elmondom. Neked küldetésed van Evilágban. Nem is egyszerű küldetésed. Ezt most úgy vedd – hadarta Szubotáj –, hogy nem egy ócska kis mellékszereplője vagy egy sokkal nagyobb ívű történelmi drámának, hanem igenis a főszereplője.

– Hogy mi van? – vontta össze a szemöldökét Oleszja.

– Azt mondtad, megbízol Raudonában! Mindezt pedig ő mondta nekem! – harsogta a tatár. – Hát ezért örültem, amikor beültél mellém a Golubba, mert onnantól kezdve biztos lehettem benne, hogy nem veszíthetek! Ha egyedül indulok az égbe, mit számít nekik egy nyomorult tatár pilóta?

– Te most kikről beszélsz?

– Elveszejtik a legcsekélyebb skrupulus nélkül, nem igaz? Van helyette másik, száz is, ezer is! De én tudom... érted? Tudom, hogy fontos vagy nekik! Épp ezért biztosan nem fogsz meghalni egy ilyen egyszerű küldetés alatt! És megörültem, hogy akkor én is túlélem! Vagy ha nem, hát akkor Raudona a leghazugabb lény, akit valaha ismertünk!

Oleszja egyelőre nem sokat értett a pilótatársa felajzott modorú szózatából, de amit ki tudott hámozni a mondanivalójából, az átkapcsolt benne egy rég nem használt, az emlékek mély kútjába

helyezett kapcsolót, amely ezek szerint vízállónak bizonyult, mert az orosz lány egészen másféle üzemmódba helyezte magát, és elkezdte sorolni:

– Akkor összegezzük, amit tudunk, és nézzük meg, egyáltalán milyen megoldás lehetséges. Egy: a Zvezda nem érzékelte a közeledésünket, nem szólított meg minket. Bár nem hiszem, hogy erre bármelyikünk is számított volna. Így a részünkről is csupán energiapazarlás lenne a hívogatása, legfeljebb az életünket rövidítenénk meg vele. Kettő: jelenleg egyetlen objektum fölött rendelkezünk, amely képes napelemek segítségével energiát gyűjteni, ez pedig a Golub madárkád drónja. Kiemelhetnénk a géptestből, és kinyithatnánk a napelemeit, de ezzel a maradék energiánk utolsó morzsáit is elhasználnánk, és biztosan hamarabb fulladnánk bele a szén-dioxidba, mint hogy a drón annyi energiát gyűjtsön, amennyi elég a légcserélő működtetéséhez. Három...

Oleszja nem azért hallgatott el, mert nem tudta, mit akar mondani. Sokkal inkább azért, mert nem értette, mit csinál eközben a pilótatársa. Szubotáj ugyanis visszakapcsolta a fedélzeti számítógépet standby üzemmódból, és elszántan matatott a kijelzőjén.

– Hát te meg mi a bánatot művelsz? – rivallt rá idegesen. – Még jobban meg akarod rövidíteni az életünket?

– Épp ellenkezőleg – dünnyögte a tatár. – De most ne zavarj, mert ha elrontok valamit, akkor tényleg nem marad sanszunk túlélni ezt a kalandot.

A lány elhallgatott. Valami megmagyarázhatatlan okból olyan hatással voltak rá bajtársa szavai, hogy már nem is emlékezett, mikor érezte utoljára ugyanezt. Talán a szíriai bevetés alkalmával? Vagy még Afrikában...?

Mindenesetre szívdobogva várta, mi fog kisülni ebből az egészből, és nem is kellett túl sokáig türelemmel lennie. Rövid, jellegzetes, recsegő hangeffekt után felhangzott az éterben egy számára ismeretlen hang:

– Itt Erdva. Vétel.

Oleszja semmit sem értett az egészből. Reménykedve emelte a tekintetét Szubotáj arcára, és némileg megnyugodva konstataálta, hogy a tatár magabiztos mosollyal reagál.

– Üdvözöllek, Erdva! Nem is tudod, milyen boldog vagyok, hogy életemben először hallhatlak! – örvendezett Szubotáj, aztán letörölte az arcáról a mosolyt, és nyomban a gyakorlati közlendőkre terelte a szót: – A Golub 1 fedélzetéről jelentkezem. A Zvezda megközelítése közben elfogyott az energiánk, vészhelyzet alakult ki. Ismétlem: vészhelyzetben vagyunk. Utasítalak, hogy hagyd el jelenlegi állomáshelyedet, és szállíts nekünk annyi üzemanyagot, amennyivel biztonságosan tudunk dokkolni a Zvezda űrállomáson! A pozíciónk: X-10562, Y-00890, Z-90004.

– Azonosítsa magát! – jött a felszólítás az éterből.

A tatár arca kissé elkomorult:

– De hiszen írásban már megtettem!

– Nem önre gondoltam, Szubotáj alhadnagy. De mivel többszámban beszélt, tudnom kell, hogy ki a fedélzeten tartózkodó másik személy.

A tatár a pilótatársa felé fordult, és örömmel konstataálta, hogy a szőke lány reakcióideje még mindig a régi. Már sorolta is:

– A nevem Oleszja Konsztantyinovna Ahmatova. Rendfokozatom: alhadnagy. Beosztásom: a Roszkozmosz Felderítési Osztályának repülőtisztje. Azonosítójelem: 011-A-798-013-D.

Rövid reccsenés hallatszott az éterben, aztán elhangzott az a közlemény, amellyel kapcsolatban mindkét pilóta úgy érezte, hogy nem mostanában hallott szebbet:

– A segélyhívást feldolgoztam, a vészhelyzetet elhárítom. Üzemanyagvételezés után indulok a megadott koordinátára. Érkezésem várható ideje tizenegy perc negyvenkilenc másodperc. Erdva voltam, vétel.

Szubotáj akkorát fújtatott, mint egy gőzmozdony, miközben hátradőlt az ülésében, de Oleszja egy pillanatig sem hagyta pihenni a babérjain:

– Most pedig halljam, mi volt ez? Egyáltalán ki a vihar ez az Erdva?

– Nem ki, hanem mi – pontosított a tatár, és immár újra vigyorgott, aztán oldalra fordulva igyekezett megmagyarázni: – Tudod, galambocskám, az iménti levezetésed a rád jellemző alapossággal hangzott el, de egy ponton mégis hibádzott. Nem a Golub madárkám drónja az egyetlen objektum, amely fölött rendelkezünk. Vagy legalábbis én. Merthogy a Golub 2 drónjával is képes vagyok kommunikálni.

– Mit beszélsz?

– Úgy bizony! Sikerült megoldani a biztonsági problémákat, és a nagyokosok kiszámították, hogy a várható előnyök sokkal jelentősebbek, mint azok a minimális kockázatok, amiket az esetleges behatolási, kémkedési és eltérítési tevékenységek jelentenek. Úgyhogy egy Golub-pilóta immár kommunikálhat egy másik Golub-pilóta vadászgépének drónjával. Persze megfelelő azonosítás után.

– És ez mikor történt?

– Nem sokkal az indulásunk előtt.

– Mégse szóltál róla...

- Ne legyél már ennyire hülye, galambocskám! – horgadt fel Szubotáj.
- Gondolom, fel bírod fogni, mi az a hadititok. Legalábbis nekünk Oreskin őrnagy azt mondta az eligazításon, hogy erről senkinek nem beszélhetünk. Nem volt ott apróbetűs részben, hogy kivéve Oleszja Konsztantyinovna Ahmatova hadnagyot, mert jó a segge.
- Honnan tudod, hogy jó a seggem? – érdeklődött a szőke lány, de már látszott az arcán, hogy kezd feloldódni benne a korábbi feszültség.
- Fogalmam sincs, milyen a segged – szögezte le vigyorogva Szubotáj, majd hogy semmilyen részlet ne maradjon homályban, hozzátette: – És nem is érdekel. De nézz csak oda!

A fehér, kettős kereszt alakú objektum felől elindult egy aprócska pont az űrben, és percről percre nagyobbnak tűnt, ahogy a Golubhoz közeledett.

276. fejezet

Guzel gyönyörűen landolt az Orellel egy erdősáv mellett, és csöppet sem sajnálta, hogy ezt senki sem látta. Olyannyira nem, hogy leszállás előtt még utoljára ellenőrizte, nem tartózkodik-e élő emberi lény a környéken. Nem lepte meg, hogy ilyesféle veszély nem volt észlelhető az éjszaka közepén, de hát ezekben a háborús időkben sosem lehet előre tudni, jobb ilyenkor biztosra menni.

A Tanító fürgén kiugrott az űrsiklóból, pont ugyanúgy, mint annak idején, amikor először közelítette meg a bolygó felszínét. A különbség leginkább abban állt, hogy most nem viselt ejtőernyőt a hátán, hiszen a jármű ezúttal csupán mintegy hatvan centiméteres magasságban lebegett, és nem tartott nyílegyenesen egy szürke sziklafal irányába.

Guzel gyors léptekkel a Raudona által megadott koordinátákhoz haladt, és rögtön megtalálta Lokhund kapitány tetemét. Határozott

mozdulattal feldobta a testet a vállára, és már indult is vissza az úrsikló felé.

Felszállás közben vetett egy kósza pillantást az égre, egy bizonyos „csillagot” keresve. Amikor megtalálta, egy darabig elidőzött rajta, és egyre csak az zakatolt a fejében: vajon sikerülni fog...?

Arra gondolt, mennyire nem szíveli az efféle bizonytalan momentumokat ebben a küldetésben. Bár az is igaz, hogy Raudona korábban váltig állította, nincs ebben az egészben egy fikarcnyi bizonytalan tényező sem, a dolgok pontosan úgy fognak megtörténni, ahogy meg kell történniük. De Guzelnek mostanra már túl sok adata gyűlt össze a memóriájában ahhoz, hogy utat engedjen az efféle kincstári optimizmusnak, és ne álljon készen bármilyen rendkívüli eseményre minden egyes pillanatban.

Amikor visszaért Rótvár szigetéhez, a járművet leparkolta a vízimalom kikötőjénél, majd miután kiszállt a terhével, az Orelt a vízfelszín alá süllyesztette. Öles léptekkel megindult a gyűrű falai felé, és közben szúrós tekintettel vizslatta a várfalat, jelesül Esteban szobájának ablakát, de nem látott fényt kiszűrődni.

Persze, hogy nem. A szerencsétlen főszakács elcsigázva forgolódott az ágyában, és csöppet sem érdekelte, hogy az utolsó gyertyája is kialudt. Az eseménydús és igen hosszú este után rémálmok gyötörték, már amikor el tudott szenderedni végre, de igazából már nem is sejtette, hogy mikor van ébren, és mi az, amit csak álmodik.

Mint például most is. Határozottan úgy tűnt neki, mintha egy szikár fickó mászna befelé az ablakán, ráadásul a hátán hoz egy másik illetőt. Na de hát, az ég szerelmére! Mi ez a hülyeség itt, ki tudja, hány emeletnyi magasságban? Ez is csak egy rossz álom lehet! Pláne úgy, hogy a szikár fickó óvatosan ébresztgetni kezdi őt, és még mindig a hátán van az a másik! Hát mit hisznek ezek a szerencsétlen

álommanók? Hogy ez itt egy detoxikáló állomás? Mert hogy a szinte élettelenül karját lógató másik úgy be van rúgva, mint a csacsi, az száz százalék!

– Én vagyok az, a Suttogó – lehelte alig hallhatóan a szikár jövevény, mire Esteban végre megvilágosodott. Tágra nyitotta a szemét, és vadul szentségelni kezdett magában.

Te jószágos ég! Hogy én mekkora barom vagyok! Hát hiszen ki más bírna felmászni a vár falán, ha nem a Suttogó, aki ezt eddig már többször is megtette? Igaz, akkor nem hozta magával egyik részeg komáját sem, de a fene se tudja, hogy mik az ismérvei a bajtársiasságnak ennél a hülye titkosszolgálatnál.

A főszakács úgy pattant fel a fekhelyéről, mintha e percben értesült volna arról, hogy az tele van bolhával meg ágyi poloskával.

Kétségbeesve pislogott körbe, vajon mivel lehetne világosságot gyújtani, de hát az ilyesmi nem könnyű feladat egy olyan világban, ahol nemhogy az öngyújtó, de még a gyufa sincs feltalálva.

Guzelt efféle akadályok nem hozták zavarba. Kihúzott egy fiókot, kiemelt belőle egy szűz gyertyát, és egyetlen ujjmozdulattal meggyújtotta, mélyen titkolva eközben a derék főszakács előtt, hogy számára nem okoz semmiféle nehézséget a sötétben való tájékozódás. A málháját képező testet csak ezután helyezte le a padlóra, mintegy ágyelő gyanánt Esteban fekhelye mellé, szépen, párhuzamosan.

A spanyol fiatalember ekkor szembesült a kínzó sejtéssel, miszerint az általa eddig részegnek vélt illető sokkal inkább halott lehet, semmint ittas. A gyanúját hamarosan Guzel is megerősítette:

– Ez itt a Gunnerud uralkodói család testőrségének parancsnoka. Legalábbis az volt, amíg élt. A neve Lokhund kapitány.

– Örvendek – hazudta Esteban. – Megtudhatom, miben lehetek a kapitány úr szolgálatára?

– Szükség lehet a tetemére, még ma – közölte a Tanító.

– Lehet? – kapaszkodott bele a szóba a kissé ideges főszakács. – Tehát nem biztos? És ha mégsem lesz szükség rá, akkor mit csináljak vele? Netán dolgozzam fel a konyhán? Esetleg balzsamozzam be? És ezután vele fogok élni, míg el nem porlad?

Guzel előrelépett, megragadta a spanyol két kezét, és miközben mélyen a szemébe nézett, halkán, de nagyon szuggesztív modorban sorolni kezdte:

– Tudom, hogy nagyon megerőltető nap áll mögötted. Azzal is tisztában vagyok, hogy keveset pihentél, és nagyon elcsigázott vagy. De most nem fáradhatsz el, nem csüggedhetsz, és főleg nem hagyhat ki a figyelmed, mert még a tegnapinál is keményebb nap áll előttünk. A Hercegség seregei ma meg fogják ostromolni Rótvárat.

– Hogy az a...

– Figyelj rám jól! – szorította meg Esteban csuklóit a Tanító. – Megmondom, mi fog történni. Én ezt a hullát most betolom az ágyad alá, aztán eltávozom, mert máshol van dolgom. A te dolgod viszont az lesz, hogy amikor eljön a pillanat, akkor előhúzod ezt a hullát az ágyad alól, és egyszerűen kidobod az ablakodon. Érted?

– De honnan fogom tudni, hogy mikor jön el az a pillanat? – kérdezett vissza nem egészen indokolatlanul a főszakács.

– Hidd el nekem, egészen biztosan meg fogod érezni. De amíg ez megtörténik, addig is lesz dolgod. Most pontosan elmondom, hogy mik lesznek ezek...

Amikor Guzel nemsokára kimászott az ablakon, a várfalról újra elfogódott pillantást vetett az égre. És ezt furcsállotta. Pont ugyanúgy, mint amikor a humorérzék, vagy legalábbis az arra való hajlam csíráit fedezte fel magában. De nem időzött el sokáig a kérdés fölött. Villámgyorsan létrehozott egy belső adatállományt az észlelésről, és elhelyezte a „Később” címkézésű szekcióban.

Esteban ekkor már édesdeden aludt az ágyában. És kicsit sem érdekelte, hogy egy magas rangú testőrparancsnok hullája fölött teszi ezt. Már az is megnyugtató volt számára, ahogy a Suttogó odalép hozzá, és megragadja a kezeit. Nem igazán tudta ezt megmagyarázni magának, de nem is akarta. Egyszerűen megnyugtató volt, és kész.

Egyáltalán, a Suttogóval lebonyolított eddigi beszélgetései mindig úgy végződtek, hogy ő biztonságban érezte magát, és abszolút világosan értette, mik a feladatai, mikor mit kell tennie. De még ennél is csodálatosabb, hogy például a Suttogó úgy tudta álomba segíteni – és nem rémálomba! –, mint annak idején, egy másik világban az édesanyja.

Jó, rendben, a két felettes személy meséi már az alapjaikban különböztek egymástól, de ez most nem számít. Most csak aludni kell, békésen és biztonságban, aztán pedig jöhetnek az új nap új feladatai. Akárcsak otthon, a Földön, gyerekkorában. Amikor még olyan egyszerű, olyan szép és gondtalan volt minden. No meg biztonságos. Mert tudta, hogy az anyukája vigyázza az álmát.

Hihetetlen egy faszi ez a Suttogó. Az ember még akkor sem tud haragudni rá, amikor egy hullával a hátán állít be, az ablakon át, meghívó és előzetes bejelentés nélkül. Mert aztán világosan elmagyarázza, hogy minek mi az értelme. És az ember végül örül és büszke, hogy egy ilyen nagyszabású akcióban részt vehet.

Mire Esteban mindezeket végigfuttatta a gondolataiban, észrevétlenül átesett azon a bizonyos határmezsgyén egy olyan világba, amit pihentető álomnak hívnak.

277. fejezet

Amikor a Golub fülkéjének teteje felnyílt, a két pilóta átlebegett az űrállomás zsilipkamrájába. Kékes színű, igen gyér fény világította be a kamrát, de az űrutazók nem is számítottak másra. A Zvezda még az alapjáratinál is tartalékosabb üzemmódban leledzett.

Az űrállomás belsejében szintén ez a gyér világítás fogadta őket, leginkább a sisakjuk külső lámpáinak segítségével tájékozódtak. Mindketten arrafelé vették az irányt, amely cél a leginkább vonzotta az érdeklődésüket: Oleszja a vezérlőpult felé, Szubotáj pedig a hibernációs kabinok felé lebegett el.

A tatár pilóta belekapaszkodott abba az inkubátorba, amelyet hajdan a gyerekkori pajtása végső nyughelyének hitt, s ezzel a mozdulattal egyszersmind le is fékezte magát. Mereven bámulta a búra alatti preparátumot, aztán halkán így szólt:

– Hát idefigyelj, te Ögödej! Ha tudnád, mennyi könnyet hullattam érted titokban!... Remélem, szép életed van a Földön, barátom. Túlélteél minden küldetést, és olyan a sorsod, amelyet elképzeltél magadnak. De tudd meg, ha valaha még találkozhatunk, és mégis az derül ki, hogy tudtál erről az egésze-ről, hát én nekifutásból foglak picsán rugdosni, még akkor is, ha már nyolcvan éves leszel, te vén csataló!

Szubotáj bensőséges monológjának váratlan közjáték vetett véget. A tatár pilóta egyszer csak lepottyant a padlóra. Mivel ez nagyjából egyméteres magasságból történt, különösebb testi megrázkódtatást

nem okozott. Lelkit viszont annál inkább, már csak azért is, mert mindezzel egy időben fényár öntötte el a fedélzetet.

Szubotáj döbrent arccal állt fel a padlóról:

– Hát te meg mit csináltál? – kérdezte a vezérlőpulton babráló szóke lánytól, miközben kikapcsolta a sisakja külső világítását.

– Semmit – tárta szét a karját hátrafordulva Oleszja. – Egyszerűen csak újraindítottam a fedélzeti számítógépet.

Aztán visszafordult a kijelzők felé, és vadul járatta a tekintetét az adatokon:

– A mesterséges gravitáció rendben. A világítás rendben. Nézzük, mi a helyzet a...

Nem fejezte be a mondatot, mert addigra már pontosan látta a kijelzőn a kívánt adatot, ezért lecsatolta a sisakját, és nagyot szippantott az űrállomás levegőjéből.

– Megismersz minket, Irina? – Ezt már Szubotáj kérdezte, aki időközben odaért a vezérlőpult elé, és szintén leemelte a sisakot a fejéről.

A fedélzeti számítógép mesterséges intelligenciája, amely az Irina hívójelet viselte, szenvtelen hangon mondta fel Oleszja és Szubotáj adatait, mint valami bemagolt leckét.

– Úgy van! Hogy te milyen okos vagy! – örvendezett a tatár. – És most elárulnád, miképpen lehetséges, hogy telis-tele van oxigéndús levegővel ez a meghitt kis űrbéli helyiség, ez a semmiben lebegő oázis?

Oleszja hamar ráébredt, hogy a pilótatársa negédes kedvessége pusztán maró gúny, ezért óvatosan rászólt:

– Irina valóban okos, de amit most te csinálsz, az biztosan nem az.

– Miért? – tárta szét a karját Szubotáj. – Egyszerűen csak szeretnék választ kapni arra a kérdésre, ami már kereken öt éve foglalkoztat. És annak is kereken öt esztendeje, hogy rendre megszólal álmomban egy hang, amelyik a megtévesztésig hasonlít az Irináéra, és azt harsogja: „Figyelem! Az oxigénszint csökken. Ismétlem: az oxigénszint csökken. Jelen tendencia mellett a kritikus szint elérése: tizenegy perc”.

– Szubotáj, kérlek! Az most nem segít, ha felidegeled magad, és minden haragodat rázúdítod egy számítógépre!

– Na de hát valamiféle válasznak csak kell lennie, nem igaz? – ütötte a vasat a tatár. – Mert azt nyilván te sem tartod valószínűnek, hogy a Zvezda egyszer csak fogta magát, szkafanderbe bújt, és végzett egy úrsétát saját maga körül, hogy befoltozhassa azt a rést, ahol szökni kezdett a levegő. Vagy igen?

Oleszja szemei jellegzetesen összeszűkültek, és a szája, amely máskor oly sok férfiember vágyakozó tekintetét vonzotta érzéki teltségével, most szintén erélyes vonallá szigorodott:

– Szubotáj alhadnagy! Pofa súlyba!

A tekintélyelvű parancs hatására a tatár elhallgatott, aztán fújtatva csinált egy hevenyészett hátra arcot, és fel-alá kezdett járkálni a fedélzeten.

Voltaképpen szégyellte az iménti produkcióját. Nem is értette, miért ragadtatta magát erre az ostoba, vitriolos ízű kirohanásra. Tudta, hogy ilyesmire nem mentség semmiféle Ögödejjele kapcsolatos érzélem, semmilyen régi emlék, elvégre ő katona, és éppen az ilyen váratlan, kiélezett helyzetekben kellene a leginkább higgadtnak maradnia. Ugyanis pont erre képezték ki!

Oleszja közben megpróbált informatív tárgyalást kezdeményezni az úrállomás fedélzeti számítógépével:

– Irina! Meg tudod határozni, hogy a Világegyetem mely pontján vagyunk?

– Nincs adat – válaszolta a szenvtelen női hang.

– Rendben. Kérdezek tovább... Amikor a Golub fedélzetén nemrég kísérletet tettünk a Zvezda megközelítésére, akkor váratlan és nagy arányú üzemanyagvesztés után az űrállomáshoz viszonyított sebességünk csaknem nullára csökkent. Meg tudod mondani ennek az okát?

– Nincs adat.

– Tudsz mutatni nekem olyan felhőket, álljanak akármilyen részecskékből, hullámokból vagy bármilyen, az emberi szem számára láthatatlan, de akadályt építő közegből, amely ily módon lefékezhetette a Golub vadászgépet, és az elmúlt egy órában a Zvezda három kilométeres körzetében megtalálható volt?

– Nincs adat.

Szubotájnak eszébe jutott valami. És most már azt is szégyellte, hogy ez nem hamarabb történt meg. Befejezte a fel-alá járkálást, határozottan odalépett a vezérlőpulthoz, és szinte rákiáltott a kijelzőre:

– Képes vagy kommunikálni a Grifonnal?

– Nincs adat.

Most már Oleszja is elszégyellte magát kissé. A mikrofon közelébe hajolt, és nagyon határozott hangon hívta a rangidős tisztet:

– Maxim Ivanovics Rogyionov, jelentkezz! Itt a Zvezda űrállomás! Ha veszed az adást, nagyon kérlek, jelezz vissza!... Maxim!... Kérlek, ha hallasz minket, jelentkezz!... Oleszja vagyok. Kérlek, ha hallasz minket, jelentkezz!...

Semmi válasz nem érkezett, hiába próbálkoztak percekig.

Szubotáj nem adta fel, továbbra is szándékában állt kifagztatni a számítógépet:

– Irina! Az evakuálásról kérdezlek. Miután az összes túlélő elhagyta a Zvezda fedélzetét, a bolygó felszínére történő leszállás nem sikerült zökkenőmentesre, mivel összeomlott a vezérsugár. Kérek minden elérhető adatot erről a rendkívüli eseményről.

– Nincs adat – jött a szokásos válasz.

– Nincs, az anyád picsáját! – csattant fel Szubotáj. – Mi lett az adattáraddal? Tán valaki kicserélte egy 40 megabájtos winchesterre? Vagy egy floppy lemezre? Esetleg még muzeálisabb darab lettél, és most már lyukkártyákkal dolgozol?

Ekkor már Oleszja is ingerült lett, és durván leteremtette a tatárt:

– Na, idefigyelj! Lehet, hogy Evilágban te egy törzsfőnök vagy, de itt és most én vagyok a rangidős! Mit mondtam az előbb? Azt, hogy pofa súlyba! Elhangzott ellenkező értelmű parancs?

– Mit félted annyira ezt a szerencsétlen gépet? – felelt a tatár. – Vagy tán lemaradtam valamiről, és kiderült, hogy Irinának is van lelke? És ha elég kedvesek leszünk hozzá, akkor kiköhögi azt a néhány bitet, ami megakadt a torkán, és onnantól fogva csak úgy ömleszti majd ránk az adatokat?

A szőke lány dühösen rálegyintett a bajtársára, majd kikapcsolta Irinát. Jobbnak és célravezetőbbnek látta immár manuálisan ügyködni a fedélzeti számítógép plasztikus kijelzőjén.

Alig egy perce tarthatott ez a tevékenysége, amikor Szubotáj könyökének óvatos böködését érezhette meg az oldalbordái között:

– Figyelj csak, galambocskám! Volna még itt egy kötelező feladat... Már ha komolyan vesszük a tokiói egyezmény paragrafusait.

– És mi volna az?

– Hát... Tiago. Elvileg ő is túlélő.

A francia hadifogoly nevének említésére a szőke lány nagyot sóhajtott:

– Gondolod, hogy ha Maximmal nem sikerült kapcsolatot teremtenünk, akkor majd pont Tiagóval fog?

– Nem a mi dolgunk, hogy eldöntsük. Nem mellesleg a tokiói egyezményben foglaltak kötelezően előírják, hogy...

– Nagyon jól tudom, mit ír elő a tokiói egyezmény – szakította félbe Oleszja, egy pillanatra sem véve le a tekintetét a kijelzőről –, de a szerencsétlen flótás úgy égett el a légkörbe érve, mint egy gyufaszál.

– Én is így vélem, de gondold végig az utóbbi öt évünket. Lehetünk itt még biztosak bármiben? Van olyan dolog, amire azt mered mondani, hogy száz százalékgig biztos vagy benne? Mert én nem. És ne feledd, az is könnyen meglehet, hogy most is figyelnek és értékelnek minket. A magam részéről egyáltalán nem szeretném, ha a küldetés végén az állna a rólam szóló jelentésben: ekkor és ekkor megszegte a tokiói egyezmény idevágó paragrafusát – vezette le Szubotáj, azzal maga elé húzta a mikrofont, és annak rendje és módja szerint megkísérelte felvenni a kapcsolatot a Tiago nevű francia hadifogollyal.

Oleszja megvonta a vállát, de nem szólt semmit, inkább belemerült a saját dolgába. Kisvártatva viszont izgatottan hívta fel pilótatársa figyelmét arra a térképre, amelyet épp ebben a pillanatban sikerült előcsalogatnia a fedélzeti számítógép adatbázisából.

– Odanézz! – mutatott a kijelzőre. – Látod azt a piros pontot?

Szubotájnak némi időbe telt megérteni, mire céloz a szőke lány, és ez nem is vehető zokon egy olyan pilótától, aki eddig a vészhívással volt elfoglalva, aztán egyszer csak megjelent előtte a Szigetvilág térképe.

- Mit is kéne látnom pontosan? – hunyorgott a tatár.
- Ott, azt a piros pontot Osmosis szigetétől délre – magyarázta Oleszja.
- Az a Zvezda stacionárius origója. Magyarán az a pont, amely fölött az űrállomás tartózkodik.
- Nem vagyok teljesen hülye, és nem is esett ki a fejemből minden tudás az elmúlt öt évben, tehát szükségtelen mindenhez külön definíciót fűznöd – méltatlankodott Szubotáj.
- Csakhogy nem érted annak a lényegét, hogy az origó nem Osmosis szigetén, hanem a tengerben van, és ez... – kezdte volna a tájékoztatót Oleszja, de a tatár közbevágott:
- Inkább te tulajdonítasz túl nagy jelentőséget neki. Értem, hogy a Zvezda afölött a pont fölött kering jelenleg. És akkor mi van? Az elmúlt öt évben odébb csúszhatott, mert az űrállomás valami miatt nem volt képes rendre elvégezni azokat a pályakorrekciókat, amelyek az eredeti origó fölött tarthatták volna. Az ilyesmi egy végletekig csökkentett üzemmódban egyáltalán nem csodáltnivaló, főleg nem olyan szenzáció, ahogy most megpróbálsz előadni.
- Oleszja úgy válaszolt a tatárnak, hogy közben egy pillanatra sem vette le a tekintetét a kijelzőről:
- Ez így teljesen rendben is lenne. Csakhogy van ám itt egy bökkenő. Az adatok szerint a Zvezda már öt évvel ezelőtt sem a központi sziget fölött állt stacionárius pályára, hanem attól délre. Pontosán ott, ahol az origó most is elhelyezkedik. Tehát a Zvezda nemhogy hanyagul vagy elégtelenül kezelte volna a pályakorrekciókat az elmúlt öt évben, hanem mindvégig a lehető legprecízebben megvalósította.
- Hogy mi van? – vont össze a szemöldökét Szubotáj.
- Úgy van, ahogy mondom. Irina már annak idején is hamis térképet mutatott nekünk.

– Biztos vagy ebben?

– Kitűnővel végeztem mind a navigáció, mind az adatfejtés tanszakon.

Ha nem igaz, amit mondok, arra csakis egy magyarázat létezik.

Mégpedig az, hogy megbomlott az elmém, és komplett hülye lettem.

Látsz erre utaló jeleket rajtam? – kérdezte a szőke lány, és most már a

pilótatársa felé fordult. De hiába, mert Szubotáj egy igen rövid

szemkontaktus után felpattant a helyéről, és idegesen fel-alá járkálva

belekezdett a szokásos méltatlankodásba:

– Most már teljesen biztos vagyok benne, hogy Irina is be van avatva a

Tervbe, és a titokzatos Központnak dolgozik. És te még lecsesztél,

amiért merészeltem gúnyosan szólni önagyságához!

– Ez itt akkor is egy gép, nem pedig egy kilences vagy tízes szintű

android! Azt csinálja, amire beprogramozták.

– De hiszen én is pont ugyanerről beszélek!

– Vajon mi okuk lehetett arra, hogy egy hamis térképpel vezessenek

félre minket? – gondolkodott hangosan Oleszja.

– Nem olyan bonyolult a dolog – vélekedett a tatár. – Gondold csak

végig! Ha azt látjuk, hogy az origó a tenger közepére esik, akkor vajon

beültették volna a négert az űrliftbe?

– Nyilván nem...

– Persze, hogy nem! Mert egy űrsiklóval vagy egy vadászgéppel még

képes vagy korrigálni a landolás végén, amikor felfedezed, hogy a

vezérsugár jó alaposan lecsúszott a szárazföldről. De a nyomorult

Tiago mit csinált volna az űrliftben? Megnyomja a vészcsengőt, és

jelez a házmesternek, hogy baj van?

Oleszja halványan elmosolyodott. Annyira imádta gyerekkori

barátjának ezt a tulajdonságát! Még a legvadabb, legelkeserítőbb

helyzetekben is képes volt megőrizni a humorérzékét, és néha olyan sziporkákat engedett el, hogy azzal a legcsüggedtebb harcostársaiba is képes volt némi reményt és jókedvet plántálni.

Mindenesetre ez most nem a vidámkodás ideje volt, ezért hát Oleszja is letörölte az arcáról a félmosolyt, és tovább folytatta az iménti gondolatmenetet:

– És akkor Tiago nyilván hozzám nyert volna besorolást az evakuálás során, az Orel fedélzetére. Ott csücsült volna Guzel mellett az utastérben. Ott pedig csak két sors várhatott volna rá, ami lehet, hogy mégiscsak egy és ugyanaz. Mert ha nem ugrik ki Guzellel, akkor a Mocsárvidéken landol velem. Márpedig azt elhiheted, hogy a Mocsárvidék lányai ott rövid úton meglincselték volna. Elvégre még a fehér bőrű férfiakat is gyűlölik, egy ilyen fekete ördögöt minden korábbinál nagyobb fenyegetésnek tekintettek volna... Ha viszont kiugrik Guzellel, vajon képes lett volna túlélni azokat a hőmérsékleti és környezeti viszonyokat a havas hegycsúcsok között, amik egy androidnak meg sem kottyantak? Igencsak kétlem...

– Na jó, ez eddig logikus, de hát az úrlifftel ugyanúgy halálra ítélte Tiagót ez a rejtélyes Központ – mutatott rá Szubotáj. – Márpedig ha nekem választanom kellene a halálnemek között, akkor ezerszer inkább választanám, hogy fagyjak meg a hegyek között, vagy verjenek agyon mindenféle haragos amazonok, mint hogy élve elégjek egy zuhanó fémkoporsóban, mint valami úrgrillcsirke.

– És mi van akkor, ha a vezérsugár összeomlása nem is volt a terv része? – vetette fel Oleszja.

A tatár visszaült az irányítópult elé, és láthatóan gondolkodóba esett.

– Azt sem lehet kizárni – ismerte el az állát simogatva. – Magammal kerülnék ellentmondásba, ha mást állítanék. Elvégre épp az előbb

kértelek, hogy ebben a küldetésben soha ne legyél száz százalékgig biztos semmiben. Viszont megközelíthetjük onnan is a dolgot, hogy mi volt Tiago feladata ebben a küldetésben? Vagy inkább mi lett volna...?

– Merthogy senkit sem hoztak ide véletlenül – egészítette ki a gondolatmenetet a szőke lány. – De ha elfogadjuk ezt a tételt, akkor nem lehetséges, hogy a francia valamilyen formában mégis túlélhette a landolást? Mert valamiféle feladatot szántak neki?

– Ha azt feltételezzük, hogy Tiago még mindig él, akkor ezzel azt is állítjuk, hogy ez a néger fickó öt éve van jelen Evilágban. Egy olyan világban, ahol kizárólag fehér bőrű emberek élnek. Nekem elhiheted, galambocskám, hogy ennek igen csekély a valószínűsége. Vagy te talán elképzelhetőnek tartod, hogy egy fekete emberről szóló mendemonda, népmese, pletyka, akármi fél évtized alatt sem kapott szárnyra sehol? Hát tudom magamról, hogy mekkora újdonság az én tatár pofám Osmosisban! Nem tudok úgy végigsétálni az utcán, hogy ne érezzem, már megint összesúgnak mögöttem, megbámulnak, nem evilági szerzetnek tartanak! Akkor most képzelj el, hogy milyen hatást keltene egy néger fickó feltűnése!

Oleszja mélyen elgondolkodott a hallottakon, és mintha kissé fátyolossá vált volna a tekintete, amikor kijelentette:

– Amíg nem kapok egyértelmű bizonyítékot arról, hogy Maxim halott, addig úgy tekintek rá, mint a rangidős parancsnokra, akit egyszer majd úgyis meg fogunk menteni, bárhol is tartózkodik most. De szentül hiszem, hogy életben van, és eljön az idő, amikor jó katonához méltóan jelentkezni fogok a szolgálatára.

A Kormányzói Hivatal teraszán még mindig borús hangulat uralkodott. Dariosz letargiája már rég átragadt az anagur törzsfőre is, egyedül Mario érzett némi reményt. Igaz, ez legfőképp abból táplálkozott, hogy az olasz fiú úgy érezte, kezd végleg felszívódni az agyában az az átkozott Szigma-hatás, és fokról fokra visszatér a korábbi elmeállapota. Olyannyira, hogy fel is bukkant a gondolataiban egy ötlet.

– Te, kormányzó! – fogta meg izgatottan Dariosz karját. – Mekkora mennyiség áll rendelkezésre olajból ezen a szigeten? Mármint abból az olajból, amit a fáklyákhoz, világításra, meg effélékre lehet használni.

– Miért kérdezed? – fordult oda a sziget első embere, de nem különösebben villanyozta fel az a remény, hogy az olasz fiú esetleg kitalált egy jó megoldást.

– Tudjátok, az jutott eszembe – nyelt nagyot Mario –, hogy ha van elég olaj, és vannak olyan fecskendők, amiket például tűzoltásnál szoktak alkalmazni, akkor a kettőt össze kell házasítani, és amikor megjelennek Osmosis partjainál az ostromlókat szállító hajók, akkor a magas sziklafalról jó alaposan be kell teríteni őket olajjal, utána pedig már elég néhány tüzes nyílveszővel eltalálni a...

– Ne is folytasd – legyintett nagyot a kormányzó, továbbra is lemondóan és reménytelenül. Aztán gondolt egyet, és mivel nem akarta megbántani Mariót, viszonylag türelmes magyarázatba fogott:

– Tudod, az ötleted önmagában nem volna rossz, és igazán nagyra értékelem a segítő szándékodat, de hidd el nekem, hogy kivitelezhetetlen. Még ha meg is lehetne valósítani a technikai részét, akkor is fennállna a kérdés: hova vezényeljem ezeket az olajat pumpáló fecskendőket? Osmosis partvidékének mely szakaszára? Száz meg száz mérőföldekről beszélünk, ráadásul még csak azt sem

sejtjük, hogy egyáltalán melyik égtáj felől várható a támadás, nemhogy a pontos helyét meghatározzuk.

A teraszra ismét súlyos csönd nehezedett, amelyet valamivel később megint csak a sziget első embere tört meg. Főlegyenesedett a korláttól, abbahagyta az ébredező városra való bámulást, és bár keserű hangon, de határozottan kijelentette:

– Ideje, hogy tegyek valamit. Mindjárt itt a hajnal. És hát mégiscsak a fél Evilág fenekedik Osmosis ellen, amelynek momentán még én vagyok a kormányzója. Nem álldogálhatok itt tétlenül, a tájképet figyelve, mint valami turista.

– Mit akarsz tenni? – érdeklődött Attila és az olasz fiú, szinte egyszerre.

– Futárokat küldetek szét az összes helyőrségbe, riadókészültségbe helyezem a sziget valamennyi katonai egységét, és összehívok egy kormányülést is, mert...

– Nem javaslom.

Ez a tőmondat a teraszajtó felől hangzott fel, és a meglepetés erejével hatott a kint beszélgető földi emberekre. Mindhárman meglepve fordultak oda, elvégre eddig a pillanatig szent meggyőződésük volt, hogy hatszemközt tárgyalnak a Palota teraszán.

Baskír állt az ajtónyílásban, és nem lehetett tudni, hogy mióta hallgatózik, mert a földi emberek közül egyik sem vette észre a jelenlétét.

– A kormányülés összehívását persze támogatom – folytatta az öreg Tanító, és megindult feléjük –, elvégre azt egyébként is tervezted, nem igaz, kormányzó? Amikor még nem is tudtál a várható támadásról. De az összes többi napirendi pont elvetendő.

Dariosz gyanakodva vonta össze a szemöldökét:

– Tehát azt tanácsolod, hogy vegyem semmibe az Osmosist fenyegető támadást, annak ellenére is, hogy saját szememmel láthattam az előkészületeket?

– Nagyon jól érted, pontosan ezt tanácsolom – jelentette ki mosolyogva Baskír, és most már látszott, hogy hármuk közül egyenesen a kormányzó felé halad. – Semmiféle olyan támadás nem fenyegeti Osmosist, amellyel neked foglalkoznod kellene.

Az öregember most megállt Dariosz előtt, mélyen belenézett a szemébe, és megismételte: – Semmiféle olyan támadás nem fenyegeti a szigetet, amellyel neked dolgod lenne.

A kormányzó hirtelen annyira meggyőzőnek érezte a Tanító szavait, hogy egyelőre nem kívánt többet szólni, csak némán bólintott.

Mariónak azonban akadt némi ellenvetése:

– Már meg ne haragudj, de mitől vagy ennyire biztos a dolгодban? – fogta meg Baskír karját. – Én még ott vagyok lemaradva a történetben, hogy te elvesztetted a kapcsolatodat a többi androiddal.

– De már visszanyertem – fordult oda az olasz fiúhoz a Tanító, és felé is megeresztett egy biztató mosolyt.

Dariosz közben megdörzsölte a szemét, aztán határozott léptekkel megindult a terasz ajtaja felé. Hamarosan elfoglalta szolgálati helyét a Kormányzói Hivatalban, és intézkedett, hogy ébresszék fel Trint, mert sürgősen hívhatja.

– Már nem kell felébreszteni, uram – közölte az ajtónálló. – Egy darab ideje az aulában ül, és várja, hogy beszélhessen veled.

– Az aulában ül? – hökkent meg a kormányzó. – És mit csinál?

– Úgy láttam, erősen töprenkedik valamin. És a jegyzeteit olvasgatja. Más egyebet nem csinál, uram – jelentette a testőr.

Egy percen belül kiderült, min töprenghetett odalenn Trin, mert a megérkezése után még szinte el sem foglalta ülőhelyét Darioszal szemben, máris elkezdte pontokba szedni mondandóját:

– Egy: a mai kormányülés összehívásáról gondoskodtam, ahogy azt előzetesen megbeszéltük.

– Helyes – nyugtázta a sziget első embere.

– Kettő: A délutáni események előkészületei az Arénát illetően rendben folynak. Van-e ezzel kapcsolatban valami kiegészítő rendelkezésed, kormányzó?

– Egyelőre nincs.

– Három: ideje lenne engedélyezni egy személyes meghallgatást Pindzsua lovagnak. A jeles norling férfiú egyre türelmetlenebbül érdeklődik a kis védence, ifjabb Kalrund hollétét illetően. Kívánod, hogy a mai napra beiktassam ezt a találkozást, uram?

– Mindenképpen, és még ebéd előtt.

– Négy: jelentkezett egy kormányzói testőr az Orgil-birtokról – pillantott a jegyzeteibe az öreg titkár –, bizonyos Brogin nevezetű. Elmondása szerint foglyul ejtett egy olyan orzót, akinek a kihallgatása immár nem tűr halasztást. Kívánsz személyesen foglalkozni az üggyel, uram?

– Igen. És szintén még ebéd előtt. Feltétlenül jusson rá idő! – kérte határozottan Dariosz, aztán visszakérdezett: – Szerinted mennyi idő alatt tudjuk lerendezni a kormányülést, derék titkárom?

Trin hamiskásan elmosolyodott:

– Ha ügyesek leszünk, és a körülmények is jól alakulnak, akkor még az ebéded is hosszabb ideig fog tartani.

Most már a kormányzó is megengedett magának némi lazaságot:

– Milyen szerény ember vagy te, Trin! Többszámban fogalmazol, pedig mindketten jól tudhatjuk, hogy egyedül a te kimagasló képességeiden fog múlni az egész. A te törvényismereted, furfangod és szikrázó elméd a záloga annak, hogy amit a mai kormányúlással kapcsolatban előzetesen megbeszéltünk, az úgy is történjen. Nélküled ez az ország már rég a fejetlenségbe menetelne.

Az öreg titkár meihatottan emelkedett fel a székéről. Konstatálta, hogy az egyeztetésnek vége, de azt is örömmel vette tudomásul, hogy végre újra egy olyan hangulatú beszélgetés zajlott le kettejük között, amilyenre már jó ideje nem volt példa. Márpedig Trin igencsak kedvelte azokat a diskurzusokat, amelyek során a korábbi időszakban egy olyan kormányzó volt a partnere, aki taktikus és széles látókörű, de egyúttal nagyvonalú és emberséges is. Ugyanakkor mindezt olyan stílusban képes átnyújtani, ami egyszerre laza, kötetlen, kedélyes és valahol mélyen egészen megnyugtató.

Az utóbbi napokban ilyesféle élmények nemigen jutottak ki neki, de hát ezen nincs is mit csodálni, hiszen az olimpia időszakában igencsak megszorodtak a rendkívüli események. Arról nem is beszélve, hogy nemrég a Napnál világosabban derült ki számára, hogy a kormányzó Isten kegyeltje, a legfőbb égi hatalom küldötte, és mint ilyen, Osmosis Köztársaság számára a legnagyobb adomány, aki csak a szigetre érkezhetett a magasabb szférák Evilágon túli tartományából.

Felemelkedett a székéből, és tisztelettel meghajtotta a fejét:

– Minden áldott napon örömmel szolgállok, uram – mondta, majd jelentőségteljesen hozzátette: – És immár az egyetlen igaz Istent is.

279. fejezet

Nyinya néni felült az ágyon, és álmosan körbepislogott. Egyelőre nem értett semmit. Próbált visszaemlékezni, hogy álmodott-e valami rosszat, attól van-e ez a nagyon nyugtalanító érzése, de akárhogy erőltette az agyát, nem derengett neki semmi ilyesmi. Sőt, inkább igencsak kellemesnek írta volna le az éjszakai pihenését, amíg nem jött ez a különös, megfoghatatlan belső késztetés.

Kinézett az ablakon. Még csak nem is pirkadt. Odakinn békésen aludt a táj, minden csendes volt és nyugodt, legfeljebb a levelek susogása hallatszott be, no meg a legkorábban ébredő madarak lelkes csivitelése. Ám az a bizonyos érzés egyre erősebben lüktetett Nyinya néni bensejében, olyannyira, hogy most már leginkább szorításként hatott.

Az öregasszony egyszer csak oldalba bökte a férjét:

- Pattanjál, ember!
- He? – érdeklődött a jeles borász, a legszebb álmából felverve.
- Most mondtam! Pattanjál! Mennünk kell! Ébreszd a gyerekeket is!

Kozara bácsi arcán egy pillanatra átvonultak a ború sötét árnyai, de nem volt semmilyen ellenvetése. Szófogadóan kiszállt az ágyból, fürgén magára kapkodta a ruháit, aztán elindult, hogy fölkeltsen Tutyt és Zizit. Az asszony pedig a konyhába sietett, hogy csomagoljon némi elemózsiát, és megtöltse vízzel a kulacsokat. Végül pedig elrejtett néhány éles kést és egyéb hasznos eszközt vaskos szoknyája zsebeiben.

Nem sokkal később kilépett a házból a négytagú csapat. A fiúk morcosan és a szemüket dörzsölgetve kóvályogtak a tornácon, a két

kisöreg viszont ekkor már kinn állt a kertben. Kozara bácsi aggodalmas tekintettel vizslatta az eget, Nyinya néni pedig a levegőt szimatolta. A szag, ami ekkor halványan megbirizgálta az orrát, már ismerős volt neki. Nagyon régről ugyan, de semmi mással össze nem téveszthető módon.

Az öregasszony lassú léptekkel körbejárta a ház előkertjét, közben egyfolytában szaglászott és a szélirányt figyelte. A terebélyes birsalmafához érve megfordult, és immár nagyon határozott léptekkel csörtetett vissza a többiekhez:

– Keletre – vetette oda az urának, és ugyanazzal a lendülettel el is haladt mellette, nyílegyenesen a szomszédos szőlőhegy felé, amely a házuktól éppen keletre magasodott.

Kozara bácsinak ezúttal sem volt semmiféle kérdése. Nem úgy ifjabb Kalrundnak. Neki a történetekkel kapcsolatban több kérdése is akadt:

– Hova megyünty? – tette fel elsőként a legkézenfekvőbbet.

– Keletre – ismételte meg asszonya szavát Kozara bácsi, miközben karon fogta a két fiút, hogy fürgébb mozgásra ösztökélje őket.

– De mié-ért? – érdeklődött nyafka hangon Tutyi.

– Mert Nyinya néni azt mondta, és ő a parancsnok – felelte az öreg borász.

– De mié-ért? – akadt be a kérdés az inkognitóban lévő fejedelemségi trónörökösnél.

– Biztosíthatlak, Tutyi, hogy ha egyszer Nyinya néni azt mondja, hogy keletre kell menni, akkor ott vitának helye nincs. Akkor keletre kell menni. Mert ő a parancsnok. Amikor majd megkapod tőle életed első pofonját, olyan világos lesz előtted ez a dolog, mint a Nap! – nyugtatta meg Kozara bácsi.

– Tyejetyem Nyinya nyényity – jegyezte meg Tutyi, talán hogy elejét vegye annak a bizonyos első pofonnak.

– Én is – vallotta be a jeles borász –, de hidd el nekem, Tutyikám, hogy amikor egy ilyen erőteljes nőszemélytől kapsz egy hatalmas maflást, akkor csöppet sem vigasztal meg téged a szerelem. Sőt! Tán még jobban is fáj.

– Sötét van – közölte ekkor váratlanul Zizi.

– Tökéletesen látod a helyzetet, fiam – ismerte el Kozara bácsi.

– A sötét a fény ellentéte – szögezte le Zizi. – Mert a sötét ott van, ahol nincsen fény. Ahová a fény bejut, onnan a sötétség menekül. És ahonnan a sötétség elmenekül, ott átveszi az uralmat a fény.

– Bárcsak a fejedről is el lehetne mondani ugyanezt! – sóhajtott fel Kozara bácsi. – De nincs ilyen szerencsénk.

– A fejem nem menekül, és ez szerencse – vélekedett Gunnerud herceg. – Mert ha a fejem menekülne, akkor nem lehetne ugyanott, ahol a testem van. A menekülés ugyanis azt jelenti, hogy gyorsan eliszkolni valahonnan, ahol a többi valami van. Egy másik helyre – tette hozzá, hogy semmilyen részlet ne maradjon homályban. – De ha a fejem nincs ott, ahol a testem, az nem jó. A fejem nélkül nem tudok önmagam lenni.

– Igazad van, Zizikém, a fejetlenséget én is utálom – mondta Kozara bácsi, majd kérlelni kezdte fogadott fiát: – Ígérj meg nekem valamit, jó? Ha életed során bármikor olyan helyzetbe kerülsz, hogy téged lefejezésre ítélnék, akkor fejtsd ki a bakó előtt is eme pazar nézeteidet.

– Mert ez segíteni fog? – firtatta Zizi.

– Abban nem vagyok teljesen biztos – ismerte el Kozara bácsi –, de hogy a bakónak az lesz a legvidámabb munkanapja, arra még én is rá merném tenni a fejemet.

Nyinya néni, aki a háta mögött folyó csevegés közben jókora előnyre tett szert, most visszafordult, és alaposan rápirított a trióra:

– A lábatok járjon, ne a szátok! Nincs sok időnk, és még nagyon hosszú út áll előttünk, ennél sokkal rosszabb terepen!

A szigor hatott, így hát a kis csapat hamarosan leért a szőlőhegyekről. Aztán egy darabig lankás tájakon vonult a menet, míg végül elérték Osmosis szigetének keleti síkságait. Itt már jóval könnyebb volt haladniuk, mert a napfelkelte bíbor fénnel borította be a tájat, de ezt túl sokáig nem élvezhették, mert Nyinya néni csakhamar egy olyan erdőbe vezette be őket, amelyik szinte lépésről lépésre vált egyre sűrűbbé.

– Tye tyugyogy, hogy mejje megyünty? – kérdezte Kozara bácsitól ifjabb Kalrund.

– Tudom hát – vágta rá magabiztosan a borász.

– Éty otty bittyonytyágyba letyünty? – firtatta aggodalmasan Tutyi.

Mi tagadás, létezett a nyammogásnak az a fokozata, amelyik már erősen kihozta a sodrából a jeles borászt, de mindig igyekezett visszafogni magát. Ilyenkor eszébe jutottak annak a kedves fiatalembernek a szavai, akit annak idején felvett a szekérére. Amikor nem sokkal később találkoztak, a Tanító elmagyarázta, hogy mi volna ennek az elrejtős küldetésnek a lényege, és annyira meggyőző volt, hogy Kozara bácsi nyomban igent mondott.

Persze szép pénzt is kínált mindezért, de azt csak az asszony hiszi, hogy ő kizárólag a díjazásért cserébe vállalta el a feladatot. Hát ha ő,

Kozara borász nem a köztársaság legelszántabb híve, akkor ki volna az?

De hát nem lehet haragudni erre a drága asszonyra. Annyi minden mentek már keresztül, annyira összefonódott a sorsuk, hogy ők nem tudnak egymás nélkül élni már sohasem. Örökre egymáshoz rendelődtek, annak ellenére is, hogy gyermekük sosem született, de hát ki tudja kifürkészni az istenek akaratát?

Jó nagy darab asszony, az igaz, és annyit bír, mint egy igásló, de a szíve a helyén van, és ez többet ér mindenféle kellemnél. Nem túl nőies, főleg a megnyilvánulásaiban nem, de lehet szeretni. Jó mellé bújni minden este az ágyban.

– Ha a *bittyontyágy* alatt a biztonságot érted – szólalt meg végül Kozara bácsi –, akkor jó helyen tapogatózol. A nyakadat ráteheted, hogy Nyinya néni mindent azért csinál, hogy biztonságban legyünk.

Azzal átölelte Tutyi vállát, és egy pillanatra magához húzta, legfőképpen azért, mert különben az elbambuló ifjabb Kalrund gondolkodás nélkül belemenetelt volna egy tuskés bokorba.

Az elől haladó Nyinya néni már előhúzott a szoknyája egyik rejtett tokjából egy szablyaszerű készséget is, néhol azzal vágta az utat az egyre sűrűbb erdőben. Ennek eredményeként hamarosan kijutottak egy apró tisztásra. És onnantól kezdve már nem voltak egyedül.

A fűben két rossz arcú ember üldögélt néhány füstölgő fahasáb mellett, harmadik társuk pedig az elhamvadt tűzrakás fölött állt, mintha csak a füstben akarná megmosdatni ragyás arcát. Látszott rajtuk, hogy nemrég ébredhettek fel, amikor is kialudt az éjszakára rakott tábortűzük. Osmosisban ilyentájt, őszelő havának első napjaiban néha már csípősek voltak a hajnalok, főleg egy sűrű erdő mélyén.

A jövevények megjelenésére a ragyás arcú oldalra fordította a fejét, és hamarosan széles vigyor szaladt szét az ábrázatán, miközben végigmérte a társaságot. Mint kiderült, elsősorban a Nyinya néni vállára akasztott zsák keltette fel az érdeklődését:

– Ide érzem a finom illatokat – emelte az égnek varacskos orrát. – Jóféle elemózsiát pakoltál az útra, asszony! Kolbász is van a zsákodban, igaz-e?

Aztán megrugdosta cimborái talpát:

– Keljetek fel, lusta disznók, hát meghozták a reggelinket! Tán nem érzitek?

Kozara bácsi maga mögé terelte a fiúkat, aztán két marokra fogta a vándorbotját, úgy állt oda az asszonya mellé.

Mint kiderült, a ragyás arcú haramiának ez a momentum kicsit sem zilálta össze a derűlátását.

– Csak semmi hősködés, öreg – morogta fenyegetően a ritkás fogai mögül, és előrántott egy hosszú tört. – Szökött katonák vagyunk, ilyen vénségekkel akár félkézzel is elbánunk.

Közben beálltak mellé a frissen feltápáskodó bűntársai is, akik közül az egyik máris megosztotta elképzeléseit a hallgatósággal:

– Kiterítjük a tatát meg a nyanyát, elvesszük az élelmüket és a pénzüket, a két suhancot meg eladjuk a rabszolgapiacon. Annyi aranyunk lesz, hogy egy kerek hónapig úgy fogunk élni, mint az urak!

Nem derülhetett ki, hogy a társai mit szólnak ehhez a nagyívű költségvetési tervhez, mert ekkor Kozara bácsi meglengette a vándorbotját, és az útonálló felé dobta, de csak azért, hogy időt nyerhessen. Amíg a bot fejmagasságban pörögve repült a haramiák felé, az öreg borász átnyúlt a válla fölött, előrehúzta a hátán függő számszeriját, majd rövid célzás után fejbe lőtte a bandavezért, de

olyan szerencsésen, hogy a nyílvevő épp a ragyás pofájú fickó bal szemüregében állt meg.

Hamarosan éktelen ordítózás, halálhörgés és vad csatakiáltás verte fel a tisztás nemrég még békés csöndjét. Nyinya néni is támadásba lendült, és lesújtott a bozótvágóval az egyik haramiára, de az félig-meddig ki tudta védeni a csapást a rövid tőrével. A keze azonban így is megsérült, és ömleni kezdett belőle a vér.

Kozara bácsinak esélye sem volt újra felajzani a számszeríját, mert addigra rárontott a másik útonálló, és leteperte a földre. Szerencsére azonban a két fiú sem volt rest, mindketten belevetették magukat a küzdelembe. Gunnerud hercegnek a fényhez és a lángokhoz való vonzódása nagy szerepet kapott az összecsapásban, mert habozás nélkül a tűzhely felé indult. Szétrúgta a fadarabokat, és azonnal talált is egy háromujjnyi vastag ágot, amelynek az egyik vége még parázslott. Megragadta a fadarabot, majd visszaroht az öreg borászhoz, és az ekkor már a kisöregen térdelő szökött katonának olyan erővel nyomta bele az arcába az izzó ágot, hogy az immár pesszimista fickó üvöltve fordult le Kozara bácsiról.

Tutyi is felismerte, hogy itt valami nagyon rossz dolog folyik, és ez az ő reakcióidejét tekintve igen nagy eredmény volt. Mivel neki már Kozara bácsi volt a férfiúi etalon, ezért a kisöreg elhajított botját kereste meg a harcmezőn, és mivel számára Nyinya néni volt a szeretnivaló anyapótlék, ezért az öregasszonyt akarta mindenáron megmenteni. Úgyhogy a göcsörtös vándorbottal elkezdte püfölni a vérző kezű haramia tarkóját, aki ekkor már igen éles közelharcot folytatott az öreg borász feleségével.

Nem lehet tagadni, hogy az ifjabb Kalrundot hajtotta a lelkesedés, meg a közösségi élmény vágya. Ha olyasvalaki tartózkodott volna most a tisztáson, aki pár nappal korábban szemtanúja volt az Arénában a

fejedelmi trónörökös íjászati próbálkozásainak, az minden bizonnyal komoly fejlődést látott volna Tutyi harci moráljában. Sajnos azonban ennek ellenére sem lehet azt állítani, hogy a nyammogó ifjú komoly értéket képviselt az éppen harcoló családi alakulatban. A részvétele úgyszólván csak jelzésértékű volt.

– Nyesze! Nyesze! – kiabálta ugyan nagy bőszen a püfölésnek szánt mozdulatok közepette (értsd: a nyammogásnál valamivel komolyabb hangerőn), de az a művelet, ahogy a botot az útonálló nyakszirtjéhez illesztette, legfeljebb a legyek és a szúnyogok elhességére volt alkalmas.

Egyvalamire azonban jó volt ez a közjáték. Rövid időre elterelte a haramia figyelmét. Ilyeténképpen Nyinya néni fel tudta húzni a jobb lábát annyira, hogy a szoknyája rejtett zsebében lapuló készséget előkotorja. A fémből készült tárgy négyzet alakú volt, egyik oldalán fogantyúval, másik oldalán pedig számtalan éles tüskével. Az öregasszony rámarkolt a fogantyúra, aztán teljes erőből belemártotta a tüskéket a rabló arcába.

A következő pillanatban már teljesen más volt a harci helyzet. Immár Nyinya néni térdelt a lator testén, akinek az arcába újra és újra belemártotta a konyhából származó fegyverét, és közben a lesújtások ütemére hangolódva azt nyögdöste:

– Mindig... tudtam én, hogy... nem csak... húspuhításra... meg hagymaaprításra lesz jó!

Kozara bácsi elszenesedett arcú támadója eközben szintén kilehelte a lelkét, mert az öreg borász a törét egyenesen a haramia szívébe mélyesztette, ám még hátra volt a legnagyobb termetű lator ártalmatlanná tétele. A bivalyerős férfi hátborzongató üvöltést hallatva tápászkodott fel a földről, és láthatóan az sem tartotta vissza, hogy a szemüregéből egy nyílveessző állt ki. Magasba emelte hosszú

tőrét, két kézzel rámarkolva, és éppen lesújtani készült Kozara bácsira, amikor a háta mögött Nyinya néni alakja tűnt fel. Az öregasszony megpördült a tengelye körül, hogy elegendő lendületet vegyen, majd olyan erővel suhintotta meg a bozótvágóját, hogy a következő pillanatban a félszemű haramia feje bánatosan gurult el a tisztás széle felé, a teste pedig először térdre rogyott, majd hatalmas puffanással elterült a fűben.

Újra csend borult az erdőre. Csak az életben maradtak lihegése volt hallható, meg az emberi tevékenységekkel csöppet sem törődő madarak felhőtlen csacsogása.

Gunnerud herceg megbűvölve járatta a tekintetét a bandavezér testétől a fejéig, majd a fejétől a testéig:

– Mondtam én, hogy az nem jó, ha az embernek külön van a feje a testétől – jelentette ki ellentmondást nem tűrően. – Ugye, hogy megmondtam? Az ember olyankor nem önmaga. Nem szabad engedni, hogy elbitangoljon a fejünk. Ott a helye a testünk tetején. Ha máshol van, az nem jó.

– Teljes mértékben igazad volt, Zizikém. Ahogy elnézem a setét pofáját, szerintem ezt most már ő is érti – ölelte át a fiú vállát Kozara bácsi.

– Nem tyejetyem, ha bánytyák a tyalágyomaty – jegyezte meg Tutyi.

Nyinya néni hosszasan bámulta a legyőzött haramiák tetemét, aztán csendesen így szólt:

– Na, most már tényleg egy család vagyunk.

Oleszja egy időre abbahagyta a plastikus kijelzővel való babrálást, aztán hátradőlt az ülésben, és így szólt a pilótatársához:

– Ha minden jól megy, akkor percekben belül újra teljes értékű műholdként üzemel Zvezda anyácskánk.

– Nyugtával a napot – morogta az orra alatt Szubotáj, de a szőke lányt nem hatotta meg a pesszimista megjegyzés. Hamarosan visszakapcsolta a fedélzeti számítógépet hangvezérelt üzemmódba, és máris kiadta az első parancsot:

– Irina! Kérek egy helymeghatározást. Azonosító: Orel.

A kijelzőn megjelent egy vörös pont.

– Ráközelítés – adta ki az újabb utasítást Oleszja.

A térkép ráfókuszált az Északi-földrészre, majd az egyre nagyobb felbontásokon keresztül eljutott egy olyan műholdképig, amelyen végül már pontosan kivehető volt egy város, amely egy nagy folyó közepén található szigeten terült el.

– Ez bizony Rőtvar – ismerte el Szubotáj. – Nem tudom, mit keres ott momentán Raudona barátnőnk, de biztosan fontos dolga lehet.

– Helymeghatározás. Azonosító: Grifon – közölte az újabb parancsot a szőke lány.

– Nincs adat – közölte Irina.

A tatár gyorsan megpróbálkozott egy másik módszerrel:

– Helymeghatározás. Azonosító: Maxim.

– Nincs adat – közölte Irina.

Szubotáj átkarolta a szőke lány vállát:

– Ne szomorkodj, galambocskám, ez egyáltalán nem jelenti azt, hogy Maxim biztosan halott. Az is meglehet, hogy jelenleg a parancsnok és a Grifon is olyan területen tartózkodik, amely kívül esik az űrállomás

hatókörén. Arról nem is beszélve, hogy Irina is tévedhet. A magam részéről már a kisujjamat sem merném rátenni, hogy megbízhatóan működik.

Oleszja szomorúan bámulta a kijelzőt egy darabig, de aztán erőt vett magán, és megszólalt:

– Helymeghatározás. Azonosító: Guzel.

Amikor feltűnt egy sárga pont a térképen, Rótvár közelében, a tatár diadalmasan kivágta:

– Na látod! Mondtam én, hogy már nem bízhatunk meg teljesen Irinában! Hát mi keresnivalója lenne most Guzelnek a Fejedelemség fővárosában?

– Már miért ne tartózkodhatna Guzel a Fejedelemség fővárosában? – kérdezett vissza Oleszja, aztán lehajtotta a fejét, és egy darabig letörten bámulta az úrállomás padlózatát. Egészen addig, amíg Szubotáj izgatott rivalgása fel nem riasztotta:

– Na!... Mi volt ez?... Te is láttad, galambocskám?

– Micsodát? – emelte fel a fejét a lány.

– A kijelzőt!... Hát mi volt ez?... Mi a fene folyik itt? – harsogta idegesen Szubotáj.

– Mondd már, hogy mit láttál, az ég szerelmére! – kiáltott rá pilótatársára Oleszja, mert most már rá is átragadt a tatár zaklatottsága.

– Egyszer csak felvillant egy tucatnyi pont – emelte a két tenyerét a kijelző felé a tatár, mintha csak áldást akarna osztani, és még mindig olyan döbbenten bámult előre, mint aki transzba esett. – Vagy lehet, hogy több is... Mintha Osmosis szigetén négy-öt is lett volna... Nem tudom... Néhány pillanat volt az egész...

– Miféle pontok? – türelmetlenkedett Oleszja.

– Mindenfélék. Volt köztük piros, sárga, de még kék is... esküszöm... olyan volt, mintha Irina egyszerre akart volna megmutatni mindenkit, embert, gépet, androidot, aki csak részt vesz ebben az egészben!

A lány egyelőre hitte is, meg nem is, amit a pilótatársa mondott. Korábban is volt már rá eset, hogy Szubotájnak káprázott a szeme. Például az afrikai hadszíntéren. Mennyire könyörgött akkor neki a tatár, hogy ezt soha ne mesélje el senkinek! És ő persze néma maradt, mert tudta, hogyha egy pilótáról ilyesmi derül ki, azonnal leparancsolják a vadászgépről, sőt akár az is előfordulhat, hogy a legalaposabb kivizsgálást követően örökre eltiltják a repüléstől.

Múltba merengéséből a tatár újabb próbálkozása zökkentette ki:

– Irina! Kérek egy helymeghatározást. Azonosító: Attila.

A szőke lány meglepetten nézett a társára:

– Attilának még megvan a jeladója?

– Minden kütyühöz szenvedélyesen ragaszkodik, amit tőlünk kapott.

Közben a kijelző ráközelített a Belső-tenger központi szigetére, azon belül is a fővárosra.

– Ha majd újra találkozunk vele, nézd meg tüzetesebben a fülbevalóját – magyarázta tovább Szubotáj. – Első pillantásra azt fogod hinni, hogy egy anagur ötvösmester remeke, de ha közelebbről is...

– Na jó! A nomád népművészet történetéről ráérünk később is csevegni, és az sem újdonság, hogy Attila Osmosisban tartózkodik – vágott közbe a szőke lány, majd kiadta az újabb utasítást:

– Helymeghatározás. Azonosító: Raudona.

A kijelző képe északra mozdult el Osmosis szigetétől, és ráközelített a Királyrévtől Rőtvárra vezető útra, amelyen erőltetett menetben haladt

a főváros felé egy egész hadseregnyi katona. A fókuszálás végén pedig megjelent a kijelzőn egy célkör, amely pontosan megjelölte az egyik lovast a menet élbolyában.

– Ezek a Gunnerud Hercegség katonái – motyogta Oleszja, de nem olyan halkan, hogy Szubotáj meg ne hallja.

– Honnan tudod? – kérdezte a tatár.

– Nem látod a zászlókat? Ezek a Hercegség katonai lobogói.

– És te felismered őket felülnézetből?

– Láttam már jó párszor felülnézetből ezeket a katonai lobogókat. Majd ha több időnk lesz, mesélek róla. Egyelőre azon tűnődöm, mi a fenét keres Raudona ennek a seregnek az élén.

Szubotáj felnevetett:

– Még hogy Raudona! Hát nem látod, hogy Irina teljesen megkergült? Vagy alaposan össze akar minket zavarni. Hogy lehetne már Raudona az egyik parancsnok a Hercegség hadseregének vezérkarában?

– Talán elfelejtet, hogy Raudona egy metamorf...

– Ugyan már! Ez baromság. Az Orel Rótvárnál pihen, Raudona meg férfi képeben masíroz a Gunnerud Hercegség hadseregének élén? Ennek semmi értelme. Mit mondtam neked az előbb? Már a kisujjamat sem merném rátenni, hogy Irina megbízhatóan működik. És tessék, igazam is lett!... Viszont ismét felhívnám a figyelmedet a kötelességünkre, amely a tokiói egyezmény alapján...

– Jó, essünk túl rajta – szólt közbe Oleszja, de közben már átváltott kézi vezérlésre a következő feladathoz. – Bepötyögöm a mai kedvenc nevedet: Ti-a-go...

Szubotáj szinte rögtön újra felkiáltott:

– Te jó ég! Láttad ezt? Láttad???

- Már megint micsodát, az ég áldjon meg?!
- Megint felvillant egy pont!
- Hol?
- Azt nem tudom... épp akkor állt vissza a kép nagytotálra a Szigetvilág fölött... De valahol ott, a nyugati végeken! Felvillant egy pont, esküszöm!
- Én semmi ilyesmit nem láttam.
- Persze, mert a kijelző babrálásával voltál elfoglalva! Egyáltalán miért váltottál át kézi vezérlésre?
- Mert vészesen fogy az időnk, és most már el kell kezdenem felállítani a vezérsugarat, ezt a feladatot pedig a történetek után egyáltalán nincs kedvem hangvezérlésre bízni.

281. fejezet

A Hercegség serege még félúton sem járt, Lokhund kapitánynak máris akkora respektje volt a katonák körében, hogy talán még Prutolort, a fővezért sem tisztelték annyira.

Kezdődött azzal, hogy az északra menetelés közben a kapitány egyszer csak előrevágatott, majd leugrott a lováról, és bevetette magát az út széli erdőbe. Kisvártatva úgy jött elő a sűrűből, hogy a két vállán Kalrund egy-egy katonáját hozta, akik már nem voltak eszméletüknél. Ez utóbbi tény azért volt öröndetes, mert a katonák felderítők voltak, de jelen állapotukban már nem volt módjuk Rótvárba eljutni, és ott hírül adni a fejedelemnek, hogy a Hercegség hadai ahelyett, hogy Osmosis felé eveznének nagy erővel, éppen a főváros irányába menetelnek.

Nem sokkal később egy hattagú őrzőjárat tűnt fel északon, de ez a lovasság egyáltalán nem szándékozott kitérni a sereg útjából, az őrzőparancsnoknak ugyanis feltett szándéka volt megkérdezni a menet vezérét, hogy hová tartanak, és mi célból. Lokhund kapitány azonban megsarkantyúzta a lovát, és előrevágatott a sorból, hogy elejét vegye mindenféle akadékoskodásnak, ezáltal a menet fölösleges lefékezésének vagy akár feltartóztatásának.

Nos, hamarosan már csak annyit lehetett látni, hogy rövid eszmecsere után mind a hat őrkatona kardot ránt, és fegyvereiket nekiszegezik Lokhundnak. Ami viszont ezután következett, attól még Prutolor fővezérnek is tátva maradt a szája. A kapitány egyszerre húzta elő a kardját és a buzogányát, és folyamatosan csépelte velük az őrzőjárat tagjait, miközben boszorkányos ügyességgel hajolt el minden ellencsapás elől. Olyan elképesztő gyorsasággal és hatékonysággal művelte ezt a dolgot, hogy pillanatokon belül levágott öt járőrt is. A hatodik ugyan menekülőre fogta, de úgy tűnt, Lokhundnak ezen a napon nincs ellenfele. Villámvágtával utolérte a berezelt lovast, és egy pompás kardsuhintás eredményeként az akkor már pesszimista vitéz feje bánatosan repült le a testéről, majd három rövid pattanás után megpihent az út széli fűben.

A Gunnerud Hercegség katonái hatalmas üdvívalgással fogadták a látványt. A történetek után, ha lehet, még nagyobb lelkesedéssel meneteltek északnak, és közben egész hőskölteményeket szőttek Lokhund kapitány alakja köré:

– Én mondom nektek, ez a fickó varázserővel bír! – jegyezte meg például egy fiatal közlegény.

– Hát, én már sok mindent láttam életemben, de a kapitányhoz fogható vitéz még nem született Evilágra, az biztos. – Így vélekedett egy barázdált arcú, tapasztalt baka.

- Most már egyenesen büszke vagyok rá, hogy egyszer vihettem neki forró lábvizet – nyilatkozott egy tejfelesszájú suhanc, és aztán egy egész szakasznyi vitéz csatlakozott az elől haladók szavaihoz:
- Meglátjátok, már az első éjjel úgy bevesszük Rótvárat, mint a huzat!
- Ha Lokhund velünk, kicsoda ellenünk?
- A kapitányt az istenek küldték nekünk, hogy a Hercegség újra a régi dicsőségében ragyoghasson!
- Úgy van! Nagyon igazad van, bajtársam! Lokhund az istenek kegyeltje, ehhez már kétség sem fér!
- Én tavaly egyszer megköthettem a saruját. Mit nem adnék érte, ha kiderülne, hogy a kapitány isteni erejéből valamicske beleköltözött akkor a kezeimbe!
- Biztos lehetsz benne, hogy így történt, komám. Ez így működik, ezt mindenki tudja. Esett azóta valami baja a kezednek?
- Semmi. Viszont nem sokkal utána levágtam tizenhat alabárdost a hollóvári csatában!
- Na látod. Az istenek neked is segítettek. Mindenki tudja, hogy ennek ez a rendje és módja. Lokhund ereje már ott van a kezeidben, és ha nem simogatsz meg vele rühös kutyát vagy macskát, akkor ott is marad.
- Nem veszíthetünk, ha Lokhund kapitány halad a seregünk élbolyában! Maholnap miénk lesz Rótvár, aztán meg az egész Kalrund Fejedelemség!
- És akkor olyan jutalmat kapunk, hogy a zsoldunk ahhoz képest aprópénz!
- Hú, én akkor veszek magamnak egy egész hordó finom osmosisi bort, meg három tüzes menyecskét, akik egyszerre fognak a kedvemre

tenni, három napon és három éjszakán át! És amikor a legnagyobb csöcsű lovagol rajtam, egyre csak azt fogom rikoltozni, hogy éljen Lokhund kapitány!

– Jaj, hagyd már magadat, te szájhős! Már az elsónél kidőlnél, mint a hollóvári csata után! Nyihehehe!

– Fejezzétek már be, ti barmok! – pirított rá a szakaszra a barázdált arcú. – Ne egymást hergeljétek, hanem adjátok tovább a regét a mögöttünk haladóknak, hogy mindenki értesülhessen róla!

A sokat látott, öreg bakának igaza lett, mert mire a történet nagy sokára elért a menetoszlop hátsó soraihoz, a kapitány lovából már a levegőben szárnyaló táltos paripa lett, Lokhundból meg az istenek legkedvesebb katonája, de ez semmit nem vont le annak jelentőségéből, hogy a Gunnerud Hercegség serege olyan elszántsággal masírozott Rótvár felé, mintha a kudarcot soha nem is ismerték volna.

Osmosis fővárosban eddigre már rég véget ért a köztársaság történetének legrövidebb kormányulése. A tanácskozás elején Dariosz ismertette az egyetlen napirendi pontot, utána pedig Trin vette át a szót, mint jegyzőkönyvvezető. Az öreg titkár tájékoztatta az egybegyűlteket arról, hogy Tardillisz hadügyi országnagy már nem vehet részt az ülésen, mivel hazaárulás bűnében a saját beismerő vallomása alapján bűnösnek találtatott.

Döbrent moraj futott végig az U alakban felállított asztalok mentén, de Trin nem foglalkozott a reakciókkal, nem szándékozott hatásszünetet tartani, hanem a napirend elfogadásának megszavazására hívta fel a honatyákat. Miután ez megtörtént, átadta a szót a kormányzónak.

– Tisztelt uraim, Osmosis kormánya! – emelkedett fel Dariosz a székéből. – Nehéz szívvel kell bejelentést tennem, mivel olyan közleményt fogok ismertetni a nemes egybegyűltekkel, amilyen e nagybecsű ház falai között nagyon régen nem hangzott el.

Újra csak morajlás futott végig a helyiségen.

– Hosszú évtizedek óta békében él a szigetünk, és minden jóakarató ember azt kívánná, hogy ez maradjon is így az idők végezetéig – folytatta a kormányzó, aztán megszigorította a hangját: – Csakhogy a békeidők véget értek. Az olimpia ideje alatt két olyan rendkívüli esemény is történt, amelyeket csak azért nem adtam hírül a nagy nyilvánosságnak, hogy ne árnyékolhassák be színpompás rendezvényünk hangulatát.

Ezek után a kormányzó kellő részletességgel ecsetelte, hogy még a megnyitó előtt merényletet kíséreltek meg ellene, majd a szurdokban lezajlott csatáról is beszámolt a kormánynak. Szavai nyomán döbbszerű értetlenséggel néztek egymásra az országnagyok.

– Ezen fejlemények nyomán, én, Dariosz, Osmosis kormányzója, a Törvénykönyv által felhatalmazva, ezennel kihirdetem a hadiállapotot.

Néma csend ülte meg a termet.

– Van-e valakinek ellenvetése a tisztelt kormánytagok közül? – kérdezte Trin, mire azonnal felnyújtotta a kezét egy fiatalember az U alakú asztal végén.

– Már megbocsásson a kormányzó úr, de túl sok itt a... – kezdett bele a szónoklatába, mire Trin azonnal félbeszakította:

– Osmosis Köztársaság kormányüléseinek a megszólaló eleve megtisztelt azzal a többi országnagyot, valamint Osmosis Törvénykönyvét, hogy

felemelkedik a székéről, és álló testhelyzetben mondja el hozzászólását.

Igazából nem volt olyan nagy csoda, hogy a kis nyikhajt figyelmeztetni kellett az elemi szabályokra is. Már eleve úgy került be a kormányba, hogy az édesapja, egy hatalmas vagyonnal és befolyással rendelkező borkereskedő annak idején a figyelmébe ajánlotta Dariosznak, miszerint ha a fiából építésügyi országnagy lesz, akkor ő rendszeres jelentésekkel fog szolgálni a leggazdagabb patrícusok köréből, mégpedig arra nézvést, hogy az urak milyen érzelmekkel viseltetnek a köztársaság iránt, vagy esetleg még mindig a régi királyok iránt éreznek nosztalgiát.

A kormányzó engedett a nyomásnak, és felruházta az ifjú Ampelont a tisztséggel. Mivel ekkortájt már a befejező stádiumba érkezett az új Aréna építése, Ampelonnak túl sok feladata nem akadt. A nagy beruházást egyébként is Cered építésvezető felügyelte kezdettől fogva, a kormányzón kívül túl sok mindenkinek nem hagyott beleszólást a dologba, és a tejfölösszájú Ampelon lett volna az utolsó, akinek a szavára adott volna.

Természetesen mindig meghallgatták az ifjút, amikor hébe-hóba kilátogatott az építkezésre, és megadták neki a tiszteletet, amelyet elsősorban az apja révén érdemelt ki, meg hát mégiscsak Osmosis Köztársaság egyik országnagya volt. De ahogy kitette a lábát a területről, Cered és a munkatársai mindig összenevettek a háta mögött, majd alaposan kibeszélték a tényt, miszerint attól, hogy valaki gazdag családba születik, még lehet teljesen hülye is, pláne az építési szakmához, de ezt a tényt érdekesebb lenne inkább titkolni, semmint kijárni az építési területre okoskodni.

Ampelon az elmúlt hónapokban az országnagyi hivatás dolgosabbik részét sem vette túl komolyan, őt a reprezentáció sokkal inkább

érdekelte. Ez idáig például még soha, egyetlen egyszer sem szólalt fel a kormányüléseken, de most ott állt rendületlenül az asztala mellett, mégpedig olyan elszánt arccal, amely csak akkor volt sajátja, amikor fiatal lányok előtt hengegetett azzal a ténnyel, hogy ő egy országnagy.

– Kormányzó úr, már megbocsáss, de túl sok itt a bizonytalan tényező
– folytatta első felszólalását. – Véleményem szerint mindabban, amit hallhattunk, nem hangzott el egyetlen olyan tény sem, amely igazolná a hadiállapot bevezetésének szükségességét. Ha jól értettem, a szurdokban lezajlott csata megnyugtató végeredménnyel zárult, mégpedig az orzók bandájának teljes vereségével, és ez a körülmény...

Ekkor már többen is igyekeztek csitítani, lepisszegni a szónokot, a mellette ülő hajózásügyi országnagy egyenesen azt súgta neki, hogy „ülj már vissza a helyedre, te bolond ifjú”, de a kormányzó rövid úton véget vetett a folyamatnak:

– Megkérem a tisztelt kormánytagokat, hogy ne zavarják a felszólalót mondandója előadásában! Emlékeztetem az urakat, hogy Osmosis Köztársaság kormánya az a testület, ahol mindegyik országnagynak jogában áll a véleményét szabadon kifejteni.

– Köszönöm, kormányzó úr – köhintett a lelkes ifjú, aztán újra felvette gondolatai fonálát, és immár úgy szónokolt, mint aki megrészesült a saját hangjától és a saját, végtelennek hitt okosságától és nagyszerűségétől. Ampelon talán úgy érezhette, itt az idő, hogy retorikai szinten bepótolja minden mulasztását, ami az elmúlt hónapokban csak előadódhatott, így hát még arra is kitért, hogy köszönetet mondjon a Neridea Ezrednek a hathatós segítségért.

Afeletti örömét is megosztotta szűk körű hallgatóságával, miszerint a kormányzó úr szerencsésen túlélte a merényletet, hiszen lám, itt van köztük épen és egészségesen, ráadásul az olimpia egész ideje alatt

nem lehetett észrevenni rajta semmiféle változást, ami arra utalt volna, hogy őt ez a kétségtelenül drámai közjáték a legcsekélyebb mértékben is kizökkentette volna. Végezetül pedig köszönetet mondott a kormányzónak az első olimpia színvonalas lebonyolításáért.

– Ha jól értettem országnagy úr mondandóját – vette vissza a szót Dariosz –, akkor továbbra is kitart azon véleménye mellett, hogy a hadiállapot bevezetése nem indokolt.

– Igen, kitartok – emelkedett fel újra Ampelon, majd vissza is ült.

Ekkor már többen a fejüket fogták a jeles grémium tagjai közül, a hajózásiügyi országnagy pedig egyenesen a kezébe temette az arcát.

Most Dariosz állt fel a székéből, és dörgő hangon bejelentette:

– Osmosis Köztársaság Törvénykönyvének idevágó passzusai alapján Osmosis Köztársaság kormányát ezennel feloszlatom!

Majd visszaült a helyére, és valamivel halkabban hozzátette:

– Felkérem Trin jegyzőkönyvvezető urat az idevágó passzusok ismertetésére.

A titkár nyomban bele is kezdett:

– Osmosis Törvénykönyve, 479-es passzus: a mindenkori kormányzónak, amennyiben úgy ítéli meg az általános társadalmi, biztonsági és hadügyi helyzetet, jogában áll hadiállapotot hirdetni. Az erre okot adó események és folyamatok közé tartozik elsősorban a külső erők támadása, másodsorban a belső társadalmi béke megbomlása, jelesül a közbiztonság általános leromlása, merénylet elkövetése a köztársaság vezető személyiségei ellen, függetlenül annak sikeres vagy sikertelen voltától, továbbá...

És Trin csak sorolta, és sorolta a lehetséges okokat, miközben már nemcsak a tapasztalt kormánytagok hallgatták lemondóan a szavait,

hanem az ifjú Ampelon is falfehéren ült a helyén. A titkár pedig így zárta mondandóját:

– ...végezetül következzen a 482. passzus: amennyiben a hadiállapotot a kormány támogatólag megszavazza, úgy az elkövetkezendő időben eme vezető grémium minden tagjának kötelessége azon fáradozni, hogy a hadiállapotot kiváltó tényező vagy tényezők mihamarabb megnyugtató lezárást és megoldást nyerjenek. A hadiállapot megszavazásához egyhangú kormánydöntés szükségeltetik. Amennyiben bármely kormánytag nem fogadja el a hadiállapot bevezetésének indokait, úgy a kormányzónak jogában áll a testületet azonnali hatállyal feloszlatni. Nem várható el ugyanis a mindenkori kormányzótól, hogy súlyos társadalmi vagy hadügyi helyzetben olyan kormányt legyen kénytelen maga mögött tudni, amelynek nem minden tagja osztja a társadalmi és hadügyi állapotok súlyosságára vonatkozó helyzetértékelését. Külső katonai támadás, valamint a belső társadalmi béke megbomlása esetén elsődleges szempont, hogy Osmosis Köztársaság élén egységes kormányzat álljon.

Miután Trin befejezte a felolvasást – amely csak félig-meddig volt felolvasás, hiszen az öreg titkárnak lényegében a fejében volt Osmosis Törvénykönyvének minden passzusa –, ismét a kormányzó emelkedett szólásra:

– Uraim! A hadiállapot ezennel beállt, a kormány mandátuma pedig véget ért. Mind a magam, mind pedig a Köztársaság nevében megköszönöm hazafias szolgálatukat. Osmosis mindenekfelett!

282. fejezet

Szubotáj felemelkedett a vezérlőpult előtti ülésből, és így szólt:

– Lemegyek a Golub 1-be, magamhoz veszek néhány személyes

tárgyat, na meg Attila úrruháját. Nem árt, ha nálunk van, még szükség lehet rá.

– Igaz – bólintott Oleszja, de közben egy pillanatra sem vette le a tekintetét a kijelzőről, és csak programozott tovább.

A tatár már rég visszaért, és a főfedélzet oldalfalának tárolóit nyitogatta, azon gondolkodva, mit lenne még érdemes levinniük a felszínre, amikor Irina megszólalt:

– A vezérsugár felépült.

– Remek – nyugtázta a tatár. – Ügyes voltál, galambocskám.

Hamarosan már a Golub 2-ben ültek, ahol is Szubotáj elsősorban bekapcsolta a fedélzeti számítógépet, és hangvezérléssel utasította. Nyomban meg is szólalt válaszként egy jellegzetes, hörgő-szuszogó hang:

– Értettem. Beüzemelés indul.

A tatár felröhögött:

– Mekkora barom ez az Ögödej!

– Mi van? – értetlenkedett Oleszja.

Szubotáj döbbenten nézett a pilótatársára:

– Ez Darth Vader hangja. Nem ismered fel?

– Ki a bánat az a Darth Vader?

– Galambocskám! Csak nem azt akarod mondani, hogy fogalmad sincs a Star Wars univerzumról, a huszadik századi science-fiction alapműveiről?

– Nincs rá szavam, hogy leírjam, mennyire nem érdekelnek a huszadik századi science-fiction alapművei.

– Hát, akkor neked Ögödejjele, aki hatalmas Star Wars-fan, nem sok közös témád lenne...

– Nem is volt soha – szögezte le Oleszja. – Hogy lehet valaki akkora seggfej, hogy egy ilyen hörgő hangot rendel hozzá a fedélzeti számítógépéhez?

– Örülj neki, hogy nem Csubakkát választotta! – röhögte el magát újra a tatár, de aztán csak legyintett: – Na persze, ezt a poént sem érted... Pedig kurva jó volt!

– Remélem, eszedbe sem jut megmagyarázni.

– Nyugi, nincs szándékomban – felelte a tatár, és közben már a plasztikus kijelzőn matatott, hogy kiválasszon valami kellemesebb orgánust a hangtárból. Jurij Buganovot, az egész szláv világban közkedvelt színészt választotta, és ez végre már a szőke lány ízlésével is találkozott.

– Kapcsolódás a vezérsugárra. Cél a bolygó felszíne – közölte hamarosan az „orosz színész”, a Golub 2 pedig megkezdte a leválást a Zvezda úrállomásról.

Néhány percnyi feszült csönd után Szubotáj szólalt meg először:

– Eddig semmi gond. Bár az is igaz, hogy ebben a szakaszban még minden rendben ment öt éve is, szóval akadhat még problémánk.

– Akkor talán feszültségoldásként tereljük el a figyelmünket más témákkal – javasolta Oleszja. – Például elmesélhetnéd, mit is mondott pontosan Raudona rólam és a kormányzóról. Mi a terve velünk annak a bizonyos Központnak?

– Jaj, galambocskám! – mosolyodott el a tatár. – Ha jól számolom, ma már két hadititkot is elárultam neked. Próbáld beérni ennyivel.

– Fordított helyzetben én mindent elmesélnék neked, nem csigáznám a kíváncsiságodat – jegyezte meg duzzogva a szőke lány.

– Igazából nincs már mit mesélnem erről – vonogatta a vállát Szubotáj. – Nekem is csak annyit mondott Raudona, amennyit továbbadtam neked. Úgyhogy részemről a téma lezárva.

Megint némaság borult a pilótafülkére. Oleszja tudta, hogy ha a társa azt mondja, téma lezárva, akkor azt véresen komolyan is gondolja, és nincs az a módszer, amivel akár egy nyúlfarknyi mondatocskát is ki lehetne húzni belőle. A további faggatózásnak tehát semmi értelme, legfeljebb a feszültséget növelné, de abból amúgy is volt elég körülöttük.

A hosszú csöndet ezúttal a fedélzeti számítógép közleménye szakította meg:

– A bolygó légkörébe történő belépés megkezdődött.

Szubotáj szinte ráhajolt a kijelzőre, úgy vizslatta a műszereket, de egyelőre minden adat a lehető legnormálisabb volt. A tatár innentől kezdve kizárólag az üzemanyagszint kijelzőjét bámulta, szinte szuggerálva, de annyira, hogy néha már a szeme is káprázott belé.

– Nagyjából ekkor kezdődtek a problémák öt éve... – motyogta maga elé, de ahogy teltek a percek, egyre inkább megnyugodott. Az üzemanyag rendben volt, meg minden más is, ezért aztán Szubotáj elhatározta, hogy a következő feladatnak is szentel némi figyelmet.

– Itt a Golub 2. Irina, hallasz engem? – szólította a Zvezda központi számítógépét, majd amikor megérkezett a nyugtázás az éterből, a pilóta kért egy valós idejű műholdképet a kijelzőre, különös tekintettel a Neridea és Osmosis közötti tengeri útvonalra.

– Azt a rohadt életbe! – hördült fel kisvártatva Szubotáj, amikor ráközelített a műholdképen egy igen nagy kiterjedésű hajórajra. –

Ezek aztán nem szaroztak, szerintem még a legutolsó kenujukat is vízre tették!

Oleszja is döbbenten bámulta a kijelzőt maga előtt:

– Hát, beigazolódott a gyanú, tényleg hatalmas hajóhad indult meg a köztársaság ellen. És ez még csak az egyik irány...

A tatár belenyúlt a kijelzőbe, és az ujjai mozgatásával körbepásztázta Osmosis szigetét. Aztán kiadta a parancsot a számítógépnek:

– Vezérsugárról leváláshoz felkészülni. Aztán robotpilóta kikapcsol, a járművet kézi vezérlésre átveszem.

– Mire készülsz? – kérdezte Oleszja.

– Csak arra, amit hallhattál. Nincs több vesztegetni való időnk. Nézd csak meg jobban a műholdképet! Dél-keletről és északról is komoly hajóhad közeledik a sziget felé. Leválunk a vezérsugárról, és a lehető leggyorsabban a hadszíntér fölé repülünk. Üzemanyagban nem olyan nagy veszteség, de taktikai értelemben hatalmas nyereség lehet.

Szubotáj megragadta a botkormányt, és az óramutató járásával ellentétes spirál észak-nyugati pontján letérítette a Golubot a vezérsugár által kijelölt pályáról, majd Neridea szigete felé irányította.

– Úgy látszik, ezen a bolygón valamiért esélytelen szabályosan és nyugodtan landolnunk – dünnyögte a szóke lány, de semmiféle ellenvetése nem akadt.

Két kilométeres magasságban, Neridea szigete fölött a tatár egy tetszetős hurkot leírva kelet felé fordította a vadászgépet, egyúttal csökkentette a sebességet és a magasságvesztés mértékét is.

– Digitális kamuflázs bekapcsol – utasította a fedélzeti számítógépet.

Amikor elérték a száz méteres magasságot, és a hajóraj mögé soroltak be, Szubotáj majdnem állóra fékezte a vadászgépet, és megint

belenyúlt a plasztikus kijelzőbe. A mutatóujjával sorra kijelölte az egyes hajókat, aztán hátradőlt az ülésében, és kiadta a parancsot:

– Támadásra felkészülni. Célpontok megadva. Kódnév: свеча.

(Gyertya.) Támadás!

A parancsszavak hatására a Golub orrából elindult egy sárgás-vörösen izzó plazmasugár, amely nyílegyenesen haladt a raj leghátsó hajója felé, és pillanatokon belül lángra lobbantotta. Aztán szép sorban következett az összes többi hajó, és hamarosan tűztengerben és füstben fuldokló halálraítéltté változott a nemrég még oly büszkén a habokat szelő ármádia.

Szubotáj leírt néhány kört a vadászgéppel a lángoló hajók fölött, ellenőrizve, hogy véletlenül nem maradt-e ki a szórásból valamelyik, de mivel nem fedezett fel ilyet, észak-keletnek fordította a Golubot, hogy megsemmisítse a következő hajóhadat, amelyik feltehetően Királyrévből indult útnak Osmosis szigete ellen.

Csakhowy ekkor furcsa közjáték történt. A hangszórókból nem más, mint Raudona hangja szólalt meg:

– Az újabb célpont negatív. Ismétlem, az újabb célpont negatív. Megerősítést kérek.

– Szubotáj alhadnagy jelentkezem – vágta rá katonásan és szinte reflexszerűen a tatár. – A parancsot értettem, az újabb célpont negatív. De jelezni szeretném, hogy van még egy támadó hajóraj, amelyik...

– Jelenleg minden tengeri célpont negatív – szakította félbe ellentmondást nem tűrően Raudona. – Maradjatok a légtérben, és várakozzatok a következő parancsra. Hamarosan jelentkezem.

– Értettem – nyugtázta Szubotáj, aztán tanácstalanul nézett Oleszjára, mintha csak azt kérdezné: voltaképpen most mi folyik itt?

A szőke lány halovány mosollyal vonta meg a vállát:

– Ez Raudona. Ha majd igazán megismered, te is be fogod látni, hogy minden utasítása helyénvaló, és nem érdemes megkérdőjelezni semmit, mert utólag mindig bebizonyosodik, hogy neki volt igaza.

– Azért ez egy kicsit ijesztő, nem? – kérdezte a tatár, de azonnal meg is bánta a kiszólását, mert eszébe jutott, hogy a metamorf valószínűleg ezeket a szavait is hallhatja.

Szerencsére nem volt ideje ezen morfondírozni, mert ekkor megszólalt a fedélzeti számítógép, és ezúttal nem Raudona, hanem a szláv világban oly népszerű orosz színész hangján:

– A légkörben a kénes vegyületek koncentrációja extrém módon növekszik.

Jelentősegteljesen nézett egymásra a két pilóta.

– Ez csak egyet jelenthet... – vélekedett Szubotáj.

– És ha ez igaz... – kezdett bele Oleszja, de aztán nem fejezte be a mondatot.

– Hol is van az a bizonyos tűzhányó, galambocskám? – kérdezte Szubotáj. – Te mégiscsak ismerősebb vagy ezeken a déli tájakon.

– A Belső-tenger nyugati kijárójánál, a déli félszigeten – válaszolta a szőke lány. – Ha gondolod, átveszem a vezetést – tette a kezeit a botkormányra.

– Legyen! – intett nagyvonalúan Szubotáj, és megint csak hátradőlt az ülésében. – Vidd oda a madárkát, aztán lessük meg a saját szemünkkel, mi folyik mostanság arrafelé.

Oleszja rögtön kapott az alkalmon, aztán alaposan megküldte a vadászgépet, amely nemsokára már kétezer kilométeres iramban száguldott a célterület felé. Kisvártatva azonban le kellett lassítania,

mert akkora hamufelhők szálldostak a légtérben, hogy nagy sebességnél lehetetlen lett volna kikerülgetni őket. Végül kénytelen volt leereszkedni ötszáz méteres tengerszint feletti magasságra, és egyszer csak a szemük elé tárult a vulkán, amelyik csak úgy ontotta magából a füstöt és a lávát.

– Hát ez varázslatos! – ámult el a látványtól Szubotáj.

Valóban nem mindennapi panoráma tárult a két pilóta elé. A tűzhányó igencsak elemében volt, szinte tombolt, szikraesőt bocsátva a környékre, miközben hatalmas füstoszlop tört belőle a légtér magasabb rétegei felé.

A Golub megkerülte a vulkáni hegyet, mert az utasait kizárólag egyvalami érdekelte. Szubotáj szinte a pilótafülke ablakának nyomta az orrát, és megbúvólva bámulta a tűzhányó tetejéről aláfoló lávaáradatot, amelyik többnyire vörösen izzott ugyan, de a tüzes folyamban mindenütt megcsillantak bizonyos igencsak kiterjedt tintakék foltok.

– Ha minden igaz, és nem csálnak a szemeim, akkor itt annyi ridezit lehet, amennyivel akár évekig is elröpködhetünk – jegyezte meg optimistán a tatár.

A különös turistaútnak ismét Raudona hangja vetett véget:

– Utasítás a Golubnak. Új cél: Osmosis sziget, Orgil-birtok.

283. fejezet

Baskír és Mario reggel elindultak az Orgil-birtok felé egy társzekéren. Az olasz fiú a bakon ült, és a jármű elé fogott lovát noszogatta, az öreg Tanító pedig kiterülve hevert a szekéren, egy szál ággyékkötőben, hogy a felkelő Nap energiáját minél nagyobb felületen szívhassa be a teste.

Sokáig nem beszélgettek egymással. Legfőképp azért nem, mert Mario éppen megint duzzogott, és mély hallgatásba burkolózott. Végtelenül unta már a mellőzöttséget. Haszontalannak érezte magát, és nem értette, miért kellett őt már megint eltávolítani az események sűrűjéből.

Amikor Baskír közölte vele, hogy indulniuk kell vidékre, és kocsisként számít rá az úton, akkor akadt el a szava. De talán jobb is volt így, mert első haragjában olyasmit mondott volna az öreg Tanítónak, amit az biztosan nem érdemelt meg.

Baskír persze próbálta vigasztalni, hogy ne érezze magát kirekesztettnek, mert a mai nap igen emlékezetes lesz számára, dacára annak, hogy az események a fővárostól távolabb fognak megtörténni, de Marióra már nem hatottak ezek a zengzetes szólamok. Egyenesen torkig volt velük.

Miért mindig őt rázzák le? Miért mindig őt küldik odébb? Ő miért nem vehetett részt például a szurdoki csatában? Hiszen ő volna a Sebezhetetlen, nem igaz? Aztán miért neki kellett a két kimosott agyú kölköt a borászhoz fuvaroznia? Miért pont neki nem jutott semmiféle szerep az Arénában? És ma délután miért nem lehet ott? Hiszen megint óriási esemény ígérkezik a stadionban, még talán nagyobb is, mint az olimpia zárónapján! És egyáltalán: ezek az ütődöttek miért nem akarják kihasználni az ő régi és új, rendkívüli képességeit? Ezzel a tudással tényleg csak taxisofőrnek látják alkalmasnak?

Egyetlen dologgal vigasztalhatta magát: ma újra együtt lehet a kedvesével, és ez most mindennél többet jelentett számára.

Mario nem láthatta, de Baskír ekkor fölemelkedett a rakfelületen, és törökülésbe helyezkedve elkezdett erősen figyelni. A menetirány szerinti bal oldalra fordította a fejét, és minden érzékszervét kihegyezve koncentrált hosszú percekig. Aztán előreszólt az olasz

fiúnak:

– Csapj oda a lovadnak, túl lassan haladunk.

Azt meg az öreg Tanító nem láthatta, hogy Mario arcán ekkor gúnyos mosoly jelent meg. Na tessék, hát tényleg csak taxisofőrnek jó, itt a fényes bizonyíték! Oké, gyorsítsunk! Ahogy a kedves utas parancsolja! Sebaj, legalább annál is hamarabb láthatja Emmát, mint gondolta volna.

Éppen elhagyták a Szomjas Vándor nevű út menti fogadót, és az olasz fiú tudta, hogy most már nincs messze az Orgil-birtok. (Vagyis az iskola, ahogy újabban nevezték az épületegyüttest a guzeliánusok.) De azért újra odacsapott a lovának, nehogy eszébe jusson ellankadni a táv utolsó szakaszán.

Hamarosan bekanyarodtak a főbejárat elé. Ekkorra már Baskír is rendezte az öltözkét, mert nem szerette volna megbotránkoztatni az iskola egyetlen növendékét vagy alkalmazottját sem. Lekászálódott a társzekérről, aztán Mario után kiáltott:

– Hova ilyen nagy lelkesedéssel?

Az olasz fiú értetlenül fordult hátra a bejáratról:

– Hát Emmához! Hova máshova sietnék? – Aztán minden sértődöttségét gúnyba csomagolta, és hozzávágta az öregemberhez: – Én már leérettségiztem a Föld nevű bolygón, és nincs túl nagy kedvem hozzá, hogy egy másik égitesten újrakezddjem az elemi iskolát, húszévesen. Kicsit kilógnék a tanítványaid közül. Rám tehát ne számíts, amikor becsengetnek az első tanórára.

Baskír a dacos monológ végére pont odaért a fiúhoz. Megállt vele szemben, megragadta az alkarját, és mélyen a szemébe nézett:

– Márpedig nagyon is számítok rád, nem is olyan soká. Ezért arra kérlek, hogy túlságosan ne merülj bele Emmával semmibe. És

mindvégig legyen a kezed ügyében a kardod. Hamarosan szükség lehet minden rendkívüli képességedre.

Azzal faképnél hagyta Mariót, aki még akkor is ott állt a bejárat előtt, földbe gyökerezett lábakkal, amikor Emma leért hozzá az emeletről, és jobbról-balról az arcát csókolgatva ünnepelte lelkesen a megérkezését. De csak egy darabig.

– Há mi lel tégedet, édes lelkem? – hagyott fel a lány a hasztalannak tűnő puszilkodással. – Mikó megláttam, hogy meggyüttetek a szekérrel, úgy rohantam lefele, hogy majd a lábamat törtem a lépcsőn, oszt akkó csak ádogálsz itten, bámúva a messzeségbe, mint valami bamba tulok?

Az olasz fiú, mint aki most ébredt egy különös álomból, riadtan pislogott a szerelmére, és egyre csak azt motyogta:

– Baskír az előbb mondott nekem valamit.

– Na oszt akkó mi van? – értetlenkedett Emma. – Eddig nem tudtad, hogy beszéni is tud? Azé vagy így elámúva?

– Csakhogy volt a mondandójában valami érdekes célzás, ami arra utalt, hogy akár veszélyben is lehetünk – pásztázta a környéket gyanakodva Mario.

– Na, pont errül akarnák én is beszéni véled, meg még rengeteg furcsaságrul, úgyhogy mennyünk is főfele a szobánkba – ragadta karon kedvesét a lány, és kisvártatva úgy húzta fel a lépcsőn Mariót, mintha csak egy gurulós bőrönd lenne, bár ezt a hasonlatot Emma nyilvánvalóan sem nem értené, sem nem díjazná.

Az olasz fiúval ellentétben Attila kicsit sem duzzogott, sőt kifejezetten örült, hogy momentán semmi dolga nem akadt ezen a gyönyörű délelőttön, úgyhogy a nyakába vette a várost. Hosszasan bóklászott az utcákon, élvezte a napsütést, a pezsgő életet, a színpompás tereket és a nagyszerű épületek látványát.

Hébe-hóba ugyan eszébe jutott, hogy délután az Arénában újabb jelentős felvonás várható, de ezzel úgy volt, mint hajdanán a színházi premierekkel. Még ifjú színész volt, amikor az egyik tapasztalt kollégája a lelkére kötötte: soha ne gondolj az esti bemutatóra, abból csak a baj van! Elmélkedj bármin, csak a premieren ne!

Olykor az a tény is a gondolataiba tolakodott, hogy minden jel szerint roppant erők fenekednek Osmosis ellen, és arra készülnek, hogy megrohamozzák a szigetet. Csakhogy ezt a témát az elméje még határozottabban utasította el, mint az előzőt. Úgy volt vele, az a bizonyos Központ ezt úgysem fogja megengedni, Baskír is megmondta, tehát nincs min aggódni.

Igazi bohémként tehát belevetette magát Osmosis forgatagába, minden utcasarkon azt keresve, hogyan lehetne a legtöbbet kihozni ebből a szabad délelőttből. Mi tagadás, néhol egy-egy hívogató csapszékbe is betért, és az éppen kinyitó vendéglátóhelyeken frissen csapolt mézsört fogyasztott. Kizárólag az íze miatt.

Később, amikor a Nap magasabbra kúszott az égen, eszébe jutott, hogy el kellene látogatni a nagypiacra, legfőképpen azért, mert megéhezett, elvégre a reggeli ekkor már csak múltó emlék volt. Ahhoz pedig, hogy a finom helyi borokat is megkóstolhassa az ember, érdemes előzőleg kibélelnie a gyomrát valamiféle táplálékkal, nehogy túlságosan fejbe vágja a hegy leve.

A piacon aztán kipróbálhatta azt a kevés nyelvtudást, amit a szigeten való tartózkodása során magába szívott. Ennek során az általa ismert

meori szavakat az anagur megfelelőikkel támasztotta alá, hogy kellő nyomatékot adjon a közleményének.

– *Kek reonó pe?* Mire való ez? – kérdezte például egy őszes szakállú kofától.

– Glumó – felelte az öregember.

– Azt látom, hogy glumó, te vén lókötő, ennyit már én is tudok, de mihez jó? *Rimor kipeszte?* Mit lehet belőle főzni? *Ehleir inde bereinte?*

Az agg kofa ekkor halálosan elsápadt, és olyan rémült arcot vágott, hogy az leírhatatlan volt. Attila már éppen szólásra nyitotta a száját, hogy megpróbálja kideríteni ennek az indokolatlan kifakulásnak az okát, amikor ismerős hangot hallott a háta mögül:

– Kicsit még gyakorolni kellene a helyi nyelvet, mielőtt idejövünk a piacra érdeklődni, törzsfő uram.

Az illető anagur nyelven szólt hozzá, és amikor Attila odafordult a hang irányába, megláthatta Stribeket, az egyik rózsaszín zászlós ház tulajdonosát.

– Hát te meg mit keresel itt, Félvér? – pillantott le csodálkozva az alacsony emberkére Attila. – Tán csak nem szegődtél a nyomomba? Nosztalgiát érzel az anagur szó iránt, vagy mi a helyzet?

– Gyakran járok piacra – magyarázta Stribek –, elvégre nemcsak otthoni beszerzéseim vannak, hanem a vállalkozásomat is el kell látnom ezzel-azzal. De most bocsáss meg egy pillanatra, derék törzsfő.

Azzal odafordult az ősz kofához, és néhány meori szóval eligazította. Az öregember arcszíne kezdett visszatérni az egészséges tartományba, végül már egészen vidám lett, és nagy jóindulattal nézett Attilára.

– Mit mondtál ennek a vén gazembernek, Stribek? – érdeklődött türelmetlenül a magyar.

– Mindössze annyit, hogy nincs szándékodban őt hátulról megcsinálni egy nyamvadt glumóért cserébe – újságolta az alacsony fickó. – Tudod, nagyuram, a meori nyelvben igen fontos szerepe van a kiejtésnek. Ha nem vagyunk eléggé elővigyázatosak, a legártatlanabb közlemény is könnyen átváltozhat súlyos fenyegetéssé. Mint ahogy a te esetedben is történt az imént.

Más esetekben a meori nyelv iránt egyébként kifejezetten érdeklődő Attila szomjúhozva itta volna a bordélytulajdonos szavait, most azonban olyan dolog történt, ami szinte vörös ködöt bocsátott az anagur törzsfő elé. És itt talán a vörös a legmeghatározóbb jelző.

Attila odébb ment két standdal, kidülledt szemmel bámulta a kitergetett portékát, aztán minden feszélyezettség nélkül kiemelt egy darabot a felhalmozott apró, hosszúkás, tűzvörös csudaságok közül, és habozás nélkül beleharapott.

Az ezt követő történéseket nem könnyű leírni, mert csupa ellentmondás. Egyelőre Stribek is értetlenül állt a dolgok előtt.

Attila elsősorban élvezeteg arckifejezést vágott, közben pedig úgy elvörösödött a feje, hogy már-már hasonlatossá vált ahhoz a portékához, amibe az imént beleharapott. Patakokban folytak a könnyei, szörnyű köhögési roham fogta el, ám ezalatt mennyei boldogság és földöntúli meghatottság tükröződött az arcán. Amikor két harákolás között képes volt beszélni, eszelősen azt hajtogatta, hogy „ez paprika!” – ám ez se meori, se anagur, de még norling nyelven sem jelentett semmit.

Stribek mindhárom evilági nyelvet kellő szinten beszélte, de halvány fogalma sem volt, mi a bánatot akar közölni az általa egyébként

nagyon tisztelt anagur törzsfő. Mindenesetre odasietett hozzá, mert komoly beszéde lett volna vele, ámbár sejtette, hogy eme tárgyalásnak most halasztó jellege lesz.

– Valami baj van, törzsfő uram? – érdeklődött őszinte együttérzéssel. – Segíthetek valamiben?

– De még mennyire, hogy segíthetsz! – kapott az alkalmon Attila. – Mondd meg ennek a vénasszonynak – mutatott a kofára –, hogy azonnal hozza elő az összes ilyen áruját, ami csak a birtokában van! – emelte fel a maradékát annak a fűszernövénynek, amibe az imént beleharapott.

285. fejezet

Emma az ágy szélén ült, Mario meg fel-alá járkált a helyiségben, és állandóan kileskelődött az ablakon. Néha hosszasan meg is állt a nyitott ablak előtt, és látszólag a semmibe bámult.

– Olyan jó, hogy ithol vagyol, kedvesem – érzékenyült el a lány. – Én azt szeretném, ha itten lennél vélem mindig. Ha számíthatnák rád.

– De hiszen tudhatod, hogy számíthatsz rám – felelte szinte gépiesen Mario, még mindig kifelé bámulva.

– Hát mán hunnet tudhatnám? – csattant fel hirtelen Emma. – Mindég csak eltünöl, én meg oszt félhetek, mint a rossz nyavalya! Pedig itten oan dógok folynak, hogy netovább!

A fiú végre visszafordult az ablaktól:

– Mitől félsz, szívem? És milyen dolgok folynak itt? Mire célzol?

– Na végre, hogy mosmán érdekel, amit mondok! – harsogta a lány, és furcsa módon a hanghordozása egyszerre tükrözött megbántottságot, aggodalmat és némi megkönnyebbülést. – Elmesélek mindent, csak

űjjé mán le vélem szembe, mer nem szeretek a levegőbe beszéni, se a falnak, senem egy olyan embernek, aki csak járkál itten előttem, oszt bármit mondhatok, oda se hederít a szavamra.

Mario most először távolodott el hosszabban az ablaktól. Szófogadóan leült az Emmával szemközti fotelbe, de közben furcsa módon előhúzta a kardját, a hegyét a padlóhoz illesztette, úgy könyökölt rá a fegyver markolatára.

– Na, akkó mondom, hogy mi van – kezdett bele némileg megnyugodva a lány. – Idegyüttem ugyibár, hogy itten nékem jó lesz. Tanulom a nyelvet, kisegítek a konyhán, meg ami kell, oszt haladunk. A nagy bengá ember közbe vigyáz rám. De ebbül mán semmi nem igaz!

– Hogyhogy semmi nem igaz? – csodálkozott el Mario.

– Hát csak úgy, ahogy mondom! – erősködött Emma. – A nagy bengá ember úgy hagyott itt engemet, mint a huzat, mer tegnap fogta magát, osztán elindút a fővárosba, hogy néki okvetlen beszéni kell a kormányzóval, oszt vitte magával a foglyát is, aztat a semmi kis orzót, akit lényegibe én tanátam az erdőbe.

– Brogin testőr elhagyta a posztját? – hüledezett Mario.

– Errül beszélek! Tán mán te se hiszel nékem?

– Dehogynem hiszek, édesem! Csak mondd tovább!

– Na, akkó jó. Tehát! Az öreg néni, akitül a nyelvet kéne tanúnom, szóba se áll vélem, de nem énrám haragszik, mer másokkal se beszél, hanem egyre csak sír a szobájába. Mer bele van szerelmesedve a bengá emberbe, mivel mán basztak is. Nem is egyszer, nem is kétszer, állandóan csinyáták. Eközbe a konyhán vélem senki szóba se áll, amit nem is csodálok, mivel egyik se tud norlingul. De lent meg folyik valami tanítás a környékbéli gyerekiknek, vagy a rosseb se tuggya,

hunnet kerültek ide, csakhogy abba se vehetek részt, mer ott se tudok segédkezni semmit...

És csak ömlött a panasz Emmából, de olyan parttalan áradással, hogy Mario egészen elborzadt. Gondolatban ugyanis összerakta mindazt, amit az elmúlt napokban tapasztalt, és immár azt sem látta kizártnak, hogy ők ketten Emmával egyszerűen fölöslegessé váltak ebben az egész furcsa játékban. Feláldozható, vagy egyenesen akadályozó, ezért félreállítható, kiiktatandó szereplők. Még az is lehet, hogy azért csalták őket ide, az Orgil-birtokra, távol a fővárostól.

De ha mindez igaz lenne, akkor meg mire utalt Baskír szózata a bejáratnál? Talán egy jóakarató, baráti, utolsó figyelmeztetés lett volna? Vagy egy előzetes jelzés, hogy készüljenek, mert most fogják őket lesatírozni a tábláról? És védekezzenek, ahogy csak tudnak?

Akaratlanul is rámarkolt a kardjára. Aztán felállt a fotelból, és tiszta erőből belevágta a fegyvert a padlóba, mintha csak vizet akart volna fakasztani a nem létező talajból.

– Gyere ide, kincsem – kérte szelíden és csöndesen Emmát.

A kard pengése még mindig visszhangzott a szobában, a nehéz vas pedig remegve imbolygott a vaskos deszkapadlóba szúrva.

A lány könnyes szemmel állt fel az ágy széléről, és odasietett a szerelméhez. Hívogató karjai közé lépett, és hagyta, hogy Mario békességet nyújtó kezei átöleljék. Ő is magához szorította a fiút, mint élete utolsó menedékét, és elhaló hangon kérdezte meg:

– Úgy gondolod, hogy valakik elárúttak minket?

– Nem tudom, édesem. Már nem tudok biztosan semmit.

– De akkó mi lesz mostan vélünk?

– Azt sem tudom. De egyvalamiben biztos lehetsz. Akármilyen veszély leselkedik is ránk, én az életem árán is meg foglak védeni. Mert szerelmes vagyok beléd, amióta először megláttalak. És onnantól kezdve számomra a te életed ezerszer többet ér, mint az enyém, amit nélküled kellene leélnem.

286. fejezet

– Te Félvér! Egyet mondj meg nekem! Mi a búbánatot akarsz tőlem? – firtatta Attila egy közepesen jelentős lebuj mélyén, amelyik nem volt messze Stribek rózsaszín zászlós házától. – Már annyit szövegeltél, hogy ennyit összesen nem beszéltél hozzám életedben, még akkor sem, amikor te is a törzsem szabad tagja voltál. De még mindig nem tudom, mit akarsz.

– Talán messziről indítottam a regémet, és túl sok volt a kitérő – ismerte el Stribek, de a magyar még nem fejezte be:

– Ezerszer megköszöntem már, hogy újra van nekem paprikám. Bár te ennek a jelentőségét soha nem fogod megérteni. Magát a szót sem érted. De nem haragszom rád emiatt. Sőt! Amit a piacon műveltél, az igazán varázslatos volt. Mindig is hálás leszek neked érte. De bökd már ki végre, hogy mit akarsz! Mert nem kell nagy tudósnak lenni ahhoz, hogy az ember biztos lehessen benne, valamit akarsz.

– Igazad van. Én is amondó vagyok, hogy most már hagyjuk a fölösleges köröket – bólintott az alacsony emberke az asztal túloldalán. – Jelenteni valóm van neked, törzsfőnök.

– Nekem? – ámult el Attila.

– Igen, neked – bólintott Stribek. – Mert te kapcsolatban vagy a kormányzóval. És itt, Osmosisban minden okos ember tudja, hogy

változások jönnek. Nagy változások. Rettentő ostobának kell ahhoz lenni, hogy ezt valaki ne vegye észre.

A magyar nem válaszolt. Jobbjával lassan és megfontoltan a szájához emelte a boros kupát, a balját pedig még mindig azon a hátizsákon nyugtatta, amelyik telis-tele volt egy bizonyos égővörös fűszernövénnel.

– Márpedig ahol változások vannak kilátásban, ott mindig azok lesznek a nyertesek, akik az elsők között alkalmazkodnak az új helyzethez – folytatta Stribek. – Én ott voltam az Arénában. Hallottam a kinyilatkoztatást, amelyik úgy szólt, hogy az új isten, akiből csak egy van, szereti a gyerekeket, és mindenkitől elvárja Evilágon, hogy óvja és istápolja az ő kicsi kincseit. Ezzel kapcsolatban van jelenteni valóm neked, nagyuram.

Attila arca elkomorult. A baljával ugyan nem engedte el a paprikával teletömött zsák száját, de a jobbját már nem a boros kupán pihent, hanem vadul szorította a rövid tőre markolatát:

– Figyelmeztetek, Félvér – sziszegte felindultan –, az egyike vagyok azon szabad vendégeknek ezen a szigeten, akik fegyvert viselhetnek még a kormányzó jelenlétében is. Ha most arról akarsz tájékoztatni, hogy a mocskos mulatódban gyerekeket is felkínálsz a látogatóidnak, akkor levágom a fejedet.

Az alacsony emberke felemelte a kezét, és sűrű integetéssel igyekezett lenyugtatni az asztaltársát:

– Éppen ennek az ellenkezőjéről van szó, nemes törzsfő, éppen az ellenkezőjéről! Vagy hogy is mondjam...

– Gyorsan és nagyon egyértelműen!

– Az én rózsaszín zászlós házamban olyasmi soha nem fordulhat elő, amire céloztál, nagyuram.

– Akkor miről akarsz beszélni?

– Nem kell előtted alakoskodnom. Nagyon jól tudod, hogy amiből pénzt lehet csinálni, arra én mindig rávetem magam. De hogy ilyen alantas módon szerezzek bevételt, az kizárt dolog. A gyomrom is kifordul tőle – bizonygatta Stribek. – Mondd meg igaz lelkedre, nemes törzsfő: amíg köztetek éltem, előfordult akár csak egyszer is olyan eset, amikor engem rajtakapott volna bárki, hogy gyerekeket készülök megkörnyékezni?

– Akkor már rég ott porladnának a csontjaid, szétszórva az anagur pusztán – morogta a magyar.

– Nem mondom, a menyecskék közül megkörnyékeztem párat, de hát... – kezdett bele egy újabb mondatba a sunyi képű kis emberke, ám Attilának végképp elfogyott a türelme:

– Már megint mellébeszélsz, Félvér! Nagyon jól ismerem az életrajzodat, különös tekintettel a törzsünk körében eltöltött időszakra. Talán azt kívánod tőlem, hogy megírjam az emlékirataidat, vagy mi van? Nyögd már ki a lényegét, különben a Világügyelő Férfiúra esküszöm, mégiscsak előkapom a törömet, de abban nem lesz sok köszönet.

– Hallgass ide, derék törzsfő. Igaz, hogy az én mulatómba gyerekek be sem tehetik a lábukat, de attól még akadnak néhányan ezen a szigeten, akik igenis hódolnak ennek a mocskos szenvedélynek. Ha érted, mire gondolok. Ezek az alakok, akikről beszélek, igencsak szeretik a gyerekeket, de kötve hiszem, hogy az új isten, akiből csak egy van, pont ilyen szeretetre célzott volna, amikor megparancsolta, hogy a kisdedeknek gondját kell viselni.

Attila hátradőlt a székében, és visszahelyezte a kupáját az asztalra. Egyelőre nem tudta eldönteni, hogy a savanykás bortól kavarodott-e

fel a gyomra, vagy az imént hallottaktól. Egy darabig nem szólt semmit, de aztán szúrós tekintettel mérte végig Stribeket:

– Mondd csak, Félvér! Ha a te mulatódban semmi ilyesmi nem folyik, akkor honnan tudod, hogy létezik efféle mocsokság ezen a szigeten?

– Ismersz jól, derék törzsfő, van tehetségem hozzá, hogy tudomást szerezzek bizonyos dolgokról, amik fontosak lehetnek nekem. Ehhez mindig is volt érzékem. Arról nem is beszélve, hogy mégiscsak benne vagyok az éjszakai iparban, hát kihez jutnának el ezek a dolgok, ha nem hozzám?

– Egyvalamit még mindig nem értek – vakarta meg a füle tövét Attila. – Ha nemcsak te tudsz efféle dolgokról, hanem mások is, akkor miért nem akadt még Osmosis derék polgárai közül néhány, akik elkapták volna ezeket a rohadékokat? Miért nem lett a kutyák vagy a halak eledele réges-rég a hitvány testük?

Stribek mintha kissé elsápadt volna, és bár anagur nyelven beszélgettek, tehát senki emberfia nem érthette a szavukat, mégis lehalkította a hangját, amikor válaszolt:

– Az a baj, hogy akikről beszélek, túlságosan nagy emberek. Érted már, derék törzsfőm? Gazdag és befolyásos urakról van szó, akiket nem lehet csak úgy leütni egy sikátorban, mert ha utána elkapják az embert, akkor mehet oroszlánokkal vagy medvéekkel birkózni az Arénába. Hát ezért mondtam azt neked, hogy itt már csak a kormányzó úr segíthet.

287. fejezet

Baskírnak nem kellett figyelmeztetnie az olasz fiút, hogy fáradjon le a villa elé. Olyannyira nem, hogy Mario ért ki hamarabb az épületből, és gyanakodva nézett a főút irányába. Már az emeleti lakosztályból

észrevette a porfelhőt, és úgy vágtatott le a lépcsőn, mint nem sokkal korábban Emma. Csakhogy amíg a lány szíve annak idején a szerelme megérkezése fölötti boldogsággal volt tele, addig Marióé most csupa aggodalommal.

– Kik ezek? – kérdezte az öreg Tanítót, érzékelve, hogy az odaért mellé.

– Osmosis egyházának katonái – felelte Baskír.

– Akik téged is elhurcoltak néhány napja?

– Ha nem is pont ugyanazok a személyek, de a testület ugyanaz.

– Hát mekkora serege van ennek a nyomorult főpapnak? – háborgott rosszat sejtve Mario. – Testőrségnek ez talán kicsit túlzás, főleg egy köztisztületnek örvendő egyházi vezető számára. Lehetnek vagy ötvenen, ha nem többen.

– Megnyugtatlak, összességében ennél sokkal többen vannak. Zsatarnak legalább kétszer ennyi katonája maradhatott a Monostorban, de nyilván úgy gondolta, hogy egy maréknyi gyerek, néhány szelíd felnőtt, na meg egy öregember lemészárlásához ez a létszám éppen elegendő.

– Na, most aztán tényleg jól megnyugtattál, Tanító – jegyezte meg keserűen az olasz fiú.

– Nem lesz semmi baj. Csak koncentrálj a képességeidre.

Mario nagyot nyelt, és szinte érezte, ahogy a félelem lassan felkúszik a lábikrájából egyenesen a szívéig. Most éppen utálta Baskír minden szavát.

– Ezt mintha már mondtad volna ma hajnalban. Mármint, hogy nem lesz semmi baj. Aztán tessék! – szólt szinte vádlón, de az öregember jottányit sem veszített az optimizmusából. Sőt!

– Na, most már világos, hogy miért értek ide jóval később, mint ahogy számítottam – morogta az orra alatt Baskír. – Nyilvánvaló, hogy a Szomjas Vándorhoz címzett fogadóban múltatták az időt. Nem bírták ki, hogy ne térjenek be. De még az is lehet, hogy egyenesen Zsatar főpap utasította így őket, mert azzal számolt, hogy részegen sokkal gátlástalanabbak és kegyetlenebbek lesznek.

Az öreg Tanítónak igaza volt. Ahogy az alakulat belovagolt az Orgil-villa kertjének előterébe, tisztán látszott, hogy igencsak borgőzös állapotban vannak.

Mario eközben különös átváltozást vett észre magán. Például mintha kezdett volna visszatérni a korábbi, pengeéles eszű énje.

– Szóval őket láttad közeledni az úton, azért mondtad, hogy hajtsam meg jobban a lovat? – kérdezte Baskírt.

– Maradjunk annyiban, hogy érzékeltem a közeledésüket – pontosított az öreg Tanító. – Mint ahogy most azt is érzékelem, hogy nem vagyunk egyedül.

Valóban, a Golub ekkor már javában közeledett a helyszínhez, és mivel Raudona egészen pontos koordinátákat küldött a vadászgép fedélzeti számítógépére, Szubotáj számára nem okozott gondot megtalálni az Orgil-birtokot.

– Hát ez a különítmény meg mi célból lovagol ilyen serényen pont ugyanoda, ahová mi a parancs szerint repülünk? – tekintett ki a Golubból a tatár, már jó ideje a digitális kamuflázs védelme alatt.

– Most tényleg nem érted, vagy csak megjátszod a műgüggyét? – csóválta a fejét Oleszja. – Nyilván tőlük kell megvédelmeznünk olyanokat, akik erre önerejükől nem lennének képesek.

Most Szubotájon volt a meglepődés sora. Egy másodperc erejéig oldalra pillantott, hogy szemrevételezhesse a szőke lány arcát, aztán

már ő is méltatlankodott:

– Létezne, hogy az elmúlt öt évben totál idegen lett neked a stílusom? Már nem tudod, hogy mikor beszélek komolyan, és mikor kedélyeskedek? Hát, mit mondjak, jól befeszültél, amióta mocsárvidéki leányzó lettél. Na de mit is várhatnék attól, aki még a Star Wars-os poénjaimat sem értette? – legyintett a tatár, és jóízűen felnevetett.

Nem sokkal később azonban ő is jóval komorabb lett, ugyanis felharsant az éterből Raudona rövid tájékoztatója:

– Az Orgil-villa nevű célobjektumban gyerekek tartózkodnak, illetve egyéb, fegyveres támadás esetén önvédelemre képtelen felnőtt személyek. Foglaljatok lebegő pozíciót az épület fölött. Magasság: harminc méter. Támadó arzenál készenlétbe, de hangsúlyozom: csak készenlétbe! Első számú célpont a lovas különítmény vezetője. További legitim célpontok: a különítmény minden egyéb tagja. Újabb utasításig várakozás. Semmilyen harci cselekmény nem engedélyezett az újabb parancsig!

– Értettem! – nyugtázta Szubotáj, és hamarosan úgy fordította be a vadászgépet a villa fölé, mint amikor egy szupermarket üres parkolójába farol be lazán egy autóversenyző.

Odalenn csakhamar lekaszálódott a lova nyergéből az egyházi testőrség fővezére, és kivont karddal vonult Mario és Baskír elé. A kéttagú fogadóbizottság előtt jó háromlépésnyi távolságra megállt, a kardját leszúrta maga elé a földbe, aztán előhúzott az oldalán fityegő bőrtáskájából egy papírhengert, nagy nehezen kitekerte, és rekedtes hangon közvetítette az ítéletet:

– Én, Zsatar főpap, aki vagyok Osmosis egyházának legkegyelmesebb ura, aki vagyok minden istenek első embere Evilágon, Osmosis törvényének megsértése okán, az egyházinak hazudott iskolátok

működtetése miatt mindannyiótokat halálra ítélek. Azért, hogy a további jogsértéstől, a törvényekkel való visszaéléstől minden evilági halandót elrettentsek, és ezáltal megóvjam Osmosis Köztársaság és az egyház törvényes rendjét, az ítéletet haladéktalanul végrehajtandónak minősítem.

A fővezér összesodorta a papírtekercset, visszahelyezte a bőrtáskájába, majd megragadta a kardját, és kissé borízú hangon elkurjantotta magát:

– Megértettétek az ítéletet?

Mario később sem tudott választ adni magának arra, hogy vajon mi jöhetett rá ekkor. Bár az tény, hogy számtalan impulzus érte, gyakorlatilag másodperceken belül, és ezek mind összeadódtak.

Azt tudta, hogyha mind az ötven katona belemártaná a kardját a testébe, azt ő egész biztosan nem élné túl. De most már valahogy mégsem félt. Nem utolsósorban azért, mert nemcsak azt hallotta, amit a hátsó sorokban beszéltek egymás között a katonák, hanem azt a különös zúgást is, amelyik már ismerős volt neki korábbi események alkalmából. És egy szemvillanás alatt világos lett számára, hogy mik ezek a jelek, és miről beszélt eddig az öreg Tanító, és egyáltalán...

– Most tényleg idejöttetek gyerekek meg öregemberek ellen harcolni?

– támadt neki gúnyosan a fővezérnek, nagyjából abban pökhendi modorban, ahogy italtól elborult agyú emberek szoktak kocsmai verekedéseket kezdeményezni. Csakhogy itt ő volt a józan, és az ellenfél volt a megrészegült.

– Vigyázz, hogy mit pofázol, öcskös! – csattant fel nyomban a különítmény vezére. – Most már nem biztos, hogy egyszerű halálod lesz!

Mario kicsit sem ijedt meg a fenyegetőzéstől, sőt rögtön ki is javította magát:

– Jaj, bocsánat! Hát ti nem harcolni jöttetek, hanem védteleneket lemészárolni, mert nem harcosok vagytok, akik az egyenlő esélyeket és a nemes küzdelmet kedvelitek! Ti gyáva gyilkosok vagytok, utolsó senkiházi szardarabok, akiknek a húsát még egy kóbor kutya is undorodva köpné ki!

A fővezér türelmét veszítve emelte fel a kardját, hogy lesújtson vele a nagypofájú ifjoncra, de amaz kivédte a csapást, még ha nem is túl képzett és taktikus módon, ugyanis az akció nyomán szabadon maradt a törzse, amely felé a következő pillanatban már meg is nyílt a támadás lehetősége. A nekihevílt egyházi testőr habozás nélkül bele is szúrta a fegyverét a siheder mellkasába, de különös módon a sebzés helyén vér nem serkent. Sem a csontok törése, sem a bőr és a hús felhasadásának semmi mással össze nem téveszthető hangja nem hallatszott.

A fővezér csak állt előregörnyedve, némán hápogva, miközben a kardja teljesen átszúrta a fiú testét, de az az átokfajzat ezzel nem törődve tovább szónokolt:

– Na látjátok! Az összes nyomorult és nem létező istenetek szart se ér! Engem viszont az egy igaz Isten megvéd ellenetek mindenkor, mert tudja és látja a magasból, hogy utolsó, szemét gazemberek vagytok, Osmosis legalja! És amikor majd odaálltok az egyetlen igaz Isten elé, meg fog ítélni benneteket.

Eközben a magasban, a Golub pilótafülkéjében Szubotáj torkaszakadtából üvöltött, követelve a parancsot, de Raudona tökéletesen szenvtelen hangon utasította:

– Csak nyugalom. Ha eljön az ideje, akkor majd jelzem.

Az egyházi különítmény parancsnoka ekkor nagy nehezen kirántotta a kardját Mario testéből, ám a lendülettől a földre esett. Az olasz fiú közben rendületlenül beszélt, és elsősorban az alakzat hátsó fertályát szólította meg:

– Ugye, hogy te is elbizonytalanodtál? Máskülönben miért kérdezted volna meg a melletted álló, szakállas katonatársadtól azt, hogy mi van, ha nem nekünk van igazunk?... És te? Másik nyomorult? Amikor láttad, hogy nem fog rajtam a parancsnokod kardja, ugyan miért mondtad azt a cimborádnak, hogy talán mégse kellene gyerekek ellen harcolni? Biztosan nem azért, mert elborította az agyadat a bor, ugye? Hanem azért, mert felfogtad végre, hogy egyszer majd az egy igaz Isten elé kell állnod, és neki kell számot adnod minden tetteredért!

A fővezér ekkorra tápáskodott fel a földről.

– Ne hallgassátok tovább ezt a hazug szélhámost! – üvöltötte elborult aggyal. – Ne hagyjátok, hogy tovább gyalázza az isteneinket!

Majd a két kezével ráfogott a fegyvere markolatára, lassan a feje fölé emelte a kardját, és arra készült, hogy lesújtson Marióra.

Kicsit részeg is volt. Kicsit harcedzetlen is volt. Elvégre már tényleg jó régóta nem kellett komoly ellenféllel megküzdenie. Ráadásul még nagyon szeretett volna teátrális is lenni. Szóval, meglehetősen lassú is volt. Így bőven volt rá idő, hogy Baskír az olasz fiú mögé lépjen, és annyit súgjon neki:

– Mutasd fel a kardod, pont a fickó feje irányába.

Raudona ekkor adta ki a parancsot. Szubotáj pedig ráhelyezte a mutatóujját a megfelelő gombra.

A következő pillanatban az egyházi testőrség parancsnokának feje úgy durrant el, hogy a szétrepülő agyvelődarabokból és a temérdek vérből még a mögötte álló katonáinak arcára is jutott.

A tatár készen állt arra, hogy a különítmény tagjait vagy egyszerre vadássza le, vagy egyszerre tegye harcképtelenné, de ilyesmire már nem volt szükség. A csapat olyan elánnal menekült el a helyszínről, hogy ezt a megfutást még a Szomjas Vándorhoz címzett fogadó csaposa sem tudta volna elképzelni.

288. fejezet

A Kormányzói Hivatalban egy nagydarab testőr állt Dariosz színe előtt, és éppen jelentést tett. Az utána következő párbeszéd alatt pedig hol égővörössé, hol meg halálsápadttá vált az ábrázata, és mivel ezek az állapotok egyre gyorsabb ütemben követték egymást, félő volt, hogy a derék katona a kihallgatás végén piros-fehér csíkos arccal fog távozni a helyiségből.

– Mi volt az egyes számú parancsod, Brogin? – kérdezte a kormányzó, mert természetesen Brogin volt ez a nagydarab delikvens.

– Jelentem, az egyes számú parancs az volt, hogy Emma úrhölgyet soha nem hagyhatom magára, és a személyi védelem mellett segítenem kell neki, hogy mihamarabb megtanulhassa a meori nyelvet.

– Úgy van – nyugtázta Dariosz. – Javíts ki, ha tévednék, de sehol sem látom Emma úrhölgyet. Talán mögöttes bujkál?

– Nem, uram.

– Hát akkor hol van?

– Jelentem, Emma úrhölgy ott maradt az Orgil-birtokon – nyelt nagyot a katona.

– Brogin testőr! Tisztában vagy vele, hogy mitől egyes számú parancs az egyes számú parancs?

– Tisztában vagyok, uram. Annál fontosabb és előbbre való parancs nem létezik. Semmilyen más utasítás nem olthatja ki. Az egyes számú parancs hatálya csakis akkor szűnik meg, ha azt visszavonja az az elöljáró, aki kiadta.

– És ki volt az az elöljáró, akitől ezt a parancsot kaptad?

– A kormányzó úr.

– A mindenkori kormányzónak van elöljárója a köztársaságban, aki érvénytelenítheti vagy felülírhatja az egyes számú parancsot?

– Nincs, uram.

Dariosz egy darabig a testőr arcát nézte, aztán az asztala mögé sétált, és visszaült a székébe:

– Úgy látom, kiválóan ismered a szolgálati szabályzat idevágó passzusait. Nincs más hátra, figyelmesen hallgatlak, Brogin. Kérlek, add elő röviden és tömören, mi indított téged arra, hogy megszegd a létező legfontosabb parancsot.

– Néhány napja az történt, uram – húzta ki magát a testőr –, hogy egy orzót ejtettem foglyul az Orgil-birtoktól nem messze. Jobban mondvá először egy csapda ejtette foglyul, amit a birtok vadőre állított fel az erdőben. Ez az orzó ott lógott az egyik fán, mégpedig egy kötélén, mert a hurok rá volt tekeredve a lábára, amikor...

– Úgy emlékszem, azt kértem, hogy légy rövid és tömör.

– Igenis, uram! Szóval..., az orzót őrizetbe vettem – folytatta Brogin, és bár először igyekezett fékezni magát, később azonban szép lassan visszatért a terjengős elbeszélőmódra. Nagy szerencséjére azonban ez már csöppet sem érdekelte a kormányzót, mert ekkor besietett a helyiségbe Trin, az öreg titkár, és a kormányzó füléhez hajolva hosszasan jelentett neki valamit.

Miután Trin távozott, Dariosz felemelte a kezét, mire a testőr abbahagyta az öndicsérő, már-már hősi eposzba hajló előadást.

– Brogin! A megérzésed nem csalt, valóban sikerült egy igen értékes foglyot leszállítanod. Most kaptam a jelentést a titkáromtól, miszerint az orzó kihallgatása az alagsorban abba a stádiumba ért, amely után már bízvást nevezhetjük az emberedet egy bizonyos ügy koronatanújának is... Na, nem kell mindjárt megijedni ettől a szótól. Igaz, hogy a királyság idejéből maradt ránk, de attól még a tartalma igaz. Nagyon fontos személyt ejtettél foglyul.

– Szívből örülök neki, kormányzó úr. Tudtam, hogy végül nekem lesz igazam!

– Töröld csak le gyorsan ezt az önelégült vigyort a képedről, Brogin! Ettől még a tény tény marad! Megszegted az egyes számú parancsot! Van erre valamiféle mentséged?

Néma csend volt a válasz, melynek végén Dariosz előredőlt a székében, és már jóval barátságosabb tónusban szólította meg a katonáját:

– Mondd csak, az elmúlt napokban miért nem találtál módot rá, hogy tudasd velem a történeteket, és közben az őrhelyedet se kelljen elhagynod?

– De hát én akartam, kormányzó úr! Nagyon is akartam tudatni! – bizonygatta kikerekedett szemekkel Brogin. – Amikor például megjött az őrző az Orgil-birtokra, akkor jelentettem a történeteket!

– Miféle őrzőről beszélsz?

– Amelyik szekéren hozta ki az öregembert! Azt a tanítót, vagy kicsodát. Akkor én világosan közöltem az őrző parancsnokával, hogy van egy fogoly az épületben, mégpedig egy orzó, aki nagyon fontos lehet a kormányzó úr számára.

- Van rá tanú, hogy ez így történt?
- Hát már hogyan lenne? Az egész tized hallotta, amit mondtam!
- Úgy. És ki volt az őrző parancsnoka?
- Hurga őrzővezető.
- Szóval jelentetted a történeteket Hurga őrzővezetőnek. Ezek után mi történt?
- Csak a szokásos. Megint kigúnyoltak, ahogy szoktak, és azt mondták, hogy nem hiszik el egy szavamat se. Utána megfordították a lovaikat, és elporoztak. Így történt, kormányzó úr, minden istenekre esküszöm!
- Vajon mi okuk volt rá, hogy így cselekedjenek? – értetlenkedett Dariosz.
- Mindig ez van – vont a vállát a testőr. – Ha kinéz valami dicséret, akkor azt ők akarják bezsebelni. Mindig, minden babért ők akarnak learatni.
- Kik azok az ők?
- Hát ezek a Hurga-félék.

A kormányzó gyanakodva vont össze a szemöldökét:

- Ha ez így lenne, akkor az orzó már napok óta itt raboskodna az alagsorban, mert elhozta volna az őrző parancsnokot. Tehát másvalaminek is lennie kell a háttérben.
- Hát van is, uram – ismerte el a testőr lesütött szemmel, aztán nagyot sóhajtván folytatta: – Az az igazság, hogy engem butának tartanak. Ezért van az, hogy néha nem hiszik el a szavamat. Most is ez történt, mert amikor jelentést tettem az orzóról, akkor kinevettek, és faképnél hagytak. Utána meg, ahogy teltek a napok, arra jutottam, hogyha én nem viszem fel a fővárosba az orzót, akkor senki se fogja. Hát ezért hagytam el az őrhelyemet.

Dariosz fejcsóválva hallgatta a testőr önvallomását, és szinte részvétteljesen mutatott rá:

– Még ekkor is lett volna olyan megoldás, hogy ne kelljen megszegned az egyes számú parancsot.

– De mi lett volna az, uram? – meresztgette újra a szemét Brogin.

– Magaddal hozhattad volna Emmát Osmosisba.

– Csakugyan! – világosodott meg a testőr, miközben a homlokára csapott, de ezt a mozdulatot rögtön meg is bánta, és haladéktalanul újra vigyázzba vágta magát.

Hosszú csönd keletkezett a helyiségben. Dariosz a gondolataiba merült, és átmenetileg erős nosztalgiával tekintett vissza az elmúlt esztendőkre. Milyen szép idők is voltak, amikor még csupán azzal teltek a délelőtti, hogy a Kormányzói Testőrség tagjait kihallgassa a legváltozatosabb ügyekben!

Mindig érdekelte az alakulat tagságán belüli kapcsolati háló felderítése, az emberi viszonyok feltérképezése. Pár éve még jegyzeteket is készített magának a különböző esetekről, aztán szinte tudományos igénnyel hasonlította össze őket a földi tapasztalataival, amelyeket melbourne-i rendőrként szívott magába a testületben.

Csak hogy immár más idők jártak Osmosisban. Néhány hónappal ezelőtt a legnagyobb kíváncsisággal járt volna a végére, hogy vajon miért csúfolják a többiek ezt a Brogin nevű, tényleg nem igazán elmebajnok, de mégiscsak jólelkű és elhivatott óriást. Hogy kiféle-miféle alak lehet az egyenruha mögött Hurga őrvezető. Hogy az általa vezetett őrzőtagjai közül miért nem tartotta fontosnak egyetlen katona sem, hogy neki, a kormányzónak jelentést tegyen, vagy legalább kihallgatást kérjen... De most kisebb gondja is nagyobb volt mindezeknél.

– Nézd, Brogin! – emelkedett fel végül az asztal mögül. – Most választás elé állítalak. Figyelj rám jól, mert azonnal kell döntened, nincs túl sok gondolkodási időd, és a kimondott szavadat később nem vonhatod vissza.

– Értettem, kormányzó úr! – vágta magát vigyázzba újból a testőr.

– Az, hogy megszegted az egyes számú parancsot, főbenjáró bűn. Viszont az, hogy leszállítottad az orzót, akit koronatanúként lehet felhasználni, igen nagy szolgálat Osmosis Köztársaságnak. A kettő gyakorlatilag kioltja egymást. Tehát ha úgy döntesz, szabadon kísétálhatsz a Kormányzói Palotából, és visszatérhetsz az Orgil-birtokra, folytatni a megbízatásodat. Mert hiszen az egyes számú parancs jelenleg is érvényben van. Nem oldottalak fel alóla. Eddig érted?

– Bizonyára – közölte sután a katona, és Dariosz számára most már valamivel világosabb volt, hogy miért gúnyolják ezt a nagydarab fickót a testőrtársai.

– Elmondom még egyszer, és csak utána kell választanod. Tehát! A hőstettedért magas állami kitüntetés jár, az egyes számú parancs megszegése miatt azonban komoly büntetés. Ha ezt a két dolgot egy mérleg különböző serpenyőibe tesszük, akkor a mérleg egyensúlyban van, ezért lényegében úgy vehetjük, mintha meg sem történt volna egyik dolog sem. Tehát sem a hőstett, sem a parancsmegszegés nem történt meg.

– Értem, értem – bólogatott a nyelve hegyét is kinyújtva Brogin.

– Ha azt választod, hogy csöndesen eltávozol ebből a helyiségből, aztán visszatérsz az Orgil-birtokra, és ott továbbra is védelmezed Emma úrhölgyet, akkor ennek semmilyen következménye nem lesz.

De dönthetsz úgy is, hogy kéred a kitüntetést, viszont akkor a fenyítést is el kell viselned.

– És mi a kitüntetés, uram? – érdeklődött mohón Brogin.

– Az Osmosis Köztársaságért Érdemrend a nyolcágú csillaggal.

– És mi a büntetés? – kérdezte a testőr, jóval csekélyebb lelkesedéssel.

Dariosz halványan elmosolyodott:

– Mióta vagy kormányzói testőr, Brogin?

– Hét éve, uram.

– És ezalatt senkit sem láttál még, aki büntetést kapott az egyes számú parancs megszegéséért?

– De láttam – nyelt hatalmasat a nagydarab katona.

– Hát akkor határozz a saját sorsodról belátásod szerint – jegyezte meg majdhogynem közönyösen Dariosz, és hátat fordított a testőrének, hogy az minden befolyástól mentesen dönthessen.

Megint csönd telepedett a Kormányzói Hivatalra.

– A kitüntetést választom, nem a mérleget – bökte ki végül Brogin.

Dariosz gyanakodva fordult vissza, de hiába vizslatta a testőre arcát, a nagydarab katona vigyázzállásban, meredten előre nézve, a lehető legszabályosabban várta döntése elfogadását.

– Tudomásul vettem. Nemsokára találkozunk az Arénában – nyugtázta a kormányzó.

289. fejezet

Emma rémülten rohant le az emeletről. Már odafenn is érzékelte, hogy valami rémületes dolog folyik a bejárat előtt, és habozás nélkül

Marióhoz indult. Amint kilépett a villából, megnyugodva konstata, hogy a szerelme épségben van, ráadásul a gazemberek is megfutamodtak. Kivéve egyet, amelyik szétvetett karokkal és lábakkal hevert a fűvön.

A lány feltette a jelen helyzetben leglogikusabb kérdést:

– Hun a feje?

Mariót megnyugtatta ez a fajta érdeklődés. Tudniillik ebből ki lehetett következtetni, hogy az incidens leglátványosabb pillanatában a lány körülbelül a lépcsőfordulónál tartózkodhatott, így most nem kell neki elmagyaráznia, hogy a kardja nem robbanófejes varázspálca. Ő csak mutogatott vele, de a segítség a levegőből érkezett, egy láthatatlan úrhajóból, ahol egy tatár pilóta vezérelte a fegyverzetet, bizonyos Szubotáj nevezetű anagur törzsfőnök, aki mellesleg egy Föld nevű bolygóról származik, akárcsak ő, Mario.

Az olasz fiú egy pillanatra megborzongott, amikor elképzelte, milyen arcot vágna egy ilyen mesedélután folyamán Emma, és a végén mennyire nézné őt gyakorló elmebetegnek.

Merengéséből az zökkentette ki, hogy Baskír megszorította a karját:

– El kell ásnunk a tetemet a hátsó kertben.

– Rendben. De mi lesz az agyvelődarabokkal meg a koponyaszilánkokkal?

– Kiengedem a kutyákat, azok majd eltakarítják, emiatt csöppet se aggódj.

Mario odasietett Emmához, aki még mindig a hullánál tartózkodott, és viszolygással vegyes érdeklődéssel szemlélte. Átkarolta a lányt, maga felé fordította, gyöngéden megcsókolta az arcát, és belesuttogta a fülébe:

– Menj fel a szobánkba, édesem. Hamarosan jövök én is, aztán mindent szépen megbeszélünk.

Miután elföldelték a fej nélküli tetemet, Baskír elkapta az olasz fiú karját, és így szólt:

– Ne siess még annyira Emmához, beszédem van veled.

– Nofene. Mi a baj? – kérdezte kissé flegmán Mario.

– Én is éppen ezt akartam megtudakolni tőled. Mert érzem ám, hogy valami nyomaszt, és talán nem tévedek, ha azt mondom, hogy csupa ostoba gondolat jár-kelel az elmédben.

A fiú félrekapta a fejét, mert nem tudta elviselni az öregember tekintetét, és megborzongott arra a gondolatra, hogy a Tanító belelát az agyába.

– Ha van valaki, akivel egészen nyugodtan beszélhetsz erről, hát hidd el, hogy az én vagyok – bizonygatta szelíden Baskír.

Mario megenyhült. Még úgy is, hogy nem nézett rá, valami elképesztő nyugalom áradt az öregemberből. Afféle igazi, békebeli, biztonságot adó melegség volt a hangjában, aminek nem lehetett ellenállni.

– Hát jó, legyen – sóhajtott nagyot az olasz fiú, és aztán őszintén, teljesen kitárulkozva számolt be róla, miféle gondolatok gyötrik egy ideje.

Az elbeszélés végén Baskír szelíden bólintott:

– Jól sejtettem, csupa megalapozatlan félelem és hamis kiindulási alappal bíró képzelgés. Vedd tudomásul, hogy fontos tagja vagy a küldetésnek, ezt mindannyian tudjuk és elismerjük. Még a kormányzó is, akivel kapcsolatban tévesen hiszed azt, hogy mellőzni akar téged. Ugyan, miért tenne ilyet? Számtalan helyzetben bizonyítottál már, többek közt neki is, semmi oka nem volna rá, hogy félreállítson. Az

viszont tény, hogy nem minden szituációban küldünk be téged az események sűrűjébe, de ez csak azért van, mert mindenkire vigyázunk, és például tőled sem várjuk el, hogy túlvállald magad. Lehet, hogy sebezhetetlen vagy, de korántsem halhatatlan, ezt soha ne feledd el.

Ez volt az a pont, amikor Mariónak ezernyi kérdése akadt volna, csakhoggy ekkor Baskír üzenetet kapott, amelynek értelmében haladéktalanul vissza kellett indulnia Osmosis fővárosba. Így hát csak egy ígéretet tudott a fiú lelkére kötni, miszerint a legközelebbi alkalommal folytatják majd a beszélgetést.

Mario először csalódottan nézett az elsiető öregember után, de aztán megvonta a vállát, és halványan elmosolyodott. Nem kell telhetetlennek lenni. Ez is jóval több, mint amire ezen a délelőttön számított. Ha pedig a Tanító betartja az ígéretét – és miért ne tartaná be? –, akkor hamarosan elmúlhat minden rossz érzése.

Ami a rossz érzéseket illeti, azokból jócskán kijutott odafenn, a légtérben Szubotájnak is. A Golub ekkor már rég nem az Orgil-villa fölött lebegett, hanem nagyjából két kilométeres magasságban járt, a tatár pedig aggodalmasan szemlélte a nyugati látóhatárt.

– Nem tetszik nekem az a hamufelhő – osztotta meg gondolatait Oleszjával. – Mit szólnál hozzá, ha bemérnénk az irányát és a sebességét?

– Nem kaptunk rá engedélyt, hogy elhagyjuk a műveleti helyszínt – emlékeztetett rá a lány.

– Nagyon tévedsz, ha azt hiszed, hogy a botkormány legapróbb megmozdításához is engedélyt fogok kérni – csattant fel a pilótatársa.

– Szedd már össze magad, galambocskám, és ne legyél ennyire Raudona katonája! Egyébként is, az a benyomásom alakult ki, hogy a

barátnőd igencsak díjazza, ha valakinek önálló gondolatai vannak, és azok mentén cselekedni is képes anélkül, hogy mindent a szájába kellene rágni.

– De mi van, ha még nem múlt el odalenn a veszély?

– Most viccelsz? Szerinted van olyan katona, aki a törtétek után a villa közelébe merészkedne? Nem mondanám, hogy túlzottan képen vagyok a meori vallást illetően, de szerintem nincs az az isten, amelyiknek a kedvéért Zsatar főpap bármelyik pribékje odatolná a pofáját, ahol egy váratlan pillanatban szétpukkanhat a feje.

– Akkor is rossz érzéseim vannak...

– Nekem is, csak engem most már nem a leküzdött feladat érdekel, hanem az, amelyik még előttünk van. Márpedig abba jelentősen bekavarhat ez az átkozott hamufelhő – mondta Szubotáj, és közben megragadta a botkormányt, majd elkezdte emelni a vadászgépet, egyenesen a felhők fölé.

Bő másfél órával később a tatár minden félelme beigazolódott. Az összes mérés azt támasztotta alá, hogy a hamufelhő nyílegyenesen tart Osmosis felé.

– Hacsak nem változik meg jelentősen a szélirány, akkor az arénai haccacarének lőttek – szólalt meg aggodalmasan Szubotáj, amikor hosszú idő után levette a tekintetét a műszerekről és a kijelzőről.

– Nem feltétlenül – jegyezte meg Oleszja.

– Ne idegesíts már fel, galambocskám! – dörmögött a tatár. – Hát tényleg nem látod át, hogy mi a helyzet? Képzeld már el azt a jelenetet, amikor Dariosz barátunk lelkesen papol odalenn az egy igaz Istenről, meg az új rendről, erre Osmosis azúrkék egére bekúszik egy átláthatatlan hamufelhő, eltakarja a Napot, és alkonyati sötétségbe borítja a várost! Ezek a primitív emberek vajon miféle jelnek vennék

ezt? Szerinted támogató tetszésnyilvánításnak az egy igaz Isten részéről?

A szőke lány gúnyosan elmosolyodott:

– Úgy emlékeztem, hogy sokkal színesebb a fantáziád, pláne a kreativitásod. Miért csak egy irányba tudsz gondolkodni? Arról nem is beszélve, hogy neked állítólag egy olyan férfi a legjobb barátod Evilágon, aki a Földön jeles színművész volt. Öt év alatt sem tudott némi dramaturgiai érzéket beléd plántálni?

Szubotáj rosszallóan nézett a pilótatársára, és epésen odaszólt:

– Ha befejezted a szurkálódást, talán konkrétan is elmesélhetnéd, mi jár abban a csinos fejecskédben, hátha akkor kicsit beljebb leszünk a megoldást illetően.

– Idefigyelj! Egy sötét hamufelhő megérkezésének pozitív vagy negatív előjelét az adja, hogy mely dramaturgiai pillanatban történik meg a dolog. Még az is lehet, hogy ez a jelenség éppenséggel pont azt támasztaná alá, amiről Dariosz az adott pillanatban előadást tart odalenn. És olyan megerősítést adna a mondandójának, amelyet ezen a szigeten öt évvel ezelőtt láttak utoljára. Kezded már kapiszgálni?

A tatár arcán az látszott, hogy kezdi, de azért akadnak még fenntartásai:

– Voltaképpen igazad van, készséggel elismerem, csak hát az a bibi, hogy ennek az egésznek az összehangolásához iszonyú pontos kommunikáció szükségeltetik. Hogy fogjuk ezt megoldani? Nekünk a légtérben kell maradnunk, hogy előre tudjuk jelezni a hamufelhő érkezését.

– Te jó ég! Hogy neked milyen nehéz a fejed, amióta elhagytuk a súlytalanságot! Már miért kéne mindkettőnknek a Golub fedélzetén maradnunk? – értetlenkedett Oleszja. – Engem szépen leteszél, én

mindvégig Dariosz mellett maradok, és így minden gond nélkül közvetíthetek a kormányzó és közted.

– Negatív!

Eme szigorú felharsanás már a hangszórók felől jött, és Raudona értékelését tartalmazta, de a parancs nem merült ki ebben az egyszavas minősítésben, hanem így folytatódott:

– Nagyon fontos nap a mai. Megkívánja, hogy a biztonság kedvéért mindvégig két teljes értékű pilóta tartózkodjon a vadászgép vezetőfülkéjében. A kommunikációt az Arénával másképp kell megoldanotok. Nagyon szomorú lennék, ha a legutóbbi fejlemények tükrében nem találnátok ki magatoktól is, hogy kire gondolok!

Szubotáj néhány másodpercig meredten bámult maga elé, aztán megjelent a lelki szemei előtt egy, a pusztai ötvösművészet nagyszerűségét szimbolizáló fülbevaló, és kibökte:

– Attila...

– Úgy van! – nyugtázta a vörös démon. – Egyébként szívből gratulálok, eddig példaértékű a munkátok és az együttműködésetek. A földi parancsnokaitok nagyon büszkék lennének rátok. Csak így tovább!

A tatár elégedetten feszített a pilótaülésben, és nagy büszkeségében még szívesen elcsevegett volna a metamorffal:

– Te Raudona! Nem hagy nyugodni a kérdés, ezért felteszem. Mondd csak, ez a bizonyos Központ még a vulkánokat is képes befolyásolni ezen a bolygón?

Néma csönd volt az éterben, és még csak sejteni sem lehetett, hogy a vörös démon nem tud, vagy nem akar válaszolni erre a kérdésre.

Mindenesetre Szubotájnak nem szegte kedvét a válasz elmaradása:

– Na ugye, hogy kreatív vagyok! – szúrta oda diadalmasan Oleszjának. – A Zvezda újra teljes értékű műholdként üzemel, tehát akkor

teremtünk kapcsolatot Attilával, amikor csak akarunk. Hála annak a ténynek, hogy az én derék magyar testvérem még akkor sem veszi ki a fülbevalóját, amikor fürdik.

A szőke lány egyelőre nem osztozott pilótatársa jókedvében. Már egészen beleélte magát, hogy a nap hátralévő részét Dariosz mellett töltheti, még olyan ikonikus helyszíneken is, mint például az Aréna küzdőtere. Milyen szép is lett volna a kormányzó oldalán állni egy ekkora embertömeg előtt! Erre tessék! Pont az a két illető húzza keresztül a számítását, akik a legjobban tudhatják, mennyire szereti ezt a kivételes képességű férfit.

De persze csak magában dohogott. Egy hivatásos katona, egy jól képzett úrhajós nem reklamál semmilyen parancs esetén, mert jól tudja, hogy az ilyesminek sosincs jó vége.

290. fejezet

– Azt azért mind jól tudjuk, Félvér, hogy te semmit sem csinálsz önzetlenül – jelentette ki szigorúan Attila a lebuja mélyén, Osmosis vigalmi negyedében. – Térjünk a lényegre: mit kérsz cserébe az értesülésekért?

– Most miért vagy ilyen rossz véleménnyel rólam, nemes törzsfő? – próbált ártatlan arcot vágni Stribek.

– Talán mert ismerlek...

– De ennyire rosszul nem ismerhetsz!

– Idefigyelj, Félvér! Ne vegyél mindent szidalmazásnak, amit mondok. Igazából én tisztellem azt a tulajdonságodat, hogy a jég hátán is meg tudsz élni. Az a fajta ember vagy, aki mindenhol, minden körülmények között feltalálja magát. Nem mondom, hogy szeretnék

olyan lenni, mint te, mert sokféle dologra vagy képes, amire engem sosem vinne rá a lélek. De meg kell hagyni, nagyon talpraesett ember vagy. Csakhogy...

– Na, sejtettem, hogy most jön a csakhogy – dünnyögte Stribek.

– Pusztán szívjóságból te nem csinálsz semmit. Minden dolog mögött a saját érdekedet nézed. Helyezkedsz, könyökölsz, buzogsz, törtetsz, sokszor anélkül, hogy bárki másra tekintettel lennél, és próbálsz minden helyzetből valamiféle hasznot húzni. Bökd ki hát, hogy mit vársz cserébe azért, hogy továbbítsam a szavaidat a kormányzónak.

– Nagyon félreismertél engem, derék törzsfő. Tudd meg, hogy régóta bújtatom az egy igaz Isten híveit, élükön a Tanítóval. Alkalmanként az én rózsaszín zászlós házam alagsorában szoktak volt összegyűlni. Márpedig ezen a szigeten ez nem egészen veszélytelen hozzáállás. Ha bármikor lebukunk, könnyen az aréna porondján találhattam volna magamat, szemközt egy medvével vagy egy farkasfalkával.

– Nem hinném, hogy a kettőnk mondandója oly nagyon ütné egymást – vélekedett a magyar. – Bújtattad őket, mert ebből is valamiféle hasznot reméltél. Ha nem is azonnal, de a jövőben mindenképp... Viszont hadd közöljem újra, én nem az emlékkönyvedet szeretném megírni a csodás életutadról, Félvér! Nyögd ki végre, hogy mit vársz cserébe!

A beszélgetés ezen a ponton érdekes fordulatot vett, a váratlan történések nyomán pedig Stribek percekig ült letaglózva a székében, és fogalma sem volt, tulajdonképpen mi megy most végbe a szeme láttára.

Az egész azzal kezdődött, hogy a nemes törzsfő fülbevalóján felvillant egy aprócska vörös fénypont. Ezzel egyidejűleg maga Attila is összerezsent, és a füléhez kapott, majd izgatottan az övéen fityegő

tarsolyába nyúlt, és előhalászott belőle egy furcsa, spatulához hasonló, lapos készséget.

A következő pillanatban Stribek azt hitte, a törzsfő valamely ismeretlen okból a fülébe szándékozik dugni a spatulát, de végül nem ez történt. Inkább ráfektette a tulajdon bőrére a füle mögött. Jobban mondván a spatula egyik vége a fülcimpája mögé került, az alsó vége viszont az álla alá simult, de ez utóbbit a bordélytulajdonos nem tudta jól megfigyelni, mert bármennyire is rövidre volt nyírva Attila szakálla, a teljes szemrevételezés útját eltakarta. Arról nem is beszélve, hogy amikor a törzsfő ráfektette a különös készséget a bőrére, az szinte teljesen eltűnt, legalábbis nagyon hasonlatossá vált a színe Attila bőrének árnyalatához.

Ám a legmeghökkenőbb dolgok még csak ezután következtek. A nemes törzsfő elkezdett magában beszélni. Vagy legalábbis nem lehetett biztosan tudni, hogy most kihez beszél. Tekintete a semmibe révedt, és időnként megismételte ugyanazt a szót, mint valami varázsigét. Stribeknek szent meggyőződése volt, hogy Attila olyasféle révületbe esett, mint amilyenbe az anagur törzsek táltosai és sámánjai szoktak. Ez az emlék még élénken élt a gondolataiban.

– Ne haragudj, nemes törzsfő, de... nem tudom, kiről beszélsz... – makogta szinte megkövülve.

– Hogy mi van? – kérdezte Attila, aki láthatóan ekkor tért vissza a jelenbe.

– Nem tudom, ki az a Ponyimáju nevű személy, akinek a nevét ismételteted már egy ideje. Én nem ismerek ilyen nevű embert – vallotta be dermedten Stribek.

– Annyi baj, legyen! Alkalmasint majd bemutatlak neki – harsogta nagy vidáman Attila, miközben emberesen hátba vágta a

bordélytulajdonost (merthogy időközben felemelkedett a székéről) és így folytatta: – Szavad ne feledd, Félvér, nemsokára újra meghallgatlak, csak hogy most sürgősen indulnom kell a Kormányzói Hivatalba. De a bejelentésed nem marad következmények nélkül, efelől biztosíthatlak. Mindenesetre azt kérem, a legközelebbi alkalomra tanulj meg tömörebben és célratörőbben fogalmazni. Hátha akkor jutunk is valamire.

Stribek hosszasan bámult a lebujs bejárat ajtajára, még akkor is, amikor az anagur törzsfőt már rég elnyelte az utca forgataga.

291. fejezet

Guzel olyan magától értetődő természetességgel lépdelt a Brital nagyúr székhelyét és főhadiszállását képező várkastély felé, mintha csak egy messziről jött, gyanútlan vándor lett volna, aki azt sem tudja, hogy éppen melyik országnak tapodja a gyalogútjait. Arcán szelíd mosollyal forgatta a fejét, és gyönyörködött a tájban, amelybe éppúgy beletartozott a távoli dombokat borító erdőségek látványa, mint a várkastélyt körülvéző vizesárok ragyogó kékeszöld színe.

Amikor odaért a kapuhoz, mélyen az őr szemébe nézett, és így szólt: – Te most haladéktalanul intézkedsz, hogy vezessenek a legfőbb hadurad elé, mert pontosan tudod, hogy komoly beszédem van vele!

A katona arcára rémülettel vegyes csodálkozás ült ki, aztán szép lassan, mint akit hipnotizáltak, a kapu felé fordult, és beengedte rajta a jövevényt. Sőt, fel is vezette a toronyszobába, ahol Brital nagyúr éppen három másik cimborájával múlatta az időt.

A főurak történetesen boroztak, de igazából még egyikük sem volt részeg, talán az egyik nagybirtokost kivéve, akinek a szeme úgy csillogott, akár az apró izzadságcseppekkel borított kopasz feje. Így

hát nem volt meglepő, hogy ő volt az is, aki a leginkább elcsodálkozott a szegényes ruházatú vendég bebocsátásán, és nekihevülten ordibálni kezdett:

– Mit nem képzelsz magadról, te nyomorult katona?! Nem látod, hogy itt magas rangú urak fontos dolgokról tárgyalnak? Ki kérte tőled, hogy elénk vezess efféle tarháló vándorlegényeket? Nem félsz attól, hogy mindjárt kiváglak az ablakon?

– Már megbocsáss, kedves kuzin – emelkedett fel az asztaltól Brital nagyúr –, de ez itt még mindig az én várkastélyom, meg az én katonám. Szíves engedelmeddel majd én eldöntöm, hogy kit kell kivágni az ablakon, és kit nem.

Azzal odalépdelt Guzel elé, és közben egyfolytában szúrós szemmel vizslatta a jövevényt. Egyébiránt a fiatal Tanító is pont ugyanezt művelte, mármint ami a tekintetek összeakasztását illeti, azzal a különbséggel, hogy Guzelnek nagyjából volt fogalma arról, miféle tárgyalás fog itt lezajlani, Brital nagyúrnak azonban egyelőre gőze sem volt semmiről. Meg is kérdezte hát:

– Mondd csak, te csavargó! Mivel tudtad rábírní a kapuőrömet, hogy a szíнем elé vezessen?

– Dicsőség házad népére, nagyuram! – köszönt illendően Guzel. – Csak a legnagyobb elismerés hangján tudok szólni a katonáidról, akik méltóak eme pompás várkastély nívójához, hiszen lám, ez a kapuőr is oly okos ember, hogy rögtön belátta, közlendőm a nagy tekintélyű Brital nagyúr felé nem tűr halasztást.

Bár a házigazda kedvelte a hízélgést, azt már nem állhatta, hogy a jelenlétében dicsérgessék azt a katonáját, akinél butább arcú közlegény hirtelen fel sem tudott volna idézni az emlékezetében.

Intett is a kapuőrnek, hogy haladéktalanul hordja el az irháját a toronyszobából, és térjen vissza a szolgálatához.

– Jól forog a nyelved, idegen – ismerte el egészen közel lépve Guzelhez. – De vajon tudsz-e mást is a hízelkedésen kívül?

– Tudok bizony, nagyuram – bólintott a Tanító. – Olyan hírt hoztam neked, amely országos jelentőségű, akár az egész Fejedelemség sorsa megfordulhat rajta.

– Mit nem mondasz? – mosolyodott el Brital nagyúr, de aztán hamar meggondolta magát, és megragadva a jövevény grabancát egyenesen az arcába sziszegte: – Ha azt hiszed, hogy valami szélhámos szónoklattal elkábíthatsz, és fénylő aranypénzeket csalhatsz ki tőlem, akkor még nem ismeresz engem.

– Szélhámososságról szó sincs, aranyakat pedig végképp nem várok a hírekért, amiket hoztam – szögezte le Guzel, mélyen a házigazda szemébe nézve. – De most már rátérnék a lényegre, hogy ne raboljam hiába méltóságod idejét.

– Éppen kérni akartam – engedte el a jövevény posztóingének gallérját Brital, és visszaindult az asztalon álldogáló boros kupája felé.

– A Gunnerud Hercegség hadserege Kalrund fejedelem ellen fordult – közölte Guzel, mire a házigazda keze megállt a levegőben, és úgy tűnt, már soha nem is fogja elérni azt a bizonyos boros kupát.

– Mit beszélsz? – pördült meg a csizmája sarkán, és a cimborái is felpattantak a helyükről, kivéve a pityókás kis kopaszt, aki röhögésben tört ki:

– Igazán mulatságos széltoló vagy! – hahotázott az asztalra borulva. – Mondd, te még nem hallottál róla, hogy a Fejedelemség és a Hercegség katonai szövetségesek? Kicsit jobban rá kellett volna készülnöd erre a mutatványra, mert ebből így nem lesz alamizsna. Én legalábbis egy

karéj száraz kenyeret sem vetnék eléd egy ennyire silány tréfáért cserébe.

Guzel ügyet sem vetett az ittas hangoskodóra, inkább folyamatosan a házigazda arcába nézve ütötte a vasat:

– Olyan helyzet kezd kialakulni Rótvárban, amely a lehető legkedvezőbbnek bizonyulhat számodra, nagyuram. A Fejedelemség szövetségi hadereje tengerre szállt, és megindult Osmosis szigete felé, de a Hercegség csapatai nem követték a tervet. Az utolsó pillanatban meggondolták magukat, és nem szálltak hajóba Királyrévben, hanem inkább visszafordultak északnak, és most Rótvár felé menetelnek.

– Mesebeszéd – legyintett az elhangzottakra a kis kopasz, de Brital odaszólt neki:

– Kedves kuzin, maradj csöndben!

– Amit mondok, nem mesebeszéd és nem tréfadolog – bizonygatta Guzel. – Nagyuram! Ha most összeszeded a seregedet, és Rótvárhoz vonulsz, akkor jó eséllyel a főváros megmentőjeként fogod beírni magad a Fejedelemség történetébe. Akár még a trónra is felülhetsz, ha netán Kalrund vagy a jogos örökösök erre már valamilyen ok miatt nem lesznek képesek. Hiszen régóta ez minden vágyad, nem igaz?

Az utolsó mondatra mindenki felkapta a fejét. Természetesen a kótyagos kopasz reagált először:

– Mit merészelsz, te buta paraszt?! Ez felségárulás! Mindjárt kiváglak a...

– Fogd már be a pofádat, kedves kuzin! – torkolta le a rokonát Brital nagyúr, aztán újra odalépett a hívatlan vendéghez, és firtatni kezdte, hogy honnan származnak az ismeretei.

– Fontos ez? – kérdezett vissza Guzel.

– És azt honnan a pokolból veszed, hogy én a trónra pályázok? –
háborgott tovább a várkastély ura.

– Ó, hát azt nem csak én tudom – mosolygott szelíden a Tanító. –
Valljuk be, nagyuram, te néha nem rejtet véka alá ebbéli vágyadat.
Főleg, ha egy kicsit kapatos vagy, és vigyázatlanul jönnek a szavak
nagybecsű szájadra.

Brital cimborái ekkor már a tőreik markolata után kapdostak, és tán
meg is indultak volna az ajtónál álldogáló jövevény felé, de a nagyúr
egyetlen kézmozdulattal helyre parancsolta őket.

– Emlékezz csak rá, nagyuram – folytatta szemtelenül Guzel –, hogy
nemrégiben belefutottatok egy másik vándorba, nem is olyan messze
innen, egy erdei tisztáson. Pontosabban szólva ő futott belétek. No, hát
ott sem tartott sokáig megtudni a titkodat, hiszen annyira beboroztál,
hogy magad sem vetted észre, de már a kérdéseiddel is elárultad, hogy
éppen egy Kalrund elleni összeesküvést szövögettetek a tűz körül. Az
itt jelen lévő uraságokkal egyetemben.

Britalt csupán egyetlen dolog akadályozta meg, hogy átharapja a
csavargó torkát. Még nem szedett ki belőle minden információt, amire
szüksége volt. Újra odalépett a jövevény elé, és mélyen a szemébe
nézett. (Nem sejthette, hogy bár ezzel utat nyit az adatáramlásnak, az
éppen ellenkező irányú lesz, mint szeretne volna.) Mérgeskígyóként
sziszegte az arcába:

– Nagyon jól emlékszem arra az esetre. És most már azt is tudom,
hogy ki vagy. Már amióta beléptél ide, azóta töprengek rajta, hogy kire
emlékeztet engem a sunyi ábrázatod. De most rájöttem, kire
hasonlítasz. Arra az ősz hajú emberre, aki odapofátlankodott az erdei
tisztásra, amikor ezekkel az urakkal egy jól sikerült vadászat után
húst sütöttünk. Pont olyan szemtelen és tudálékos volt, mint te. Talán
az apád?

– Az – hagyta rá Guzel.

– Tudtam én, hogy egy bandába tartoztok! – hördült fel diadalmasan Brital, aztán megragadta a jövevény grabancát: – Az apád nem fizethetett meg érte, hogy kihallgatott minket, mert gyáva nyúlként elfutott! De most százszorososan bosszút állunk rajtad, a nyomorult fián!

Az asztaltársaság, élén a kopasz kuzinnal, lelkesen üdvözölte a tervet. Csakhogy ekkor különös közjáték történt. A jövevény elkezdte lefejtetni Brital nagyúr kezeit a posztóinge gallérjáról, az meg csak megkövülten állt, és hagyta.

– Mi tagadás, nem tetszik a terved, nagyuram – szólt könnyed, csevegő modorban Guzel. – De tudod, mit? Csináljuk úgy, hogy mindannyiunknak jó legyen. Úgyis ki akartatok vetni az ablakon, nem igaz? Hát én most megteszem azt a szívességet, hogy önszántamból az ablakon át távozom.

Azzal odaszökkent a toronyszoba sokat emlegetett nyílászárójához, felugrott rá, majd kiült a párkányára, de még utoljára visszafordult: – Aztán gondolkozz el mindazon, amit mondtam, nagyuram. A rőtvári helyzetről, egy szó nem sok, annyit sem hazudtam. Ilyen lehetőség talán soha többé nem lesz, hogy a főváros megmentőjeként beírd magad a Fejedelemség történetébe. Ismétlem, akár még a trónra is felülhetsz, ha netán Kalrund vagy a jogos örökösök erre már valamilyen ok miatt nem lesznek képesek.

Rövid szózata után Guzel a mélybe vetette magát a toronyszoba ablakából. Legalábbis odabentről ez volt a látszat. Természetesen a kapatos társaság egyetlen tagja sem volt tisztában az android képességeivel, így el sem tudták képzelni, hogy a jövevény megkapaszkodik a fal kiszögelléseiben, átmászik a torony túloldalára, és ott leereszkedik egészen a várárokig.

Először a kis kopasz szaladt az ablakhoz, de be kellett látnia, ő annyira alacsony, hogy legfeljebb a tájat bámulhatja a boltíves nyíláson át, a várkastély tövébe letekinteni nincs esélye.

– Pusztulj már innen, kedves kuzin! – lökte félre haragosan Brital nagyúr, de ő is hiába igyekezett. Kihajolt ugyan, ám akkor már semmi nyomát nem látta a szemtelen vendégnek.

Persze fellármázta az őrséget, és parancsot adott a katonáinak, hogy kerítsék elő a csavargót a várárokból, akár dárdával átszúrva is, de már hiába. Guzel addigra rég átúszott a várkastély túloldalára, és csak ott bukkant fel a víz alól. Elrohant az erdő felé, ahol az Orelt hagyta, közben pedig leadta a jelentést, miszerint a Sokszög Hadművelet kapcsán minden a tervek szerint halad.

292. fejezet

Dariosz az Aréna küzdőterének közepén szónokolt, egy fából ácsolt, drapériákkal és zászlókkal gazdagon díszített emelvényen. Ragyogó délutáni napsütés köszöntötte a zsúfolásig telt lelátókon az egybegyűlteket, de nem kellett sokat várni ahhoz, hogy a közhangulat borús és komor legyen. Az emberek ugyan kíváncsian és nagy várakozásokkal érkeztek meg a létesítménybe, de ami mindjárt a rendezvény elején arcul csapta őket, arra csak kevesen számítottak.

A kormányzó dörgő hangon tájékoztatta a publikumot arról, hogy a városszerte terjengő pletykák igazak, Osmosis kormánya a mai napon feloszlott, és immár hadiállapot van érvényben. Amikor pedig felsorolta az okokat, minden egyes kitételéhez szerfölött kiváló illusztrációt szolgáltattak az Arénában lezajló események.

Először az északi kapuk nyíltak meg, ahonnan nemrég még az olimpia versenyzői vonultak be, de most egész más volt a helyzet. A katonaság

a szurdokban foglyul ejtett orzókat és egyéb gyanús elemeket hajtotta be a küzdőterre, esetenként igen szigorú korbácsütéseket alkalmazva.

A szánalmas különítmény körbevonult az Arénán, ezáltal Dariosz emelvényén is, a kormányzó pedig leplezetlen elégedettséggel szemlélte, ahogy a nép válogatott szitkokat szór a betolakodókra – kivéve talán a díszpáholyban helyet foglaló, rendkívül visszafogottan viselkedő vallási vezetőket.

Ezután a Neridea Ezred díszes és színpompás felvonulása következett. Trin, az öreg titkár ötletét felhasználva a kormányzó úgy intézkedett, hogy a szövetséges meori hadsereg a déli kapun át közelítse meg a küzdőteret, ezzel is mintegy kontrasztot adva a korábbi eseményeknek.

A felvonulás végén, amikor a Neridea Ezred vigyázzban állva várta a fejleményeket, Dariosz lelépdelt a szónoki emelvény lépcsőjén, és feltűzte Nerid király mellére a legmagasabb kitüntetést, amelyet nem helyi illetőségű személynek adhat a kormányzó, az Osmosis Védelmezője érdemrendet a nyolcágú csillaggal.

Leginkább a díszpáholyban helyet foglaló vallási vezetők, főleg Zsatar főpap és Uvon padre várták ezt a pillanatot teljesen felajzva.

Diszkréten pusmogva azt találgatták, hogy vajon melyik vezető fog a másik előtt fejet hajtani, vagy pláne térdet! Ám jelentősen csalódniuk kellett, mivel a kitüntetés feltűzése után a két államférfi egyszerűen csak kezét fogott, aztán megölelték egymást. Ezt követően pedig Dariosz maga mellé ültette a királyt a díszes emelvényen.

A Neridea Ezred kivonulása után a merénylet bizonyítékainak feltárása, pontosabban a nagyközönség elé tárása következett. Az északi kapu felől megérkezett a küzdőterre az a kormányzói hintó, amelyik magán viselte a támadás minden nyomát, az orzók hatalmas lövedékeivel egyetemben. Dariosz gondoskodott róla, hogy a lehető

legvalóságghűbb legyen a rekonstrukció, elvégre a merénylet ténye képezte a hadiállapot bevezetésének törvényes alapját.

Ekkor zajlott le a délután legmeghatóbb jelenete is. Dariosz ismertette a közönséggel a szurdokban történeteket, aztán az emelvényre szólított két idős, megtört embert, Zangerija kormányzói testőr édesanyját és édesapját.

– Ez a derék harcos, ez a bátor katona fényes tanújelét adta, mennyire komolyan vette a hajdani testőri esküjét! – harsogta a közönség felé Dariosz. – Habozás nélkül feláldozta az életét a védett személyért, jelesül a kormányzójáért! Dicsőség a hősnek, és dicsőség a családjának! Ígéretet tettem a szüleinek, hogy Zangerija testőr emléke soha nem fog elhalványulni! Ennek jegyében ezennel megalapítom a Zangerija Becsületrendet!

Végszóra odapattant a kormányzó mögé egy apród, és így vonultak le a küzdőtér homokjára, ahol ekkor már egy díszes vasállványon ott állt a testőr koporsója, Osmosis zászlajával letakarva. Dariosz megállt a koporsó előtt, majd vezényelt a dízsorfallal álló bajtársaknak:

– Kormányzói Testőrség! Vigyázz! Tisztelegj!

Néma csend borult az Arénára. Egy emberként állt fel a lelátó népe, még a papi méltóságok is erőt vettek magukon.

Dariosz odafordult az apródhoz, leemelte a kitüntetést az elé nyújtott párnáról, és feltűzte a koporsót takaró zászlóra. Aztán hátralépett, és főhajtással tisztelgett a hősi halottnak.

Miután visszatért az emelvényre, a szülők elé járult. Ha térdelést akartak az egyházi vezetők, hát ekkor megkaphatták. A kormányzó ugyanis így szólt az édesanyához:

– Tiszteletreméltó asszony! Kiváló és becsületes embert szültél Osmosis Köztársaságnak. Szolgálatára felbecsülhetetlen értékű. Emléke

legyen örökké áldott. Fiad már ott ül az egy igaz Isten oldalán az égi országban, ahol dicsőségben és boldogságban fürödhet az idők végezetéig.

Azzal féltérdre ereszkedett a zokogó asszony előtt, és megcsókolta a kezét. Ez annyira döbbenetes erejű mozzanat volt, hogy a lelátón először csodálkozó moraj futott végig, aztán vastapsban törtek ki az emberek. Ugyan nem hallhatták, mi hangzott el az emelvényen, de az a látvány, ahogy Osmosis kormányzója térdet hajt egy közember előtt, majd kezet csókol neki, minden képzeletet felülmúló, példátlan eset volt.

Dariosz utána az édesapa elé lépett, és megszorítván a kezét így szólt:

– Tiszteletreméltó uram! Kiváló és becsületes embert neveltél ennek az országnak. Szolgálatára felbecsülhetetlen értékű, amelyet pénzben nem lehet kifejezni, ám a Köztársaság hálája nem maradhat el. Amit ígértem nektek, azt megtartom.

Azzal intett az apródnak, aki a párnáján két újabb kitüntetéssel odaállt a kormányzó mellé.

– Ugyan mi mással is fejezhetném ki méltóbban a Köztársaság háláját és tiszteletét, mint a hős fiatalokról elnevezett kitüntetéssel? – szólt Dariosz, majd feltűzte a Zangerija Becsületrendet mindkét szülő mellére. Aztán így folytatta: – Ez a kitüntetés ötezer arany honoráriummal jár. Mivel a fiatalok legényember volt, így az ő illetménye is a családotokra száll. Ez összesen tizenötezer aranyat jelent, amely mind titeket illet.

A megtört asszony kis híján elájult. A férjébe kellett kapaszkodnia, bár ő sem állt valami stabilan a lábán a közlemény hatására. Ez az összeg ugyanis egy közember számára felfoghatatlanul nagy volt.

– Ezenfelül ígéretet teszek rá, hogy leányotokat, a hős Zangerija testvérhúgát, amikor eladósorba kerül, tisztos hozománnyal látom el a magánvagyonomból – folytatta Dariosz. – Ez azt jelenti, hogy bármikor is következik el a házasságkötése napja, a hozományt akkor is állom, ha már rég nem leszek Osmosis kormányzója.

Az összekapaszkodott házaspár ekkor arra utaló mozdulatot tett, hogy a következő pillanatban készek Dariosz lába elé borulni. Ezt megelőzendő a kormányzó gyorsan odalépett eléjük, és magához ölelte a két zokogó embert.

293. fejezet

– Hallasz, Attila? – szólt bele a mikrofonba Szubotáj. – Attila, jelentkezz!

Néma csönd volt a válasz, mire a Golub fedélzetén némi aggodalom támadt.

– Na tessék! – csattant fel Oleszja. – Nem megmondtam, hogy rám kellett volna bízni ezt a feladatot? Nekem kéne most ott állnom a kormányzó mellett. Én legalább tudom, hogyan kell használni egy távközlési eszközt.

– Nyugodt lehetsz, galambocskám, Attila is tudja – próbálta megvédeni barátját a tatár, aztán megismételte a felhívást: – Attila, jelentkezz!

Megint semmi válasz.

– Hahó, te bohém magyar! – Szubotáj most már üvöltött. – A Világügyelő Férfiú áldjon meg, hát ne szabotáld már a tervünket! Erősen fogy az időnk! Attila, jelentkezz!

– Itt vagyok már, nyugi – hallatszott nagy sokára a hangszórókból.

– Na, remek! – örvendezett Szubotáj. – Eddig hol bujkáltál?

- Túl sok ember volt körülöttem. Keresnem kellett egy olyan helyet, ahol egyedül lehetek. Mostanra sikerült.
- Mit érdekel téged, hogy hányan vannak körülötted? Nem úgy áll a helyzet, hogy mi Osmosisban az egy igaz Isten evilági küldöttei vagyunk?
- A fene se akar ilyen pózban tetszelegni. Ez a legnehezebb szerep, amit valaha el kellett játszanom.
- Már meg ne haragudj a kérdésért, de mi ez a kedélyes hanghordozás? Netán ittál?
- Persze, hogy ittam, különben kiszáradtam volna ebben a nagy melegben.
- Úgy értem, a vízen kívül ittál-e valamit...
- A vizet teljesen kihagyhatjuk a képletből, mert azt pont nem ittam – magyarázta Attila. – A délelőtti nagy részét a Félvérrel töltöttem egy lebuiban. Nagyon érdekes dolgokat mondott. Majd ha túl leszünk az aktuális fellépésen, mindent elmesélek.
- Aha. Ez mindent megmagyaráz – dünnyögte Szubotáj. – Azért remélem, képes leszel végrehajtani a feladatot!
- Már hogyan lennék képes? – méltatlankodott a magyar. – Ezt az egészet csak azért meséltem el, mert volt alkalmam tesztelni a dolgokat. Ugyanis éppen a Félvér ült velem szemben, amikor először kerestél. Mit ne mondjak, elég nagy szemeket meresztett. Az előbb nem volt kedvem újra kipróbálni, hogy mit szólnak mások az ilyesmihez. Nem tudom, Osmosisban létezik-e elmegyógyintézet, de abban biztos vagyok, hogy itt sem nézik jó szemmel az olyan figurákat, akik magukban beszélnek, ráadásul ismeretlen nyelven.

A gyakorlatias Oleszja ezen a ponton unta meg a kedélyes eszmecserét, és átvette az irányítást:

– Na jó, hagyjuk a baráti évődést, nem ez most a dolgunk... Mikor lépsz be a porondra, Attila?

– Porondra? Hát cirkusz is lesz? – nevetett fel a magyar.

– Reméljük, hogy lesz – hagyta rá a szőke lány. – Szóval, mikorra várható a jelenésed?

– Ó, ez a szó már nagyon is ismerősen cseng! – örvendezett a színész. – Hamarosan én következem. Kormányzó urunk most még Zangerija szüleinek kitüntetésével van elfoglalva.

– Ki a bánat az a Zangerija? – értetlenkedett Oleszja.

– Egy hősi halott testőr, aki a szurdokban megmentette a kormányzó életét. Pontosabban szólva a sajátját feláldozta, de Dariosz végül mégiscsak meghalt egy kicsit, és visszakerült a Földre, de szerencsére utána...

– Na jó, ez részletkérdés.

– Hát, neked lehet, hogy az, drága hölgyem, de mivel én ott voltam, és láttam az egészet, ezért bizton állíthatom, hogy...

– Kérlek, most ne állíts semmit, hanem inkább figyelj! Vészesen fogy az időnk! A hamufelhő iszonyúan felgyorsult, mivel viharos szelek tolják kelet felé! A Zvezda számításai szerint a légtömeget a felszín közelében divergens mozgások jellemzik, ebből következően...

– Na jó, inkább átveszem – intett Szubotáj, majd belenyúlt a plasztikus kijelzőbe, és kikapcsolta pilótatársa mikrofonját. Utána így szólt Attilához: – Szerinted hány perc múlva szólítanak be téged a küzdőtérre?

– Nagyjából háromra saccolom – jött a válasz. – Most viszik ki díszhintón Zangerija koporsóját, mögötte a két szülő, és az olimpiával ellentétben ez nem atlétikai sprintszám, úgyhogy lesz három perc is, mire kiérnek az északi kapun. Utána jövök én.

– Remek – nyugtázta a tatár. – Az első adandó lehetőségnél hívd fel Dariosz figyelmét, hogy fogja rövidre a vádbeszédet, mert a hamufelhő hamarabb fog odaérni, mint gondoltuk. Egy kurva nagy vihar jelentősen megtolta a seggét. Vetted az adást?

– Vettem. Nyugi, mindent értek. Ti amúgy hol vagytok most?

– Nagyjából a fejed fölött lebegünk, csak baromi magasan, úgy huszonöt kilométeres magasságban, ugyanis itt tudunk a legpontosabban rálátni a dolgokra, illetve sebességet mérni. De amint a hamufelhő eléri a sziget nyugati partjait, egyre lejjebb fogunk ereszkedni, és a végén már konkrétan az Aréna légterében leszünk, mert így tudjuk majd neked méterre pontosan megmondani, hogy mikor lesz látható a hamufelhő a közönség számára is. Ezeket a számokat kell majd továbbítanod Dariosz felé. Értetted?

– Persze, hogy értettem. Nem vagyok hülye – méltatlankodott Attila. – Minek kérdezel rá minden mondat után?

– Esetleg azért, mert az előbb még hiába hahóztam neked, csesztél bejelentkezni?

– Na jó, hagyjuk ezt, mindenkinek van múltja – röhögött fel a magyar egy olyan viccre utalva, amit csak ők ketten, az anagur törzsfőek érthettek. Meg talán Stribek, de ő most szerencsére nem volt jelen az éterben. – Egyébként a kamuflázs be lesz kapcsolva?

– Ez még képlékeny, ahogy a helyzet megkívánja – válaszolta Szubotáj.

– Ne ezzel törődj most, hanem a saját feladatoddal.

– Igazad van. Mennem kell. Hozzák a lovamat. Attila egyelőre kiszáll.

294. fejezet

A magyar színész egy gyönyörű almásderes hátán lovagolt be az Aréna küzdőterére. Hatalmas taps volt a jutalma, hiszen Dariosz előzőleg tudatta a közönséggel, hogy a szurdokban történt merénylet során a „véletlenül éppen arra járó” anagur törzsfők nélkül nem lehetett volna legyőzni az orzókat.

Attila megállította a nemes paripát az emelvénnyel szemben, aztán leszállt a nyeregből. Ekkor egy lovászfiú átvette a kantárt, és kivezette a derék hátast a küzdőtérre. Dariosz pedig odalépdelt a törzsfő elé, és őt is kitüntette az Osmosis Védelmezője érdemrenddel.

A közönség csak annyit látott, hogy a két vezető megöleli egymást, és legfeljebb elképzelni tudták, miféle párbeszéd folyhatott le köztük, ám bizonyára egyik néző sem tippelt volna arra, ami a valóságban elhangzott.

Miután Attila is helyet kapott az emelvényen a kormányzó oldalán – bár ő nem ült le, mint Nerid király, hanem inkább Dariosztól egy lépésnyire, kissé mögötte állt meg –, újabb kitüntetés következett a műsorban.

– Brogin testőr a leghasznosabb szolgálatot tette Osmosis Köztársaságának! – bocsátotta előre a sziget első embere, és a nézők újra elcsöndesültek, kíváncsian várva az újabb fejleményeket.

– Brogin testőr! Lépj ki! – parancsolta a küzdőtér karéjában álldogáló katonák felé fordulva a kormányzó.

A nagydarab fickó lelkesen vált ki a sorból, és a lehető legszabályosabban, sőt tetszetősen menetelve megállt az emelvény lépcsőjétől néhány lépésnyire.

– Ez a derék katona egy olyan orzót ejtett foglyul – harsogta Dariosz –, akinek a tanúvallomása rendkívül fontos lesz a hamarosan meginduló perben, amelynek tárgyalásai a legbotrányosabbaknak ígérkeznek Osmosis Köztársaság történetében!

Zsatar főpap és Uvon padre mintha kényelmetlennek érezték volna a székiiket, legalábbis erre utalt, hogy egyszerre kezdtek el fészkelődni rajtuk. Ebbéli tevékenységükre nézve felajzó hatást jelentett, hogy ekkor Baskír is feltűnt a díszpáholyban. Az a személy, akit nemrég vízpróbának vetettek alá, de ő látványosan túlélte. Talán Osmosis történelmében elsőként.

Az öreg Tanító egyébiránt nem volt magamutogató, egyszerűen csak a helyét kereste a tribünön. Bolyongott a sorok között, mindvégig ügyelve rá, hogy arccal a nézők felé forduljon, ne a küzdőtér felé. Értetlenkedett, szabadkozott, szelíd mosollyal elnézést kért, és tovább keresgélt.

A kormányzó feltűzte Brogin mellére az Osmosis Köztársaságért Érdemrendet a nyolcágú csillaggal. A testőr erre olyan boldog lett, hogy képtelen volt uralkodni az érzelmein. A karjait magasba lendítve először a tribün, majd a bajtársai felé fordulva ünnepeltette magát.

Dariosz elnéző mosollyal vette tudomásul a történeteket, már csak azért is, mert tudta, hogy egyetlen közlemény elég lesz a nekihevült katona lenyugtatásához.

– Most pedig irány vissza az Orgil-birtokra – szólt oda Broginnek halkan, de szigorúan. – És ne feledkezz meg a hamarosan sorra kerülő büntetésedről... Hátra arc! Futólépés!

Amikor a kormányzó visszaért az emelvényre, és beállt a megszokott helyére, Attila odasúgta neki:

– Tizenhét perc.

Dariosz megköszöri a torkát, aztán belekezdett a mondandójába. Rövid áttekintést nyújtott a Köztársaság és az egyház hajdani kiváló együttműködéséről.

– Tizenegy perc.

Kitért arra is, hogy Osmosis egyháza kezdetben támogatta a köztársasági államformát, és a legutóbbi időkig úgy festett, hogy a kegyelmes urak nem szándékoznak beleegyezésüket adni semmiféle olyan restaurációhoz, amely a királyság visszaállítását célozná.

– Kilenc perc.

Csak hogy a begyűjtött bizonyítékok alapján ma már ez egyáltalán nem tűnik biztosnak – osztotta meg vélekedését a hallgatóságával Dariosz, hozzátéve, hogy találgatásokba ugyan nem akar bocsátkozni, de a jelek szerint a Köztársaság belső ellenségei sokkal többen vannak, mint arra bárki gondolhatott volna az elmúlt napokig.

– Hat perc.

Baskír ekkor ért oda a lelátón ahhoz a ponthoz, amelyen megállva éppen szembe került Uvon padréval. Ugyan egy sorral lentebb keresgélte a helyét, de mivel ő állt, a főpap első helyettese pedig ült, a szemmagasságuk megegyezett. Az öreg Tanító ki is használta a helyzetet, és igen szúrós tekintettel nézett bele a padre szemébe.

Dariosz mindeközben azt hangsúlyozta, hogy amit a szurdokban lezajlott támadásról tudni lehet, az több mint elgondolkodtató, és ígéretet tett, hogy Osmosis Köztársaság bírósága előtt fog felelni mindenki, akinek a legcsekélyebb köze volt ezekhez a galádságokhoz.

– Három perc. Most zárd rövidre, azt mondják.

A kormányzó odafordult Attilához, és kérdően nézett rá, mire a magyar enyhe grimasszal jelezte, hogy ő sem érti.

– Én csak közvetítek – súgta oda Dariosznak. – Azt mondják, hagyd beszélni a következőt.

– De ki a következő? – értetlenkedett fojtott hangon Dariosz.

Ebben a pillanatban már meg is érkezett a válasz. Csakhogy nem a magasból, hanem egyenesen a díszpáholyból.

Uvon padrét rendkívül idegesítette Baskír feltűnése. Már azt is nehezen viselte, hogy az öreg Tanító minden jel szerint kiváló egészségi állapotban vészelt át a vízpróbát, és itt bóklászik a tribünön, szemtelenül vigyorogva. Ám ez még semmi, a vén gazember most nem áttal megállni előtte, és fesztelenül az arcába bámulni. Az hagyján, hogy nem lehet miatta odafigyelni a kormányzó beszédére – pedig már az is épp eléggé vérforraló –, de a magát Tanítónak hazudó aggastyán úgy mered rá, mintha legalábbis az ölébe akarna ülni!

Egyszer csak eljött a pillanat, amikor Uvon padre már nem tudott tovább uralkodni magán, és egyszerűen kitört. Még szinte fel sem emelkedett a helyéről, de már üvöltött.

– Meddig kell még túrnunk ezt az őrült handabandázást, kormányzó?

Döbrent moraj futott végig a lelátókon. Az Arénát úgy tervezték, hogy a küzdőtér közepe táján és a dísztribünön érvényesült leginkább a létesítménynek az a kiváló akusztikai tulajdonsága, hogy az ott felszólalókat – ha kellő hangerőn beszéltek – jól hallhatták a nézőtér minden pontján.

– Hát nem féled az istenek haragját? – ordította Uvon, de annyira nekihevülten, hogy az erek is kidagadtak a nyakán.

– Csak egy Isten létezik – vetette oda lezserül a padrénak Baskír, aztán, mint aki jól végezte dolgát, leült végre két meglepetten pislogó patrícus közé.

Uvon most már majd' felrobbant a dühtől.

– A lakosság zavartan és félelemtől reszketve bolyong a város utcáin! – üvöltötte haragosan, majd horgas ujjával a küzdőtér közepe felé mutatott: – Te tetted ezt, kormányzó! Elbizonytalanítottad az embereket, akik úgy érzik, el akarod venni tőlük a hitet! Le akarsz számolni az isteneikkel, akikben már a nagyapáik és dédapáik is hittek! Miféle démoni erő szállt meg téged, Dariosz? És mi szállta meg a barátaidat és a bűntársaidat?

A padre egyre jobban belelovalta magát a szónoklatba, és mi tagadás, egyre inkább elemében is érezte magát. Ritkán esett meg vele, hogy ekkora közönség előtt hirdethesse az igét, és most igyekezett leszakajtani a varázslatos percek minden illatos virágját. Egyszerűen megrészegült a saját hangjától, amely még az Aréna túloldaláról is visszhangzott. Nem sejtette, hogy közeleg a megsemmisülés pillanata, és ezt egy olyan személynek köszönheti majd, akit jelenleg nem is lát.

Ezt a bizonyos személyt Szubotájnak hívták, aki a Golub fedélzetéről követte az eseményeket. A vadászgép ekkor már csak mintegy százötven méteres magasságban lebegett az Aréna fölött, természetesen a digitális kamuflázs aktív védelme alatt.

– Nem tetszik ez nekem – dünnyögte a tatár pilóta, miközben a tekintetét a plasztikus kijelző és a közelgő hamufelhő között járatta.

– Mi bajod van már megint? – csodálkozott Oleszja. – Szerintem minden a terv szerint halad.

– Az lehet, csak hogy nem beszélem a meori nyelvet. Voltaképpen ez a bajom – vakargatta az állát Szubotáj. – Mert azt ugyan látom, hogy éppen az a sunyi képű vallási vezető szónokol, aki Zsatar után a legellenszenvesebb az egész fővárosban, de fogalmam sincs, miről beszél.

– Nem mindegy az neked?

– Nekem mindegy, de lehet, hogy az Aréna közönségének nem. Mert mi van akkor, ha éppen azon igyekszik, hogy Darioszt megsemmisítse? Mármint retorikai értelemben.

– Mit érdekel téged, hogy min igyekszik az a pap? – vonogatta a vállát a szőke lány.

– Hát nem érted? – csattant fel a tatár. – Kevesebb, mint két perc múlva itt a hamufelhő. És ha pont akkor érkezik meg, amikor az a sunyi képű pap elküldi Darioszt a fenébe, akkor a nézőközönség úgy fogja értékelni, hogy az ő isteneik is elküldték Darioszt a fenébe! És akkor hiábavaló volt minden igyekezetünk.

Oleszja arca most már elkomorult. Nemcsak azért, mert bántotta a lelkét Dariosz bármiféle negatív szöveggörnyezetben való megemlézése, hanem valóban jogosnak értékelte pilótatársa aggályait.

– Na jó, de mit tehetünk ez ellen? – kérdezte, miközben nyugtalan pillantást vetett a közelgő hamufelhőre.

Szubotáj vakargatta még egy darabig az állát, de aztán felcsillant a szeme, és vigyorogva így szólt:

– Bízd csak ide, galambocskám!

Azzal megragadta a botkormányt, és a vadászgépet még lejjebb eresztette, egészen az Aréna lelátójának közelébe.

– Irányítsd a szónokra a lokalizátort! – utasította a társát, miközben vadul matatni kezdett a plasztikus kijelzőn.

Eközben odalenn Dariosz nehéz pillanatokat élt át. Valóban az történt, hogy Uvon padre szabályosan kiátkozta őt, és az egyre harciasabban szónokló vallási vezető mintha kezdte volna maga mellé állítani a

közönség egy részét is. Legalábbis erre utalt, hogy innen-onnan már egyetértő moraj, sőt támogató bekiabálások is hallatszottak.

Csak hogy ekkor különös dolog történt. Uvon padre kinyilatkoztatásai először felhangosodtak, és alig néhány másodperc leforgása alatt már teljesen betöltötték a lelátók által bezárt teret, utána viszont igen furcsán alakultak át. A vallási vezető hangja elkezdett vékonyodni, de olyan gyorsan, hogy csakhamar egészen nevetséges sipítozássá alakult a mégoly bőszenek szánt szónoklat. Ha valami csoda folytán jelen lett volna a lelátón egy földi ember, aki az 1980-as évekből került át Evilágba, az nem tudta volna eldönteni, hogy most Donald kacsát, egy hupikék törpikét vagy Csőrikét hallja szónokolni.

Uvon padre sokáig nem érezte meg, hogy baj van. A hangja felerősödését ugyan ő is tapasztalta, de biztos volt benne, hogy az istenek segítik hozzá, miszerint akár még az Aréna falain túl is tanúi lehessenek Osmosis polgárai, milyen dicső tettet visz most végbe ő. Aztán, amikor a hangja elkezdett vékonyodni, erőlködéssel próbálta ellensúlyozni a folyamatot, de minél jobban mélyíteni akarta a hangját, annál szánalmasabb csivitelést vert vissza a szemközti lelátó. Márpedig nagyon nehéz úgy a kormányzó ellen fordítani a tömeget, hogy a szónok azt üvölti: „Te tetted ezt, Dariosz!”, ám mindez úgy visszhangzik a hallgatóság fülében, mint egy fészkből kiesett madárfióka csipogása.

Végszóra pedig megérkezett a hamufelhő, mint valami végítélet. A szürke égi látvány olyan volt, mintha a magasban lakozó mindenhatóság egy koszos, sötét szőnyeget borított volna Osmosis egére, amely szőnyegnek a szélei ugyan foszlottan úsztak be az Aréna fölé, de aztán az egybefüggő szürke takaró alkonyati sötétségbe borította a fővárost.

Az Aréna viszonylag hamar kiürült. A nézők rémülten menekültek a létesítményből, és minden vágyuk az volt, hogy ne egy olyan építményben érje őket a végítélet, amelyik a lehető legteljesebben nyitott az ég felé. Félelmükben néhányan már az Aréna büféjének fedett pavilonjával is megelégedtek volna, amely az olimpia befejezése óta nem is üzemelt.

Itt egyébként megdöbbentő jelenetek is lezajlottak. Az Arénából kimenekülők hamar megtöltötték a fedett pavilont, olyannyira, hogy a végén már úgy álltak a tetőzet alatt, mint a heringek. És bárkit, aki oda akart férközni, vagy bekéredzkedett volna a fedett helyre, a legszálló állók minden szívfájdalom nélkül rugdostak távolabb, nem egyszer életveszélyesen megfenyegetve a rémült menekülőket.

Osmosis egére szürke takaró borult, és még a főváros szélén elterülő szegénynegyedekben is elhatalmasodott a félelem. Pedig az ott lakók nemhogy nem vettek részt az Aréna aznapi rendezvényén, de jószívrrel még csak nem is értesültek róla. Mégis megrémítette őket a váratlan jelenség, az elsötétedés, a beborulás, a Nap véglegesnek tetsző eltűnése, és emiatt sokan a zöldségverembe bújtak, esetleg szénakazlak alá, vagy éppen a disznóólba.

Ráadásul a délutáni alkonyt hozó szürke felleg átvonulása után akkora vihar lepte meg Osmosis fővárost, amilyen szintén emberemlékezet óta nem fordult elő. Tyúktojás nagyságú jég hullott az égből, és akit az utcán talált, azt szinte szétverte. Néhány idősebb, kopasz férfiút úgy húztak be az utca kövéről a legközelebbi kocsmába, és aztán nem győzték bekötözni az erősen vérző fejbőr nyílt sebeit.

Osmosistól keletre, egy barlang biztonságos hasadékaiban négyen kuporogtak. Kozara bácsi életben tartotta a tüzet, amely a menedék közepén égett, és közben nem győzte hangsúlyozni:

- Látjátok, fiaim, Nyinya nénire mindig hallgatnunk kell. Mert akármilyen borúsnak és elképzelhetetlennek tűnik is bármelyik jóslata, neki mindig igaza van.
 - Szejetyem Nyinya nyényity – közölte Tutyi.
 - Jósolni nagyon nehéz, mert amit meg akarunk mondani, az még nem történt meg – fejtette ki Zizi. – Többet kellene néznünk a gyertyákba. Mert a gyertya a fény, a fény pedig a jövő. Tehát a jövő a gyertyában van.
- Nyinya néni a barlang szájában ülve mindeközben azt tapasztalta, hogy elmenekült az égről a sötétség, és már tojás nagyságú jégdarabok sem hullanak a magasból. Felemelkedett hát a kiálló szikláról, és így szólt:
- Most már hazamehetünk.

295. fejezet

Brogin a villa bejáratánál állt, és szúrós tekintettel bámult az Orgil-birtokra vezető út irányába. A távolban jellegzetes porfelhő szállt fel az útról, ami jelezte, hogy valakik lóháton vágatnak rajta. Amint közelebb értek, megállapítható volt, hogy három kormányzói testőr érkezik. Az egyikükben Brogin erősen bosszankodva ismerte fel Hurga őrvezetőt.

A villából időközben két újabb személy jött ki, Mario és Emma. Ők is észlelték, hogy váratlan vendégek érkeznek, így hát aggodalmas arckifejezéssel lesiettek az emeletről, hogy első kézből értesülhessenek róla, mi készül már megint az Orgil-birtok ellen.

Amikor a három lovas lefékezett a bejárat előtt, Brogin hátraszólt, és norling nyelven tájékoztatta Emmát:

- Készülődj, hölgyem, sajnos velem kell jönnöd Osmosisba.

- Osztán mire fel? – csodálkozott el a lány.
- Az én hibám – bocsátotta előre Brogin. – Súlyos függelemsértést követtem el, ezért büntetést kaptam. A Kormányzói Testőrség tagjai előtt fognak engem megkorbácsolni.
- És ehhe nekem mi közöm van? – értetlenkedett Emma.
- Nem hagyhatlak magadra többé, amíg más irányú parancsot nem kapok – magyarázta a testőr. – Tehát nincs más megoldás, velem kell jönnöd.

Hurga őrvezető időközben leszállt a lováról, és megindult Brogin felé:

- Nem tudom, miről folyik a csevegés, de talán térjünk a lényegre – javasolta. – Nyilván tudod, hogy miért jöttünk, Brogin testőr.
- Tudom – felelte a nagydarab katona, és úgy lépett oda az őrvezető elé, hogy a mellére tűzött kitüntetés majdnem kiverte Hurga szemét.
- Hát akkor szabadulj meg a felsőruházatodtól, és essünk túl a dolgon. Nincs sok időnk, lóhalálában vissza kell térnünk a fővárosba, mert vár minket a szolgálat.
- Hogy mi van? – meresztgette a szemét Brogin. – Itt akarsz megkorbácsolni?
- Itt – bólintott az őrvezető. – A kormányzó úr így parancsolta.

– De hát a szolgálati szabályzat értelmében a Kormányzói Testőrség tagjai előtt kell végrehajtani a büntetést! – akadékoskodott Brogin.

Az őrvezető kissé hátralépett, teátrálisan meghajolt, és bemutatkozott:

- A nevem Hurga, ők pedig ott Pituska közlegény és Bucor közlegény – mutatott a társaira, akik kötéllel a kezükben egy kellő vastagságú fa felé igyekeztek. – Mindhárman a Kormányzói Testőrség tagjai vagyunk. Gondolom, emlékszel még ránk, hiszen csak néhány napja vagy itt, vidéken.

– Na de...

– Tájékoztatlak, hogy amennyiben gondod van az eljárással, akkor kizárólag a kormányzó úrnál tehetsz panaszt – szólt unott hangon az őrvezető. – Nem szeretem ismételni magamat, de újra jelezném, hogy kevés az időnk. Ezért ha megtennéd azt a kedves figyelmességet, hogy odafáradnál Pituska közlegényhez és Bucor közlegényhez, akkor nagyon hálásak lennénk. Amint látod, a két bajtársad már meg is találta a fát, ahová kikötözhetünk, ahogy azt a szolgálati szabályzat előírja.

Brogin most tényleg úgy viselkedett, mint egy nagydarab mamlasz. Egyelőre nem tudta mire vélni a dolgot. Látott már néhány korbácsolást a testületben, de azok csöppet sem így festettek. Mindig a Kormányzói Palota egyik belső udvarán történtek, vagy legfeljebb valamelyik laktanyában, és általában jelen volt az állomány minden tagja, akik éppen nem voltak szolgálatban.

– Az istenek rogyasszák rád az eget, Brogin! – csattant fel az őrvezető.

– Hát ne bámulj már, mint egy bamba bornyú! Melyik részét nem értetted meg a kérésemnek? Az odafáradást, a közlegényt vagy a fát?

A büntetés terhe alatt álló testőr végre visszanyerte lélekjelenlétét. Kihúzta magát, és úgy lépdelt oda az ominózus fához, mint egy halálraítélt. Igaz, valamelyest csökkentette a jelenet heroikus mivoltát, hogy közben Pituska és Bucor közlegények vigyorogva integettek neki.

Mario óvatosan odaszólt az őrvezetőnek:

– Szabad megkérdezni, parancsnok úr, hogy hány korbácsütésről van szó?

– Ötven – felelte foghegyről Hurga.

Az olasz fiú elrémülve nézett a vastag törzsű fa felé távozó testőr után... Ötven??? Hát bármilyen nagydarab fickó is ez a Brogin, ennyit egész biztosan nem fog két lábon kibírni! Nincs az a vastag bőr, ami ennyi korbácsütésnek ellen tudna állni! Netán megőrült a kormányzó? Hát ez olyan fokú kegyetlenség, ami párját ritkítja. És mindezt a saját testőre ellen? Még hogy kegyelmes Dariosz! Mi a fene folyik itt? És akkor mit papolt nem is olyan régen az öreg Tanító arról, hogy ő, mármint Mario tévesen értelmezi a történeteket, és nincs itt semmi baj?

Az olasz fiú hirtelen megragadta Emma kezét, és igen felindultan vonszolta magával, mert mindenképpen látni akarta, hogy mi sül ki ebből az egész büntetődiből. Annyira megfélemezte magát, hogy nem is vette észre, mit művel.

– Jajj, ne szoríjjá mán annyira, lelkem, há mingyá vér serkenik az ujjam hegyin! – könyörgött Emma.

Mario megtorpant, a kedvesére nézett, és elengedte a kezét. Aztán magához ölelte, és sűrű bocsánatkérések közepette összecsókolta az arcát.

Eközben Brogin odaért a vaskos törzsű fához. Pituska és Bucor közlegények várták már a kötéllel, de a testőr megfordult, és az ekkor szintén megérkező Hurga őrzetű számára előadott egy kis magánszámot.

– Ez a legszebb napod idén. Nem igaz, Hurga? Most aztán büntetlenül megverhetsz, kitöltheted rajtam a gyűlöletedet, mindezt parancsra. Hát kell ennél több?

– Én nem gyűlöllek, te irdatlan nagy barom – közölte szokatlanul csöndesen az őrzetű.

Brogin közben megoldotta a fűzőt a felsőruházata nyakán, majd kibújt a bőrmellényéből és az ingéből. A mellényt nem dobta félre azonnal, hanem gondosan levette róla az Osmosis Köztársaságért Érdemrendet, és egy pissenés nélkül átszúrta a bőrén, úgy csatolta fel a meztelen mellére a díszes aranymedált a nyolc csillaggal.

– Tessék! Most már a tiétek vagyok – nyújtotta előre a karjait, jelezve a két közlegénynek, hogy akár oda is köthetnek a fához. Pituska és Bucor arcáról átmenetileg leolvadt a vigyor.

Hamarosan megkezdődött a büntetés végrehajtása. Hurga őrzető meglendítette a korbácsot tartó jobbját, aztán... aztán nagyon furcsa dolog történt. Nem gyilkos dühvel, de még csak nem is tiszta erővel ütött. A korbács éppen csak meglegyintette Brogin hátát.

Mario még a száját is eltátotta. Egy pillanatig azt hitte, az őrzető csak bemérte a távolságot, csinált egy próbasuhintást, de nem!

Ugyanis Pituska és Bucor közlegények kórusban számoltak:

– Egy...

Arról nem is beszélve, hogy a következő korbácsütés is igen lagymatagra sikerült.

– Kettő...

Brogin testőrnek – legalábbis önmagához képest – veszettül gyorsan elkezdett pörögni az agya, mert mindjárt a harmadik ütésnél felfedezte, hogy valami nem kerek.

– Te most simogatsz engem, Hurga? – kérdezte incselkedve. – El kell keserítselek, nálam hiába próbálkozol, én a lányokat szeretem!

– Csak teljesítem a parancsot – szögezte le az őrzető.

– Négy...

– Egyél több húst, Hurga! Attól leszel erős, nem a pirított glumótól!

– Öt...

– Te Hurga! Előfordult már, hogy sikerült lenyomnod egy hatéves kislányt könyökpárbajban?

– Fogd már be a pofád, Brogin! – üvöltött fel az őrvezető. – Hányszor mondom még, hogy sürgős dolgunk van? Nincs időnk a válogatott baromságaidra!

– Hat...

– És egy ilyen gyenge karú embert beállítanak a Kormányzói Testőrségbe – dohogott Brogin. – Mondd csak, nem az apád intézte el, hogy felvegyenek?

Hurgánál egy pillanatra elszakadt a cérna. Mintha a foga is megcsikordult volna, amikor beleállt a hetedik ütésbe, és bikamód odacsapott. De aztán eszébe jutott, hogy a kormányzó parancsát megszegni a legsúlyosabb vétek, és az utolsó pillanatban félrerántotta a korbácsot. Ennek az lett a következménye, hogy a célt tévesztett csapás nemes egyszerűséggel leütötte Pituska közlegény fejéről a sisakot.

– Magadnál vagy, kisleány? – háborgott a katona. – Még jó, hogy nem a szememet ütötted ki! Hát ki vagyok én, hogy a félnótás Brogin miatt feláldozzam a szemem világát?

– Akkor ez most a hetediknek számít, vagy nem? – értetlenkedett Bucor közlegény, aki átmenetileg magára maradt a számológórusban.

– Éreztél valamit, Brogin? Legalább a szelét? – érdeklődött a fához kötözött bajtársnál, mert nagyon szeretett volna szabályos lenni. Ugyanis neki is a fülében csengtek még Dariosz kormányzó parancsszavai.

– Megnyugtatlak, Bucor, én a többi sem éreztem – vigyorgott a fenyítés alatt álló katona.

Hurga őrzetónél most már nem csak egy pillanatra szakadt el a cérna.

– Mostantól mindenki befogja a pofáját! – üvöltötte, de olyan vadul, hogy még Emma is beharapta a szája szélét, pedig ő aztán egy szó nem sok, annyit se szólt az egész eljárás alatt.

– Főleg te kussolsz mélységesen, Brogin! Világos? – harsogta az őrzető. – Mert ha még egy szót szólsz, ezzel a hölgyel rángattatom le a maradék ruházatot rólad, aztán úgy elverem a picsádat, hogy egy hónapig se tudsz ráülni a vérveres valagadra!

– Már bocsánat – szólt közbe óvatosan Bucor –, de nem lehet, hogy az valamilyen formában parancsmegtagadásnak minősülne? Én nem szeretnék parancsmegtagadásban részt venni, kislefőnök! Mert akkor engem egész biztosan nem így korbácsolnának meg.

Hurga őrzetőben végre fölengedett a feszültség, és elvigyorodott. Kifejezetten mulattatta a közlegény aggodalma, és újra megállapíthatta, hogy ennél a Bucornál szabálykövetőbb katona valóban nincs az egész Kormányzói Testőrségben. Nem hiába hívják a többiek a háta mögött Elvágólagos kapitánynak.

– Csak nyugalom, közlegény – intett oda neki. – Gondolod, hogy Brogin fölmenne a Kormányzói Palotába panaszkodni? El tudod képzelni, ahogy kihallgatást kér a Hivatalban, aztán megmutatja a kormányzó urunknak a véresre korbácsolt valagát? Mert számomra valahogy nem áll össze ez a jelenet. Azért Brogin sem olyan ostoba, hogy ilyesmit megkockáztasson, mert tudja, hogy élete végéig rajta röhögne Osmosis minden katonája, de tán még a civilek is.

Hurga őrzető nyilvánvalóan nem ismerhette a pszichológiai hadviselés fogalmát, mégis mesterien alkalmazta. Brogin momentán behunyt szemmel lapult a fatörzshöz, miközben az elméjében

mindenféle kínos jelenetek peregtek le, és már attól előntötte a hideg veríték, amikor elképzelte, hogy Emma úrhölgy fogja lemezteleníteni őt. Elhatározta, hogy a továbbiakban akkor sem mukkan meg, ha netán pávatollakkal fogják őt cirógatni, nem is korbáccsal.

Ilyeténképpen a büntetés kivitelezése végre megtörténhetett. Utána a három kormányzói testőr felült a lovára, és viharebesen elporzott Osmosis főváros felé, a negyedik meg visszament az Orgil-villába, oldalán a szokatlanul vidám Marióval és Emmával.

296. fejezet

Újra eljött egy olyan éjszaka, amikor izgatott várakozás jellemezte a Kormányzói Hivatal sokat látott helyiségét. Az ovális asztalnál Dariosz, Attila és Baskír foglaltak helyet. Közülük egyelőre az öreg Tanító vitte a szót, de igen érdekes módon. Éppen Szubotáj közleményét ismertette, de úgy, hogy konkrétan a tatár hangján szólalt meg:

– A Golub 2 jelentkezik. A fejedelemségi hajóhad érkezése éjfél után tíz-tizenöt perccel várható, azaz nagyjából hetven-hetvenöt perc múlva.

Dariosz megborzongott, aztán átnyúlt az asztalon, és megszorította Baskír karját:

– Kérlek, ezt ne csináld.

– Micsodát?

– Azt, hogy Szubotáj hangján szólalsz meg. Tudod, én egy huszonegyedik századi ember vagyok – fejtette ki a kormányzó –, annak a századnak is az első harmadából. Számomra ez nagyon ijesztő és viszolyogtató. Hogy plasztikus legyek, hangot ugyanúgy nem cserélünk mással, mint mondjuk alsónadrágot.

– Na, te meg ezt ne csináld, kormányzó! – hördült fel Attila is. – Nekem meg a legjobb barátom Szubotáj, kicsit sem szeretnék az ő vonatkozásában mindenféle alsóneműk cseréjére gondolni.

– Jól van, nyugalom – emelte fel a két tenyerét Baskír. – Megígérem, hogy ha csak nincs különösebb oka, akkor többé nem fogok ilyen módon üzenetet továbbítani.

– Szerintem lassan induljunk el a kikötőbe – javasolta Dariosz. – Inkább előbb legyünk ott, mint hogy elkéssünk.

A kormányzói hintó előállt, a fent nevezett három illető pedig útnak indult a szigetország egyetlen nagy kikötője felé. Az úti céljuk a Vámház épülete volt, amelyet még a királyság idején építettek, természetesen a folyótorkolathoz, hiszen egy olyan adottságokkal rendelkező országban, mint Osmosis, hol másutt lehetne a legpraktikusabb helye a Vámház épületének, mint ahol a sziget legnagyobb folyója a tengerbe ömlik?

Mindenesetre Dariosz és társai fejében, ahogy átkocsiztak a fővároson, korántsem vámügyek jártak. A kormányzó például némileg szorongva nézett az éjszaka elébe, hiszen járt már a Vámház legfelső emeletén, és tudta, milyen remek kilátás nyílik az épület pazar sarokteraszáról mind a tenger, mind a kikötő felé. Ám amikor azt képzelte maga elé, ahogy az éj leple alatt a folyótorkolat megtelik idegen hadihajókkal, hát akkor valami jeges rémület szorította össze a gyomrát, és pont annyira nem akarta elképzelni ezt a látványt, mint ahogy azt sem szívelte, amikor Baskír angol szavakat formál az ajkaival, és közben Szubotáj hangja hallatszik a torkából.

Attila eközben a Félvérrel folytatott beszélgetését elemezte magában, és olyasféle lidérces gondolatok foglalkoztatták, hogy vajon milyen fajta bűnök lapulhatnak még Osmosis külvárosi sikátoraiban,

amelyektől minden felvilágosult, normális és ép erkölcsi érzékű embernek felfordul a gyomra.

Hogy Baskír mire gondolt a kocsikázás közben, azt elképzelni sem lehet, legalábbis egy földi ember nehezen tudta volna kitalálni, miféle elektronikus kalandok játszódhatnak le az android újjáélesztett áramköreiben.

Miután megérkeztek a Vámházhoz, minden sokkal egyszerűbb lett. Szép komótosan felgyalogoltak a lépcsőkön az épület tetejére, a nyolcadik szintre, ahol már várták őket. Az Őrség tagjai közül kilépve Trin fogta karon Osmosis első emberét, és kivezette a teraszra.

– Minden úgy van, ahogy kérted, uram – bizonygatta. – Itt fogjuk bevárni az ellenséges támadást. Vagyis csak a kísérletét, hiszen megsegít minket az egy igaz Isten. Jól mondom, kormányzó? – kérdezte az apró emberke, s mintha közben megremegett volna a szája széle.

Dariosz váratlan dolgot tett. Odafordult Baskírhoz, és továbbította a kérdést:

– Jól mondja?

– Jól bizony! – bólintott mosolyogva az öreg Tanító, és a hangjában volt valami végtelenül megnyugtató. De a biztonság kedvéért még hozzátette: – Az egy igaz Isten az ő vigyázó tekintetét ma éjjel is Osmosison fogja tartani.

Dariosz végignézett a pompás teraszon. Néhány évvel korábbról sok furcsa emlék tolult fel benne, amikor is ezt a teraszt még sokkal több apró szobor és asztal borította, az adószedők pedig önfeledten ünnepelték az adóév végét. Mintha beszédet is mondott volna nekik egy ilyen alkalommal, de erre már nem emlékezett pontosan.

Most csak egyetlen asztal állt a terasz közepén, körülötte pedig öt üres szék árválkodott.

A kormányzó előrement a korlátig, a két öklét letámasztotta rá, és hosszan belebámult a sötét éjszakába. Hangosan nem akarta, de magában azért elmormolt egy imát: „Istenem, ma éjjel tényleg vedd vigyázó szemedet az országunkra, mert nélküled elveszünk mind egy szálig”.

Aztán visszafordult az épület felé, és odasétált az asztalhoz. Három szék ekkor már foglalt volt, Baskír, Trin és Attila ültek rajtuk. A kormányzó elfoglalta a helyét az asztalfőn, majd hosszasan vizslatni kezdte a szemközti üres széket.

– A fejedelemségi flotta kapitányát várjuk oda – szögezte le Trin.

Kissé esetlennek tűnt ez a megjegyzés. Kijelenteni a nyilvánvalót mindig sután hangzik, márpedig mindenki jól tudta az asztalnál, hogy kit várnak az ötödik székre. Baskír az öreg titkárra nézett, és detektálta, hogy a derék államférfi bizony a lelke mélyén nemhogy fél, hanem egyenesen retteg. Úgy vélte, illendő lenne végképp megnyugtatni, ezért először is megszólította:

– Tudom, hogy sok minden hihetetlennek hangzik mindabból, amit mondtam neked. De ez érthető.

– Én nem vagyok hitetlen, csak hát... – kezdett bele a szabadkozásba Trin, de ekkor Dariosz szólt rá:

– Ne mentegetőzz, derék titkárom. Tudjuk jól, hogy min mész most keresztül. Kicsiny gyerekkorod óta abban nevelkedtél, hogy sok istent kell tisztelni. Az egész életed ebben a hitben telt. Nyilvánvalóan nem várható el tőled, hogy egyik napról a másikra elfogadd azt a tényt, hogy csak egy igaz Isten létezik.

– A szívembe látsz, uram – ismerte el Trin.

– Talán nem lenne hiábavaló végigmenni azokon a dolgokon, amelyek nyomasztanak téged – vetette föl Baskír. – Bízz bennem, én is az egy igaz Isten szolgája vagyok, és felruházott engem az összes képességgel, amelyek segítségével hatalmamban áll eloszlatni minden kétségedet.

Az öreg titkár nagyot sóhajtott, de aztán megeredt a szava:

– Minden észszerűségnek ellentmond, hogy a hírek szerint hatalmas norling hajóhad indult meg a szigetünk ellen, de mi úgy ülünk itt négyen, mintha mi sem történt volna. Nem riadóztattuk a hadseregünket. Nem foganatosítottunk semmilyen óvintézkedést a kikötőben. Nem oltattuk ki a világítótornyok fényeit. Nem került sor a...

– Hadd szóljak közbe, titkár úr – emelte fel a kezét Baskír. – Elismerem, hogy mindezen óvintézkedések elmaradása akár nyugtalanságra is okot adhat, de ha most bemutatok egy példát, rögtön megérted, hogy nincs miért aggódnod... Kormányzó úr! Megteszed, hogy felszólítod az ajtónállókat a terasz elhagyására?

Dariosz már félig felemelte a kezét, hogy odaintsen a terasz ajtajában strázsáló katonáknak, de aztán meggondolta magát. Ugyan nem sejtette, mire készül az öreg Tanító, de volt egy különös megérzése.

– Nagy baj lenne, ha ez a két ór is tanúja lenne annak, amit be akarsz mutatni? – kérdezte Baskírt.

Az android egy pillanatra megmerevedett, de hamar döntésre jutott:

– Végül is hadd maradjanak.

A következő percben Baskír olyasmit művelt, hogy Attila kivételével az összes szemtanú a száját tátva bámulta, és még sokáig a hatása alatt maradtak. Az öreg Tanító az asztal közepére fókuszálta a tekintetét, és hamarosan különös fénynyaláb kelt útra a szeméből,

egyenesen az asztal lapjáig, ahol lényegében megelevenedett egy teljesen élethű jelenet.

Először csak úgy festett, mintha valaki egy kancsó vizet borított volna a masszív bútor lapjára. Az asztal közepén lényegében valamiféle tenger hullámozott, varázslatos kék fénytől övezve, amely Baskír szeméből áradt. A tengeren aztán feltűntek mindenféle hajók, nem nagyobbak egy ember kisujjának körménél. Egy egész flotta.

Már ez is annyira valószínűtlen volt, hogy az öreg Trin kis híján hátraborult a székevel. És mi tagadás, Darioszt is letaglózta a látvány. Ő ugyan a földi életében hallott már mindenféle holográfiával meg fényszínházzal kapcsolatos dolgokról, de ami az asztal lapján bontakozott ki előtte, az számára is csodaszámba ment.

Egyedül Attila nem mutatott semmiféle meglepődést. No persze, aki 2202-ből került át Evilágba, attól nem is volt elvárható, hogy székestől hanyatt essen. A magyar színész még azt is meg merte volna tippelni, hogy a Zvezda úrállomás által rögzített képsorokat látja viszont az asztal lapján.

És a bemutató folytatódott. Az aprócska hajóhad fölött, kissé hátramaradva megjelent a Golub, és a vadászgép hamarosan sárga fénynyalábokat szórt a gályákra, amiktől ezek a fából készült közlekedési alkalmatosságok úgy gyúltak lángra, mint a gyertya, és aztán fáklyaként világítva enyésztek el, így hát hamarosan csak üszkös fadarabok úszkáltak az asztal lapján hullámozó miniatűr tengeren.

– Nos, az egy igaz Isten így pusztította el az Osmosis ellen nyugatról megindult hajóhadat – foglalta össze röviden Baskír, miközben a mágikus, kék fénysugár olyan gyorsan húzódott vissza az asztallapról a szemébe, mintha ez a világ legtermészetesebb dolga lenne.

Az öreg Trin még sokáig nézett maga elé, de aztán Baskírra emelte a tekintetét, és fakó hangon azt közölte:

– Mától Evilágon nincs az egy igaz Istennek odaadóbb híve nálam.

297. fejezet

A Kardhal orrában maga Frommeldrup tábornok kémlelte a tengert. Első hallásra talán szürreálisnak tűnhet ez az életkép, ezért a krónikás sietve tájékoztatja az olvasóközönséget, hogy a Kardhal a Fejedelemség zászlóshajója volt, Frommeldrup tábornok pedig az ország katonai fővezére, így talán érthetőbbé válik a jelenet.

A tábornok idegesen pislogott, és erre minden oka meg is volt. Először is Evilágban még nem létezett az iránytű, tehát a hajósok csupán az égitestek helyzetére hagyatkozhattak a navigáció során. Igen ám, de már a délutáni időszaktól kezdve lehetetlen volt az ilyesfajta tájékozódás. A Napot először egy különös, szürke és igen vaskos felhőréteg takarta el, később pedig haragos viharfellegek, amelyekből aztán olyan jégverést kapott a flotta, hogy a vitorlák rövid időn belül rojtos csipkefüggönyként lógtak alá az árbócok keresztrúdjairól.

A vitorlák elvesztése egyébként lényegében nem lassította a flotta haladását, mert délután a széljárás is megfordult, és mivel Osmosis felől kezdett fújni, a Fejedelemség hadihajói amúgy is kizárólag az emberi erőre, azaz a gályák evezőseire hagyatkozhattak.

Csak hogy az emberi erővel is akadt némi gond. Az éj beállta után egyes katonák azt kezdték pusmogni, hogy jobb lenne visszafordulni, mert az istenek láthatóan nincsenek mellettük. Elvégre mi másra utalhatna mindaz, ami történt?

A harci morált romboló hergelés végül Frommeldrup tábornok fülébe is eljutott, de nem tudott semmit sem tenni ellene, elvégre ő maga sem

volt a legjobb állapotban. Az éberén elszenvedett rémálmai között az szerepelt az első helyen, hogy célt tévesztenek, és nemhogy Osmosis kikötőjét nem érik el, de még magát a szigetet is elvétik, ezáltal valahol a Déli-földrészen kötnek ki, fűszoknyás ős-meori bolondok között, és ha ez nem ad okot az ő lefejezésére Rótvár főterén, akkor semmi.

Ennélfogva nem lehet csodálkozni azon, hogy amikor a sötét horizonton feltűnt Osmosis kikötőjének két világítótornya, akkor Frommeldrup tábornok lényegében orgazmus közeli állapotba került. Hátrasietett a hajó orrából, megkereste a helyettesét, és diadalmas arccal számolt be neki arról, hogy a navigáció – minden nehézség ellenére – tökéletes volt. Hamarosan behajóznak majd Osmosis tengeri kapuján, és onnantól kezdve nem lesznek irgalmasak senkihez, aki az útjukba áll. Valamint arról is intézkedett, hogy a vezérhajó kormányosa már a hadjárat első napján kiemelt értékű hadizsákmányban részesüljön.

Miután kiosztotta a parancsait, haladéktalanul visszasietett a Kardhal orrába, és a tekintetét még hosszan nyugtatta Osmosis világítótornyainak fényén. Elrebegett néhány hálaimát a norlingok isteneinek, közülük is leginkább Sutkepser kegyelmébe ajánlotta a hadjáratot, aki az alázat istene volt az Északi-földrész népeinek hiedelemvilágában. Bár igaz, hogy ez utóbbi megfogalmazást Attila erősen vitatta volna, hiszen az anagurok is az Északi-földrész lakói voltak, ám ők csak egyetlen istenséget tiszteltek, a Világügyelő Férfiút.

Ha már Attila szóba került, el kell árulnunk, hogy ezekben a pillanatokban kegyetlenül unatkozott a Vámház teraszán. Csak ült az asztal mellett, és hallgatta a meori nyelven folyó beszélgetést, amelyből csekélyke nyelvtudása folytán nem sok mindent értett. Az arckifejezéseket, illetve Baskír kétségtelenül látványos performanszát

nézve ugyan sejtette, hogy éppen a kormányzó öreg titkárának lenyugtatása vagy meggyőzése folyhat, de őt ez csupán mérsékelten szórakoztatta. Ilyeténképpen a társasági életben való részvétele hosszú percekig legfeljebb abból állt, hogy megpróbált okosan nézni.

Ám végre eljött az a pillanat, amikor az öreg Tanító csöndesen így szólt: „Megérkeztek”. A magyar színészre az Osmosisban eltöltött idő alatt már ragadt annyi meori nyelvtudás, hogy ezt a kifejezést megértse, sőt abban is biztos volt, hogy Baskír az ő tatár barátjának jelentése nyomán közölte a hallgatósággal azt a tényt, hogy látótávolságba érkezett az ellenség.

Felemelkedett a helyéről, szép komótosan és megfontoltan, ahogy az már egy anagur törzsfőhöz illik, aztán méltóságteljesen elsétált a terasz korlátjáig. Nem csodálkozott rajta, hogy pillanatokon belül megérkezett mellé Dariosz is, aki mintha kissé zihálva szemlélte volna a tengert.

A tengert, amelyet valóban elborított a norling hadihajók sokasága. És ez a látvány az Ezüsthald és a Bronzhold halovány fényében egyszerre volt varázslatos, lenyűgöző, de leginkább rémületes.

– Megértem, hogy úgy lihegsz, mint aki most ért célba az ezer méteres gátfutás után – szólalt meg csöndesen Attila. – De gondolom, Baskír vetítése nyomán most már belátod, hogy semmi okod nincs az aggodalomra.

Kinn, a tengeren Frommeldrup tábornok is úgy vélte, hogy immár nincs különösebb oka az aggodalomra. Büszkén és bizakodóan állt a Kardhal orrában, majd amikor úgy ítélte meg, hogy a hajó hamarosan eléri a nyílveesszők lőtávolságát, akkor szándékában állt hátravonulni a tatnál felállított parancsnoki fedezék mögé. Csakhogy ekkor váratlan dolgok egész sora vette kezdetét.

A tábornok először fülzúgást, majd különös remegést, végül pedig elviselhetetlen fejfájást érzett, de ezeken a hatásokon is bőven túltett egyfajta tehetetlenségi pánikroham. Frommeldrup szeretett volna megfordulni, és nem értette, miért megy ez ilyen lassan, miért nem engedelmeskedik neki a teste. Amikor egy örökkévalóságnak tűnő időtartam után sikerült végre szembefordulnia a fedélzettel, azt látta, hogy rajta kívül mindenki más is ugyanebben a kórságban szenved a hajón. Nagyjából két tucatnyi katona meredt rá rémülten és fájdalommal telt arccal, mint valami elátkozott, akarattalan bábok.

A tábornok ekkor mintha a magasból is zúgást hallott volna, de már nem tudta eldönteni, hogy honnan jön ez a hang. Azt sem tartotta kizártnak, hogy a saját fejéből. De a legijesztőbb az volt, hogy minden biztonnal az evezősök is elkaphatták a titokzatos nyavalyát, mert a hajó egyre csak lassult, végül pedig olyan szelíden ringatózott a tengeren, mintha többé nem is akarna sehol kikötni.

– Most már fejezd be, galambocskám – kérte Oleszját Szubotáj a vadászgép fedélzetén. – A tokiói egyezmény értelmében a Szigma-11 hatást kizárólag addig szabad alkalmazni, amíg...

– Jaj, inkább te fejezd be! – csattant fel a lány. – Mit idézgeted folyton a tokiói egyezményt? Tán az a legkedvesebb olvasmányod? Másik kedvenc könyved nincs? Idézzess inkább a Háború és békéből, ha már mindenáron ez a témád. Kicsit régi, de tanulságos.

– Én most inkább a Bűn és bűnhődést ajánlanám a figyelmedbe. Az is régi, de talán még tanulságosabb – szólt csöndesen a tatár. – Kapcsold ki a Szigmát, már csak energiatakarékossági okból is. Nincs értelme tovább alkalmazni. Ha a vezérhajó megáll, úgyis megáll a többi is.

– Biztos vagy benne?

– Már csak azért is biztos lehetek benne, mert amíg ezt a magasröptű eszmecserét folytattuk, azalatt be is következett – mutatott rá Szubotáj.

Frommeldrup tábornok megkönnyebbülve észlelte, hogy a kínzó fejfájás és a bénító lemerevedés egyszer csak véget ért. Ám ezzel még nem volt vége a különös jelenségeknek, ugyanis hirtelen nappali fénybe borult a vezérhajó. A fedélzeten tartózkodók csodálkozva néztek fel az égre. Mi az istenek haragja történik itt? Talán feljött a Nap? Az éjszaka közepén???

Nos, akik meggondolatlanul az égre vetették a tekintetüket, a következő pillanatban sietve emelték szemük elé a tenyerüket, mert a fény elviselhetetlenül erős volt. A vezérhajó mögötti gályákon azonban kényelmesen meg lehetett figyelni a jelenséget. A többi hajóról tehát az volt látható, hogy az ég egy pontjáról erős fehér fénynyaláb világítja meg a Kardhalat. Csakhogy ez a fénykúp nem a Nap és a holdak körüli égi szférákból érkezett, hanem legfeljebb olyan magasságból, ahol a madarak szoktak repülni, amikor délre vagy északra vonulnak.

Viszont az a látvány meg a Kardhalról volt leginkább szemügyre vehető, amely a következő pillanatban bontakozott ki. Tudniillik a fehér mellett egy másik, bár jóval vékonyabb fénysugár is útjára indult. Ez a sárga fénynyaláb egyenesen a kikötő felé irányulva végül egy aprócska hajón állapodott meg. A kétpárevezősbe éppen akkor szállt be egy ősz öregember.

Frommeldrup tábornok a szemöldökét összevonva szemlélte, ahogy a kis hajó elindul egyenesen feléjük, miközben a sárga fény követi az útját, hogy minden pillanatban jól látható legyen.

– Mi ez, valami békeküldöttség? – kérdezte egy borízú hang a háta mögül.

Bójer alvezér volt a tippelő, Frommeldrup egyik helyettese, akit a tábornok egyébiránt szívből gyűlölt, mert régóta meggyőződése volt, hogy a tengerésztiszt az ő pozíciójára hajt, és alig várja, hogy bármi áron, de átvehesse.

– Most tényleg az érdekel, hogy miféle küldöttség közeledik azon a lélekvesztőn? – csattant fel Frommeldrup. – Az előzményekhez nincs egy szavad sem? Itt állunk az éjszaka közepén egy olyan hajón, amelyiken éppen nappal van, ám ehhez semmi hozzáfűzni való sincs.

– Most mit mondhatnék? – tárta szét a karját az alvezér. – Még az imént is úgy csengett a fülem, hogy azt hittem, menten megbolondulok! Különben is, nem értek én ezekhez a vallási dolgokhoz, a tábori páter meg, ha jól tudom, hat hajóval hátrébb utazik. Talán tőle kellene megkérdezni, miféle rontás lehet ez.

– Szóval szerinted ez rontás? – kapott a szón a tábornok. – És mi van, ha dicsfény? Nem te hangoztattad induláskor, hogy az istenek is velünk vannak, Bójer? Akkor meg most mit rombolod itt a harci morált?

Ez utóbbi kitétel eléggé nevetségesen hangzott, hiszen kettejük beszélgetését senki sem hallhatta. Mindenesetre amíg a Fejedelemség két katonai vezetője egymással civődött, lassan a kétpárevevő is odaért a Kardhal orrához, majd továbbhaladt a hajó oldalán, míg el nem érte a kötélhágcsót, amin az öregember felkapaszkodhatott a fedélzetre. Addigra a tábornok és az alvezér is odasétált, és kíváncsian várták a fejleményeket.

– Köszöntelek benneteket, uraim! – hajtotta meg a fejét a jövevény. – Szép jó estét kívánok!... Vagy inkább jó napot?... Az ember teljesen megzavarodik ebben a furcsa időjárásban – kedélyeskedett az öregember. – A nevem Baskír, a kegyelmes Dariosz kormányzó úr

követe vagyok. Osmosis első embere az imént felhatalmazott, hogy meghívjam eme hadi különítmény vezetőjét egy rövid tárgyalásra.

– Én volnék az – lépett előre a fejedelemségi hadak főparancsnoka. – A nevem Frommeldrup tábornok. Ő pedig itt a helyettesem, Bójer tengerésztiszt.

Baskír innentől kezdve csakis a tábornok szemébe nézett, az alvezérére ügyet sem vetett, és ez Bójert kellőképpen bosszantotta.

– Tábornok úr, kérlek, szállj be velem a kecses kis hajóba, és hamarosan olyan tényeket ismerhetsz meg, amelyektől, ezt bízvást állíthatom, le fog esni az állad – közölte igen szuggesztíven az öregember.

– No, csak lassan a testtel! – szólt szigorúan Frommeldrup. – Ha nem volna világos, nem azért jöttem, hogy megigyak egy korsó jó mézsört a kormányzóddal. Nem tűnt fel neked, hogy egy támadó hajóhad áll mögöttem?

Baskír már a hajó korlátjánál állt, a kötélhágcsó legfelső csomóján nyugtatva a kezét, de most visszafordult, és barátságosan mosolyogva megjegyezte:

– Ugyan, ugyan! Frommeldrup tábornok talán csak nem fél egy gyöngye öregemberrel beszállni Osmosis Köztársaság legkisebb hajójába?

Mivel ekkorra már a legénység is odaszállingózott, a Fejedelemség fővezére kissé kínosnak érezte a kérést, ezért nagy hangon kijelentette:

– Ha azt gondolod, hogy önként fogom hurokba dugni a fejem, hát alaposan tévedsz, öregember!

Baskír elnéző mosollyal válaszolt:

– Aztán mire mennénk azzal, ha elveszejtenénk a fejedelmi seregek fővezérét? Szerinted mi azt gondoljuk, hogyha kitűzzük a fejedet a kikötő bejáratánál, attól majd eme roppant hadak megrémülnek, és visszamenekülnek a Belső-tenger északi partjára? Lásd be, nagyuram, ennek nincs semmilyen valószínűsége.

Ezt Frommeldrup is logikusnak értékelte, de azért még próbált keménykedni:

– Mondd csak! Miért nem a kormányzód jön ide, ha akar tőlem valamit? Nem lehetséges, hogy talán ő az, aki retteg?

– A magyarázat egyszerűbb, mint gondolnád, nagyuram – közölte nyájasan Baskír. – A bemutató, amit számodra szerveztünk, a kikötő vámházának legfelső teraszáról megtekintve lesz a leghatásosabb. Ennyi az egész... De ha félsz, hát ne gyere velem. Én azt is megértem – tette hozzá együttérzően, és még utoljára alaposan belenézett a tábornok szemébe.

Frommeldrup odasétált a hajó korlátjához, és elgondolkodva tekintett alá. A kétpárevezősben még csak nem is katonák ültek, hanem két taknyos siheder, akik a ruházatuk alapján leginkább pályakezdő dokkmunkásoknak néztek ki.

A tábornok gondolt egy merészet:

– Veled megyek, öregember, de magammal viszem a helyettesemet is – mutatott az alvezérre. – Ha igaz a mondás, miszerint több szem többet lát, akkor több fül is többet hall.

– Nincs ellenemre, hogy ő is velünk jöjjön – közölte engedékenyen Baskír.

Bójer tengerésztiszt – bár igyekezett nem mutatni – rendkívül csalódott volt. Már éppen beleélte magát abba a vonzó ábrándba, hogy ezek az ütődött szigetországiak lemészárolják Frommeldrupot a

kikötőben, mire ő átveszi a parancsnokságot, támadást vezényel, holnap pedig már a lábai előtt hever Osmosis főváros, és hamarosan a legnagyobb dicsőségtől övezve vonulhat be Rőtvárba.

Ezzel szemben Frommeldrup úgy volt vele, hogy ha ez tényleg valamiféle csapda, akkor nehogy már egyedül kelljen elvesznie, pusztuljon Bójer is. Nem tudta volna elviselni a tudatot, hogy ez a törtető szerencselovag, ez a képességtelen senki áll az ő hadseregének élére, pusztán azért, mert ahányszor berúgott Kalrund fejedelemmel, az mind egy-egy újabb ugrást jelentett neki a ranglétrán.

A kétpárevezős tehát hamarosan megindult Osmosis kikötője felé, öt emberrel a fedélzetén. A különös égi ragyogás viszont egyszer csak kialudt, a fehér és a sárga egyaránt, és immár csak a világítótornyok fénye csillogott a tenger habjain. A sápadt Ezüsthald és a hasonlóan fakó Bronzhald pedig kíváncsian figyelte, vajon mi fog ebből az egészből kisülni.

298. fejezet

A kétpárevezős halkan siklott a tenger nyugodt vizén. Frommeldrup kezdettől fogva az öregembert nézte, aki éppen vele szemben ült, és látszólag unottan bámulta a habokat. A tábornok újra és újra beszélgetést próbált kezdeményezni vele, hogy több információhoz juthasson, vajon miféle meglepetést tartogat számára az a híres-nevezetes Vámház, a maga csodás teraszával.

– Milyen jól beszéled a norlingot! – jegyezte meg például Frommeldrup. – És ráadásul éppen a Fejedelemség nyelvjárását használod. Talán ott nőttél fel?

– Nem igazán – fordult előre Baskír. – De kellő időt töltöttem ott az elmúlt öt esztendőben ahhoz, hogy rám ragadjon minden, ami a tájnyelvre jellemző.

– Akkor hát Osmosis szülötte vagy?

– Még véletlenül sem. De most már itt szándékozom eltölteni, ami még hátravan. Ez lett a hazám.

– És mi vitt rá, hogy vén fejjel végül itt ragadj, ezen a különös szigeten?

Baskír elmosolyodott:

– Hát csak az, hogy ez itt az egy igaz Isten legkedvesebb szigete, és innen indul ki minden változás, amely lassan majd egész Evilágot át fogja alakítani.

Frommeldrup agyában felrémllett a gondolat, hogy ez az öregember talán elmebeteg, de aztán eszébe jutott minden különös égi jelenség az elmúlt fél napból, a hamuszürke fellegektől kezdve, a jégverésen át a fénycsóvákig, és a gúnyos elmosolyodás helyett inkább nyelt egy nagyot.

Lassan behajóztak a kikötőbe. A két norling parancsnok döbbenten konstata, hogy sehol sem volt nyoma bármiféle kiemelt katonai jelenlétnek. Csupán szájtáti dokkmunkásokat láttak, akik csapatokba verődve bámészkodtak, és mintha ők maguk is meglepődtek volna rajta, hogy a felpénzért vállalt éjszakai kirakodás során efféle látványban lesz részük. Mármint, hogy egy egész ellenséges hajóhadat vehetnek majd szemügyre.

Katonát akkor látott először a két fejedelemségi hadvezér, amikor a Vámház épületéhez értek. De ott aztán akadtak bőséggel. Ám mindegyikük kedélyes és udvarias volt, semmint fenyegető vagy marcona. A tevékenységük csupán arra korlátozódott, hogy sorra

kinyitogatták előttük az ajtókat. A bejáratnál éppúgy, mint aztán a lépcsőház bármelyik emeletén.

Mindazonáltal a legnagyobb meglepetés a teraszon érte őket. Eléjük sietett ugyanis egy szálfatermetű, jóvágású, izmos és meglehetősen karakteres férfi, akiről az derült ki, hogy ő az a híres-hírhedt Dariosz kormányzó. Pedig a Fejedelemségben az a hír járta róla, hogy egy szálnalmas pojáca, egy nyeszlett kis penészvirág, aki még csak írni-olvasni sem tud, annyira ostoba. Ilyen tartalmú gúnyversek tucatszám forogtak közszájon Darioszról. A nagyobb vásároknak pedig kedvelt műsorszáma volt, amikor a mutatványosok vitriolos, sőt néha egészen obszcén stílusban adtak elő bábjátékot Osmosis első emberéről, aki egyedül még a valagát kitörölni sem képes, ehhez is a népgyűlés szavazatainak többségére kell támaszkodnia.

– Foglalj helyet, tábornok – mutatott a kormányzó az ötödik székre, és intézkedni akart, hogy Bójer tengerésztiszt is leülhessen, de Frommeldrup leintette:

– Ő majd itt áll mellettem.

Az alvezér újból csak a bajsztát rághatta bosszúsan, de aztán ráébredt, hogy érthető a tábornok döntése. Ha itt valamiféle összetűzésre kerül sor, akkor két ülő norling parancsnoknál mégis csak jobb, ha az egyikük áll, és azonnal fegyvert tud rántani, ha szükséges, nem pedig a feltápáskodással pazarolja a drága idejét.

– A szükséges udvariassági köröktől megkímélném mindannyiunkat – közölte Dariosz, amint elfoglalta helyét az asztalfőn. – Inkább felsorolnám a tényeket, és akkor valóban gyorsan tudunk haladni, ahogy azt a követem ígérte neked, tábornok.

Baskír szolgálatkészen fordított.

– Legyen így – bólintott szúrós tekintettel Frommeldrup.

– A Szigetvilág és az északi part egyes norling államai háborús szövetséget hoztak létre, mégpedig azzal a céllal, hogy Osmosis Köztársaságot leigázzák – közölte szikáran Dariosz, mindvégig a tábornok szemébe nézve. – Ezt mind jól tudjuk, kár erről vitát nyitni, vagy netán tagadni a nyilvánvalót.

– Nem is rossz teljesítmény a kémeidtől, kormányzó – mosolyodott el Frommeldrup. – Kérdés, hogy nincs-e túl késő ahhoz, hogy ezt a felismerést hasznosítani tudd a védekezést illetően.

Erre Dariosz olyan magabiztosan és teátrálisan tárta szét a kezét, hogy Attila legszívesebben csettintett volna.

– Ugyan hogy lehetne késő bármit is tennie annak az államférfinak, akinek országát az egy igaz Isten fogadta a védőszárnyai alá? – ájtatoskodott somolyogva a kormányzó. – Tudom, most azt hiszed, hogy a nyugatról támadó hadak már rég a sziklafalainkat ostromolják a sziget túlvégében, de el kell keserítselek, tábornok. Az a sereg már nem létezik. Az egy igaz Isten elpusztította a hajóikat mind egy szálig.

– Aztán hogy csinálta ezt a te istened? – érdeklődött gúnyos pökhendiséggel Frommeldrup.

– Nagyjából így... – kezdte a választ Dariosz.

Odafönn, a Golub fedélzetén Szubotáj üzembe helyezte magát:

– Na, csakhogytartunk! – nyögött fel megkönnyebbülve. – Már majdnem elaludtam.

– Hallgass már! – intette le Oleszja. – Koncentráljunk a végszóra!

A kormányzó az egyik kezét az ég felé nyújtotta, a másikkal a tengerre mutatott, és közben így szónokolt:

– Alázatosan kérem az egy igaz Istent, Osmosis védelmezőjét, hogy mutassa meg, mi jár annak a hajónak, amelyik a szigetünkre merészel támadni!

A következő pillanatban egy élénksárga csík jelent meg az égen, mint valami különös, egyenes villám, és úgy csapott le a Kardhalra, hogy az egyből lángba borult. A Vámház teraszáról jól kivehető volt, ahogy a katonák beugrálnak a vízbe, hogy odaúszhassanak a legközelebbi hajóhoz.

– Már nincsen vezérhajód, tábornok – nyomatékosította az asztal fölé hajolva Dariosz. – És mindez csak egy szavamba került. Elhiszed immár, hogy a Neridea szigetéről útnak induló flotta is megsemmisült, vagy szolgáljak újabb bizonyítékkal?

Frommeldrupot annyira megdöbbentette a látvány, hogy nem volt képes időben válaszolni. A kormányzó tehát újra az égnek emelte a kezét, de most rövidebb üzenetet küldött:

– Még mindig nem értik, Istenem! Még mindig támadni akarnak!

A Golub fedélzetén Szubotáj elgondolkodva csóválta meg a fejét:

– Meg kell mondjam, ez az „Isten” a legabszurdabb hívójel, amit valaha kiosztottak nekem.

Hátborzongató csattanás jelezte a plazmasugár újbóli célba találását, és mire a hanghatás odaért a Vámház felső teraszához, a tengeren már lángokban állt a következő hajó, amelyről ugyanúgy ugrált vízbe a kétségbeesett legénység, mint a Kardhalról.

– Azt gondoltad, hogy egy nagy szövetség erős tagjaként hajózol be ma éjjel Osmosis kikötőjébe, tábornok – szólalt meg drámai hangon a kormányzó. – Csakhogy ennek a szövetségnek ma már nem létezik semmilyen erős tagja, mégpedig azért, mert az egy igaz Isten mindig is meg fogja védeni a legkedvesebb szigetét. Azt javaslom, ne kényszeríts újabb próbára, tábornok. Inkább fordulj vissza a hadaiddal az északi part felé. Nem is gondolnád, milyen nagy szükség lenne most a katonáidra Rőtvarban.

- Mire célzol? – kérdezte Frommeldrupp.
- Mondd csak, nem tűnt fel nektek, hogy a Hercegség seregei nem követik a hajórajotokat?
- Tudjuk, hogy jelentősen lemaradtak, de hát azoktól a hitvány haszonlesőktől nem is vártunk mást – sziszegte undorral az arcán a tábornok, és bizonyára csak az exkluzív környezet miatt nem köpött a földre. – A hercegségiek mindig is ilyenek voltak. A harcban nem szeretnek osztozkodni, viszont a hadizsákmányon annál inkább!
- Igazad lehet – ismerte el Dariosz –, legalábbis erre utal, hogy most igencsak komoly hadizsákmányt néztek ki maguknak. Rótvárat, megtán az egész Fejedelemséget.
- Mit beszélsz? – kérdezte fogcsikorgatva Frommeldrup.
- Megértem, hogy most csalódott vagy Osmosis kapcsán, tábornok. De hamarosan be fogod látni, hogy nem kell vert seregként hazakullognotok. Sőt! Te vezetheted azt a haderőt, amelyik magát a fővárost fogja megmenteni, így hát nem vesztésként fogsz Rótvárba bevonulni, hanem a legdicsőségebb felszabadítóként.

299. fejezet

Még messze volt a hajnal, de a Kormányzói Palota belső udvarán, a hangulatos kis lugasban nem fáradtságtól elcsigázott, hanem inkább lelkes és megkönnyebbült emberek ünnepeltek. Dariosz intézkedett, hogy a konyhai személyzet sürgősen készítsen hidegtálakat, és soron kívüli jutalmat ajánlott fel nekik azért, mert eme rendkívüli ügy miatt felzavarták őket éjszakai nyugalmaikból.

Szerencsére az italokra nem kellett várni, a palotaszolgák a bort, a mézsört és az egyéb ilyen-olyan frissítőket azonnal felszolgálták a fáklyákkal megvilágított lugasban.

– Szerintem nem létezik Evilág történetében olyan hadvezér, mint ez a Frommeldrup tábornok – vélekedett Attila.

– Mire célsz pontosan? – érdeklődött Dariosz.

– Csak arra, hogy szerintem lelkesebben indult haza egy meg nem vívott csata után, mint ahogy előzőleg hajóra szállt a Fejedelemség kikötőjében.

– Igazad lehet – emelte fel a poharát az ausztrál. – Erre koccintsunk!

Baskír kivételével mindannyian ittak. Oleszja és Szubotáj visszafogottabban, de Attila és Dariosz alaposan megnézték maguknak a pohár fenekét.

– Egyébként ez egy bevált tárgyalási technika rendőri berkekben – árulta el a kormányzó, miután megtörölgette a száját. – Először megkínálsz a delikvenst a várható legsúlyosabb következményekkel, aztán felajánlsz neki a menekülési útvonalat.

– Ráadásul te voltál a jó zsaru és a rossz zsaru is, egy személyben! Ez a nagy dolog! – rikoltotta vidáman Attila.

– Na, akkor erre koccintsunk! – töltötte újra a poharakat Dariosz.

– Erre is? – kérdezte megütközve a magyar. – Nem tudom, számoltad-e, de most fogunk negyedjére koccintani, és a legutóbbi óta nem telt egy perc sem!

– Kit érdekel? – vont a vállát a kormányzó. – Hát nem érted, mi történt, drága magyar barátom? Osmosis megmenekült! Pedig alig egy nappal ezelőtt még minden irányból ellenség fenekedett rá, igen nagy számban!

– Azért még mindig akad egy irány – jegyezte meg halkán Baskír.

Dariosz fenéig ürítette borospoharát, aztán lecsapta az asztalra:

– Úgy van! És kifejezetten örülök neki, hogy ez így alakult. Ugyanis roppantul szeretném, ha Nerid király is szemtanúja lehetne egy olyasféle jelenségnek, mint amelyet ma éjjel láttunk a kikötőben. Mit is mondtál, Szubotáj, hogy mikorra várható déli irányból a támadás?

– Kora délutánra tenném az időpontot – felelte a tatár –, de biztos, ami biztos, nem árt már déltől résen lenni. Ám aggodalomra nincs okod, Oleszjával időben felszállunk, és megkezdjük a járőrözést, onnantól pedig már egészen pontos adatokkal tudunk neked szolgálni.

– Köszönöm – bólintott a kormányzó. – Ennek a Brindeából indult kontingensnek a katonái bizonyára abban a hiszemben fognak partraszállni, hogy semmilyen komoly ellenállásba nem ütközhetnek, mert már az összes hadra fogható emberünket átvezényeltük a kikötőhöz és az északi partokhoz, hogy felvegyük a küzdelmet a betolakodókkal.

– Egyértelmű, hogy egy támadó háromszöget akartak létrehozni – erősítette meg Baskír is –, és valljuk be, ha mi nem segítünk, Osmosis hadserege nem bírt volna ekkora túlerővel. Még ha kapát-kaszát is ragadt volna mindenki, aki harcolni bír, akkor is felmorzszolták volna az ellenállást néhány nap alatt.

Úgy látszott, Attilára is elkezdett hatni a bor, mert ekkor vidáman felnevetett. Dariosz meg is kérdezte tőle, mit talál ennyire viccesnek.

– Hát csak azt – vigyorgott a magyar –, hogy a hadseregged mindeközben édesdeden aludt, és a legtöbb katonádnak halvány gőze sincs róla, hogy álmában voltaképpen megnyerte Osmosis történetének legkomolyabb háborúját.

Most már a kormányzó is elmosolyodott, de aztán megint komollyá vált az arca, és elgondolkodva fordult Baskírhoz:

– Már nem vagyok benne biztos, hogy mindezt így volt a legszerencsésebb levezényelni.

– Ne becsüld le a szóbeszéd erejét és sebességét – biztatta a Tanító. – A kikötőben azért szép számmal akadtak szemtanúk, mind civilek, mind pedig katonák. Holnap a déli partoknál is bőséggel lesznek ilyenek. Egy kvintát nem adok neki, és az egész ország közvéleménye előtt ismert lesz ezeknek a napoknak a története.

Dariosz most már lassan kortyolta a borát, és közben végiggondolt minden mondatot, amely ezen az estén elhangzott. Amikor beleélte magát, hogy légi támogatás nélkül most talán a sziget is és ő maga is az életéért küzdene, hirtelen a szégyen öntötte el. Nem is értette, hogyan feledkezhetett meg a legelemibb kötelességéről, ami az ország első embereként az első teendője kellett volna legyen, miután összegyűlt ez a kis társaság.

Letette a poharát, és felemelkedett az asztaltól. Odament a két pilótához, akik ekkor már kissé félrehúzódva beszélgettek valamiről. Természetesen Oleszja elé állva kezdte mondandóját, de előtte még kezet csókolt a szőke lánynak:

– Összeszámolni sem tudom, hanyadik alkalommal mentetted meg a fővárost, meg az egész köztársaságot, drága hölgyem. Fogadd szívből jövő, hálás köszönetemet. Ha kívánod, alapítok a kedvedért egy új kitüntetést, mert az Osmosis Köztársaságért Érdemrendet már nem érzem eléggé kifejezőnek.

Szubotájban ott bujkált a kisördög, hogy ő is kézcsókra nyújtja a pracliját, elvégre pont ugyanannyi köze volt a győzelemhez, mint a kolleginának, de aztán inkább odébb somfordált. Jól látta ugyanis, hogy Oleszja belepirul a dicséretbe, és úgy vélte, célszerűbb lesz most kettesben hagyni a párocskát, semmint efféle infantilis ugratásokkal megzavarni a miliót.

Csakhogy Dariosz elől nem menekülhetett. A kormányzó hamarosan utolérte, és nemes egyszerűséggel átölelte:

– Neked is hálás vagyok, derék tatár barátom. Soha nem fogom elfelejteni azt a szolgálatot, amit ennek a jobb sorsra érdemes országnak tettél. Az új hazámnak, Evilág egyetlen köztársaságának, és nem utolsósorban ártatlan népének. Bárcsak minden itt lakó polgár megtudhatná, milyen rettenthetetlen harcost kell tisztelniük benned!

– Kissé mintha érzelmősre ittrad volna magadat, legkedvencebb kormányzóm – vigyorodott el Szubotáj.

– Próbálsz elbogatellizálni a hőstettedet. Értem én – bólogatott Dariosz. – Ez is a legnagyobb emberek sajátja. A szerénység. Pedig a nyakamat is rá merném tenni, hogy életveszélyes küldetést vállaltatok ezzel a kedves szőke lánnyal... Ugye, hogy életveszélyben voltak?

Ez utóbbit már Baskírnak kiabálta oda a kormányzó, de ekkor Szubotáj hangja is felharsant:

– Ne merj neki válaszolni!

Az öreg Tanító megadóan felemelte mindkét kezét, jelezve, hogy nem kíván belemenni semmiféle vitába.

– Hogy találtad ki ezt a megoldást? – fordult vissza ekkor Dariosz a tatárhoz, mélyen a szemébe nézve, és az ölelés után még mindig a vállán nyugtatva a kezeit.

– Mármint azt, hogy fölmegegyek Golubot cserélni a Zvezdára, és lehozom nektek a teljes értékű vadászgépet? – somolygott hamiskásan Szubotáj. – Nem volt túl nehéz dolgom. Amikor csak egyetlen megoldás létezik, akkor nem olyan bonyolult kiválasztani azt az egyet.

Oleszja sokért nem adta volna, ha inkább őt faggatja a kormányzó, és az ő vállain nyugodtak volna a kezei. Már a kézcsóknál is melengető érzések öntötték el az egész testét, és maga is elcsodálkozott azon,

hogy olyan vágyat érzett ez iránt a férfi iránt, amelyet még soha, pedig már egy ideje túl volt azon, hogy elismerje saját maga előtt: halálosan beleszeretett Darioszba... A következő pillanatban viszont Szubotáj iránt érzett mély hálát, mert a pilótatársa elkezdett igen komolyan lobbizni az érdekében.

– Ha Oleszja nem jön velem, akkor most talán nincs is miről beszélgetnünk – jelentette ki nagy komolyan a tatár. – Az ő érdeme, hogy a Zvezda immár teljes funkcióban üzemel a fejünk fölött, minden remek és modern szolgáltatásával. Oleszja nélkül tán még bedokkolni sem tudtunk volna az űrállomáson, vagy aztán visszatérni, egyebekről nem is beszélve. Nem untatnálak a technikai részletekkel. Úgyhogy lehet, hogy viccnek szántad ennek az új kitüntetésnek a megalapítását, de ha van valaki, aki tényleg megérdemelne ilyesmit, az minden kétséget kizáróan Oleszja. Csak ő még nálam is szerényebb, ezért hallgat a saját érdemeiről.

Mondjuk ennek a hegyi beszédnek a fele egy nagy humbug volt, ezt a szőke lány is tudta, de e percben csakis az érdekelte, hogy Dariosz végre visszafordult hozzá, olyannyira, hogy még a kezeit is leemelte valahára Szubotáj vállairól.

– Tartozom neked, drága hölgyem – jelentette ki a kormányzó, majd hozzátette: – Lehet, hogy most éppen nem vagyok a legjózanabb, és meggondolatlanságot fogok cselekedni, de momentán akkor is így érzem helyesnek: jövök neked eggyel.

– Ez mit is jelent pontosan? – érdeklődött szerényen Oleszja.

– Nem kevesebbet, mintha lenne a zsebedben egy ütőkártya, egy Jolly Joker, amire az van írva: „Tartozom neked”, alatta pedig ott szerepel Osmosis első emberének aláírása. Felhatalmazlak, hogy ezt a képzeletbeli kártyát a jövőben bármikor felmutasd nekem.

- Ez remek – közölte elégedetten a szőke lány.
- De csak egyszer! – emelte fel a mutatóujját a kormányzó.
- Megértettem – bólintott halvány, ám sokat sejtető mosollyal Oleszja.

Szubotáj fejét még nem kótyagosította el a bor, no meg a bajtársát is elég jól ismerte ahhoz, hogy tudja, mi jár most a szőke hajadon gondolataiban. Mindenesetre nem szólt semmit, elnyomta az elégedett vigyort is, ami pedig nagyon az arcára kíváncsozott, és visszaült az asztalhoz, hogy kifaggassa Baskírt:

- Mondd csak, Tanító! Hogy lehet, hogy ezekben a nehéz órákban csak te vagy itt az androidok közül? Már félre ne érts, nem akarok sem számonkérő, sem ünneprontó lenni, pusztán kíváncsiságból kérdezem.

- Talán én nem voltam elég ezekhez a feladatokhoz? – próbált kitérni a válasz elől Baskír.

- Nem akarom vitatni a képességeidet, szó sincs erről – szabadkozott a tatár –, csak hát azt is tudom, hogy ti összeköttetésben álltok egymással. Vedd úgy tehát, mintha a társaid hogyléte és holléte felől érdeklődnék, merő udvariasságból.

- Raudona és Guzel egy igen jelentős küldetésben vesz részt a Fejedelemségben – magyarázta komoly arccal az öreg Tanító. – Gondolom, nem kell hosszan ecsetelnem, hogy számunkra csöppet sem mindegy, mi történik abban az országban, amelynek legfőbb katonai vezetője néhány órája még arra készült, hogy rohammal vegye be Osmosis fővárost. Raudona és Guzel áldásos tevékenysége nélkül kicsit nehezebb lett volna ráébreszteniünk Frommeldrup tábornokot, hogy a hadseregének sokkal jobb helye lenne Rőtvár környékén, mint a fővárosunk kikötőjében.

– Én ezt aláírom – bólintott a tatár –, de mintha látványosan kerülnéd, hogy kiejtsd Nihuc nevét. Mi a helyzet a derék vezérezredessel? Nem lett volna itt a helye ezekben a nehéz órákban?

Baskír nem azért volt android, hogy az érzései jól látható formában kiüljenek az ábrázatára akkor is, ha ő ezt nem akarja. Szemrebbenés és arcizomrezdülés nélkül válaszolta tehát:

– Ő a Brindea szigetén történt események megfigyelésével és felügyeletével vette ki a részét a feladatokból.

Az öreg Tanító azt persze nem osztotta meg a hallgatóságával, hogy Nihuc egy ideje kivonta magát a közös kommunikációból, lényegében kikapcsolt, és az is csak a Zvezda központi számítógépének újraindítása óta tudható róla, hogy Brindea környékén tartózkodik.

Mindenesetre a tatár elfogadta a választ, és most már ő is teleöntötte a borospoharát, aztán pedig lapos és szerfölött elégedett pillantásokat vetett a lugas túlsó felére, ahol Dariosz és Oleszja éppen összenevettek valamin.

300. fejezet

Dariosz felébredt, és csalódottan konstataálta, hogy egyedül hever az ágyában. Pedig az imént mintha egy meztelen női kar és egy még finomabb, igencsak formás comb fonódott volna át hanyatt fekvő testén.

Biztosan csak álmodtam – dünnyögött magában, és még egy percre visszarévedt a képzelete a kellemes emlékre. De aztán fürgén és riadtan kipattant az ágyból, erre pedig két jó oka is volt.

Egyrészt a gondolataiban felbukkant Oleszja arca, és nem szeretette volna, ha odáig fajul a képzelgése, amely ponton kiderül, hogy a szőke lány volt álmai tárgya. Maga sem tudta, hogy miért, de valamilyen

formában Sztavrila megcsalásának érezte ezt az egész képtelen vágyakozást. Másrészt pedig a Nap már erősen betűzött az ablakon, és a kormányzó tudta, hogy a déli parti eseményekről semmiképp sem maradhat le.

Vett egy frissítő fürdőt, majd Attila társaságában elfogyasztott néhány falatot reggelire. Igaz, ez utóbbit szinte rohamtempóban művelte.

– Ne siess annyira, kormányzó – szólt kedélyesen a magyar. – A gyors étkezés nem egészséges. Van még időd bőven. Az imént szólt rá Szubotáj a fülemre, hogy délben fog leszállni érted a Régi Arénában.

Dariosz sokadjára fogadta meg magában, hogy most aztán már tényleg rábírja valahogy Latum mestert, alkosson meg végre egy időmérő szerkezetet, amelyik a napóránál sokkal pontosabb adatokat képes produkálni. Azt ugyan még nem tudta, hogyan fogja megmagyarázni a derék szakembernek, hogy miért pont huszonnégy egységre kéri felbontani Evilág egy napját, de ez már részletkérdés. A lényeg, hogy létezzen végre az a rohadt óramű, mert ami itt folyik ezekben a nehéz napokban, az többé nem tolerálható.

Merengéséből az anagur törzsfő váratlan kérdése zökkentette ki:

– Kellemesen telt az éjszakád Oleszjával?

Dariosz többszörösen is megdöbbent. Elsősorban azért, mert eddig nem volt jellemző a magyarra efféle intimpistáskodás, másodsorban ezen tolakodó érdeklődés nyomán immár nem volt teljesen egyértelmű számára, hogy mi is történt az éjjel.

– Egyedül ébredtem, ha esetleg erre célozgatsz – vetette oda közömbös hangon a magyarnak, de nagyon tévedett, ha azt hitte, ezzel le is zárta a témát.

– Ó, hát az nem jelent semmit! – vigyorgott kajánul Attila. –

Mindenesetre az éjszakai buliban kicsit többet ittál a kelleténél, és

elég hamar slágergyanús lettél, ha érted, mire gondolok. Oleszja pedig volt olyan kedves, hogy eltámogatott a lakosztályodig.

Dariosz most már felcsattant:

– Mi a bánatért foglalkozik mindenki velem meg Oleszjával? Te is össze akarsz hozni minket? Szintén neki lobbizol, mint Szubotáj? De miért? Neked nem is a barátod! Ha nem tévedek, a tatár pilótával ellentétben te alig ismered!

– Csak nyugalom, kormányzó, ne húzd fel magad – kérte kissé megszeppenve a magyar. – Ez csak afféle férfiak közötti ugratás, nem kell a szívedre venni. Nekem aztán tökmindegy, hogy mi történt köztetek, és lényegében az is, hogy mi fog. Nem lobbizok én senkinek, mindenki legyen boldog, ahogy tud, de hogy kivel, az nem rám tartozik.

Dariosz nemhogy lenyugodott, de kis híján fel is nevetett. Legalábbis kifejezetten mulattatta, ahogy ez a derék magyar egyik pillanatról a másikra úgy tudott karaktert váltani, mint mások köpönyeget. Alig fél perce még egy kajánkodó, nagyképű, intimpistáskodó műmacsót adott elő, most meg egy szemvillanás alatt átlényegült, és belebújt a riadt, bűnbánó, de megfontolt és távolságtartó férfiú szerepébe. Hogy világraszóló tehetségű színész, ahhoz kétség sem fér. Sőt, Evilágraszóló!

Nem sokkal később a Golub – természetesen digitális álcázást alkalmazva – felemelkedett a Régi Aréna küzdőteréről. De már a felszállás közben is feltűnt Szubotájnak, hogy az utasa nemigen találja a helyét.

– Mit fészkelődsz, kormányzó? – kérdezett rá komor hangon. – Valami gondod van?

- Semmi gondom nincs – nyugtatta meg Dariosz –, csak egy olyan tárgyat keresek, amivel jól fejbe verhetlek, ha te is Oleszjáról meg az előző éjszakáról akarnál bájcsevegni, mint a derék törzsfő kollégád.
- Te aztán igencsak magabiztos fickó vagy – ismerte el a tatár. – És ha engem leütsz, akkor hogy teszed le a Golubot? Vagy lemaradtam valamiről, és az éjszaka folyamán megtanultál vadászgépet vezetni?
- Ne gyere te is az elmúlt éjszakával, mert esküszöm, megharaplak! – fenyegetőzött Dariosz.

Szubotáj hangja kellően komoly maradt:

- Az elmúlt éjszaka momentán kicsit sem érdekel. Katona vagyok, és parancsot kaptam. Jelenleg kizárólag a feladat érdekel. Ennek keretében megkérlek, hogy vess egy pillantást a plasztikus kijelzőre, és mondd el, mit látsz.

Az ausztrál engedelmeskedett:

- Ez alighanem a Brindeából indult ellenséges hajóhad, felülnézetből.
- Úgy van. És most megtanítalak valamire – mondta a tatár. – Vidd a középső ujjadat a V betűre... Mit írt ki?
- Fogalmam sincs. Mindenféle hülye számok, amik nekem semmit se mondanak – elégedetlenkedett Dariosz.

A pilóta nagyot sóhajtott:

- Jó, akkor vidd a mutatóujjadat az ellenséges flotta vezérhajójára, és a hüvelykujjad segítségével kösd össze Osmosis déli partszakaszával, a zátonyos területtel, a feltételezett támadási ponttal... Piros körrel jelölve... Megvan?... Most mit írt ki?
- Azt, hogy egy, kettőspont, ötvenkilenc.

– Remek. Tehát a hajóhad, a jelenlegi sebessége mellett, földi időszámítás szerint egy óra ötvenkilenc perc múlva ér el az ominózus partszakaszhoz.

– Hát ez beszárás... – ámuldozott Dariosz.

– Mielőtt magad alá csinálnál, vessünk egy pillantást egy sokkal égetőbb problémára.

– Igen?

– Vidd le a térképet a gyűrűs ujjaddal a déli part felvonulási területére.

– Megvan.

– Közelíts rá a mutató- és hüvelykujjad eltávolításával. Ez nem újdonság, mert már a nyugati szigetek felderítésénél is mutattam, és te ügyesen meg is csináltad.

– Most is megvan!

– Rendben. Akkor mérd fel, hogy mi a gond.

Dariosz viszonylag rövid idő alatt megállapította, hogy mi okoz dilemmát a pilótának:

– Egyetlen hely van, ahová észrevétlenül leszállhatnál, de pont ott állította fel a parancsnoki sátrát Nerid király.

– Helyes – nyugtázta Szubotáj. – Most azt kell eldöntenünk, hogy milyen módon juttassalak le a felszínre. Akarjuk-e, hogy az egész ezred szemtanúja legyen a produkciónak, avagy sem.

– El kell döntenünk? De még csak az egyik verziót vázoltad fel, arról viszont egy kurva szót sem ejtettél, hogy mi a másik megoldás – mutatott rá a kormányzó.

- Acélsodronyon le tudsz ereszkedni? – érdeklődött a tatár, mire Dariosz igencsak megbántott arcot vágott.
- Sportember vagyok, ha nem tűnt volna fel! – harsogta. – Nem mellesleg pedig rendőr is, tehát ilyesmire még kiképzést is kaptam anno.
- Na jó, de hány méteren? – firtatta Szubotáj. – Merthogy itt nagyjából húsz emeletnyi magasságról lesz szó. Bevállalod?
- Még szép! – vágta rá habozás nélkül Dariosz.
- Rendben – fordult hátra a tatár, és a pilótafülke egyik apró rekeszéből előhúzott egy kesztyűt. – Ha ezzel fogod meg az acélsodronyt, az azért lesz baromi jó, mert még akkor is lesz bőr a tenyereden, amikor leérsz a bolygó talajára.
- Csodás! – üdvözölte a tervet Dariosz. – Nyitod az ajtót?
- Várj még egy kicsit – hűtötte le a kedélyeket Szubotáj. – Ne arcoskodj. Ne is baromkodj. Nem szeretnék egy szétplaccsant kormányzót látni a Golub alatt. Okos legyél. Olyan legyél, akinek megismertelek. Tudom, hogy már kétszer is visszajöttél odaátról, de ez itt most nem az a történet. Eszed legyen, ne étvágyad.
- Sikerült kipipálnod a közhelyszótár minden szájbavert rubrikáját? – kérdezte Dariosz, immár az acélsodronyba kapaszkodva.
- Igen – mosolyodott el Szubotáj. – Na, akkor hajrá!

301. fejezet

Mi tagadás, Nerid király vezérkara egy emberként ámult el, amikor Osmosis kormányzója egyszer csak ott termett közöttük. A nagy melegre való tekintettel ugyanis a parancsnoki sátrat úgy állították fel az ezred katonái, hogy az oldalsó ponyvákat felcsapták a tetőre, így

Dariosz kissé meg is hatódott ezeknek a derék meori főtisztéknek a fegyelmezettségén, meg persze azon is, hogy a legidősebb vezérek szemében máris az öröm könnyei csillogtak, nem is beszélve Nerid királyról.

– Amióta csak befogadtad a maradék népünket, mindig erről a napról álmodtam, mindig erre a napra vártam – jegyezte meg kissé elfúló hangon a számúzótt uralkodó, de aztán megköszörülte a torkát, és feltett néhány kérdést: – Mi lesz a feladatunk ma, kormányzó? És miért lesz ez az új honfoglalásunk főpróbája? Semmit sem tudunk erről, mert a futáraid által kézbesített üzenetek meglehetősen szűkszavúak voltak.

– Máris mondom – intett nyugalomra mindenkit Dariosz, aztán helyet foglalt az asztalfőn, a király mellett, miután egy serény tisztiszolga egy tábori széket tolt alá. – Bizonyára értesültetek róla, hogy igen jelentős erők szövetkeztek Osmosis Köztársaság megdöntése érdekében. De mivel Isten a mi oldalunkon áll, ez a kétes értékű társulás csúfos kudarcot vallott.

– Melyik istenről beszélsz, kormányzó? – kérdezett közbe egy ősz szakállú hadastyán, aki láthatóan a teljes homály állapotában leledzett, mármint a politikai helyzetet és az Osmosisban lezajlott eseményeket illetően.

– Az egy igaz Istenről – szögezte le Dariosz, és közben olyan pillantást vetett az agg vezérre, hogy annak egyelőre nem akadt több kérdése. – Biztos forrásból tudom, hogy Isten velünk lesz a mai napon is, győzelmünk tehát nem kérdéses, csupán annak módja, de szerencsére még van időnk ennek részleteit megtárgyalni.

– És melyek volnának ezek a részletek? – forszírozta türelmetlenül Nerid király.

– Először is arról szólnék, hogy három csapásirányt jelölt ki az ellenséges szövetség Osmosis szigetének megtámadására – ismertette Dariosz. – Az első a kikötő, a második az északi sziklafal, a harmadik pedig ez a hely, ahol most is beszélgetünk. Az első és a második támadást Isten segítségével már sikeresen elhárítottuk. De a harmadik még hátravan. Ezért is kértem azt, hogy rendeljétek ki ezen déli öbölhöz minden hadra fogható katonákat.

– És egyedül kell megvívunk ezt a harcot? – kérdezte kissé számonkérően egy villámló tekintetű vezér. – Merthogy Osmosis katonái közül nem sokat látni a környéken, legfeljebb azokat, akik az öböl őrtornyaiban teljesítenek szolgálatot.

– Mindez nem véletlen – bocsátotta előre Dariosz. – Ebben a csatában nem fogtok Osmosis hadseregének segítségére szorulni. Ma ugyanis legfőképpen magatokat kell legyőznötök.

– Hát ezt meg hogy értsük, kormányzó? – kérdezték többen is hűledezve.

– Úgy, hogy az öldöklés helyett inkább minél több fogoly ejtése lebegjen a katonáitok szeme előtt. És ehhez az egy igaz Isten minden segítséget megad majd – magyarázta Dariosz. – Az ellenségeiteknek már az is komoly gondot fog okozni, hogy vajon miféleképpen kivitelezhető a lehető legtöbb katona szárazföldre juttatása ezen a zátonyos szakaszon. De akik elérik az öböl partját, azok sem lesznek túlságosan harcképesek. Az Isten ugyanis olyasféle delejt bocsát rájuk, miáltal meglassulva, némelyek szinte lemerevedve fogják várni a sorsukat.

– Már miért tenne ilyet bármelyik isten? – akadékoskodott újra az ősz vezér, és jól látszott rajta, hogy számára az önnön fontosságába vetett hit a legfontosabb, és most örül, hogy sikerült visszatérnie a tárgyalásba egy fogósnak szánt kérdéssel.

– Mert Isten nem szereti a testvérharcot – hangsúlyozta Dariosz, és kissé előre is hajolt közben, hogy nagyobb nyomatékot adjon a kijelentésének.

Nerid király elgondolkodva simogatta a szakállát:

– Bölcs embernek ismertelek meg, kormányzó – indított egy hízelgő mondattal. – Tudom, hogy valamiképpen kapcsolatban állsz a magasabb hatalmakkal. Azt is tudom, hogy a kimondott szavadnak súlya van, és sohasem beszélsz fölöslegesen. Fejtsd hát ki nekünk, hogy milyen megfontolás rejlik a javaslatod mögött.

– Talán az lesz a leghasznosabb, ha fordított időrendi sorrendben fejtem ki, ezért most képzeljük el, hogy egyesített seregeink éppen partra szálltak Neridea szigetén – kezdte Dariosz, és rögtön látta az elégedett arcokon, hogy a jelenlévők nagyon is szívesen beleképzelik magukat eme régóta vágyott állapotba. – Milyen hozzáállás várható ekkor a derék katonáitoktól? Nyilvánvalóan az, hogy kegyetlen bosszút állnak az orzókon...

– Már meg ne haragudj, kormányzó – szólt közbe felindultan a király –, de remélem, nem akarod elvitatni a katonáim jogát arra, hogy véres bosszút álljanak azokon, akik felégették a falvaikat, meggyalázták az asszonyaikat, legyilkolták a népük színe-javát, az életben maradottak fejét pedig rabigába hajtották!

Dariosz türelmesen végighallgatta a felsorolást, aztán így szólt csöndesen:

– Megnyugtatlak, nagy király, eszembe sem jutott elvitatni katonáid ezen jogát. De tekintsünk kicsit előrébb. Mi történne a harcok végeztével? Ott állnál egy érzékeny veszteségeket szenvedett hadsereg élén, és ugyan minden dicsőség a tiétek lenne, de hogyan építenéd újjá az országodat? Kikkel népesítenéd be a lakatlanná vált vidékeket? Hogyan virágoztatnád fel újra Neridea ősi szigetét? Hiszen lényegében

védtelessé válna az országod egy esetleges újabb támadás ellen, annyira megfogyatkozna a néped és a hadsereged ezen véres bosszúhadjáratban!

Hirtelen csönd támadt az asztal körül. Az imént még oly lelkes arcokra most a töprengés és a tépelődés jelei ültek ki. Dariosz kihasználta ezt a csendet, és így folytatta:

– Ezért javaslom azt, hogy értelmetlen öldöklés helyett a foglyok ejtésére helyezze a hangsúlyt dicső ezreded, nagy király. A mai ellenségünk Brindea szigetéről indult útnak, tehát meori testvéreink fognak hamarosan Osmosisra támadni ebben az öbölben. Első lépcsőben persze rabszolgákká kell tenned őket, akiket felhasználhatsz a hazád újjáépítéséhez. De később hűséges alattvalókká teheted, és felszabadíthatod őket Neridea szigetén, hiszen mégiscsak meori testvérnépről van szó. Egy a múltunk, egy a nyelvünk, idővel szabad emberként szolgálhatják majd hazád felvirágoztatásának ügyét.

– És az orzók...? – kérdezte halkán az uralkodó.

Dariosz halványan elmosolyodott:

– Mondd meg nekem, nagy király, melyik az édesebb bosszú? Vajon az-e, ha az utolsó szálig lemészároljátok a betolakodókat, és ennek a söpredéknek minden tagja úgy érezheti, hogy az utolsó pillanatig férfiként harcolt? Vagy inkább az, ha láncra fűzve vezetitek el őket a harcmezőkről, és aztán a nyomorult életük végéig rabszolgaként kell tengődniük Neridea szigetén? Ha a puszta két kezükkel kell újjáépíteniük a lerombolt falvakat? Ha végig kell nézniük, hogy hiábavaló volt minden dölyfös tobzódásuk, mert az országod hamarosan ragyogóbb dicsfényben fog tündökölni, mint valaha?

Szinte tapintható volt a hangulat átalakulása a parancsnoki asztal körül. Ki nyomban, ki lassabban, de csakhamar minden vezér

megértette, hogy a kormányzónak minden állítása észszerű és átgondolt.

Hát így esett, hogy ezen a kora délutánon a Brindea szigetéről indult, délről támadó sereg olyasfajta vereséget szenvedett, amelyik egyedülálló volt Evilág történelmében.

Azok a hadihajók, amelyek nem hullottak darabjaikra a zátonyokon, valamilyen égi csoda folytán egymás után lobbantak lángra. Ennek következményeként még azok az emberek is kénytelenek voltak partra úszni, akik ilyesmit egyáltalán nem terveztek. Például a hajók civil személyzetének tagjai.

A partraszállókat aztán egyre-másra érték a meglepetések. Elsősorban az, hogy a haditerv is súlyos léket kaphatott valahol. Ugyanis nem az volt a helyzet, miszerint a déli helyőrségek katonáit már rég átvezényelték Osmosis kikötőjébe, vagy más, északi parti hadszínterekre, a szövetségi támadások folyamánként. Éppen ellenkezőleg. Egy mindenre elszánt ezred várta őket az öblöt körülölelő dombságon, szabályos hadrendben felsorakozva.

Ám a legdöbbenetesebb események csak ezután következtek. Brindea betolakodói hiába akartak rohamot indítva áttörni az alakzaton, az első lankákhoz érve valami különös erőnek köszönhetően teljesen elfogyott az erejük. Némelyek térdre rogytak; mások szinte megbénulva vágódtak hasra a part menti fövényen, és aztán nem is bírtak feltápászkodni többé; jó néhányan pedig a hátukon pörögve ordítottak, mert nem bírták elviselni a fejükben frissen támadt nyomást, valamint az emberfeletti módon hasogató fülzúgást.

A Neridea Ezred katonái azt a néhány tucatnyi támadót, akik mégis feljutottak a dombtetőre, kegyetlenül levágták. A többieket pedig olyan gyorsan és szakszerűen fűzték rabláncra, hogy azt még több

generációs rabszolga-kereskedő családok sarjai is csupa elismerő jelzőkkel illették volna.

302. fejezet

Jócskán besötétedett már, amikor a Gunnerud Hercegség hadserege Rótvár alá ért. Mindenféle zászlók hivalkodó lobogtatása nélkül. És ez utóbbiban Lokhund kapitánynak – azaz Raudonának – igen nagy szerepe volt.

Már jóval korábban megpendítette Prutolor fővezérnek, miszerint érdemes volna bevonatni a harci lobogókat a zászlóvivőkkel, hogy ne látszódjon mérföldekről, lényegében kik is vonulnak itt a főváros felé. A parancsnok azonban először majdhogynem kinevette a kapitányt:

– Ugyan már! Azok az ostoba jobbágyok, akik ezen út mentén élnek, akkor sem tudnák megkülönböztetni a Hercegség lobogóit egy száradni kiterített gatyától, ha az életük múlna rajta!

– Sosem lehet tudni – vélekedett szerényen Lokhund.

– Különben is – érvelt a fővezér –, a harci lobogóink adják az összetartozás érzését, és azt a lelkesedést, amelyre nélkülözhetetlen szükségünk lesz az ostrom idején.

– Régen rossz, ha a seregünk csak a zászlók láttán képes lelkesedni – felelte még mindig szerény hanghordozással Lokhund. – A meglepetés ereje talán mégiscsak fontosabb a ránk váró harci művelet kapcsán.

Prutolor csodálkozva vette észre, hogy a kapitány, amilyen visszafogottan beszél, annál hevesebb tűz ég a szemében, és olyan mélyreható tekintettel bámulja őt, mintha a lelkéig akarna hatolni.

Üsse kő! – gondolta magában a fővezér. Vonják be azokat a zászlókat. Legyen Lokhundnak igaza. A sereg már így is épp eléggé lelkes, és

mostanra az utolsó bakának is meggyőződésévé vált, hogy a kapitány az istenek kegyeltje, és vele nem veszíthet a Gunnerud Hercegség.

Sötétedés után tehát a legkisebb feltűnés nélkül érkezett meg a hercegségi haderő a főváros, Rótvár térségébe. A folyóparti erdőségben tanyáztak le, ahol is Prutolor azonnal pihenőt engedélyezett a fiainak, hogy a hajnalra tervezett roham idején a lehető legjobb erőben legyenek. Egyedül az őrségnek kellett talpon maradnia, meg egy apró különítménynek, amelynek tagjai farönköket fűrészelték megfelelő hosszúságúra egész éjjel.

Ezeknek a farönköknek hajnalban komoly szerep jutott, mert azokba kapaszkodva úsztak át a hercegségi katonák a szigetre, pontosan a vízimalomnál partra szállva, ahogy azt Lokhund kapitány javasolta.

A művelet mindvégig a lehető legnagyobb csendben zajlott. Ez nem is csoda, mert Prutolor fővezér jó előre megígérte, hogy aki fölöslegesen zajt üt, annak fejét véteti, és ha még a fővesztés közben is megnyikkan, akkor a sereg hazatérése után a családját is ki fogják végezni.

Nem mellesleg hatalmas szerencséje is volt a hercegségieknek, mert egész éjjel olyan vastag felhőréteg takarta el az eget, hogy azon sem az Ezüst-, sem a Bronzhold sugarai nem ütöttek át, így az átúsztatás nemcsak csöndben, hanem a legteljesebb sötétségben is zajlott.

Már több századnyi katona lapult a malomház környékén, később pedig Rótvár külső gyűrűjénél, amikor Lokhund vakmerő cselekedetre szánta el magát.

– Most át fogok mászni a falon, és ártalmatlanná teszem az őrséget – magyarázta suttogva a körülötte állóknak. – Aztán kinyitom a kaput, ahol aztán minden gond nélkül bevonulhattok.

A hercegségi katonák már ezeket a szavakat is tátott szájjal hallgatták, akkor pedig pláne leesett az álluk, amikor azt látták, hogy a kapitány mindenféle kötél vagy egyéb segédeszköz nélkül, pusztá kézzel mászik fel a gyűrű kőfalán.

– Az istenek velünk vannak – suttogták bizakodóan egymás között, és valóban, egyszer csak megnyikordult a kapu, és a következő pillanatban a sereg első századának tagjai úgy özönlöttek be rajta, mint valami szorgos hangyaraj.

Természetesen az csupán egy utópisztikus álom lett volna, hogy a hercegségiek abszolút észrevétlenül juthatnak el a legbelső gyűrűig. Ilyesmiben senki sem reménykedett. Még azok a katonák sem, akik Lokhund kapitányt egy ideje már amolyan félistenként tisztelték. De az tény, hogy mire Rótvár éjszakai őrsége felfedezte, miszerint támadás alatt állnak, jószerivel már késő volt.

A hajnal első napsugarai még alig vetültek a várfalakra, amikor a Hercegség katonái már a belső gyűrűket ostromolták. A mesterek utcájából mindent elraboltak és lefoglaltak, ami a rohamokhoz kellett. Létrákat, lámpaolajat, hordókat, és minden mozdítható dolgot, amire csak szükségük volt.

Egyes falszakaszokon egyszerűen meglocsolták a kapukat olajjal, és aztán felgyújtották őket. Máshol felhalmozták a fal tövében a hordókat, és azokon felmásзва küzdöttek le egy újabb gyűrűt. A létrákon meg aztán olyan üdvözült tekintettel hágtak a magasba, mintha a túloldalon egyenesen Rótvár trónterme várt volna rájuk, az uralkodói székében remegő Kalrund fejedelemmel.

A legnagyobb üdvrivalgás azonban kétségtelenül azt a momentumot kísérte, amikor a legbelső gyűrűn is túljutott Lokhund kapitány pusztá kézzel felkapaszkodott Rótvár falán, és egy toronyszoba felé vette az irányt. Senki sem tudta, hogy miért, de a hercegségi katonák körében

pillanatok alatt elterjedt az a nézet, miszerint az akkor már legyőzhetetlennek hitt kapitány egyenesen Kalrundot akarja levadászni, és a kövér fejedelem gyarló teste hamarosan akkorát fog puffanni a várfal tövében, hogy még egy kráter is keletkezik a helyén.

Esteban ekkor már jó ideje ébren volt, és szívdobogva szemlélte az eseményeket a lakrész ablakából. Dermedten konstataálta, hogy a rőtvári őrség alig-alig bír ellenállást kifejteni, és a hercegségi hadsereg úgy hatol át minden egyes védelmi gyűrűn, mintha az a világ legtermészetesebb dolga lenne.

De a legmegdöbbenőbb élmény még hátravolt. Egyszer csak az a fickó ugrott be az ablakán, akiről úgy hitte, hogy a hullája az ágya alatt hever.

A spanyol fiatalember földbe gyökerezett lábbal nézte végig, ahogy a még élő Lokhund kapitány átviharzik az ő hangulatos kis legényszobáján, ügyet sem vetve sem órá, sem az ágya alatt lapító, már rég halott Lokhund kapitányra, és bevágja maga mögött az ajtót.

– Hát, ha nem ez az a pillanat, amiről a Suttogó beszélt, akkor nem tudom, melyik lehetne az – motyogta maga elé a főszakács, majd végre kimozdult a görcsös merevségből, kirángatta az ágya alól a hullát, az ablakhoz vonszolta, és földöntúli kínok közepette felgyúrte az ablaknyílásba. Aztán vett egy újabb nagy levegőt, megfeszítette minden izmát, és a holttestet átbillentette a párkányon.

Tulajdonképpen ez lett az ostrom fordulópontja. Eddig a pillanatig a hercegségiek úgy hatoltak befelé, át a gyűrűkön, egyenesen Rőtvár szíve közepének irányába, mint az ördögök, akik legyőzhetetlenségük tudatát Lokhund kapitány létezéséből és csodálatos tetteiből eredeztették.

Csakhogy most akadt egy kis döccenő. Egy szokatlan jelenség. Ugyebár eddig az volt a fantasztikus, hogy Lokhund bármibe fogott, az sikerrel járt. Kémeket fülelt le az úton, akik sűrű bokrok közé rejtőztek. Egész századokat úsztatott át a malomházig, és teljesen igaza lett, mivel az bizonyult Rótvár gyenge pontjának. Falakat mászott meg, komplett őrszolgálatokat likvidált, kapukat nyitott ki, mindezt teljesen egyedül.

És most elindult a falon, hogy felhágjon az ominózus toronyszobáig, erre néhány pillanattal később úgy hajítják ki onnan, mint valami hitvány csomagot. Nagyot puffan a várfal tövében, és jól láthatóan olyannyira hulla, amennyire csak egy ember hulla lehet. Nem egy félisten. Egy ember.

Lokhund kapitány frissen támadt nimbusza a legapróbb darabjaira szakadt ezzel a zuhanással, főleg meg a rendkívül pórias puffanással a várfal tövében. A Gunnerud Hercegség katonáinak immár nem volt többé idoljuk, nem volt követendő hősük, nem volt minden nehéz helyzeten átsegítő, varázslatos élharcosuk. Magukra maradtak. És tán már az isteneik sem segítették őket oly nagyon.

Esteban érdeklődve figyelte az ablakból a fejleményeket, de ekkor újabb különös esemény történt. Zajokat hallott a háta mögül, amelyek onnan származtak, hogy megjelent a szobája ajtajában maga a fejedelem és a leánya.

– Készülj, derék főszakácsom. Mennünk kell – lépett be a szerény lakba Kalrund.

– Ööö... most mi van? – kérdezte Esteban ösztönösen, bár röviddel később már biztosan érezte, hogy nem pont ez az az érdeklődési formula, amit Osmosis beépített ügynökétől elvár a szolgálat.

– Van egy titkos alagút a vár alatt – lépett előre Lanagrid a gömbölyödő hasával. – Ki tudunk menekülni rajta a folyó nyugati

partjára. Azt még nem veszélyeztetik a hercegségi csapatok. Úgyhogy el tudunk szökni északra, ahol vannak rokonaink.

A spanyol fiú a halántékához emelte mindkét kezét, és erősen hunyorítva ágálni kezdett:

– De hát miért most kell elmenekülni, amikor kezdenek jobbra fordulni a dolgok? A katonáink végre a sarkukra álltak, és megkezdték a hercegségi csapatok visszaszorítását! Különben is, hol van a főherceg meg a felesége? Lehet, hogy csak őket kellene kiadnunk, és ezek a csapatok elvonulnának innen a saját hazájukba!

– Ez már nem lehetséges – közölte fakó hangon a fejedelem. – Első felindultságomban tegnap mindkettejüket kivégeztettem.

– Azt a rohadt életbe... – sziszegte halkán Esteban, és az ökölbe szorított kezét a szája elé emelte, hogy még annyi se hallatszódhasson a fojtott káromkodásából, amennyi pedig ebben a helyzetben indokolt lett volna.

– Ne húzzuk az időt, főszakácsom! – harsogta a magára talált fejedelem. – El kell hagynunk Rótvárat, most! És te velünk jössz. Már azt is nagy megtiszteltetésnek kell venned, hogy egyáltalán elárultuk neked a titkos folyosó létezését.

– De mit keresnék én köztetek? Egy nyomorult szakács vagyok! – fakadt ki a spanyol, és immár csöppet sem érdekelte, hogy ügynökhöz nem méltó módon cselekszik. Azt remélte, hogy a földi bajtársai kimentik majd ebből az átkozott helyzetből, és végre megkapja az Osmosisban letelepedés lehetőségét, maga mögött hagyva ezeket a borzalmas napokat.

– Nem nélkülözhetem az éleslátásodat – szögezte le Kalrund. – Tanúbizonyságát adtad, hogy hű vagy a családomhoz, és sokkal több ész szorult beléd, mint amit egy szakácstól elvárhat az ember. Velünk

kell jönnöd. Nem hagyhatom, hogy itt pusztulj el, az ostrom áldozataként. Ahhoz te túl értékes vagy nekem.

– És nekem is – tette hozzá Lanagrid, az apja háta mögül, nagyon furcsán vigyorogva.

– Ezt majd alkalomadtán tisztázzuk – fordult hátra a kövér Kalrund, mire a lányának azonnal lefagyott a mosoly az arcáról.

Esteban nagyot sóhajtott. Hát, ha így kell lennie, akkor legyen így. A Suttogónak, vagy valamiféle parancsnokságnak majd nyilván lesz megoldása erre az új helyzetre is. Na jó, rendben, ma éjjel még nem viszi vissza az a csudagép Osmosisba, a tatár taxisofőrrel a fedélzetén. De lehet, hogy holnap már igen. Addig meg ki kell bírni.

303. fejezet

Kissé sápatagon süttött le a Nap Osmosisra ezen a kora őszi délelőttön. Már érződött a változás szele az időjárásban, néha szó szerint is. De még a központi csillag sem tudott olyan sápadt lenni a fátyolfelhők mögött, mint amilyen falfehérek voltak azok a szereplők, akiknek ezekben a napokban meg kellett jelenniük a Kormányzói Hivatalban.

Dariosz és az öreg Trin ültek odabenn, és azzal foglalatostkodtak, hogy kikérdezzék azokat az osmosisi ügynököket, akiket az ország megtámadása után rendelte haza Aldea szigetéről.

Jelenleg egy bizonyos Kazsemur nevű beépített ember volt soron. Ő is sápadtan, de nagyon szolgálatkész arckifejezéssel üldögélt az ovális asztal túloldalán, és igyekezett minden kérdésre szerfölött készségesen válaszolni.

– Mióta teljesítesz szolgálatot, mint Osmosis kémje? – tette fel a szokásos kérdést a kormányzó.

- Hat és fél éve, uram – felelte Kazsemur.
- És ebből mennyi időt töltöttél Aldea szigetén?
- Mindet ott töltöttem.
- Úgy. Tehát több mint hat éve épültél be. Milyen formában is?
- Először mint egyszerű kikötői rakodómunkás dolgoztam, de aztán sikerült feljebb kerülnöm a ranglétrán. Főleg, amióta kiderült, hogy jól tudok számolni. Már egy éve raktáros vagyok az északi dokk egyik kisebb telepén.
- És nem vettél észre semmit mindabból, amit az előbb a titkár úr felvázolt előtted?
- Becsületemre mondom, hogy nem, uram – bizonygatta Kazsemur.
- Van erre valamilyen magyarázatod? – nézett szigorúan az ügynökre Dariosz. – Bizonyára felállítottál magadban egy elméletet, hogy vajon miért kerülhette el a figyelmedet az összes katonai előkészület, amelynek az egyik legfontosabb helyszíne éppen a főváros kikötője volt.
- Valóban – nézett maga elé elgondolkodva a kém. – A magyarázatom több részből áll. Az első az, hogy vélhetően igen magas színvonalon álcáztak minden olyan tevékenységet, amelyről a titkár úr beszélt az imént. Az aldeaiak nagyon jók ebben. A második valószínű dolog, hogy a legfontosabb szállításokat nyilván az éj leple alatt bonyolították le, ez egyébként a főváros kikötőjében nem ritka, viszont sokkal nehezebb bármit is megfigyelni. A harmadik pedig maga az esküvő.
- Miféle esküvő?
- Az uralkodói esküvő. Már egy kvinta óta ettől hangos az egész főváros. Felvonulások, karneváli hangulat, hatalmas embertömeg,

bámészkodók egész hada... Minden napra jutott valami a főpróbákból, mert a király semmit sem akar a véletlenre bízni. Azt szeretné, ha nagyon emlékezetes lenne az ünnepség az egész ország számára.

Dariosz most a titkára felé fordult:

– Miért nem tudunk mi erről semmit, derék Trin?

A választ azonban Kazsemur adta meg:

– Egy kvintával ezelőtt még senki nem tudott róla, uram. Akkor kezdődtek el a főpróbák. De azóta szinte reggeltől estig ez folyik. Harsonás és dobos zenekarok vonulgatnak, zászlóforgató csoportok gyakorolnak, meg egyéb mutatványosok, felsorolni is lehetetlen, hogy ki mindenki készül a nagy napra. Akkora a felfordulás, hogy ilyet az elmúlt hat és fél évben még nem láttam a szigeten.

– Azt gondolod tehát, hogy mindez csak a félrevezetést szolgálta? A figyelemelterelést? – faggatózott Dariosz. – És egyébként nem is lesz semmiféle esküvő? Hiszen Ald király még olyan fiatal...

– Biztosan lesz esküvő, hiszen már kihirdették. A most következő bornapon fogják megtartani.

– Úgy. És ki a szerencsés menyasszony? – érdeklődött kedélyesen a kormányzó.

– A neve Sztavrila – felelte Kazsemur. – Bocsánat: Sztavrila úrnő.

Dariosz hirtelen olyan kegyetlen légszomjat érzett, mintha fojtogatnák. Próbálta megköszörülni a torkát, és minden erejét összeszedte, hogy ne essen ki a szerepéből.

– Rendben – szólalt meg végül igencsak fátyolos hangon, miközben a szeme különös tűzben égett. – Elfogadom a magyarázatodat, Kazsemur. Most elmehetsz.

Az ügynök meglehetősen bizonytalanul emelkedett fel a székről, és óvatosan megkérdezte:

– És mi az utasítás a megfigyelői feladatomat tekintve?

– Folytasd tovább – felelte Dariosz, és most már ő is épp olyan sápadtnak tűnt, mint amilyen a kém volt akkor, amikor belépett az ajtón.

Miután kettesben maradtak, a kormányzó odaszólt a titkárának:

– Remélem, nem orrolsz meg rám, derék Trin, de a többi ügynökünk kihallgatását el kell napolnunk, mivel most halaszthatatlan megbeszélnivalóm támadt. – Azzal választ sem várva kiviharzott a helyiségből.

Az ausztrál később nem tudott visszaemlékezni, hogy milyen útvonalon közelítette meg a belső udvart. Nem rémlett neki sem az emeleti kerengő, sem bármilyen lépcsősor. De még csak az sem, hogy kikkel találkozott, miközben maga elé bámulva, mint valami holdkóros, megközelítette az árnyas lugasokkal díszített, hangulatos udvart. Az volt az egyetlen, amit később fel tudott idézni, hogy amikor kilépett az épületből a szabad ég alá, rögtön Szubotájba botlott.

– De jó, hogy itt vagy, tatár barátom! – jajdult fel szinte a nyakába borulva. – Lenne egy nagyon nagy kérésem. El kellene vinni engem Aldea fővárosába.

A pilóta egy darabig szúrós tekintettel vizslatta Dariosz arcát, és egyre biztosabb volt benne, hogy a helyzet meglehetősen komoly.

– Nem vitatom, hogy nyomós okod lehet erre a kiruccanásra – súgta végül bizalmasan –, de talán megérted, hogy ez ügyben először is Raudona véleményét kell kikérnem.

Dariosz erőtlenül intett, hogy megérti, és csak egészen halványan érzékelte, hogy a tatár eltűnik a látómezejéből. Azt azonban már igen

erőteljesen tapasztalta, hogy a megüresedett helyre hirtelen betüremkedik Attila, aki már nem teljesen józan.

– Na idefigyelj, legkedvesebb kormányzóm! – ölelte át Dariosz vállát a magyar. – Olyat főzök nektek, hogy még a lábujjaitokat is megnyaljátok. Ismered a gulyást?

– Már hallottam róla – bólintott a kormányzó. – De mondd csak! Hogy lehet az, hogy ti már ezen a korai órán ilyen kedélyesen mulatoztok?

– Jaj, ne legyél már ennyire szigorú, drága barátom! – verte hátba fesztelenül Attila. – Tudod, mit mondok én neked? Itt, a lugasban dobd le magadról a kormányzói köpönyeget. Ha érted, mire gondolok. Itt csak legyél egyszerű földi ember, aki élvezi a társai nagybecsű és remek társaságát. A korai órával meg ne törődj, hiszen Evilágban az óra még fel sincs találva.

– De igen, fel van, úgy hívják, hogy napóra – akadékoskodott Dariosz, mire a bohém anagur törzsfő kissé haragra gerjedt:

– Na idefigyelj, te konok ausztrál rendőr! Most mondtam el neked, hogy mit csinálj. Itt, a lugasban ne legyél se rendőr, se kormányzó, egyáltalán semmi, hanem legyél egy laza és vidám ember, aki élvezi az életet. Örülj velünk, és hagyd magad mögött Evilág minden gondját!

– És ti minek örültök?

– Hogyhogy minek? Nem figyelsz? Most mondtam, hogy főzök nektek egy hamisítatlan magyar gulyást! Látod azt a vasbográcsot?

– Látom.

– Na, abban fő. Nemsokára kész lesz. És komolyan mondom neked, hogy ha egyszer megkóstolod, akkor soha többé nem akarsz...

Dariosz közbevágott:

– Az baj, ha ez nekem még nem igazán komoly ok az öröme?

Attila kissé elhúzta a száját:

– Mondjuk szerintem baj. De elnézem neked, mivel még soha életedben nem ettél a főztömből... Akkor meg örülj annak, hogy végre együtt vagyunk mind, az egész csapat! Megjöttek északról a társaink, Raudona meg Guzel, és nagyon jó híreket hoztak. Nemrég elküldtünk egy hintót Marióért és Emmáért, ők is itt vannak. Hát mi lenne ok az öröme, ha nem ez?

A kormányzó gyors számvetést végzett, miközben megnyugodva konstataálta, hogy egyre tisztul az agya és a látása is:

– Estebant nem látom sehol.

– Na jó, hát neki van még egy kis dolga – bólintott megengedően a magyar –, de ne féltsd, biztonságban van, és nem olyan sokára ő is itt lesz közöttünk. Amit már alig várok, mert lenne mit megbeszélnem a derék szakács fiúval.

– Na és Sztavrila?

Az anagur törzsfő összevonta a szemöldökét, és egy darabig rosszallóan bámulta Dariosz arcát, aztán leemelte a karját a válláról, nagyot legyintett, és elvonult a bogrács irányába.

A kormányzó azonban megint csak nem maradt egyedül, mert ekkor odalépett elé Raudona, és bizalmasan közölte:

– Az Aldeába tervezett kiruccanás engedélyezve. Én foglak elvinni, nem Szubotáj. Felszállás alkonyatkor. Addig próbáld megőrizni a józanságodat, máskülönben az egész ügy tárgytalan. Megértetted?

304. fejezet

A Golub 2 iszonyatos sebességgel száguldott Aldea fővárosa felé.

Dariosznak persze semmiféle kifogása nem volt ez ellen,

türelmetlenül és szívdobogva várta, mikor láthatja újra Sztavrilát, és

mikor teheti fel neki végre azokat a kérdéseket, amelyek már jó ideje kínozták.

Egyvalami azonban ezeken túl is foglalkoztatta. Miért van Raudona ebben a furcsa öltözékben?

Na jó, Darien Close már a Föld nevű bolygón sem követte a női divatot, Dariosz kormányzó Osmosisban pedig pláne nem tudta megfejtetni a hölgyek öltözködésének titkos mozgatórugóit, de azért az a viselet, amelyet a pilótaülésben feszítő metamorf húzott magára, minden volt, csak nem egyszerű.

Aldea partvidékéhez közelítve a Golub sebessége jelentősen lecsökkent, ezzel együtt pedig az öltözködés kérdése is megoldást nyert, Raudona ugyanis így szólt:

– Előre jelzem, hogy mindjárt különös dolog fog történni. Rád bízom, hogy végig akarod-e nézni a folyamatot, vagy néhány másodpercre elfordítod a fejed, és kibámulsz az ablakon, amíg másik alakot öltök.

– Hogy tessék? – hunyorgott Dariosz.

– Pár éve alkalmam nyílt egy aldeai palotaőr géntérképét és minden fontos adatát elmenteni – magyarázta Raudona. – Hogy mi volt az akkori küldetésem tárgya, azt nem részletezném, legyen elég annyi, hogy egy percen belül fel fogom venni az illető alakját. Talán azt sem kell hangsúlyoznom, hogy az ominózus személy egy férfi. Eldöntheted, hogy végig akarod-e nézni az átváltozásomat, vagy egy percre jobbra fordulsz, és csak bámulsz kifelé az ablakon, amíg megtörténik.

– Ki nem hagynám – felelte a kormányzó. – Jöjjön, aminek jönnie kell!

Ami ezután történt, az valóban döbbenetes volt. Mármint egy olyan ausztrál rendőr számára, aki 2030-ban került át a Föld nevű bolygóról Evilágba.

Az átváltozás első jele az volt, hogy Raudona vörös és hullámos fürtjei elkezdtek visszahúzódni a fejébe. De nem tűntek el végleg a fejbőre alatt, hanem végül rövid, egyenes és fekete színű hajzattá nemesülve igencsak férfias frizurává alakultak.

Ezután következett az arc módosulása. Először mintha valamiféle koordinálatlan hullámozás futott volna végig a metamorf ábrázatán, de ez csak egy-két másodpercig tartott, utána szépen felépült egy markáns férfiarc.

A test átváltozása pedig a ruházat alatt ment végbe, és most már Dariosz is értette, hogy mire szolgált ez a különös viselet. Aki immár a Golub pilótaülésében feszített, az egy aldeai palotaőr volt.

– Na, hogy tetszett? – érdeklődött Raudona.

Darioszból kitört a nevetés:

– Ne haragudj, de számomra ez volt a nap legviccesebb mondata! – hahotázott a térdét csapkodva. – A hangmintáját nem sikerült megszerezni a fickónak?

A pilótába oltott palotaőr megvonta a vállát:

– Csak igyekeztem elviselhetővé tenni az átváltozást, de örülök, hogy végre mosolyt tudtam csalni a bús ábrázatodra – közölte, ám olyan formában tette mindezt, hogy a mondat elején még egy fiatal hajadon hangján beszélt, a végén pedig már egy igazán szigorú palotaőr tónusa visszhangzott a pilótafülkében.

Lassan odaértek a királyi palota fölé. Természetesen digitális kamuflázssal. Raudona pedig jelezte, hogy ki fogja nyitni a jobb oldali ajtót, és az acélkötél is meg fog jelenni, de ez Darioszt egyelőre ne indítsa semmiféle cselekedetre.

– Én megyek elől – szögezte le. – Amikor már olyan kicsinek látod a fejemet, mint egy kosárlabda, akkor követhetsz. Semmi extra,

ugyanazt kell csinálnod, mint délben Osmosis déli partján. Ott nagyon jól teljesítettél, elsőrangú főpróba volt. Nesze, itt a kesztyű – dobta oda a kormányzónak a védőeszközt.

Dariosz egy perc múlva már a Golub ajtajában ülve, a fejét majdnem a térdei közé hajtva nézett lefelé, hogy a holdfényben leereszkedő Raudonáról megállapíthassa, mikor lesz végre akkora a feje, mint egy kosárlabda. Felhúzta a védőkesztyűt, aztán megragadta az acélkötelet, és leereszkedett rajta.

A következő percben már ott állt egy pompás teraszon, mégpedig egy olyan aldeai palotaőr mellett, akiről csakis ő tudta, hogy a becsületes neve Raudona.

– Menj csak be, a terasz ajtaja nyitva, ott pihen most a Sztavrilád, ráadásul egyedül – biztatta az immár fekete hajú férfi. – Ha bármi gond lesz, kimentelek. De azért arra kérlek, nagy és hangos felfordulást ne csinálj.

A kormányzónak eleve nem volt célja hangos felfordulást csinálni, ő a csendes, de őszinte kérdések és még inkább az őszinte válaszok híve volt, ezért hát macskaléptekkel közelítette meg a teraszajtót, aztán határozottan belépett a helyiségbe.

Az időzítés elsőrangúnak bizonyult. Sztavrila éppen kilépett egy oldalsó helyiség ajtaján, és gyanútlanul haladt a teraszhoz tartozó szoba közepén fekvő pamlag felé. Anyaszült meztelen volt, a haja csuromvizes, a testén gyertyafényben gyöngyöző patakocskák folytak alá. És valami szemkápráztatóan gyönyörű volt.

Darioszt teljesen letaglózta a látvány. Csak állt ott, a teraszajtóban, és hirtelen minden kedves emlék, boldogító és szívfacsaró történés, feledhetetlen élmény a hatalmába kerítette. Megszólalni sem tudott.

Sztavrila egészen a helyiség közepéig haladt abban a nyugalmas tudatban, hogy jelenleg teljesen egyedül tartózkodik a lakosztályban, ám ekkor megpillantotta Osmosis kormányzóját. Azonnal megmerevedett. Még az is átsuhant a fején, hogy az ágyékát és a melleit mielőbb takarnia illene, de a karjai nem engedelmeskedtek ennek az elképzelésnek. Ugyan már! Minek? Hiszen Dariosz jól ismeri a teste minden porcikáját.

Nem sikoltott fel, de a féltés már az első mondatából kisugárzott:

– Ugye, azt tudod, hogy ha téged felfedeznek itt, akkor halál fia vagy?

– Meghat az aggodásod, de jó a testőröm – közölte lazán Dariosz, aztán besétált a helyiség közepéig, és úgy ült le a pamlagra, hogy a görög nő Vénusz-dombja az arca magasságából kaphatta a vágyakozó pillantásokat.

Ha a kormányzó azt hitte, ez az állapot sokáig lesz fenntartható, akkor nagyot tévedett. Sztavrila sebesen maga elé kapta a pamlag karfáján nyugvó vékony ágytakarót, és körbetekerte vele a testét.

– Így is gyönyörű vagy – vigyorgott kajánul Dariosz, aztán viszont elkomorult az arca, és nagyot sóhajtván így szólt: – Hajlandó lennél néhány kérdésemre válaszolni?

305. fejezet

– Tényleg igaz a hír? Férjhez készülsz menni? Lehet gratulálni? – kérdezte elsőként Dariosz, és ugyan próbált laza és közömbös maradni, de az alsó ajka mintha enyhén megremegett volna.

– A hír igaz – erősítette meg Sztavrila, és leült egy szófára, a kormányzóval szemben.

– És mi indít arra, hogy hozzámenj egy olyan fickóhoz, aki némi túlzással a fiad lehetne?

– Ez a kötelességem.

Dariosz erre kiesett a laza szerepből, és értetlenül hunyorgott:

– Hogy mi van?

A görög nő felsóhajtott:

– Úgy látom, még nem tudsz mindent.

– Valóban. Ezért is vagyok itt.

– Tudod, hogy ki volt a férjem?

– Most Orgilról beszélünk?

– Tudsz egyéb férjeimről is? Mert én nem.

– Veled kapcsolatban már semmiben sem vagyok biztos – szólt lemondóan Dariosz. – Orgil egy nemes ember volt. Vagy ezt is rosszul tudom?

– Nem. Olyannyira nem, hogy igazán előkelő ember volt, mivel egy királyi család leszármazottját tisztelhettem benne. Ő volt ugyanis a leendő férjem nagybátyja.

– Hogy micsoda?

– Jól hallottad. Pár nap múlva feleségül megyek Ald királyhoz, akinek az előző férjem a nagybátyja volt.

– Még mindig furcsa nekem, hogy Ald királyként emlegetjük azt a huszonéves, szemtelen ifjoncot – csóválta meg a fejét zavartan a kormányzó. – Tehát neki a bácsikája volt a te elhunyt férjed, jól értem? De akkor miért nem Orgil lett a király, amikor a tejfelesszájú kölyöknek az apja elhalálozott? És mi köze ennek az egésznek a küszöbön álló esküvődhöz?

– Látom, semmit sem tudsz Aldea trónöröklési rendjéről és egyéb törvényeiről. Nem fogom neked most levezetni, hogy miért az a fiú lett a király, akinek pár napon belül a felesége leszek, mert nem szeretném, ha itt ülnél a pamlagomon éjfélig. Már csak a te érdekedben sem. De annyit tudnod kell, hogy ha a királyi család férfi ágán belül megöszvegyül egy nő, azt záros határidőn belül az uralkodó veszi feleségül.

– Még akkor is, ha ilyen nagy a korkülönbség?

– Ez teljesen független a korkülönbségtől. Így szól a törvény.

– Ekkora baromságot!

– Tarthatod bármekkora baromságnak, ez az ősi törvény.

– Már a tejfelesszájú kölyök ősei se lehettek normálisak – legyintett a kormányzó, aztán témát váltott: – Akkor tehát Orgil voltaképpen száműzetésben élt Osmosisban?

– Nem igazán. Sokkal inkább inkognitóban – felelte Sztavrila, de további részleteket nem fűzött a közleményéhez.

Dariosz most elhallgatott, és szúrós szemmel, hosszan vizslatta a görög nő arcát. Úgy érezte, kezd összeállni a kép a fejében.

– Szóval Orgil, a férjed lényegében Aldea királyi családjának ügynöke volt Osmosisban – szólalt meg nagy sokára, és olyan meggyőződéssel jelentette ki mindezt, hogy Sztavrila feleslegesnek tartott bármiféle tagadást.

A kormányzó most már felpattant ültő helyéből, és fel-alá kezdett járkálni. Aztán megtorpant, a nő felé fordult, és újabb kijelentést tett:

– Te pedig szintén az voltál. Aldea királyi családjának ügynöke.

– Most már értelmetlen volna tagadnom – vont a vállát Sztavrila.

– Tehát minden igaz, amit a vezérezredes mondott rólad – motyogta maga elé Dariosz, és újra elment a falig, majd visszafordult: – Gondolom, a megismerkedésünk is ennek köszönhető. Már úgy értem, kémkedési céllal kerested a közelebbi társaságomat azon a bizonyos estén...

– Igen, így történt – hajtotta le a fejét a görög nő. – Hatalmas fegyvertény lett volna, ha bizalmi kapcsolatba kerülök Osmosis kormányzójával, és első kézből tudok információkat szerezni a hazám számára. Persze akkor még nem tudhattam, hogy te is a Földről származol...

– A hazád számára??? – csapott le a szóra megütközve Dariosz.

– Az evilági hazám számára – pontosított Sztavrila. – Én ugyanis tíz évvel ezelőtt nem Osmosisba kerültem át a Földről, hanem Aldea szigetére.

– Tehát még ebben is hazudtál...

– Mégis, mi okom lett volna elmondani az igazat? Hogy néztél volna rám azon az estén?

Dariosz visszaült a pamlagra. Most már képesnek érezte magát a nyugodt viselkedésre. Olyasféle fásult, kiábrándult hangulat telepedett rá, amelyet túl jól ismert már bizonyos korábbi szerelmi ügyei kapcsán, amelyek a Föld nevű bolygón estek meg vele.

– Most viszont már igazán elmondhatnád az igazat – szólt csendesen. – Nincs rá okod, hogy ne mondd el. És a szerelem jogán úgy érzem, igenis megérdemlem, hogy végre tisztán lássak.

– A lényegét már tudod – kezdett bele Sztavrila. – Csak az nem volt igaz, hogy én is Osmosisba kerültem át a Földről, mint te. Az itteni sorsom többi részét úgy meséltem el, ahogy megtörtént. Talán még annyit tehetek hozzá, hogy szolgálóként dolgoztam Aldea királyi palotájában, amikor Orgil az egyik titkos hazalátogatása során valahogy, egy véletlennek köszönhetően szemet vetett rám, és maga mellé vett. Amikor visszatért Osmosisba, egyértelmű volt, hogy vele tartok én is. Nem sokkal utána szerelmet vallott nekem, és rá egy hónapra meg is volt az esküvőnk.

– És a tejfelesszájú uralkodót nem zavarja, hogy egy hajdani szolgát fog hamarosan nőül venni? – firtatta Dariosz.

Sztavrila gúnyos mosolyra biggyesztette az ajkát:

– Gondolod, hogy egyáltalán van módja emlékezni rám? Tíz évvel ezelőtt még valóban tejfelesszájú trónörökös volt, akit csöppet sem érdekelt, hogy az alagsorban ki mossa a ruhákat, vagy ki tisztítja a lábbeliket. Soha nem is találkoztam vele, amíg a palotában szolgáltam.

A kormányzó elgondolkodva nézett maga elé, aztán elismerően így szólt:

– Hmm, milyen ravasz fickó volt ez az Orgil. Megtetszettél neki, amit persze kicsit sem csodálok, aztán lényegében megszöktetett Osmosisba, ahol téged senki sem ismert, tehát simán be tudott mutatni meori nemes asszonyként, később pedig úgy hozott ide, Aldeára, mint Osmosis egyik arisztokrata úrnőjét, aki immár az ő becses neje.

– Ezt már csak azért is könnyen megtehetette, mivel egész életében utazgatott a Szigetvilágban, tehát az égvilágon senki nem találta furcsának Osmosisban, hogy egyszer csak megjelentem mellette, mint a jövőendőbelije.

– Gondolom, ezek a szigetvilági utazgatások kizárólag Orgil nagyúr olthatatlan kíváncsiságát szolgálták, amelyet a különböző meori szigetek turisztikai célpontjai iránt érzett, és szóba sem jöhetett olyan megfejtés, hogy valójában mindvégig Aldea számára kémkedett és gyűjtött be különféle információkat a Belső-tenger minden egyes pontján.

– Gyűlölöm, amikor ilyen cinikus vagy – biggyesztette le az ajkait Sztavrila.

– Miért? Talán nem ez az igazság? – vágott vissza Dariosz. – És ha nem tévedek, a feleségeként te is ugyanezt csináltad. Elvégre együtt utaztatok be a Szigetvilágot. Egy kis ismerkedés itt, egy kis jópofizás amott, mindenféle főrendekkel, királyi családok sarjaival, jeles arisztokratákkal, végül pedig az összes felcsipegetett információ itt kötött ki, Aldea királyi palotájában.

– Most azt akarod számonkérni rajtam, ami a társadalmi pozícióból, a családi állapotomból és a nemzeti hovatartozásomból egyenesen következett? – méltatlankodott a görög nő.

– Nem akarok számonkérni rajtad semmit. Már megmondtam, én csak az igazságot akarom. Azt már tudom, hogy csakis azért férköztél közel hozzám, mert tőlem is információkat akartál. De arról még nem mondtál semmit, hogy miért akartál az életemre törni.

– Hát te meg miről beszélsz? – ámult el Sztavrila.

– Jól hallottad. Igenis, az életemre akartál törni. Legalábbis ilyen információt kaptam egy eléggé biztos forrásból – erősítette meg határozottan a kormányzó.

– Akkor sürgősen dobd ki ezt az informátorodat – vetette oda gunyoros hangsúllyal a görög nő. – Gondold már végig logikusan! Aldeának ugyan mi érdeke fűződött volna ahhoz, hogy kiiktassam

Osmosis kormányzóját? Egy olyan főtitkárviselőt, aki helyett úgyis választanak egy újat. Szerinted nem sokkal kényelmesebb a réginek a bizalmában maradni, mint mindent előlről kezdeni az újnál? Arról nem is beszélve, hogy egy olyan ember kiiktatását célul kitűzni, aki egyszer már visszatért a halálból, meglehetősen értelmetlen.

Dariosz kénytelen-kelletlen elismerte magában, hogy ez valóban nélkülözne minden logikát. És egyúttal meg is haragudott magára. Mi a fene folyik odabenn? Annyira ki akar szeretni ebből a nőből, annyira gonosznak, álszentnek és hitványnak akarja látni, hogy ez az olthatatlan vágy mindent le akar gyűrti a szívében és az elméjében?

Merengéséből Sztavrila újabb közlendője zökkentette ki:

– Lehet, hogy újdonságot mondok most neked, de a szurdokban nem te voltál a célpont, hanem én. Az egyházad vezetői szerették volna megkaparintani az Orgil-birtokot, és ehhez az én halálomon keresztül vezetett az út. Kapóra jött nekik, hogy együtt utaztunk, tehát simán be lehetett volna állítani a kormányzó elleni merényletnek, aminek én csak a járulékos vesztesége lettem volna. De a lényeg, hogy ezek után az Orgil-birtok Osmosis egyházára száll, a legkisebb feltűnés nélkül.

– Minderről természetesen már rég tudomásom van, de mégis örülök, hogy felhoztad a témát, mert van itt egy igencsak komoly ellentmondás – mutatott rá a kormányzó. – Ha a népem körében még mindig élt a nimbusz a halhatatlanságomról, akkor vajon szerinted Osmosis egyházi vezetői nem tartottak volna túl átlátszónak egy merényletet ellenem?

– Már megint nem barátod a logika – jegyezte meg fitymálóan Sztavrila. – Ha a merénylet jól sült el, mármint az elsődleges célja szerint, azaz sikerül megölniük engem, akkor mit érdekelte volna a megbízókat, hogy a kormányzóval mi történik? Meghal, feltámad, meg

se hal, fel se támad? Netán sértetlenül megússza az egészet? Hát nem érted, hogy én voltam a célpont?

Dariosz most lehuntya a szemét a pamlagon ülve. Úgy érezte, kezdi kimeríteni ez a beszélgetés, amelynek lényegében se vége, se hossza. Bárhol és bármikor fel lehet venni egy újabb fonalat, ami ugyanúgy nem vezet a történet kedvező kigombolyításához, mert ez a nő már soha többé nem lesz az övé. Sőt, talán soha nem is volt, hiába gondolta róla egykor, hogy Evilágnak az az értelme, hogy itt végre megtalálta élete párját.

Na nem. Semmi élete párja. Ez a nő, ha kell, az életére is tört volna. Elvégre egy idegen és immár ellenséges hatalom megbízottja. Fölösleges mentségeket keresni neki. Hiszen ő maga mondja el, hogy házastársi, meg társadalmi, meg a bánat se tudja, milyen bekötés miatt ellenség. Ellenség! Ez a lényeg! Mit kell vele foglalkozni tovább?

– Most mire gondolsz? – szakította meg a gondolatmenetet Sztavrila kérdése. – Már csak azért érdeklődök, mert nem szeretném, ha elaludnál a pamlagomon. Nem tudom, milyenek a testőreid, de itt reggelre megölnek, az biztos.

Dariosz kicsit kihúzta magát:

– Tudod, ezen a furcsa esküvőn gondolkodtam. Nem félsz a nagy korkülönbségtől? – firtatta újra a nagyon laza látogató szerepkörébe visszabújva.

– Éppen ellenkezőleg. Inkább örülök neki. És akárhogy is értetlenkedsz, az is megnyugtató számomra, hogy éppen erre a szigetre kerültem át, ahol pont ilyenek az ősi törvények. Evilág bármely más vidékén folyton abból állnék ki, hogy nyolc-tízévente új egzisztenciát keressek magamnak valahol, ahol nem ismernek, máskülönben boldog-boldogtalannak magyarázkodnom kellene, hogy

miért nem öregszem. Osmosisban a vége felé már az összes barátnőmmel ezzel nyaggatott.

– És mi van Ald királlyal?

– Ald király majd szépen hozzám öregszik. Még pár év, és már egyáltalán nem lesz feltűnő. És addig sem fog senki megjegyzéseket tenni a kortalanságomra, mert ezen a szigeten a királyné megsértése főbenjáró bűn, amit halálbüntetéssel honorálnak.

– Nem így értettem. Szereted? Vagy érzel valami vonzalmat irányába? Esetleg úgy tervezed, hogy az érzelem majd később megjön, az együttélés során?

Néma csönd járta át Sztavrila lakosztályát. És talán nem került volna sor egy felfokozott jelenetre, ha a görög nő válláról nem omlik le a törölköző, szabaddá téve a jobb mellét.

Dariosz nem tudta türtőztetni magát. Felállt a pamlagról, odalépett Sztavrila szófája elé, magához rántotta a görög nőt, és szájon csókolta.

– Gyere velem! – kérte tőle igencsak nekihevülten. – Szerelmes vagyok beléd, és tudom, hogy te is az vagy. Tudom! Ne gondold az itteni múltaddal, Osmosisban mindentől és mindenkitől megvédelek!

– Na persze, mint a szurdokban, ugye? – kérdezett vissza flegmán Sztavrila.

– Olyan eszközök állnak a rendelkezésemre, amelyeneket te el se tudsz képzelni!

– És nem is akarok – vágta rá totálisan közömbös hangon a görög nő.

Dariosz ekkor érezte úgy, hogy eltört benne valami. Kiengedte az ölelésből a finom testet, hátralépett, és egy olyasféle folyamat ment végbe a lelkében, amivel kapcsolatban nem is volt teljesen biztos benne, hogy ő vezérli.

Hidegen tekintett a magára tekert törölközőjét igazgató nőre.

– Emlékszel még, mit mondtam neked a szurdokban, a merénylet után? – szólalt meg nagy sokára Dariosz.

– Mire célzol? – idétlenkedett Sztavrila, még mindig a törölközőt igazítva.

– Pontosabban súgtam, nem is mondtam. Azt súgtam, hogy beszélünk kell, négyszemközt, mert fontos dolgot kell elmondanom neked. Csak hát erre már nem kerülhetett sor, mert azóta most találkoztunk először.

– Mi lett volna az a fontos közlendő?

– Azt kell mondjam, végül még hálás is voltam az orzónak, aki ledöfött. Ezúttal hosszabb időt töltöttem otthon, a Földön. Nemcsak pár napot, hanem több hetet. Így volt alkalmam elrepülni Görögországba, hogy felkeressek egy bizonyos Ródinosz nevű városkát – mondta Dariosz, és közben benyúlt a zsebébe, majd átnyújtott Sztavrilának egy papírlapot. – Ugye, jól emlékeztem a szülővárosod nevére?

– Igen – nyelt nagyot a nő, és óvatosan kihajtogatta a papírt.

– Nem ismerem a görög ábécét, így beletelt némi időbe, amíg az Evilágba visszatérésem előtt memorizáltam ezeket a furcsa betűket – magyarázta a kormányzó. – Jól írtam le a szülővárosod nevét?

– Igen.

– Tudod, ennek a kedves kis városkának ellátogattam a temetőjébe is. Amit a helységnév alatt látsz, az egy sírkő felirata.

A nő döbbenten olvasta: Sztavrila Diamantisz, 1944. Aztán egy kötőjel, és más semmi.

– Mit jelentsen ez? – kérdezte.

– Nocsak – sóhajtott fel csalódottan a kormányzó. – Ezek szerint már elfelejtetted, hogy mit meséltem. Nevezetesen, hogy én melyik évből kerültem át ide, Evilágba. Vagy úgy is fogalmazhatnék, mivel ez már kétszer is megtörtént, hogy melyik évben szoktam visszatérni a Földre.

– Dehogynem emlékszem. 2030-ban.

– Hát akkor nem olyan bonyolult a megfejtés. Ha én 2030-ban jártam a városkádiban, és még nincs másik évszám a sírköveden, az azt jelenti, hogy a látogatásom idején még életben voltál. Elég szép kort értél meg a Földön, nem igaz? – mosolyodott el halványan Dariosz. – Vagy inkább fogalmazzunk jövő időben: szép kort érsz meg a Földön, és most már biztosan tudhatod, hogy vissza fogsz térni abba az életedbe. Egy helyi atyafitól azt is megtudtam, hogy ez az Úr 1985. évében történt. Akkor tértél magadhoz a kómából. De többet nem fogok elárulni az életedről, mert lehet, hogy már ezért is kapni fogok. Legyen elég annyi, hogy hosszú és gazdag életet éltél, mindenféle értelemben.

– Mondd csak – kezdte szokatlanul óvatosan és csöndesen a görög nő, és mintha kissé beleremegett volna a hangja: – Találkoztál is velem?

– Eszembe sem jutott – csóválta meg a fejét a kormányzó. – Ne vess meg érte, de egyáltalán nem szerettelek volna nyolcvanhat éves matrónaként megtekinteni.

– És ezek...? – fordította meg a papírlapot Sztavrila, láthatóan megkönnyebbülve.

– Nos, ez néhány adat az 1986-os évből, amelyek hozzásegíthetnek ahhoz, hogy megalapozd a vagyonedat. Mindössze okosan kell rájuk fogadnod – magyarázta a kormányzó. – Az első esemény a Challenger űrrepülőgép megsemmisülése, ez 1986. január 28-án következett be.

Az ürrepülőgép nem sokkal a kilövése után felrobbant, és sajnos a fedélzetén utazó mind a hét úrhajós életét veszítette...

– Azt ajánlod, hogy fogadjak ártatlan emberek halálára? – hüledezett Sztavrila.

– Természetesen nem – rázta meg a fejét Dariosz –, de amikor visszatérsz a régi életedbe, és 1986. január 28-án meg fogod hallani ezt a szörnyű hírt, tudni fogod, hogy az összes többi adat is hiteles, amit felírtam neked. Ott van például a mexikói futball-világbajnokság. Én a helyedben nagy összeget tennék arra, hogy az Argentína – Anglia mérkőzésen egy Maradona nevű játékos kézzel üti be a labdát az angol kapuba, mégis megadják a gólt. Ennek a Maradonának a második gólja is eléggé emlékezetesre sikerült. A saját térfeléről indulva, mindenkit kicselezve szerezte. Sokáig az évszázad góljaként emlegették.

– És ki az a Nelson Piquet?

– Ő egy brazil autóversenyző. Tudod, 1986-ban történik meg először, hogy egy szocialista ország ad otthont a Forma-1 egyik futamának, jelesül Magyarország, és Nelson Piquet lesz a győztes. A helyedben erre is fogadnék.

– És ez a névsor itt, alatta...?

– Az első junior atlétikai világbajnokságot 1986 nyarán rendezték, mégpedig Athénban. Felírtam neked az összes futószám győztesének nevét. Remélem, ügyesen fogsz fogadni rájuk. Lehetőleg több fogadóirodában, kisebb tételekre elosztva. De hát mit magyarázzak neked, elvégre okos asszony vagy, nem igaz?

Dariosz valóban nem magyarázott tovább, hanem megindult a terasz felé. De az ajtóból még visszafordult:

– Majdnem elfelejtettem, a legfontosabb adat a lap alján van. Egy dátum. 1986. április 26. Ezen a napon felrobban majd egy atomerőmű a Szovjetunióban, Kijev mellett. Okos dolog lenne erre az időszakra időzítened egy nyaralást, mondjuk Amerikában.

– Köszönöm – suttogta Sztavрила alig hallhatóan, és különös tűzben égett a szeme.

– Isten veled! – búcsúzott el közömbös hangon Dariosz, aztán kilépett a teraszra, és eltűnt a sötétben.

307. fejezet

– Megtutad, amit akartál? – kérdezte Raudona, már a vadászgép fülkéjében.

– Nem – felelte Dariosz –, de annyit megtudtam, amennyi elég ahhoz, hogy arra kérjelek, olyan gyorsan húzzunk el erről az átkozott szigetről, hogy a fejem leszakadjon!

– Nagy szerencséd, hogy annyira fejlett vagyok, hogy tudom, mikor kell szó szerint venni egy ember kérését, és mikor nem – jegyezte meg a metamorf, és természetesen szép fokozatosan gyorsította fel a Golubot utazósebességre.

Amikor landoltak a Régi Aréna küzdőterén, a kormányzó furcsa pillantást vetett a pilótára:

– Az megvan neked, hogy még mindig aldeai palotaőr vagy? Nem hiszem, hogy szerencsés lenne ebben a formátumban a többiek közé menni.

– Csak azt akartam megvárni, amíg kiszállsz, hogy ne terheljelek egy újabb...

– Újabb mivel? – vágott közbe Dariosz. – Traumával? Hidd el, ami Sztavрила szobájában elhangzott, ahhoz képest az sem zaklatna fel, ha farzsebes kenguruvá változnál a szemem láttára.

Raudona természetesen nem változott kenguruvá, pláne nem farzsebessé, így hamarosan két megszokott személyiség csatlakozott a többiekhez: egy kisportolt testalkatú fiatalember és egy vörös hajú fiatal nő.

– Na, most már önthetsz nekem is a borból, drága barátom – lépett oda Dariosz a magyarhoz, de csakhamar elégedetlenségének adott hangot:

– Mi ez a gyűszű? Ennél kisebb poharat nem találtál?

– Javíts ki, ha tévednék, kormányzó – tárta szét a karját Attila –, de utolsó józan emlékeim szerint ez itt a Kormányzói Palota lugasa, ahol te vagy a házigazda. Minek hozattál ilyen kicsi poharakat, ha nem is tudsz belőlük inni?

Szubotáj óvatosan megérdeklődte:

– Szerencsével jártál az utadon, kormányzó?

Dariosz, immár egy méretes korsóval a kezében, csöndre intette a társaságot, és rövid beszédet intézett hozzájuk:

– Arra kérlek titeket, kedves barátaim, hogy soha többé ne ejtsétek ki előttem Sztavрила nevét. De még utalás szintjén sem akarok hallani róla!

Oleszja rettentően uralkodott magán, hogy lehetőleg semmilyen érzelem ne tükröződjön az arcán. És amikor úgy gondolta, hogy ez már nem sikerülhet, akkor egyszerűen lehajtotta a fejét. Csak akkor riadt fel, amikor hatalmas üvegcsörömpölés hallatszott.

Mint kiderült, Dariosz húzóra kiitta a korsót, aztán odavágta a falhoz.

– Az igen! – csettintett Szubotáj. – Nincs neked véletlenül valami orosz felmenőd, kormányzó?

– Nem tudok róla – felelte a kormányzó. – Az apám például nem orosz volt, hanem német kivándorló.

– Csakugyan? – csodálkoztak el többen is. – Ezt még sosem mesélted.

– Nem kérdeztétek – vonogatta a vállát Dariosz. – Igen, német volt. A hajdani vasfüggöny rosszabbik oldalán, Drezdában élt, egészen a német újraegyesítésig. Utána úgy döntött, jobb lesz letiplizni az országból, amíg a nagyhatalmak ki nem találják valami újabb turpisságot a hazájával. Már húszévesen is úgy érezte, hogy nincs több elvesztegetni való ideje, úgyhogy meg sem állt Melbourne-ig.

– Hogy hívják? – érdeklődött Oleszja.

– Hans Klose volt a neve.

– Volt?

– Már nem él.

– Sajnálom – mondta Oleszja.

– Nem tudhattad – legyintett a kormányzó. – Szóval, kivándorolt Ausztráliába, és ott már C-vel írta a nevét, vagyis a nevünket. Így lettem én Darien Close. Annak idején, amikor először bemutatkoztam az Arénában, valami nagyothalló barom félreértette, és Darioszként mutatott be a többieknek. Én meg nem ellenkeztem. Hát így ragadt rajtam a Dariosz név.

– Akkor te nem is vagy ausztrál, csak félig? – kérdezte Szubotáj.

– Melbourne-ben születtem, tehát ausztrál vagyok – jelentette ki önérzetesen a kormányzó. – Ha már mindenáron felezní kell, akkor azt mondanám, hogy félig ausztrál, félig meori... Attila barátom! Mindig csak beszélgetünk, sosem iszunk? Hát hogy van ez?

A magyar szolgálatkészen teletöltött egy újabb poharat Dariosznak, és közben így szólt hozzá:

– Ez egy nagyon mívelt, gyönyörű pohár. Sajnálom, ha a kőfalon végezné. Ha nem vagy orosz, kérem, ne törd össze.

A kormányzó bebizonyította, hogy nem az orosz temperamentum, mint inkább a német fegyelmezettség jellemző rá, mert az este folyamán már nem tört össze semmit sem. Viszont sűrűn emelgette a poharát, és ezért később bizonyos dolgok összekeveredtek a fejében. Erre utalt például, amikor a legnagyobb trécselés közepette így szólt Attilához:

– Na mi az, barátom? Mindig csak iszunk, sosem beszélgetünk?

Pillanatnyi csend után hatalmas röhögés fogadta Dariosz felcserélésen alapuló elszólását, és ez olyannyira tetszett neki, hogy még ezen az estén szállóigévé tette a mondást: „Mindig csak iszunk, sosem beszélgetünk?”. Ilyenkor Attila rögtön vette a lapot, és vigyorogva teletöltötte a poharát.

Egyre emelkedettebb volt a hangulat a lugasban, ám az este egy pontján mintha megfagyott volna a levegő. Ugyanis nem kisebb személyiség, mint Nihuc vezérezredes jelent meg a körökben, és mintha mi sem történt volna, helyet foglalt az asztalnál Guzel és Baskír között.

– Micsoda öröm, hogy újra a társaságunkban üdvözölhetünk! – szólt oda epésen a szemközt ülő Dariosz. – Mesélj, hol jártál, míg mi elhárítottuk az Osmosist valaha fenyegető legnagyobb támadást?

– Megharcoltam én is a magamét, még ha nem is itt, hanem Brindea szigetén – válaszolt komoran Nihuc.

– Örvendek, hogy láthatóan épségben megúsztad ezt a bizonyára roppant fontos küldetést – jelentette ki a kormányzó, és nem lehetett tudni, hogy közlendője hány százalékban tartalmazott iróniát.

A vezérezredes további végzálására nem került sor, legalábbis kormányzói szinten, mert ekkor Oleszja odatelepedett Dariosz mellé, és elkezdtek valamiről pusmogni. Guzel viszont nem hagyta annyiban, és halkan odaszólt Nihucnak:

– Megtennéd, hogy visszakapcsolod magad a központi rendszerre?

– Hamarosan megtörténik – közölte szikáran a vezérezredes.

– Értem – bólintott Guzel. – Ha így, hát így. Addig is hallgasd meg előszóban a jelentésemet.

– Egy kis figyelmet kérünk! – kiáltotta el magát Baskír, mire csönd lett a lugasban.

– Röviden ismertetném az Északi-földrészen elért eredményeinket – kezdett bele Guzel. – Raudonával sikerült a terveknek megfelelően végrehajtanunk az összes akciónkat a Fejedelemség területén, így most állóháború alakult ki a főváros környékén. A Hercegség csapatai sikeresen megostromolták a külső gyűrűket, és már az utolsó védvonalaknál járnak, viszont északról megérkezett Brital nagyúr a szabadcsapata élén, délről pedig a fő norling seregtest felvonulása várható hamarosan, Frommeldrup tábornok vezényletével. Mindezek eredményeként hosszabb időre elhárult annak a veszélye, hogy bármilyen jelentős norling hadak Osmosis megtámadásának gondolatával kacérkodjanak.

– Éljen! – harsant fel Attila hangja.

– Spanyol barátunkat mikor üdvözölhetjük újra Osmosisban? – érdeklődött Szubotáj.

– Az ő küldetése még kitart egy-két hónapig. Nem vonhattuk ki egyből a forgalomból, az túl feltűnő lett volna – magyarázta Guzel. – Ha így teszünk, akkor örökre elveszítünk egy tehetséges ügynököt, akit a

jövőben még bármikor bevethetünk Kalrund környezetében. De előbb-utóbb eljön az idő, és ő is köztünk lesz.

– Köszönjük, hogy megnyugtattál minket – szólalt meg újra nagy komolyan a magyar. – Mind társak vagyunk itt, Evilágon, és felelősek vagyunk egymásért. Nem lehetünk maradéktalanul elégedettek, amíg bármelyik barátunkat is nélkülözni vagyunk kénytelenek.

– Na mi van, Attila? – kurjantott oda Dariosz. – Mindig csak iszunk, sose beszélgetünk?

Eme utolsó felszólalásnak hála újra emelkedett hangulat lett úrrá a lugasban. Ezt használta ki Nihuc, és a mulatozó társaságot magára hagyva, észrevétlenül beoldalgott az épületbe, aztán lesietett az alagsorba.

Hamarosan benyitott az egyik legtitkosabb kamrába. Két halovány fáklya világította meg a helyiséget, amelynek mélyéről nyöszörgés hallatszott.

– No, mi az, fiúk? – szólt oda vidoran a vezérezredes. – Sikerült már otthonosan berendezkednetek? Kényelmesen elhelyezkedtetek?

Eme érdeklődés azért volt végtelenül cinikus, mert a két privát fogoly, Agdil és Hulidár ekkor már jó ideje a falhoz láncolva senyvedett, mégpedig álló helyzetben, magasba nyújtott kezekkel.

– Csak egyszer szabaduljak meg innen – fenyegetőzött fogcsikorgatva Agdil, a villatulajdonos. – Olyan bosszút állok rajtad, hogy térden állva fogsz könyörögni a halálodért!

Nihuc gúnyos mosolyra húzta a száját:

– Azt javaslom, maradjunk a lehetőségek világában. Nem hallottad még azt a mondást, hogy az álmodozás az élet megrontója?

Aztán odafordult a görbe hátú bordélyigazgatóhoz, és negédes hangon megkérdezte:

– Neked is van valami titkos vágyad, Hulidár? Bökd ki bátran, hiszen szóból ért az ember, nem igaz?

A púpos fickó elcsigázottan felnyögött:

– Minden istenekre kérlek, bocsásd meg ocsmány bűneimet, Nihuc! Könyörgök, adj könnyű halált nekem!

– Halá-á-ált? – csodálkozott el a vezérezredes. – Hát miért vagy ilyen borúlátó, drága barátom? Hidd el nekem, az élet mindig tartogat nekünk valami újat, amire nem is gondoltunk volna.

Saját szavait alátámasztandó odalépett a megszeppent fogolyhoz, és babrálni kezdett a láncáival.

– Tudod, Hulidár, én már régóta töröm a fejem azon, hogy vajon nem lehetne-e segíteni a rossz testtartásodon – magyarázta közben. – És most eszembe is jutott egy módszer, amivel talán ki lehetne egyenesíteni a hátadat. A siker persze korántsem garantált, de szerintem érdemes kipróbálni.

Azzal úgy meghúzta a Hulidár karjait rögzítő láncot, hogy a púpos emberke hamarosan úgy festett, mint az a kisdíák, aki olyan magabiztosan tudja tanárja kérdésére a választ, hogy szinte megnyúlva, két kézzel jelentkezik, csak hogy őt szólítsa fel a derék tanerő.

Végezetül Nihuc elővett egy-egy kapszulát, és nemes egyszerűséggel letolta azokat a foglyai torkán.

– Ezt csak azért, fiúk, nehogy kimúljatok itt nekem. Hiszen az igazi haccacaré még hátra van...

308. fejezet

Mariónak immár minden sejtjét átjárta a mellőzöttség hitvány érzése, ahogy a lugasban ült a hosszú asztalnál. Úgy érezte, emberfeletti teljesítményt igényel, hogy ez a belső feszültség semmilyen formában ne üljön ki az arcára, és a végsőkéig kell küzdenie, hogy uralkodni tudjon magán.

Egyrészt nem szeretett volna senkit sem megbántani, vagy bárkinek is elrontani a hangulatát, hiszen mégiscsak valamiféle ünnepség volt ez, a Kormányzói Palota belső udvarán. Az első, közösen megvívott nagy csaták fölötti örömnünnep. És ő csöppet sem szeretett volna egy efféle eseményen ünneprontó lenni.

Másrészt taktikai okokból is hasznosnak érezte uralkodnia magán, hiszen ha bárki is értesül róla, hogy mi zajlik a lelkében, az alaposan beszűkíti a további lehetőségeit, hogy feltűnés nélkül megfigyelhesse a történéseket. Bár az is igaz, hogy voltak kétségei afelől, vajon mennyire maradhat inkognitóban a lelke egy olyan helyszínen, ahol egyszerre három android is jelen van. Sőt, később felbukkant Nihuc is, hogy Mario ebbéli szorongása teljes legyen.

Amikor reggel megérkezett a kormányzói hintó az Orgil-birtokra, az olasz fiú még bizakodó volt. Izgatottan várta, vajon mi sülni fog ki egy olyan közös rendezvényből, ahol szinte minden földi ismerőse jelen lesz. De ahogy teltek az órák a lugasban, egyre borúlátóbb lett. Vele valahogy senki sem akart foglalkozni, szót is alig váltottak vele.

Eleinte azzal magyarázta ezt, hogy ő lényegében folyamatos elfoglaltságot vállalt magára azzal, hogy egyvégtében fordította Emmának az angol nyelven elhangzó párbeszédet, felszólalásokat, mint valami ügyeletes tolmács. De azért mindent nem lehet ezzel megindokolni.

A kormányzóra haragudott a legjobban. Azt remélte, végre tisztázhatják a kettejük között felmerült kérdéseket – mert abban azért bízva bízott, hogy Dariosz is érzékelte, miszerint az utóbbi időben nincs egészen rendben a kommunikációjuk –, de ebben is csalódnia kellett.

A kormányzó dél körül érkezett meg a körükbe, de valahogy soha nem akadt egy szabad negyed órája, hogy neki, azaz Mariónak is figyelmet szentelhessen. Folyton elrohangált mindenféle hivatalos ügyek miatt, amikor meg visszatért, akkor láthatóan már az esti utazásra készült lélekben, amiatt idegeskedett, azon járt az esze.

Egyébként az olasz fiú ezt valahol meg is értette, hiszen jól tudta, mennyire szerelmes a kormányzó Sztavrilába. Átérezte, milyen kínzó érzés lehet ennyi időn át nem találkozni egy olyan emberrel, akivel számtalan, szó szerint életbevágó kérdést kellene megbeszélni. Ő például Emmával kapcsolatban egyetlen nap erejéig sem tudta volna elképzelni, hogy ne szülessenek válaszok fontos kérdésekre. De hát, az ég szerelmére, ő hűségesköt tett ennek a jeles államférfiúnak! És rengeteg szolgálatot tett neki! Akkor miért mellőzi ilyen látványosan?

Mario képzeletbeli listáján Baskír volt a második. Mármint az olyan személyiségeket illetően, akik igazán kiérdemelték, hogy haragudjon rájuk. Hát mit papolt neki ez az öregember arról, hogy ő mennyire fontos szem a láncban, meg hogy a társaság megbecsült tagja? Minek etetik őt ezzel a maszlaggal ezek a hülye androidok, amikor jószerivel azt sem veszik észre, hogy ő is itt ül, az asztal másik végében, a szerelmével? Miféle hátsó szándék, milyen aljas mesterkedések lehetnek emögött?

Így fortzogott magában Mario, szinte egész délután, és azt kellett megállapítania, hogy a nap egyetlen pozitív eseménye az volt, amikor a bohém magyar felkínálta nekik a saját maga által elkészített gulyást.

Emma ugyan kissé csípősnek találta az étket, de Mario úgy értékelte, hogy ilyen finomságot még egész evilági pályafutása során nem evett.

Attilára egyébként nem tudott haragudni. Ő volt talán az egyetlen, aki a nap folyamán rendszeresen észrevette őket, szólt hozzájuk – vagyis inkább hozzá, hiszen angolul folytak a beszélgetések –, és mindvégig kedvesen viselkedett. Lehet, hogy ehhez az is hozzájárult, hogy az ő párosukhoz volt legközelebb a tűzhely, ahol a bográcsban sokáig gyöngyözött a lé a kiváló magyar étek elkészítése közben, de akkor is!

Szeretettel gondolt az anagur törzsfőre még sötétedés után is, pedig akkor a listáján szereplő egyéb személyiségeket olykor már gunyoros jelzőkkel illette magában. Na ja, hát azért néhány pohár bort ő is leküldött a nap folyamán, és az alkohol igencsak tehetséges abban, hogy az ember amúgy is meglévő érzeményeit felerősítse.

De Attila akkor is jó gyerek! És nemcsak azért, mert egy bohém fickó, akinek a stílusát, a fizimiskáját, a habitusát, meg az egész lényét egyszerűen nem lehet nem szeretni! Meg nemcsak azért, mert – mint ahogy az most kiderült – baromi jól főz! Hanem mert mindig van egy-két jó szava másokhoz. Úgy bizony!

Oké, néha kihasználta a nap folyamán, hogy Emma nem ért angolul, és afféle kétértelmű, sikamlós megjegyzéseket tett, de még ez is annyira vicces volt tőle, hogy nem lehetett nem imádni ezt az életvidám magyart. Attila igenis egy jó gyerek!

Oleszja? Na, hát ő már egy egészen más kategória. Totál lerí róla, hogy egészen odavan Darioszért. Ha csak meglátja, úgy csillog a szeme, mint valami bakfislánynak. Az meg egy tanulmány volt, amikor a kormányzó visszatért Aldea szigetéről, és mindenkit megkért, hogy soha többé ne ejtse ki előtte Sztavrila nevét. Az orosz csaj sokáig uralkodott magán, hogy elrejtse az örömét, de aztán, amikor lehajtotta a fejét, tisztán látszott oldalról, hogy mosolyog, mint a tejbetök.

És aztán persze elkövetkezett az a pillanat, amikor Dariosz elbúcsúzott az egybegyűltektől, és jelezte, hogy nagyon nehéz napja volt, tehát bocsásson meg neki mindenki, de ő most visszavonul a lakosztályába. Naná, hogy Oleszja volt az első, aki felemelkedett a székéről, és felajánlotta, hogy felkíséri a lépcsőn a valóban kissé megfáradtnak tűnő kormányzót.

Oké, nincs ezzel semmi baj, hát pont Oleszja ült mellette, már órák óta. Akkor ki más segíthetne neki, ugyebár? Legyünk bajtársiasak, a mindenségit neki! Csak hát azért az vicces, hogy innentől kezdve Oleszját nem látta többé senki ezen az éjszakán, mivel valahogy elfelejtett visszatérni a társaság körébe...

De hát a szerelem az szerelem, az érzelmeknek nem lehet parancsolni!

Mario ezen az estén, ha lehet, még nagyobb szerelmet érzett az ő édes Emmája iránt, mint eddig bármikor. Pedig ezt még néhány órával korábban sem tudta volna elképzelni. Egyszerűen mindent imádott benne.

Ahogy kezdetben igencsak megszeppenve ült mellette az asztal végén, és sokadjára érdeklődött arról, hogy ez a nyelv, amin most ezek a különös egyéniségek beszélnek, ugyebár az istenek nyelve?

Ahogy Attila gulyását kanalazta, és először csípősnek találta, miközben az orcáin apró gödröcskék keletkeztek, és annyira édes volt, hogy meg lehetett zabálni...

És ahogy persze csakhamar mohón bekanalazta az egész tányérnyi finom étket.

Már öreg este volt, amikor Mario egyszer csak ráébredt, hogy ő most boldog. És minden érzékszervével, lelkének minden rezdülésével megpróbált belemerülni eme kegyes állapotba. Csöppet sem gondolt

már azokra, akikre haragszik. Csakis arra összpontosított, hogy milyen nagyon, de nagyon is szereti ő Emmát. Mindenért.

Például azért, mert folyton odabújik hozzá, a kezét fogja az asztal alatt, a vállára hajtja a fejét. Nevet Attila újabb sikamlós viccein, pedig egy szót sem ért belőlük, de neki elég, hogy ő, Mario, a szerelme kacag.

Meg azért is, mert majdnem egy egész estébe telt neki leküzdeni egy pohárka bort, de végül mégis olyan hangulatba került ez az édes, kicsi, szende lány, hogy a legváratlanabb pillanatban megcsókolta őt, mindenki előtt. És akkor végre az egész társaság rájuk figyelt, és éljeneztek, és hurráztak, és sok boldogságot kívántak, ők pedig önfeledten csókolóztak, csöppet sem foglalkozva azzal, hogy most már valóban mindenki észrevette őket, minden szempár rájuk szegeződik.

Ám ekkor egész másra terelődött a figyelem a lugasban.

Az egyik palotaszolgát, aki újabb korsó borok felszolgálása végett jelent meg a helyszínen, Attila véletlenül meglökte. Hatalmas esés lett a dologból, a palotaszolga felbukott a lugasba vezető út kövezetén, üvegcsörömpölés, szilánkok röpködése, jajkiáltások és ijedtség.

Ám a palotaszolga rögtön felállt. Mindenki láthatta, hogy nagyon komoly, méretes üvegdarabok fúródtak a hasába. Csakhogy őt ez láthatóan nem zavarta különösebben. A sebzések helyén vér nem serkent.

Vége a 6. kötetnek. Következik: Osmosis 7. kötet – Istenek alkonya

A regényfolyam honlapja: osmosis.hu

Ezt a művet szabadon megoszthatod, másolhatod és terjesztheted.

Erre a műre a *Creative Commons – Nevezd meg! – Ne add el! – Ne változtasd! 2.5 Magyarország (CC BY-NC-ND 2,5 HU* liszensz vonatkozik, azaz ha nem állítod, hogy te írtad, ha nem kérsz érte pénzt, illetve ha nem változtatod meg a szöveget, akkor szabadon terjesztheted. **A szerző külön meg is köszöni mindenkinek, aki az olvasni szerető barátai, ismerősei körében hírét viszi az Osmosis című regényfolyam létezésének!**